Prolog
Fum şi diamante

Formidabila constructie de sticlă şi oţel se înălţa pe locul ei de pe Front Street ca un ac sclipitor cârpind cerul. Erau cincizeci şi şapte de etaje în Metropole, cel mai scump dintre noile blocuri-turn din centrul Manhattanului. La ultimul etaj, al cincizeci şi şaptelea, se afla cel mai luxos apartament dintre toate: mansarda Metropole, o capodoperă de design alb-negru lucios. Prea noi să fi acumulat praf, pardoselile ei de marmură reflectau stelele care se vedeau prin enormele ferestre de la podea până-n tavan. Sticla ferestrelor era perfect transparentă, oferind iluzia desăvârşită că nu exista nimic între privitor şi privelişte şi se ştia că le dădea ameţeală chiar şi celor cărora nu le era frică de înălţime.

Jos, departe, se desfăşura panglica argintie a lui East River, printre brăţările podurilor strălucitoare, bălţată cu bărcile mici cât nişte rahaţi de muşte, care tăia pe din două bancul de lumini, de-o parte Manhattanul, de cealaltă Brooklynul. Într-o noapte senină, se putea zări la sud şi Statuia Libertăţii, iluminată – dar aceasta era o noapte pâcloasă, iar Insula Liberty era ascunsă în spatele unui val alb de ceaţă.

Oricât de spectaculoasă ar fi fost priveliştea, bărbatul care stătea în faţa ferestrei nu arăta în mod deosebit impresionat de ea. Pe faţa lui ascetică, îngustă, era zugrăvită o încruntătură când întoarse spatele ferestrei şi porni cu paşi hotărâţi, bocănitul ghetelor sale răsunând în ecou pe podeaua de marmură.

— Nu sunteţi gata încă? întrebă el, trecându-şi degetele prin părul ca albit de sare. Stăm aici de aproape o oră.

Băiatul îngenuncheat pe podea îşi ridică ochii spre el, repezit şi irascibil.

— Asta-i marmură. E mai dură decât am crezut. Îngreunează desenatul pentagramei.

— Atunci treci peste pentagramă.

De aproape, era uşor de observat că, în ciuda părului său alb, bărbatul nu era bătrân. Faţa lui aspră era severă, dar nezbârcită, ochii limpezi şi direcţi.

Băiatul înghiţi în sec, iar aripile membranoase, negre, care-i ieşeau dintre omoplaţii înguşti (îşi tăiase două fante în spatele jachetei de denim ca s-o adapteze), bătură cu nervozitate.

— Pentagrama este o parte necesară în orice ritual de invocare a demonilor. Ştiţi asta, domnule. Fără ea…

— Nu suntem protejaţi. Ştiu asta, tinere Elias. Dar termin-o odată. Am cunoscut magicieni care puteau să invoce un demon, să-i vorbească şi să-l expedieze înapoi în iad în răstimpul care ţi-a luat ţie să desenezi o jumătate de stea în cinci colţuri.

Băiatul nu zise nimic, ci se repezi din nou asupra marmurei, cu o înnoită insistenţă. Broboane de năduşeală picurau de pe fruntea sa, iar el îşi dădea părul la o parte cu degetele, unite între ele cu membrane delicate ca pânza de păianjen.

— Gata, zise el, în cele din urmă, stând pe călcâie şi trăgându-şi respiraţia. E gata.

— Bine. Bărbatul păru mulţumit. Hai să începem.

— Banii mei…

— Ţi-am mai spus. O să-ţi primeşti banii după ce vorbesc

cu Agramon, nu înainte.
Elias se ridică în picioare şi îşi scoase jacheta. În pofida crăpăturilor decupate în ea, tot îi mai strângea aripile, incomodându-l; eliberate, acestea se întinseră şi se desfăcură singure, stârnind o pală de aer prin încăperea neventilată. Aripile sale erau de culoarea petelor de petrol plutitoare: negru întreţesut cu un curcubeu de culori ameţitoare. Bărbatul îşi întoarse privirea de la el, de parcă aripile lui îl dezgustau, dar Elias nu păru să-l observe. Începu să înconjoare pentagrama pe care o desenase, invârtindu-se în jurul ei în sensul contrar acelor de ceasornic, şi să psalmodieze ceva în limba demonilor, care suna ca trosnetul focului.
Cu un zgomot ca de aer scos dintr-o anvelopă, conturul pentagramei izbucni deodată în flăcări. Cele zece ferestre imense reflectară înapoi zece stele în cinci colţuri cuprinse de flăcări.
Ceva se mişcă înăuntrul pentagramei, ceva fără formă şi negru. Elias cânta mai repede acum, ridicându-şi mâinile membranate, trasând cu degetele prin aer contururi delicate. Pe unde treceau ele, trosneau flăcări albastre. Bărbatul nu putea vorbi fluent chtoniana, limba magicienilor, dar recunoştea destule cuvinte cât să înţeleagă litania pe care o repeta Elias: Agramon, pe tine te invoc. Din spaţiile dintre lumi, pe tine te chem.
Bărbatul îşi duse pe furiş o mână în buzunar. Atinse cu degetele obiectul dur, rece şi metalic dinăuntru. Zâmbi.
Elias se oprise din mers. Acum stătea în faţa pentagramei, înălţăţându-şi şi coborându-şi vocea în incantaţia neşovăitoare, în timp ce focul albastru trosnea în jurul lui ca

nişte fulgere. Deodată, un fuior de fum negru se ridică din mijlocul pentagramei; se ridică răsucindu-se în spirală, se întinse şi căpătă consistenţă. Doi ochi luminau suspendaţi în umbră ca nişte rubine prinse într-o pânză de păianjen.

— Cine m-a chemat printre lumi aici? întrebă Agramon cu un glas ca sticla spartă. Cine mă invocă?

Elias se oprise din psalmodiat. Rămăsese nemişcat în faţa pentagramei – nemişcat, mai puţin aripile, care băteau aerul încet. În încăpere începuse să se răspândească un miros de rugină şi arsură.

— Agramon, vorbi magicianul, eu sunt magicianul Elias. Eu sunt cel care te-a invocat.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea. Apoi, demonul râse, dacă se poate spune despre fum că râde. Râsul însuşi era caustic precum acidul.

— Magician fără minte, şuieră Agramon. Băiat fără minte.

— Tu nu ai minte, dacă-ţi închipui că mă poţi ameninţa pe mine, zise Elias, dar vocea îi tremura ca şi aripile. O să fii prizonier al acestei pentagrame, Agramon, până când te voi elibera eu.

— Oare?

Fumul se repezi înainte, formându-se şi reformându-se. Un tentacul luă forma unui braţ şi lovi marginea pentagramei arzătoare care-l închidea. Apoi, într-un vălătuc, fumul se rostogoli peste marginea stelei, revărsându-se ca un val peste un dig. Flăcările pâlpâiră şi se stinseră, în timp ce Elias, ţipând, se dădu înapoi, împleticindu-se. Îngâna din nou acum, într-o chtoniană rapidă, descântece de înfrânare şi alungare. Nu se întâmplă nimic; fumul negru şi dens continua să curgă

nestingherit, iar acum începuse să aibă, parcă, o formă – deşi nedesluşită, enormă şi hidoasă, ochii lui schimbându-se, rotunjindu-se şi mărindu-se cât farfurioarele şi răspândind o lumină înspăimântătoare.

Bărbatul privea cu interes netulburat, în timp ce Elias ţipă din nou şi se întoarse ca să fugă. Nu mai ajunse însă până la uşă. Agramon se năpusti înainte, masa lui întunecată prăvălindu-se peste magician ca un val clocotitor de catran negru. Sub asalt, Elias se zbătu slab un moment – apoi încremeni.

Forma neagră se retrase, lăsându-l pe magician întins pe podeaua de marmură, într-o poziţie contorsionată.

— Cu adevărat sper, zise bărbatul, care scosese obiectul metalic rece din buzunar şi se juca leneş cu el, că nu i-ai făcut nimic prin care să devină nefolositor pentru mine. Am nevoie de sângele lui, înţelegi.

Agramon se întoarse, ca o coloană neagră cu ochi de diamant. Aceştia îl cercetară pe bărbatul în costum scump, faţa lui îngustă, nepăsătoare, peceţile negre care-i acopereau pielea şi obiectul sclipitor din mâna lui.

— Tu l-ai plătit pe copilul magician să mă invoce? Şi nu i-ai spus ce puteam face?

— Ai ghicit, zise bărbatul,

Agramon vorbi cu admiraţie silită:

— Asta a fost o manevră deşteaptă.

Bărbatul făcu un pas spre demon:

— Sunt foarte deştept. Şi de-acum, mai sunt totodată şi stăpânul tău. Eu am Pocalul Mortal. Tu trebuie să mi te supui sau să suporţi consecinţele.

Demonul tăcu un moment. Apoi se lăsă la pământ, într-o plecăciune în zeflemea – cam atât cât ar putea o creatură fără un corp propriu-zis să îngenuncheze.

— La dispoziţia ta, Stăpâne…?

Propoziţia se sfârşea politicos, cu o întrebare.

Bărbatul zâmbi.

— Poţi să-mi spui Valentine.

Partea Întâi
Un anotimp în Infern

1
Săgeata lui Valentine

— Tot mai eşti supărat?

Alec, sprijinit cu spatele de peretele liftului, aruncă o căutătură fioroasă prin spaţiul îngust către Jace.

— Nu sunt supărat.

— Ba da, eşti.

Jace făcu un gest acuzator către fratele lui vitreg, apoi gemu scurt când durerea îi săgetă braţul până sus. Îl durea fiecare bucăţică din corp de la buşitura luată în după-amiaza aceea, când căzuse trei etaje prin lemnul putred şi aterizase pe un maldăr de fiare vechi. Până şi degetele îi erau ferfeniţă. Alec, care abia de curând lăsase deoparte cârjele de care fusese silit să se folosească după lupta sa cu Abbadon, nu se simţea mai strălucit decât Jace. Hainele îi erau pline de noroi, iar părul îi atârna în şuviţe subţiri, năduşite. Pe un obraz avea o crestătură lungă.

— Ba nu sunt, zise Alec, printre dinţi. Doar pentru că tu ai spus că demonii dragoni erau o specie dispărută…

— Am spus „aproape dispărută”.

Alec împunse aerul cu degetul spre el:

— Aproape dispărută, zise el, cu vocea tremurând de mânie, nu e DESTUL DE DISPĂRUTĂ.

— Înţeleg, zise Jace. Va trebui să schimb referinţa din dreptul lor în cartea demonologiei şi în loc de „aproape dispărută” să scriu „nu destul de dispărută pentru Alec; el preferă ca monştrii lui să fie cu totul şi cu totul dispăruţi”. Asta o să te facă fericit?

— Băieţi, băieţi, zise Isabelle, care-şi cerceta faţa în oglinda din peretele ascensorului. Nu vă mai certaţi! Se întoarse cu spatele la oglindă, afişând un zâmbet luminos. Bun, deci am avut ceva mai multă acţiune decât ne-am aşteptat, dar eu cred c-a fost amuzant.

Alec se uită la ea şi clătină din cap.

— Cum izbuteşti să nu te murdăreşti niciodată?

Isabelle ridică din umeri, filosofic.

— Am inima curată. Asta respinge mizeria.

Jace pufni atât de zgomotos, încât ea se întoarse şi se încruntă la el. El îşi flutură degetele pline de noroi către ea. Unghiile lui erau ca nişte semiluni negre.

— Mizerabil şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

Isabelle se pregătea să- i răspundă, când ascensorul se opri, cu scrâşnet de frâne.

— E timpul să rezolvăm chestia asta, zise ea, deschizând brusc uşa.

Jace o urmă în hol, abia aşteptând să-şi cureţe armura şi armele şi să facă un duş fierbinte. Îşi convinsese fraţii vitregi să vină să vâneze cu el, în ciuda faptului că niciunul dintre ei n-avea chef să iasă pe cont propriu, acum, că Hodge nu mai era acolo să le dea instrucţiuni. Dar Jace îşi dorea uitarea în luptă, divertismentul crud în ucidere şi distracţia rănilor. Şi ştiind ce-şi dorea, ei fuseseră de acord să-l însoţească,

târându-se prin tunelurile de metrou murdare şi abandonate până găsiseră un demon Dragonidae şi-l uciseseră. Toţi trei lucraseră împreună într-o perfectă coordonare, cum făceau întotdeauna. Ca o familie.

Îşi deschise fermoarul jachetei şi o agăţă într-unul din cuiele pentru haine, fixate în perete. Alec se aşezase pe băncuţa joasă de lemn de lângă el, scoţându-şi bocancii încărcaţi de murdărie. Fredona fără melodie ca pentru el, dându-i de înţeles lui Jace că nu era chiar atât de supărat. Isabelle îşi scoase agrafele din părul ei lung şi negru, îngăduindu-i să se răsfire în jurul ei.

— Acum mi-e foame, zise ea. Ce n-aş da să fie mama aici ca să ne gătească ea ceva.

— Mai bine că nu e, zise Jace, desfăcându-şi centironul cu arme. Ar fi ţipat deja din pricina covoarelor.

— Aici ai dreptate, zise o voce calmă, iar când Jace se răsuci, cu mâinile încă la centiron, dădu cu ochii de Maryse Lightwood, cu braţele încrucişate, stând în pragul uşii.

Purta un costum negru, scorţos, de călătorie, iar părul ei, negru ca al lui isabelle, era pieptănat pe spate şi împletit într-o coadă groasă ca o frânghie, ce-i atârna până la jumătatea spinării. Ochii săi, de un albastru glacial, trecură peste ei trei ca un reflector de urmărire.

— Mamă!

Isabelle, recăpătându-şi stăpânirea de sine, alergă la mama ei s-o îmbrăţişeze. Alec se ridică în picioare şi li se alătură, încercând să ascundă faptul că încă mai şchiopăta.

Jace rămase unde se afla. Existase ceva în ochii lui Maryse, când îşi plimbase privirea peste el, care-l ţintuise în loc. Oare

ceea ce spusese el fusese chiar atât de rău? Doar glumeau pe socoteala obsesiei sale pentru covoarele antice.

— Unde-i tata? întrebă Isabelle, făcând un pas înapoi de lângă mama ei. Şi Max?

Urmă o pauză aproape imperceptibilă. Apoi Maryse răspunse:

— Max e în camera lui. Iar tatăl vostru, din păcate, este încă în Alicante. Erau nişte chestiuni acolo care-i solicitau atenţia.

Alec, în general mult mai sensibil la nuanţele de dispoziţie decât sora lui, păru să ezite.

— S-a întâmplat ceva?

— Asta aş putea să te întreb eu pe tine. Tonul vocii mamei sale era sec. Şchiopătezi?

— Eu...

Alec nu se pricepea deloc să mintă. Isabelle interveni, răspunzând în locul lui, cu dulceaţă:

— Am avut o ciocnire cu un demon Dragonidae în tunelurile de la metrou. Dar n-a fost mare lucru.

— Şi bănuiesc că nici Demonul Căpetenie cu care v-aţi luptat săptămâna trecută n-a fost mare lucru, nu?

Până şi Isabelle amuţi la asta. Se uită la Jace, care-şi dori ca ea să n-o fi făcut.

— Aia n-a fost planificată.

Jace făcea mari eforturi să se concentreze. Maryse nu-l salutase încă, nu-i zisese nici măcar „bună” şi încă se uita la el cu ochi ca două pumnale albastre. În capul pieptului simţea un gol care începuse să se întindă. Nu se uitase niciodată la el aşa înainte, indiferent ce făcuse.

— A fost o greşeală.

— Jace!

Max, cel mai mic dintre fraţii Lightwood, îşi făcu loc pe lângă Maryse şi se năpusti în cameră, scăpând de mâna întinsă de mama lui să-l oprească.

— Te-ai întors! V-aţi întors cu toţii! Se întoarse în cerc, rânjind triumfător la Alec şi la Isabelle. Mi s-a părut mie că aud ascensorul.

— Şi parcă ţi-am spus să stai în camera ta, zise Maryse.

— De-asta nu-mi amintesc, zise Max cu o seriozitate care-l făcu pe Alec să zâmbească.

Max era scund pentru vârsta lui – arăta de vreo şapte ani –, dar avea o gravitate aparte care, combinată cu ochelarii lui supradimensionaţi, îi dădea aerul unui puşti mai matur. Alec întinse mâna şi-i ciufuli părul fratelui său mai mic, dar Max încă se mai uita la Jace, cu ochi strălucitori. Jace simţi pumnul îngheţat din capul pieptului relaxându-şi puţin strânsoarea. Max întotdeauna îl venerase ca pe eroul lui, cum nu-l venera pe propriul său frate mai mare, probabil pentru că Jace era mult mai îngăduitor cu prezenţa lui Max.

— Am auzit că te-ai luptat cu un Demon Căpetenie, zise el. A fost straşnic?

— A fost… altfel, se eschivă Jace. Cum a fost la Alicante?

— A fost straşnic. Am văzut cele mai trăsnet chestii. E arsenalul ăla uriaş din Alicante şi m-au dus să văd şi unele locuri unde făceau armele. Mi-au arătat şi o nouă metodă de a fabrica pumnale de seraf, ca să fie mai durabile, şi o să-ncerc să-l pun pe Hodge să-mi arate şi mie.

Jace nu se putu abţine; nevenindu-i să creadă, ochii lui o săgetară instantaneu pe Maryse. Deci Max nu ştia despre

Hodge? Nu-i spusese şi lui?

Maryse îi prinse privirea şi buzele i se subţiară ca tăişul unui cuţit.

— Destul, Max.

Îl apucă pe fiul ei mezin de braţ.

El îşi întoarse capul, uitându-se în sus la ea, surprins.

— Dar vorbeam cu Jace.

— Văd asta. Îl împinse uşurel spre Isabelle. Isabelle, Alec, duceţi-l pe fratele vostru în cameră. Jace – apăru o încordare în glasul ei când îi rosti numele, de parcă un acid invizibil îi usca literele în gură – du-te să te cureţi şi vino cât mai curând în bibliotecă, să stăm de vorbă.

— Nu pricep, zise Alec, uitându-se de la mama lui la Jace şi înapoi. Ce se petrece aici?

Jace simţi o năduşeală rece cum începe să-i curgă pe şira spinării.

— E în legătură cu tatăl meu?

Maryse tresări de două ori, ca şi cum cuvintele „tatăl meu” ar fi fost două pălmuiri separate.

— În bibliotecă, zise ea, printre dinţii încleştaţi. O să discutăm chestiunea acolo.

Alec spuse:

— Ce s-a întâmplat cât timp aţi fost voi plecaţi n-a fost vina lui Jace. Am fost cu toţii implicaţi. Iar Hodge a zis...

— O să discutăm şi despre Hodge mai târziu.

Ochii lui Maryse erau pironiţi asupra lui Max, iar tonul ei era de avertisment.

— Dar, mamă, protestă Isabelle, dacă ai de gând să-l pedepseşti pe Jace, va trebui să ne pedepseşti şi pe noi,

deopotrivă. Aşa ar fi corect. Cu toţii am făcut exact aceleaşi lucruri.

— Nu, zise Maryse, după o pauză atât de lungă, încât lui Jace i se păruse că nu avea să mai răspundă nimic. N-aţi făcut aceleaşi lucruri.

* * *

— Regula numărul unu a desenelor animate, zise Simon.

Stătea proptit de o grămadă de perne la picioarele patului său, cu o pungă de chipsuri de cartofi într-o mână şi telecomanda televizorului în cealaltă. Purta un tricou negru pe care scria M-AM ÎNTREŢINUT PE BLOG CU MAMA TA şi o pereche de jeanşi sfâşiaţi la un genunchi.

— Niciodată să nu te pui cu un călugăr orb.

— Ştiu, zise Clary, luând un chips şi cufundându-l în cutia cu sos pusă în echilibru pe măsuţa pliantă dintre ei. Din anumite motive sunt întotdeauna nişte luptători mult mai buni decât călugării care pot vedea. Se uită mai cu atenţie la ecran. Tipii ăia dansează?

— Ăsta nu e dans. Încearcă să se omoare unul pe altul. Ăsta e tipul care e duşmanul de moarte al celuilalt tip, nu ţii minte? I-a omorât tatăl. De ce ar dansa acum?

Clary, ronţăind un chips, se uită meditativ la ecran, unde turbioane animate de nori roz şi galben se ondulau între siluetele înaripate ale celor doi bărbaţi, care pluteau unul în jurul celuilalt, fiecare ţinând în mână câte o suliţă luminoasă. Din când în când, câte unul mai vorbea, dar, de vreme ce filmul era în japoneză cu subtitrare în chineză, nu-i lămurea

cine ştie ce.

— Tipul cu pălărie, zise ea, era ăla rău?

— Nu, tipul cu pălărie era tatăl. Era împăratul magic şi aia era pălăria puterii lui. Tipul rău era cel cu mână mecanică vorbitoare.

Sună telefonul. Simon puse punga de chipsuri jos şi dădu să se ridice să răspundă. Clary îşi puse mâna pe încheietura lui.

— Nu. Lasă-l să sune.

— Dar ar putea fi Luke. Poate sună de la spital.

— Nu e Luke, zise Clary, dând impresia că era mai convinsă decât se simţea. M-ar fi sunat pe mobil, nu pe fixul tău de-acasă.

Simon se uită lung la ea, după care se trânti înapoi pe covor, lângă ea.

— Dacă spui tu.

Ea desluşi îndoiala din vocea lui, dar deopotrivă şi încredinţarea nerostită Vreau doar să fii tu fericită. Nu era prea sigură că „fericită” era întocmai starea ei din momentul de faţă, nu când mama ei era în spital, conectată la tuburi şi maşinării care piuiau, iar Luke ca un zombie, prăbuşit într-un scaun tare de plastic lângă patul ei. Nu cu grijile permanente pentru Jace; şi-a luat telefonul de zeci de ori pentru a suna la Institut, apoi renunţând şi agăţându-l la loc în furcă, fără a fi format numărul. Dacă Jace ar fi vrut să-i vorbească, ar fi putut să sune el.

Poate că fusese o greşeală să-l ducă s-o vadă pe Jocelyn. Fusese atât de sigură că dacă mama ei ar fi putut doar să-i audă vocea fiului său, întâiului său născut, s-ar fi trezit. Însă nu se trezise. Jace stătuse ţeapăn şi stingherit lângă pat, cu

faţa ca a unui înger pictat, cu ochi goi şi indiferenţi. În cele din urmă, Clary îşi pierduse răbdarea şi ţipase la el, iar el îi răspunsese tot ţipând, după care ieşise furtunos pe uşă. Luke îl urmărise plecând, cu un soi de interes rece zugrăvit pe faţa lui epuizată.

— Asta e prima oară când v-am văzut purtându-vă ca soră şi frate, remarcase el.

Clary nu-i răspunsese nimic. N-avea niciun rost să-i fi spus cât de mult şi-ar fi dorit ca Jace să nu fie fratele ei. Nu-ţi poţi schimba ADN-ul, oricât de mult ai vrea s-o poţi face. Oricât de fericită te-ar face asta.

Dar şi dacă nu era chiar fericită, gândi ea, cel puţin aici, la Simon, în dormitorul lui, se simţea bine, ca acasă. Îl cunoştea de suficient de mult timp ca să-şi aducă aminte de vremea când avea un pat de forma unui camion de pompieri şi un morman de piese de LEGO într-un colţ al camerei. Acum, patul era pliant, cu o saltea groasă şi o cuvertură matlasată, cu dungi în culori vii, un cadou de la surorile lui, iar pereţii erau tapetaţi cu afişe cu trupe ca Rock Solid Panda şi Stepping Razor. În colţul camerei unde fuseseră piesele de LEGO, acum era înfiptă o baterie, iar în celălalt colţ, un computer, pe al cărui monitor îngheţase o imagine din World of Warcraft. Totul îi era aproape la fel de familiar ca şi dormitorul ei de-acasă – care nu mai exista, aşadar acesta era cel puţin următorul loc foarte plăcut.

— Iar chibi, zise Simon, dezamăgit.

Toate personajele de pe ecran se transformaseră în versiunile lor la scară mică – copii de-o şchioapă care se alergau unul pe altul în jurul oalelor şi ale tigăilor.

— Schimb canalul, anunţă Simon, înşfăcând telecomanda. M-am săturat de filmul ăsta. Nu- mi dau seama care e intriga şi nu face nimeni sex.
— Bineînţeles că nu, zise Clary, luând încă un chips. Desenele animate sunt destinate distracţiei unei familii sănătoase.
— Dacă ai chef de o distracţie ceva mai puţin sănătoasă, am putea încerca pe canalele porno, remarcă Simon. Ce preferi, Vrăjitoarele din Sâni-răutăciosi sau Când mă culcam cu Dianne?
— Ia dă-o-ncoa'!
Clary se repezi la telecomandă, dar Simon, chicotind, schimbase deja canalul.
Râsul i se stinse brusc. Clary îşi ridică ochii, surprinsă, şi-i văzu uitându-se fără expresie la televizor. Se transmitea un film vechi, alb-negru – Dracula. Ea îl mai văzuse înainte, cu mama ei. Bela Lugosi, cu faţă ascuţită şi albă, era pe ecran, înfăşurat în celebra-i mantie cu guler înalt, cu buzele răsfrânte dezvelindu-i dinţii ascuţiţi.
— Eu nu beau niciodată vin, intona el, cu accentul lui greoi, unguresc.
— Ador cum sunt făcute pânzele de păianjen din cauciuc, zise Clary, încercând să aibă un ton degajat. Se văd de la o poştă.
Dar Simon se ridicase deja în picioare şi aruncase telecomanda pe pat.
— Mă întorc imediat, mormăi el.
Faţa lui avea culoarea cerului de iarnă chiar înainte de ninsoare. Clary îl urmări plecând şi îşi muşcă tare buza de jos

– era prima oară, de când o duseseră pe mama ei la spital, când îi trecea prin minte că poate nici Simon nu era prea fericit.

* * *

Ştergându-şi părul cu prosopul, Jace îşi studie chipul în oglindă, încruntat şi interogator. O rună vindecătoare avusese grijă de cele mai serioase răni, dar nu ajutase cu nimic cearcănele de la ochi sau cutele adânci de la colţurile gurii. Îl durea capul şi se simţea uşor ameţit. Ştia că ar fi trebuit să mănânce puţin în dimineaţa aceea, dar se trezise cu greaţă şi gâfâind din pricina coşmarurilor şi nu voise să se mai oprească să mănânce, ci doar să se descarce prin activitate fizică, să-şi consume visele în vânătăi şi năduşeală.

Lăsând prosopul deoparte, se gândi cu dor la ceaiul negru şi dulce pe care obişnuia să-l fiarbă Hodge din florile ce se deschideau la miezul nopţii în seră. Ceaiul îţi domolea junghiurile foamei şi-ţi dădea un val de energie. După dispariţia lui Hodge, Jace încercase să fiarbă frunzele plantelor în apă, ca să vadă dacă obţinea acelaşi efect, dar singurul rezultat fusese un lichid amar, cu un gust de cenuşă, care-l făcuse să icnească şi să scuipe.

Desculţ, se duse în dormitor şi îmbrăcă la repezeală nişte jeanşi şi o bluză curată. Îşi dădu părul blond şi ud pe spate, încruntându-se. Era prea lung acum, îi cădea în ochi – motiv pentru care Maryse avea să-l certe în mod sigur. Întotdeauna o făcea. Chiar dacă nu era fiul biologic al soţilor Lightwood, amândoi se purtau cu el ca şi cum ar fi fost, încă de când îl adoptaseră, de la vârsta de zece ani, după moartea propriului

tată. Presupusa moarte, îşi reaminti Jace şi în clipa aceea îi reapăru senzaţia de gol în capul pieptului. În ultimele câteva zile, se simţise ca un dovleac făcut felinar de Halloween, de parcă măruntaiele i-ar fi fost scobite cu furculiţa şi aruncate într-o grămadă, în timp ce un rânjet larg îi rămăsese fixat pe faţă. Se întrebase deseori dacă vreunul dintre lucrurile în care crezuse în viaţa lui, sau chiar el însuşi, fusese vreodată adevărat. Crezuse că era orfan – nu era. Crezuse că era copil unic – avea o soră.

Clary. Durerea se întoarse, mai puternică. Se strădui s-o înăbuşe. Ochii îi căzură pe ciobul de oglindă care stătea pe comoda lui, încă reflectând tufele verzi şi un romb de cer albastru. Acum era aproape amurg în Idris. Cerul era întunecat precum cobaltul. Simţind că se îneacă de atâta gol în piept, Jace îşi trase repede ghetele în picioare şi porni să coboare spre bibliotecă.

În timp ce bocănea pe treptele de piatră, se întrebă oare ce anume voia Maryse să discute numai cu el. Se purtase de parcă ar fi vrut doar să-şi ia avânt şi să-l pocnească. Nici nu-şi mai aducea aminte când îl altoise ultima oară. Soţii Lightwood nu erau adepţii pedepsei corporale – o mare schimbare după ce fuseseşi crescut de Valentine, care născocea tot soiul de pedepse dureroase pentru a încuraja supunerea. Pielea de vânător de umbre pe care-o avea Jace se vindeca întotdeauna, ascunzând dovezile, mai puţin pe cele mai severe. În zilele şi săptămânile de după moartea tatălui său, Jace îşi amintea cum îşi căuta pe corp nişte cicatrice, nişte urme care să-i fie semne distinctive, amintiri care să-l lege fizic de tatăl său.

Ajunse la bibliotecă şi bătu în uşă o dată, înainte de a o deschide. Maryse se afla acolo, aşezată în vechiul jilţ al lui Hodge, de lângă foc. Lumina cădea de sus, pătrunzând prin ferestrele înalte, iar Jace putu vedea că părul începuse să-i încărunţească. Ţinea în mână un pahar de vin roşu; lângă ea, pe masă, se afla o carafă de sticlă.

— Maryse, zise el.

Ea tresări, vărsând un pic de vin din pahar.

— Jace, n-am auzit când ai intrat.

El nu se mişcă.

— Îţi aduci aminte cântecul acela pe care obişnuiai să-l cânţi pentru Isabelle şi Alec – când erau ei mici şi le era frică de întuneric – ca să-i faci să adoarmă?

Maryse păru prinsă pe picior greşit.

— Despre ce vorbeşti?

— Te auzeam prin pereţi, zise el. Dormitorul lui Alec era lângă al meu, pe atunci.

Ea nu spuse nimic.

— Era în franceză, continuă Jace. Cântecul.

— Nu ştiu de ce îmi aduci aminte de asta.

Se uită la el, de parcă el ar fi acuzat-o de ceva.

— Mie nu mi-ai cântat niciodată.

Urmă o pauză abia perceptibilă. Apoi:

— Ah, ţie, zise ea. Ţie nu-ţi era niciodată frică de întuneric.

— Care copil de zece ani nu se teme de întuneric?

Sprâncenele ei se ridicară mult.

— Ia loc, Jonathan, zise ea. Acum.

El se apropie, destul de încet cât s-o enerveze, străbătând încăperea şi lăsându-se să cadă într-unul dintre scaunele înalte

tapiţate de lângă birou.

— Aş prefera să nu-mi spui Jonathan.

— De ce nu? E numele tău. Îl măsură din priviri. De când ştii?

— Ce să ştiu?

— Nu face pe prostul. Înţelegi foarte bine ce te întreb. Răsuci paharul între degete. De când ştii că Valentine e tatăl tău?

Jace concepu şi înlătură mai multe răspunsuri. De regulă, o scotea la capăt cu Maryse făcând-o să râdă. El era una dintre puţinele fiinţe pe lume care o puteau face pe ea să râdă.

— Cam de când ştii şi tu.

Maryse clătină capul încet.

— Nu cred.

Jace îşi îndreptă poziţia. Îşi strânse pumnii, deşi continuă să şi-i ţină pe braţele capitonate ale scaunului. Zări un uşor tremur al propriilor degete şi se întrebă dacă-i mai tremuraseră vreodată până atunci. Nu-şi aducea aminte. Mâinile îi fuseseră întotdeauna la fel de sigure şi stăpânite ca şi bătăile lui de inimă.

— Nu mă crezi?

Auzi uluirea din propria sa voce şi tresări lăuntric. Bineînţeles că ea nu-l credea. Fusese evident din clipa în care ea sosise acasă.

— Nu are sens, Jace. Cum ai fi putut să nu ştii cine este tatăl tău?

— Mi-a spus că e Michael Wayland. Am locuit în casa de la ţară a familiei Wayland.

— Bună încercare, zise Maryse. Şi numele tău? Care e

adevăratul tău nume?

— Ştii care este adevăratul meu nume.

— Jonathan. Am ştiut că ăsta era numele fiului lui Valentine. Am ştiut că şi Michael a avut un fiu numit Jonathan. E un nume destul de comun printre vânătorii de umbre – nu m-am gândit niciodată că era ciudat că amândoi îl aleseseră pe acelaşi, cât despre numele întreg al băiatului lui Michael, n-am întrebat niciodată. Dar acum nu mă pot abţine să nu mă întreb. De cât timp a plănuit Valentine ce avea de gând să facă? De cât timp ştia că avea să-l ucidă pe Jonathan Wayland.?

Se întrerupse, cu ochii aţintiţi asupra lui Jace:

— N-ai semănat niciodată cu Michael, ştii, zise ea. Dar uneori copiii nu seamănă cu părinţii lor. Nu m-am gândit la asta înainte. Dar acum îl pot vedea pe Valentine în tine. Felul în care te uiţi la mine. Sfidarea asta. Nu-ţi pasă de ce spun eu, nu-i aşa?

Însă îi păsa. Doar că se pricepea foarte bine să nu o lase pe ea să observe asta.

— Ar fi fost vreo diferenţă dacă mi-ar fi păsat?

Ea îşi aşeză paharul pe măsuţa de lângă ea. Era gol.

— Şi răspunzi la întrebări cu alte întrebări ca să-mi abaţi atenţia, întocmai cum făcea întotdeauna Valentine. Poate c-ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Poate că n-ar fi fost nicio diferenţă. Sunt încă exact aceeaşi persoană care am fost în ultimii şapte ani. Nimic nu s-a schimbat în ceea ce mă priveşte. Dacă nu ţi-am amintit de Valentine înainte, nu văd de ce s-ar întâmpla asta acum.

Ea îşi luă privirea de la el, de parcă n-ar fi suportat să se uite

în ochii lui.

— Cu siguranţă că, atunci când vorbeam despre Michael, trebuie să fi ştiut că nu era cu putinţă să ne fi referit la tatăl tău. Lucrurile pe care le spuneam despre el nu s-ar fi potrivit în veci cu Valentine.

— Aţi spus că a fost un om bun. Mânia se zvârcolea în el. Un viteaz vânător de umbre. Un tată iubitor. Mi s-a părut că se potrivea destul de bine.

— Dar fotografiile? Trebuie să fi văzut fotografii cu Michael Wayland şi să-ţi fi dat seama că nu era el cel pe care îl numeai tu tatăl tău. Îşi muşcă buza. Ajută-mă să înţeleg asta, Jace.

— Toate fotografiile au fost distruse în timpul Răzmeriţei. Aşa mi-aţi spus voi. Acum mă întreb dacă n-a fost pentru că Valentine le arsese intenţionat, ca nimeni să nu mai ştie cine fusese în Cerc. Eu n-am văzut niciodată o fotografie de-a tatălui meu, zise Jace şi se întrebă dacă sunase la fel de amar pe cât simţea el.

Maryse îşi duse o mână la tâmplă şi se masă, de parcă ar fi durut-o capul.

— Nu pot să cred, zise ea, ca pentru sine. E o demenţă.

— Atunci n-o crede. Crede-mă pe mine, zise Jace şi simţi că îi crescuse tremurul mâinilor.

Ea îşi lăsă mâna jos.

— Ai impresia că n-aş vrea? întrebă ea.

Pentru o clipă, el desluşi în vocea ei tonul acela pe care-l avea Maryse când venea în dormitorul lui, noaptea, pe când avea el zece ani, şi-l găsea uitându-se în gol la tavan şi gândindu-se la tatăl lui – iar ea se aşeza pe marginea patului şi

rămânea cu el până când adormea, cu puţin înainte de a se crăpa de ziuă.

— N-am ştiut, zise Jace din nou. Iar când mi-a cerut să mă întorc cu el în Idris, am spus nu. Sunt încă aici. Asta nu contează deloc?

Ea se întoarse să se uite la carafă, de parcă s-ar fi gândit să-şi mai toarne un pahar, apoi păru să alunge ideea.

— Aş vrea eu să conteze, zise ea. Dar există atât de multe motive pentru care tatăl tău să fi vrut să rămâi la Institut. Când e vorba de Valentine, nu-mi pot îngădui să am încredere în niciunul dintre cei care-au fost vreodată atinşi de influenţa lui.

— Influenţa lui te-a atins şi pe tine, zise Jace şi regretă numaidecât, văzând expresia de pe faţa ei.

— Iar eu l-am repudiat, zise Maryse. Dar tu? Ai putut? Ochii ei albaştri aveau aceeaşi nuanţă ca ai lui Alec, dar Alec nu se uitase niciodată la el în felul acesta. Spune-mi că-l urăşti, Jace. Spune-mi că-l urăşti pe omul ăla şi tot ce reprezintă el.

Se scurse un moment, apoi încă unul, iar Jace, uitându-se în jos, văzu că pumnii îi erau atât de strânşi, încât nodurile degetelor, ieşite în afară, erau albe şi dure ca oasele din coloana vertebrală a unui peşte.

— Nu pot să spun asta.

Maryse trase scurt aer în piept.

— De ce nu?

— Tu de ce nu poţi spune că ai încredere în mine? Am trăit lângă tine aproape jumătate din viaţa mea. Cu siguranţă mă cunoşti mai bine decât atât?

— Pari atât de cinstit, Jonathan. Întotdeauna ai vorbit aşa, chiar şi atunci când erai mic şi încercai să te justifici când făceai câte ceva rău faţă de Isabelle sau Alec. N-am mai întâlnit decât o singură persoană care putea vorbi atât de convingător ca tine.

Jace simţi gust de cocleală în gură.

— Vrei să spui tatăl meu.

— Niciodată nu existau decât două feluri de oameni pentru Valentine, zise ea. Cei care erau pentru Cerc şi cei care erau împotriva lui. Cei din urmă erau duşmanii, iar cei dintâi erau armele din arsenalul său. L-am văzut încercând să-şi prefacă fiecare prieten, ba chiar şi pe soţia lui, într-o armă pentru cauză – şi acum vrei să cred că n-ar fi făcut acelaşi lucru cu fiul său? Clătină din cap. L-am cunoscut mult prea bine.

Pentru prima oară, Maryse se uită la el cu mai multă tristeţe decât mânie:

— Tu eşti o săgeată aruncată drept în inima Conclavului, Jace. Tu eşti săgeata lui Valentine. Indiferent dacă ştii sau nu.

Clary închise uşa dormitorului în care behăia televizorul şi se duse să-l caute pe Simon. Îl găsi în bucătărie, aplecat deasupra chiuvetei în care curgea apa. Se ţinea strâns cu mâinile de marginea cuvei.

— Simon?

Bucătăria era zugrăvită într-un galben viu, vesel, iar pereţii, decoraţi cu schiţele înrămate, făcute în cretă şi creioane colorate de Simon şi Rebecca în şcoala generală. Rebecca avea un oarecare talent la desen, ai fi putut spune, dar în schiţele lui Simon oamenii arătau ca nişte contoare de parcare

cu smocuri de păr.

El nu-şi ridică privirea, deşi ea-şi dădu seama, după încordarea muşchilor umerilor săi că o auzise. Se duse până la chiuvetă şi-şi puse o mână pe spatele lui. Îi simţi nodurile proeminente ale vertebrelor prin tricoul subţire de bumbac şi se întrebă dacă slăbise. N-ar fi putut spune, uitându-se la el, dar când se uita la Simon era de parcă s-ar fi uitat într-o oglindă – când vezi pe cineva în fiecare zi, nu observi întotdeauna micile schimbări din înfăţişarea sa.

— Te simţi bine?

El închise apa cu un gest smucit.

— Desigur. Sunt bine.

Ea îşi puse un deget pe o parte a bărbiei lui şi îi întoarse faţa spre ea. Era năduşit, părul negru ce-i cădea pe frunte i se lipise de piele, deşi aerul ce pătrundea pe fereastra semideschisă a bucătăriei era rece.

— Nu arăţi bine. Din cauza filmului?

El nu-i răspunse.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să râd, doar că...

— Nu-ţi aduci aminte? Vocea lui suna răguşită.

— Păi...

Clary lăsă fraza neterminată. Noaptea aceea, gândindu-se acum la ea, părea un lung episod neclar, cu fugă, sânge şi sudoare, cu umbre zărite în pragul uşilor, cu o cădere în gol. Îşi aducea aminte de feţele albe ale vampirilor, ca decupate din hârtie, pe fundalul întunecat, şi îşi aducea aminte de Jace, care o ţinea, strigându-i răguşit la ureche.

— Nu chiar. Totul e înceţoşat.

Privirea lui trecu rapid peste ea, apoi el se întoarse.

— Ţi se pare că eu sunt altfel? întrebă el.

Ea-şi ridică privirea şi-l privi în ochi. Aveau culoarea cafelei negre – nu chiar negri, ci un căprui-închis, fără nicio fărâmă de cenuşiu sau de căprui-deschis. Arăta diferit? Poate că dobândise un plus de încredere în sine din ziua în care îl ucisese pe Abbadon, Demonul Căpetenie; dar mai exista şi un soi de circumspecţie, de parcă aştepta sau urmărea să se întâmple ceva. Dar asta observase ea şi la Jace. Probabil era doar conştientizarea faptului că nimeni nu era nemuritor.

— Eşti tot Simon.

El închise ochii pe jumătate, ca uşurat, iar când genele i se lăsară în jos, ea băgă de seamă cât de ascuţiţi păreau pomeţii obrajilor lui. Intr-adevăr slăbise, gândi ea, şi tocmai se pregătea să i-o spună, când el se aplecă şi o sărută.

Rămase atât de surprinsă să-i simtă gura lipită de a ei, încât înlemni, apucându-se de marginea chiuvetei ca să se ţină pe picioare. Totuşi nu-l respinse şi, în mod evident considerând asta drept un semn de încurajare, Simon îşi strecură mâna la ceafa ei şi o sărută şi mai intens, deschizându-i buzele cu ale lui. Gura lui era moale, mai moale decât fusese a lui Jace, iar mâna care o ţinea de ceafă era caldă şi blândă. El avea gust sărat.

Ea închise ochii şi, pentru o clipă, pluti ameţitor în întuneric şi fierbinţeală, simţind cum degetele lui Simon i se plimbă prin păr. Când soneria stridentă a telefonului o trezi din uluire, sări ca un arc înapoi de parcă el ar fi împins-o, deşi el nu se mişcase. Se uitară o clipă unul la altul, năuciţi, ca doi oameni care se trezesc transportaţi brusc într-un peisaj străin, unde nimic nu le era familiar.

Simon se întoarse cel dintâi cu spatele, întinzând mâna spre telefonul care atârna de perete, în spatele raftului cu mirodenii.

— Alo?

Glasul îi sună normal, dar pieptul i se ridica şi-i cobora cu repeziciune. Întinse receptorul spre Clary:

— E pentru tine.

Clary luă receptorul. Încă îşi mai putea simţi bătăile inimii în gât, ca o zbatere de aripi ale unei insecte prinse sub pielea ei. E Luke, mă sună de la spital. S-a întâmplat ceva cu mama.

Înghiţi în sec.

— Luke? Tu eşti?

— Nu. Sunt Isabelle.

— Isabelle?

Clary îşi ridică ochii şi-l văzu pe Simon care o privea, rezemat de chiuvetă. Roşeaţa din obraji îi pălise.

— De ce mă... Vreau să spun, ce s-a întâmplat?

Glasul celeilalte fete se poticni, de parcă ea ar fi plâns.

— Jace e acolo?

Clary pur şi simplu îndepărtă receptorul ca să-i poată arunca o privire, apoi şi-l lipi din nou la ureche.

— Jace? Nu. De ce să fie aici?

Respiraţia lui Isabelle răsună în ecou prin firul telefonului, ca un icnet.

— Treaba e că... a plecat.

2
Luna vânătorului

Maia Roberts nu avusese niciodată încredere în băieţii frumoşi şi tocmai de aceea îl urâse pe Jace din prima clipă în care dăduse cu ochii de el.

Fratele ei mai mare, Daniel, moştenise pielea de culoarea mierii a mamei sale şi ochii negri imenşi, şi se dovedise a fi genul de persoană care aprindea aripile fluturilor doar pentru a-i privi cum ard şi mor în timp ce zburau. O chinuia şi pe ea, deopotrivă, la început sâcâind-o cu lucruri mărunte, ciupind-o din locuri unde vânătăile nu se vedeau, sihimbându-i şamponul din sticlă cu înălbitor de rufe. Ea îl pârâse părinţilor, dar ei n-o crezuseră. Nimeni n-ar fi crezut-o, uitându-se la Daniel; confundau frumuseţea cu nevinovăţia şi inofensivul. Când îi rupsese mâna în clasa a noua, ea fugise de-acasă, dar părinţii o aduseseră înapoi. În clasa a zecea, Daniel fusese doborât în stradă de un şofer care fugise de la locul accidentului, şi fusese ucis pe loc. Stând alături de părinţii ei, la marginea mormântului, Maia se ruşinase de copleşitoarea senzaţie de uşurare pe care o avea. Dumnezeu, gândise ea, cu siguranţă avea s-o pedepsească pentru că se bucura că fratele ei murise.

În anul următor, chiar o pedepsise. Îl întâlnise pe Jordan. Păr lung şi negru, şolduri înguste în jeanşi tociţi, cămăşi de rocker indie şi gene ca de fete. N-ar fi crezut niciodată că el avea s-o curteze – băieţii de genul lui preferau de regulă fete slabe, palide, cu ochelari sofisticaţi –, însă lui părea că-i plac

formele ei rotunde. Între două săruturi, îi spusese că era frumoasă. Primele luni fuseseră ca un vis; ultimele câteva luni, ca un coşmar. Devenise posesiv, autoritar. Când se înfuria, îşi dezvelea colţii la ea şi o plesnea cu dosul palmei peste obraz, lăsându-i urme ca de prea mult fard. Când încercase să rupă relaţia cu el, o îmbrâncise şi o pusese la pământ în faţa curţii ei, după care ea apucase să fugă în casă, trântind uşa după ea.

Mai târziu, îl lăsase s-o vadă sărutându-se cu un alt băiat, tocmai ca să sublinieze faptul că între ei se terminase totul. Nici măcar nu-şi mai amintea numele acelui băiat. Ceea ce îşi amintea însă era că venea spre casă în seara aceea, ploaia umezindu-i părul cu picături fine de apă, stropindu-se cu noroi pe jeanşi până sus, când o luase pe o scurtătură prin parc către casa ei. Îşi amintea forma neagră ce se năpustise asupra ei, explodând din spatele unui carusel de metal, corpul uriaş al lupului ud care o izbise şi o trântise în noroi, durerea cumplită când fălcile lui o apucaseră de gât. Ţipase şi-l lovise cu pumnii şi picioarele, simţindu-şi gura umplându-se de sângele ei fierbinte, în timp ce creierul îi striga: E Imposibil. Nu existau lupi în New Jersey, nu în cartierul ei suburban, nu în secolul douăzeci şi unu.

Ţipetele ei făcuseră să se aprindă lumini în casele din apropiere, una după alta, ferestrele aprinzându-se ca beţele de chibrit. Lupul îi dăduse drumul, de fălci atârnându-i fâşii de carne însângerată.

Douăzeci şi patru de copci şi, mai târziu, era înapoi în dormitorul ei roz, mama sa învârtindu-se în jurul ei îngrijorată. Doctorul din sala de urgenţe spusese că muşcătura

arăta a fi de câine mare, însă Maia ştia ce ştia. Înainte ca lupul să se întoarcă şi să fugă, auzise o şoaptă fierbinte şi familiară la ureche:

— De-acum eşti a mea. Întotdeauna vei fi a mea.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Jordan – el şi părinţii lui îşi strânseseră bagajele şi se mutaseră din acel apartament, fără ca niciunul dintre prietenii lui să ştie unde plecase sau nedorind să recunoască faptul că ar şti. Ea a fost doar pe jumătate surprinsă când, la următoarea lună plină, o apucaseră durerile: dureri sfâşietoare care-i străbăteau în sus şi-n jos picioarele, silind-o să cadă la podea, să-şi încovoaie şira spinării cum ar îndoi un magician o lingură. Când dinţii îi săriseră din gingii şi zornăiseră pe podea risipindu-se ca dropsurile, leşinase. Sau aşa crezuse. Se trezise la mai mulţi kilometri depărtare de casa ei, goală şi plină de sânge, cicatricea de la gât zvâcnindu-i ca o bătaie de inimă. În noaptea aceea, luase trenul spre Manhattan. Nu fusese o decizie grea. Fusese şi-aşa destul de rău ca metisă în cartierul ei conservator. Dumnezeu ştie ce i-ar fi făcut ei unui vârcolac.

Nu fusese greu să descopere o haită cu care să se asocieze. Erau mai multe numai în Manhattan. Se alăturase haitei din centru, cea care îşi avea bârlogul în vechea secţie de poliţie din cartierul chinezesc.

Conducătorii haitei se schimbau. La început fusese Kito, apoi Veronique, apoi Gabriel, iar acum era Luke. Îi plăcuse mult de Gabriel, dar Luke era mai bun. Avea o înfăţişare loială şi ochi blânzi, albaştri, şi nu era prea chipeş, aşa că nu fusese cazul să-i inspire instantaneu aversiune. Se simţea destul bine aici, cu haita, dormind în vechea secţie de poliţie,

jucând cărţi şi îndopându-se cu mâncare chinezească în nopţile în care nu era lună plină, vânând prin parc, când era, iar a doua zi bând ca să-i treacă mahmureala de după preschimbare, în Luna Vânătorului, unul dintre cele mai bune baruri underground de vârcolaci. Aici aveau bere din belşug şi nimeni nu-ti cerea vreodată actele ca să verifice dacă erai minoră. Licantropia îţi accelera creşterea şi, câtă vreme îţi dădeau blană şi colţi o dată pe lună, erai primit fără probleme să bei la Lună, indiferent ce vârstă aveai în ani mundani.

În prezent, rareori se mai gândea la familia ei, dar când băiatul blond în haină lungă şi neagră îşi făcu apariţia în bar, Maia înţepeni brusc. Nu semăna cu Daniel, nu prea semăna – Daniel avusese păr negru care se încreţea la ceafă şi pielea de culoarea mierii, pe când băiatul ăsta era tot alb şi auriu. Dar avea acclaşi trup suplu, acelaşi mers, ca de panteră pornită după pradă şi aceeaşi încredere absolută în farmecele personale. Mâna ei se strânse convulsiv pe piciorul paharului şi trebui să-şi spună de mai multe ori în minte: E mort. Daniel e mort.

Un freamăt trecu prin bar îndată după sosirea băiatului, ca spuma unui val imprăştiindu-se de la prova unei corăbii. Băiatul se purta de parcă n-ar fi observat nimic, trăgând spre el un scaun înalt de bar cu vârful bocancului şi cocoţându-se pe el, punându-şi coatele pe tejghea. Îl auzi comandând un whisky în liniştea ce urmă murmurelor. Dădu de duşcă jumătate din băutură, cu o mişcare sigură din încheietură. Licoarea avea aceeaşi nuanţă de auriu întunecat ca şi părul lui. Când îşi ridică mâna ca să pună paharul la loc pe tejghea, Maia îi văzu peceţile negre încălecate, groase, de la

încheieturi şi de pe dosul palmelor.

Bat, băiatul care şedea lângă ea – ieşiseră o dată la o întâlnire amoroasă, dar acum erau prieteni – murmură ceva în barbă care aducea a „nefilim”.

Aşadar, asta era. Băiatul nu era nicidecum vârcolac. Era vânător de umbre, un membru al forţelor de poliţie secretă a lumii tainice. Ei vegheau la păstrarea Legii, susţinuţi de Codex, iar tu nu puteai deveni unul dintre ai lor: trebuia să te fi născut în rândurile lor. Sângele îi făcuse ceea ce erau. Circulau multe zvonuri despre ei, deloc măgulitoare: erau aroganţi, trufaşi, cruzi; îi priveau de sus şi-i dispreţuiau pe repudiaţi. Puţine făpturi displăceau mai mult unui licantrop decât un vânător de umbre – în afară, poate, de un vampir.

Lumea mai spunea, de asemenea, că vânătorii de umbre ucideau demoni. Maia îşi aduse aminte când auzise ea prima oară că demonii existau şi când i se povestise despre ce făceau ei. O luase atunci cu dureri de cap. Vampirii şi vârcolacii erau doar oameni cu o boală, atâta lucru înţelesese, dar de aici până la a te aştepta din partea ei să creadă în toate porcăriile alea cu rai şi iad, demoni şi îngeri, deşi nimeni nu-i putea spune sigur dacă exista sau nu un Dumnezeu sau unde te duceai după ce mureai? Nu fusese drept. Acum credea în demoni – văzuse destul din ceea ce făceau ei ca să nu poată nega existenţa lor – dar îşi dorea să nu fi fost nevoie.

— Presupun, zise băiatul, sprijinindu-se în coate de bar, că nu serviţi Silver Bullet aici. Prea multe asociaţii neplăcute, nu?

Ochii îi sclipeau, înguşti şi luminoşi ca luna în primul pătrar.

Barmanul, Freaky Pete, doar se uită la băiat şi clătină din cap cu dezgust. Dacă băiatul n-ar fi fost vânător de umbre, bănui Maia, Pete l-ar fi zvârlit afară din Lună; în loc de asta, se duse pur şi simplu în capătul celălalt al barului şi se apucă să şteargă pahare.

— De fapt, zise Bat, care nu era în stare să se ţină deoparte de la nimic, nu-l servim pentru că e un cocktail de rahat.

Băiatul îşi întoarse ochii înguşti, strălucitori, asupra lui Bat şi zâmbi cu încântare. Cei mai mulţi oameni nu zâmbeau cu încântare când Bat se uita pieziş la ei: Bat avea doi metri în înălţime şi o cicatrice groasă care-i desfigura jumătate din faţă, unde praful de puşcă amestecat cu argint îi arsese pielea. Bat nu era din adăpost, haita care trăia în secţia de poliţie şi dormea în fostele celule. El avea apartamentul lui, chiar şi o slujbă. Fusese un partener destul de bun, până în momentul în care o părăsise pe Maia pentru o roşcată pe nume Eva, care locuia în Yonkers şi ţinea un salon de chiromanţie, amenajat în garajul ei.

— Păi şi tu ce bei? se interesă băiatul, aplecându-se atât de mult spre Bat, încât era de-a dreptul o insultă. Puţin alcool să-ţi dregi, cum ar veni, beţia de sânge?

— Te crezi amuzant...

La acest punct al discuţiei, restul haitei se aplecase să tragă cu urechea, gata să-l sprijine pe Bat, dacă s-ar fi hotărât să-l pocnească pe băiatul nesuferit, încât să vadă stele verzi.

— ... nu-i aşa?

— Bat, zise Maia, lasă…

Se întreba dacă ea era singurul membru al haitei din bar care se îndoia că Bat ar fi fost în stare să-l pocnească pe băiat,

încât să vadă steler verzi. Şi nu că s-ar fi îndoit de Bat. Dar era ceva cu ochii băiatului.

Bat nu i dădu atenţie:

— Nu-i aşa?

— Cum aş putea eu să neg evidenţa? Ochii băiatului alunecară peste Maia de parcă ar fi fost invizibilă şi se întoarseră la Bat. Presupun că nu vrei să-mi povesteşti ce-ai păţit la faţă? Arată ca…

Iar aici se aplecă mai mult şi-i spuse ceva lui Bat, atât de încet, încât Maia nu auzi. Următorul lucru de care-şi dădu seama a fost că Bat repezea un pumn spre băiat care ar fi trebuit să-i mute falca din loc, numai că băiatul nu mai era acolo. Stătea la un metru şi jumătate distanţă, râzând, iar pumnul lui Bat nimeri în paharul lui abandonat, proiectându-l în capătul celălalt al barului, unde se izbi de perete provocand o ploaie deasă de cioburi.

Freaky Pete ieşise de după tejghea şi-l apucase pe Bat cu mâinile lui mari de gulerul cămăşii, mai înainte ca Maia să fi clipit o dată.

— Destul, zise el. Bat, de ce nu faci tu o plimbare, să te răcoreşti? Bat se zbătu în strânsoarea lui Pete.

— Să fac o plimbare? N-ai auzit…?

— Am auzit. Pete vorbea cu voce joasă. E vânător de umbre. Plimbă ursul, căţelandre.

Bat înjură şi se desprinse de barman. Porni cu paşi mari către ieşire, cu umerii ţepeni de furie. Usa bubui, trântită în urma lui.

Băiatul nu mai zâmbea, ci se uita la Freaky Pete cu un soi de ranchiună întunecată, de parcă barmanul îi luase jucăria cu

care avusese de gând să se joace.
— Nu era nevoie, zise el. Pot să mă descurc şi singur.
Pete îl privi pe vânătorul de umbre.
— Este barul meu şi îmi fac griji pentru el, zise el în cele din urmă. Poate ar fi mai bine să-ţi vezi de treabă în altă parte, vânătorule de umbre, dacă nu vrei necazuri.
— N-am spus că nu vreau necazuri. Băiatul se aşeză iar pe scaunul înalt. De altfel, nu mi-am terminat băutura.
Maia aruncă o privire în spatele ei, unde peretele barului era fleaşcă de alcool.
— Mie mi se pare că ţi-ai terminat-o.
Pentru o secundă, băiatul rămase fără expresie; apoi, o ciudată scânteie de amuzament licări în ochii lui. Semăna cu Daniel atât de mult în clipa aceea, încât Maia ar fi vrut să dea înapoi.
Pete împinse un alt pahar cu lichid ca ambra peste tejghea, mai înainte ca băiatul să-i poată da ei vreun răspuns.
— Poftim, zise.
Ochii lui se abătură spre Maia. Ei i se păru că zăreşte un oarecare avertisment în ei.
— Pete… începu ea.
Nu reuşi să sfârşească. Uşa barului se deschise de perete. Bat apăru în prag. Maia avu nevoie de un moment până să-şi dea seama că pieptţii şi mânecile cămăşii lui erau pline de sânge.
Se dădu jos de pe scaun şi alergă spre el.
— Bat! Eşti rănit?
Era cenuşiu la faţă, cicatricea argintie ieşind în evidenţă pe obrazul lui ca o bucată de sârmă răsucită.

— Un atac, zise el. E un cadavru în gang. Un copil mort. Sânge… peste tot. Clătină din cap, uitându-se în jos, la hainele lui. Nu e sângele meu. Eu n-am nimic.
— Un cadavru? Dar cine…
Răspunsul lui Bat se pierdu acoperit de tumult. Scaunele erau părăsite, iar haita se năpusti pe uşă. Pete ieşi de după tejgheaua lui, croindu-şi drum prin gloată. Numai băiatul care era vânător de umbre rămase unde se afla, cu fruntea plecată deasupra paharului său.
Printre cei strânşi la uşă, Maia reuşi să zărească puţin pavajul cenuşiu din gang, împroşcat cu sânge. Era încă ud şi cursese printre crăpăturile din pavaj ca lujerii unei plante roşii.
— Are gâtul tăiat? Pete i se adresa lui Bat, a cărui culoare revenise la normal. Cum…
— Era cineva în gang. Cineva îngenuncheat deasupra lui, zise Bat. Vocea lui trăda încordarea. Nu ca un om… ca o umbră. Au fugit când m-au văzut pe mine. Băiatul mai era încă viu. Puţin. M-am aplecat spre el, dar...
Bat ridică din umeri. Era o mişcare degajată, dar muşchii de pe gâtul său erau umflaţi ca nişte rădăcini groase înconjurând un trunchi de copac.
— A murii fără să spună nimic.
— Vampiri, spuse o femeie licantrop durdulie – numele ei era Anabel, îşi aminti Maia – care stătea lângă uşă. Copiii Nopţii. Nu se poate să fi fost altcineva.
Bat se uită la ea, apoi se întoarse şi străbătu cu paşi hotărâţi sala, până la bar. Îl apucă pe vânătorul de umbre de spatele jachetei – sau întinse mâna ca şi cum ar fi vrut s-o facă, dar

băiatul era deja în picioare, răsucindu-se cu agilitate.

— Care-i problema ta, vârcolacule?

Bat rămăsese cu mâna întinsă.

— Eşti surd, nefilime? mârâi el. E un cadavru în gang. Unul dintre ai noştri.

— Vrei să spui licantrop sau alt soi de repudiat? Băiatul îşi arcui sprâncenele subţiri. Sunteţi toţi o apă şi-un pământ pentru mine.

Se auzi un mârâit gros – dinspre Freaky Pete, observă Maia cu surprindere. Se întorsese în bar şi era înconjurat de restul haitei, toţi cu ochii aţintiţi asupra vânătorului de umbre.

— Era doar un căţelandru, zise Pete. Se numea Joseph.

Numele nu-i spunea nimic Maiei, dar văzu îndârjirea de pe chipul lui Pete şi simţi un gol în stomac. Haita era acum pe picior de război şi dacă vânătorul de umbre avea vreun pic de minte, ar fi dat înapoi cu toată viteza. N-o făcea, totuşi. Stătea doar acolo, uitându-se la ei cu ochii lui aurii şi zâmbetul ăla şmecheresc pe faţă.

— Un băiat licantrop? zise el.

— Era un membru al haitei, zise Pete. N-avea decât cincisprezece ani.

— Şi mai exact ce aşteptaţi să fac eu în privinţa asta? zise băiatul.

Pete se holba la el, nevenindu-i să creadă.

— Eşti nefilim, zise el. Conclavul ne datorează protecţie în astfel de împrejurări.

Băiatul îşi roti privirile prin bar cu o mutră atât de insolentă, încât roşeaţa mâniei se întinse pe faţa lui Pete.

— Nu văd nimic de aici pentru care aţi avea nevoie de

protecţie, zise băiatul. În afară de decorul oarecum nefericit şi o posibilă problemă cu mucegaiul. Dar ăsta se poate curăţa, de regulă, cu înălbitor.

— Este un cadavru în fata uşii de la intrare a acestui bar, zise Bat, rostind cuvintele cu grijă. Nu crezi că…

— Cred că e puţin cam târziu pentru el să mai fie protejat, zise băiatul, dacă este deja mort.

Pete continua să se holbeze la el. Urechile i se ascuţiseră, iar când vorbi, glasul îi era înăbuşit de caninii îngroşaţi.

— Trebuie să ai grijă, nefilime, zise el. Trebuie să ai mare grijă.

Băiatul se uită la el cu ochi opaci:

— Trebuie?

— Deci n-ai de gând să faci nimic? zise Bat. Asta să înţeleg?

— Am de gând să-mi termin băutura, zise băiatul, uitându-se spre paharul lui pe jumătate golit, aflat încă pe tejghea, dacă o să mă lăsaţi.

— Deci asta e atitudinea Conclavului, la numai o săptămână după Acorduri? zise Pete cu dezgust. Moartea repudiaţilor nu înseamnă nimic pentru voi?

Băiatul zâmbi, iar Maia simţi furnicături pe şira spinării. Arăta exact cum arăta Daniel cu o clipă înainte de a-i rupe aripile unei buburuze.

— Faceţi întocmai ca repudiaţii, zise el, aşteptând să vină Conclavul ca să cureţe mizeria în locul vostru. De parcă noi am putea fi deranjaţi doar pentru că un oarecare căţelandru prostănac s-a hotărât să stropească şi să împroaşte cu el însuşi prin gangul vostru…

Şi folosi atunci un cuvânt, un cuvânt pentru vârcolaci pe care ei, unii, nu-l foloseau niciodată, un cuvânt scabros şi injurios, care făcea aluzie la o relaţie nepotrivită între vârcolaci şi femeile de om.

Mai înainte să poată careva să facă vreo mişcare, Bat se aruncă asupra vânătorului de umbre – dar băiatul dispăruse. Bat se împiedică şi se răsuci, cu ochii holbaţi. Haita tresări.

Maia rămase cu gura căscată. Băiatul care era vânător de umbre stătea pe bar, proţăpit pe picioarele depărtate. Chiar arăta ca un înger al răzbunării, gata să distribuie dreptatea divină de sus, aşa cum se cuvenea să facă vânătorii de umbre. Apoi întinse o mână şi strânse degetele spre el, rapid, un gest pe care ea îl cunoştea de pe terenul de joacă şi care însemna „vino să mă prinzi" – iar haita se năpusti spre el. Bat şi Anabel se căţărară pe bar; băiatul se răsuci atât de repede, încât reflexia lui în oglinda din spatele barului păru să se înceţoşeze. Maia îl văzu lovind cu piciorul şi apoi cei doi vârcolaci gemeau la podea într-o rafală de sticle sparte. Îl putu auzi pe băiat râzând chiar şi când altcineva întinse mâinile şi-l trase jos de pe bar; el se cufundă în mulţime cu o asemenea uşurinţă, încât ai fi zis c-o făcea din proprie voinţă, după care nu mai putu zări nimic din el, ci doar un vârtej de braţe şi picioare lovind. Totuşi i se păru că-l mai aude încă râzând, chiar şi când metalele sclipiră – lama unui cuţit – şi se auzi pe ea însăşi trăgând aer în piept.

— De ajuns.

Era glasul lui Luke, liniştit şi egal ca o bătaie de inimă. Era ciudat cum întotdeauna recunoşteai vocea conducătorului haitei tale. Maia se întoarse şi-l văzu stând chiar la intrarea în

bar, sprijinit cu o mână de perete. Arăta nu obosit, ci devastat, de parcă îl sfâşia ceva pe dinăuntru; cu toate acestea, vocea îi era calmă când vorbi din nou:

— De ajuns. Lăsaţi băiatul în pace.

Haita se topi din jurul vânătorului de umbre, lăsându-l doar pe Bat încă stând acolo, sfidător, cu o mână ţinând în continuare de spatele cămăşii vânătorului de umbre, în cealaltă având un cutit cu lamă scurtă.

Băiatul, la rândul lui, avea faţa plină de sânge, dar nu arăta ca unul care ar fi avut nevoie să fie salvat; rânjea, cu un rânjet la fel de periculos ca şi sticla spartă ce acoperise podeaua.

— Nu e băiat, zise Bat. E vânător de umbre.

— Iar ei sunt destul de bine-veniţi aici, zise Luke, pe un ton neutru. Sunt aliaţii noştri.

— A spus că nu contează, zise Bat furios. Despre Joseph…

— Ştiu, zise Luke liniştit. Ochii lui se îndreptară spre băiatul blond. Ai venit aici doar să cauţi o bătaie, Jace Wayland?

Băiatul – Jace – zâmbi, întinzându-şi buza spartă, astfel încât un şuvoi subţire de sânge îi curse pe bărbie.

— Luke.

Bat, surprins să audă numele mic al conducătorului haitei ieşind din gura vânătorului de umbre, îi dădu drumul cămăşii lui Jace.

— N-am ştiut…

— Nu-i nimic de ştiut aici, zise Luke, oboseala din ochi strecu- rându-se şi în vocea lui.

Freaky Pete vorbi, cu glasul gros ca un huruit îndepărtat:

— A zis că nu-i pasă Conclavului de moartea unui singur

licantrop, fie el şi-un copil. Şi asta-i abia la o săptămână de la Acorduri, Luke.

— Jace nu vorbeşte în numele Conclavului, zise Luke, şi chiar n-ar fi putut face nimic, nici dacă ar fi vrut. Nu-i aşa?

Se uită la Jace, care era foarte palid.

— De unde…

— Ştiu ce s-a întâmplat, zise Luke. Cu Maryse.

Jace înţepeni şi, pentru un moment, Maia văzu prin masca de amuzament sălbatic ca a lui Daniel ceea ce se afla dedesubt – şi acolo era întuneric şi agonie, amintindu-i mai curând de ochii ei când se privea în oglindă decât de aceia ai fratelui ei.

— Cine ţi-a spus? Clary?

— Nu Clary.

Maia nu-l mai auzise niciodată pe Luke rostind acest nume, dar o făcuse pe un ton care dădea de înţeles că era cineva special pentru el, la fel ca şi pentru băiatul care era vânător de umbre.

— Sunt conducătorul haitei, Jace. Aud ce se întâmplă. Acum, vino. Hai să mergem în biroul lui Pete şi să stăm de vorbă.

Jace ezită o clipă, apoi ridică din umeri:

— Bine, zise el, dar îmi eşti dator cu whisky-ul pe care nu l-am băut.

* * *

— Asta a fost ultima mea idee, zise Clary cu un oftat descurajat, lăsându-se jos pe treptele din afara Muzeului

Metropolitan de Artă şi uitându-se nemângâiată în josul lui Fifth Avenue.

— Şi-a fost bună. Simon se aşeză lângă ea, întinzându-şi în faţă picioarele lungi. Vreau să spun, e un tip căruia îi plac armele şi crimele, aşa că de ce nu şi cea mai mare colecţie de arme din tot oraşul? Iar eu sunt totdeauna dornic de o vizită la Arme şi Armuri, oricum. Îmi dă idei pentru campania mea.

Ea se uită surprinsă la el.

— Încă te mai joci cu Eric, Kirk şi Matt?

— Desigur. De ce nu?

— Am crezut că jocurile trebuie să-şi mai fi pierdut din farmec pentru tine de când..

... De când viaţa reală a început să semene cu una din campaniile voastre. Completată cu băieţi buni, băieţi răi, magie cu adevărat malefică şi obiecte importante vrăjite pe care trebuie să le găseşti dacă vrei să câştigi jocul.

Doar că, într-un joc, băieţii buni întotdeauna câştigă, îi înving pe băieţii răi şi aduc acasă comoara. Pe când în viaţa reală, ei pierduseră comoara, iar uneori Clary tot nu era lămurită cine erau de fapt băieţii răi şi cine băieţii buni.

Se uită la Simon şi simţi că o cuprinde un val de tristeţe. Dacă el ar fi renunţat la jocuri, ar fi fost vina ei, cum tot ce i se întâmplase lui în ultimile săptămâni fusese din vina ei. Îşi aminti cât de alb la faţă fusese în dimineaţa aceea, la chiuvetă, chiar înainte s-o sărute.

— Simon... începu ea.

— În momentul ăsta, joc un cleric pe jumătate trol, care vrea să se răzbune pe orcii care i-au ucis familia, zise el cu veselie. E trăsnet.

Ea râse tocmai când sună telefonul. Vârî iute mâna în buzunar şi-l deschise; era Luke.

— Nu l-am găsit, zise ea, mai înainte să fi apucat el s-o salute.

— Nu. Dar l-am găsit eu.

Ea se îndreptă de spate.

— Glumeşti. E acolo? Pot să vorbesc cu el? Prinse privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncă Simon şi îşi coborî vocea. E teafăr?

— În mare.

— Cum adică în mare?

— A iscat o bătaie cu o haită de vârcolaci. S-a ales cu vreo câteva tăieturi şi vânătăi.

Clary îşi miji ochii. De ce? De ce se luase Jace la bătaie cu o haită de lupi? Ce avusese? Apoi, din nou, el era Jace. S-ar fi luat la bătaie şi cu un camion Mack, dacă l-ar fi apucat pofta.

— Cred c-ar trebui să vii până aici, zise Luke. Cineva trebuie să discute omeneşte cu el, iar eu nu am prea mult succes.

— Unde sunteţi? întrebă Clary.

El îi spuse. Un bar numit Luna Vânătorului, pe Hester Street. Ea se întrebă dacă era ascuns de o iluzie magică. Închizându-şi telefonul, se întoarse spre Simon, care se uita la ea, cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Fiul risipitor s-a întors?

— Oarecum.

Se ridică anevoie în picioare şi îşi dezmorţi picioarele obosite, calculând mental cât le-ar fi luat să ajungă în cartierul chinezesc cu metroul şi dacă merita să spargă banii de

buzunar pe care-i dăduse Luke pentru un taxi. Probabil că nu, hotărî ea – dacă ar fi fost blocaţi în trafic, ar fi durat mai mult decât cu metroul.

— … vin cu tine? termină Simon, ridicându-se. Era pe o treaptă mai jos, ceea ce-i făcea să fie aproape la aceeaşi înălţime. Ce crezi?

Ea deschise gura şi o închise repede la loc.

— A…

El păru resemnat.

— N-ai auzit niciun cuvânt din ce ţi-am spus în ultimele două minute, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu ea. Mă gândeam la Jace. Se pare că e într-o stare destul de proastă. Îmi pare rău.

Ochii lui căprui se întunecară.

— Înţeleg că dai fuga să-i pansezi tu rănile?

— Luke m-a rugat să trec pe-acolo, zise ea. Speram să vii şi tu cu mine.

Simon lovi cu bocancul în treapta de sus.

— Osă vin, dar… de ce? Nu-l poate trimite Luke pe Jace înapoi la Institut fără ajutorul tău?

— Probabil. Dar crede că Jace ar vrea, mai întâi, să discute cu mine despre ce se întâmplă.

— Mă gândeam că am putea face ceva împreună, în seara asta, zise Simon. Ceva amuzant. Să vedem un film. Să luăm masa în oras.

Ea se uită la el. În depărtare, auzea apa susurând într-o fântână arteziană de-a muzeului. Se gândi la bucătăria de la el de-acasă, la mâinile lui ude în părul ei, dar totul părea foarte îndepărtat, chiar dacă le putea vedea în minte – ca atunci când

îţi aminteşti fotografic de un incident fără să-ţi mai aminteşti incidentul în sine.

— E fratele meu, zise ea. Trebuie să mă duc.

Simon arăta de parcă ar fi fost prea abătut şi să ofteze.

— Atunci vin cu tine.

Biroul din spatele barului Luna Vânătorului era la capătul unui culoar îngust, aşternut cu rumeguş. Ici şi colo, rumeguşul era răscolit de paşi şi pătat cu un lichid întunecat, care nu arăta a bere. Tot localul mirosea a fum şi a murdărie, şi puţin a – Clary trebui să recunoască, deşi n-ar fi vrut să-i spună asta lui Luke – câine ud.

— Nu-i într-o dispoziţie prea bună, zise Luke, oprindu-se în faţa unei uşi închise. L-am încuiat în biroul lui Freaky Pete după ce aproape că mi-a omorât jumătate din haită cu mâinile goale. Cu mine n-ar vorbi, aşa că – Luke ridică din umeri – m-am gândit la tine.

Se uită de la faţa buimăcită a lui Clary la Simon.

— Ce?

— Nu pot să cred că a venit aici, zise Clary.

— Nu pot să cred că ştii pe cineva care se numeşte Freaky Pete, zise Simon.

— Ştiu o grămadă de oameni, zise Luke. Nu că Freaky Pete ar face parte propriu-zis dintre oameni, dar nu se cuvine să vorbesc tocmai eu.

Deschise larg uşa biroului. Era o cameră simplă, fără ferestre, cu pereţii împodobiţi cu fanioane sportive. Exista un birou pe care erau întinse ziare, împovărat cu un televizor micuţ, iar lângă el, într-un scaun a cărui piele tocită era atât de

crăpată, încât arăta ca marmura cu vinişoare, stătea Jace.

În clipa în care uşa se deschise, Jace apucă un creion galben de pe birou şi-l azvârli. Creionul zbură prin aer şi se înfipse în perete, chiar alături de capul lui Luke, unde rămase vibrând. Luke făcu ochii mari.

Jace zâmbi slab.

— Pardon, nu mi-am dat seama că eşti tu.

Clary simţi cum i se strânge inima. Nu-l mai văzuse pe Jace de câteva zile şi arăta cumva diferit – nu doar din pricina feţei pline de sânge şi julituri, care era în mod cert o noutate, dar pielea de pe obrajii lui părea mai întinsă, oasele mai proeminente.

Luke făcu semn spre Simon şi Clary:

— Am adus pe cineva să te vadă.

Ochii lui Jace se mutară spre ei. Erau la fel de goliţi de viaţă de parc ar fi fost pictaţi.

— Din nefericire, zise el, n-am avut decât un creion.

— Jace… începu Luke.

— Nu-l vreau pe el de faţă. Jace îşi împinse bărbia spre Simon.

— Nu-i corect ce spui.

Clary era indignată. Uitase oare că Simon îi salvase viaţa lui Alec şi probabil şi pe-a lor?

— Afară, mundane, zise Jace, arătându-i uşa.

Simon dădu din mână.

— E-n regulă. O să aştept pe hol.

Ieşi, abţinându-se să trântească uşa după el, deşi Clary ar fi jurat e ar fi vrut s-o facă.

Ea se întoarse înapoi spre Jace.

— Chiar trebuie să fii atât de… începu ea, apoi se opri, când îi văzu expresia chipului. Arăta atât de dezarmat, bizar de vulnerabil.

— ...nesuferit? încheie el în locul ei. Numai în zilele în care mama mea adoptivă mă aruncă afară din casă, cu instrucţiuni să nu-i mai calc niciodată pragul. De obicei, sunt remarcabil de prietenos. Pune-mă la încercare oricând nu sunt de faţă.

Luke se încruntă.

— Maryse şi Robert Lightwood nu sunt preferaţii mei, dar nu pot să cred că Maryse ar fi făcut una ca asta.

Jace păru surprins.

— Îi cunoşti? Pe soţii Lightwood?

— Au fost şi ei în Cerc cu mine, zise Luke. Am fost surprins când am auzit că ei conduceau Institutul de-aici. Se pare că au făcut o înţelegere cu Conclavul, după Răzmeriţă, să-şi asigure un soi de tratament mai blând pentru ei, pe când Hodge… ei bine, ştim ce s-a întâmplat cu el.

Rămase tăcut un moment, apoi continuă:

— Maryse a spus de ce te exila, ca să zicem aşa?

— Nu e convinsă că eu am crezut că eram fiul lui Michael Wayland. M-a acuzat că am fost în înţelegere cu Valentine tot timpul, de la bun început... a spus că eu l-am ajutat să plece cu Pocalul Mortal.

— Şi atunci de ce ai mai fi încă aici? întrebă Clary. De ce n-ai fugit împreună cu el?

— Asta n-a spus, dar bănuiesc că are impresia că am rămas ca să fiu iscoadă. O viperă la sânul ei. Nu că ar fi folosit ea cuvântul „sân”, dar cam aşa a gândit.

— O iscoadă pentru Valentine? zise Luke, aproape

înspăimântat.

— Ea crede că Valentine a recurs la varianta asta întrucât, graţie afecţiunii lor pentru mine, ea şi Robert ar fi crezut orice le-aş fi spus eu. Prin urmare, Maryse a decis că pentru a contracara această manevră trebuie să nu mai aibă nicio afecţiune pentru mine.

— Afecţiunea nu funcţionează aşa, zise Luke şi clătină din cap. Nu poţi s-o închizi pur şi simplu, ca pe robinet. Mai ales dacă eşti părinte.

— Ei nu sunt părinţii mei adevăraţi.

— A fi părinte presupune mai mult decât legătura de sânge. Ei au fost părinţii tăi timp de şapte ani sub toate aspectele importante. Maryse e doar rănită în sentimentele ei.

— Rănită? repetă Jace, nevenindu-i să creadă. Ea e rănită în sentimentele ei?

— Ea l-a iubit pe Valentine, adu-ţi aminte, zise Luke. Ca noi toţi, de altfel. El a rănit-o foarte tare. Nu vrea să păţească la fel şi cu fiul lui. Se teme că tu i-ai minţit. Că persoana care a crezut ea că ai fost în toţi aceşti ani n-a fost decât o înşelăciune, o păcăleală. Va trebui s-o linişteşti.

Expresia lui Jace era o combinaţie perfectă de încăpăţânare şi uluire.

— Maryse e adult! N-ar trebui să aibă nevoie s-o liniştesc eu.

— O, haide, Jace, zise Clary. Nu te poţi aştepta la un comportament perfect din partea tuturor. Şi adulţii o pot da în bară. Întoarce-te la Institut şi stai de vorbă cu ea raţional. Fii bărbat!

— Nu vreau să fiu bărbat, zise Jace. Vreau să fiu un

adolescent zbuciumat care nu-şi poate înfrunta proprii demoni lăuntrici şi, în loc de asta, atacă verbal pe toată lumea.
— Ei bine, zise Luke, faci o treabă nemaipomenită.
— Jace, interveni Clary grăbită, înainte să se ia la harţă pe bune, trebuie să te întorci la Institut. Gândeşte-te la Alec şi la Izzy, gândeşte-te la ce-ar însemna asta pentru ei.
— Maryse o să născocească fără îndoială ceva ca să-i calmeze. Poate c-o să le spună că am fugit de-acasă.
— N-o să ţină, zise Clary. Isabelle părea înnebunită la telefon.
— Isabelle întotdeauna pare înnebunită, zise Jace, dar arăta multumit.
Se lăsă pe spate în scaun. Vânătăile de pe maxilar şi pometii obrajilor ieşeau în evidenţă, pe pielea lui, ca nişte peceţi negre, diforme.
— N-o să mă întorc într-un loc în care nimeni nu are încredere în mine. Nu mai am zece ani. Pot să am şi singur grijă de mine.
Luke făcu o figură de parcă s-ar fi îndoit de asta.
— Unde o să te duci? Cum o să trăieşti?
Ochii lui Jace sclipiră.
— Am şaptesprezece ani. Sunt aproape adult. Orice vânător de umbre adult este îndreptăţit să…
— Orice adult. Dar tu nu eşti unul. Nu poţi lua salariu de la Conclav pentru că eşti prea tânăr şi, de fapt, soţii Lightwood sunt obligaţi de Lege să aibă grijă de tine. Dacă nu vor, va fi desemnat altcineva sau...
— Sau ce? Jace sări de pe scaun. O să mă duc la un orfelinat în Idris? O să fiu pus în cârca unei familii pe care n-

am cunoscut-o niciodată? Pot să-mi iau o slujbă în lumea mundanilor pentru un an, să trăiesc ca unul dintre ei…

— Nu, nu poţi, zise Clary. Ştiu asta, Jace, pentru că eu am fost una dintre ei. Eşti prea tânăr pentru orice slujbă ţi-ai dori şi, de altfel, lucrurile la care te pricepi tu… ei bine, majoritatea asasinilor profesionişti sunt mai în vârstă decât tine. Şi sunt criminali.

— Eu nu sunt un asasin.

— Dacă ai trăi în lumea mundană, zise Luke, asta ai fi.

Jace încremeni, cu gura încleştată, iar Clary îşi dădu seama că Luke îl atinsese unde-l durea.

— Nu înţelegi, zise Jace, cu o subită disperare în glas. Nu mă pot întoarce. Maryse vrea de la mine să spun că-l urăsc pe Valentine. Şi nu pot să fac asta.

Jace îşi ridică bărbia, cu maxilarul strâns, îndârjit, şi cu ochii aţintiţi asupra lui Luke, de parcă se aştepta cumva ca bărbatul mai în vârstă să-i răspundă în zeflemea sau cu oroare. La urma urmelor, Luke avea mai multe motive să-l urască pe Valentine decât aproape oricine altcineva de pe lumea asta.

— Ştiu, zise Luke. Şi eu l-am iubit cândva.

Jace răsuflă prelung, parcă de uşurare, iar Clary îşi spuse deodată: De-asta a venit aici, în locul ăsta. Nu doar să stârnească o bătaie, ci să ajungă la Luke. Pentru că Luke avea să înţeleagă. Nu tot ce făcea Jace era smintit şi sinucidere curată, îşi reaminti ea. Doar lăsa impresia asta.

— N-ar trebui să fii obligat să declari că-ţi urăşti tatăl, zise Luke, Nici măcar ca s-o linişteşti pe Maryse. Ar fi trebuit să înţeleagă şi ea.

Clary se uită mai cu atenţie la Jace, încercând să-i citească pe faţă. Era ca o carte scrisă într-o limbă străină pe care ea o studiase mult prea puţin.

— Chiar a spus ea că nu vrea să te mai întorci? întrebă Clary. Sau doar ai presupus tu că asta voia să spună, aşa că ai plecat?

— Mi-a spus că probabil ar fi mai bine dacă mi-aş găsi un alt loc în care să stau, pentru o vreme, zise Jace. N-a spus unde.

— I-ai dat o şansă s-o spună? zise Luke. Uite, Jace. Eşti absolut bine-venit să stai la mine oricât ai tu nevoie. Vreau să ştii asta.

Clary simţi că-i tresaltă inima. Gândul că Jace ar fi în aceeaşi casă în care ar locui şi ea, întotdeauna în apropiere, o umplea de un sentiment amestecat de încântare şi groază.

— Mulţumesc, zise Jace.

Glasul îi era egal, dar ochii i se îndreptaseră imediat, în pofida voinţei sale, spre Clary, iar ea văzu în ei acelaşi amestec teribil de emoţii pe care le simţea şi ea. Luke, gândi ea. Uneori mi-aş dori să nu fii chiar atâl de generos. Sau de orb.

— Dar, continuă Luke, cred că ar trebui să te întorci la Institut măcar atât cât să stai de vorbă cu Maryse şi să afli ce se petrece cu adevărat. Se pare că sunt mai multe lucruri în joc decât îţi spune ea. Mai multe, poate, decât ţi-ai dori tu să auzi.

Jace îşi smulse cu greu ochii dintr-ai lui Clary.

— Bine. Glasul i se înăsprise. Dar cu o condiţie. Nu vreau să mă duc singur.

— Merg eu cu tine, zise Clary repede.

— Ştiu. Jace îşi coborî vocea. Şi vreau să vii şi tu. Dar vreau să vină şi Luke.

Luke păru şocat.

— Jace… am trăit aici cincisprezece ani şi n-am pus o dată piciorul în Institut. Nici măcar o dată. Mă îndoiesc că Maryse mă are la inimă…

— Te rog, zise Jace şi, cu toate că vocea lui fusese lipsită de inflexiuni şi o spusese liniştit, Clary aproape simţi, ca pe un lucru palpabil, mândria pe care şi-o călcase el ca să rostească aceste două cuvinte.

— Bine. Luke dădu din cap, încuviinţând cu atitudinea unui conducător de haită, obişnuit să facă numai ceea ce trebuia să facă, indiferent dacă voia sau nu. Atunci vin şi eu cu tine.

Simon se sprijinea de peretele de pe culoar, în afara biroului lui Pete, încercând să nu-şi plângă de milă.

Ziua începuse bine. Destul de bine, oricum. Mai întâi, fusese episodul ăla neplăcut cu filmul Dracula de la televizor, care-l făcuse să se simtă îngreţoşat şi gata să leşine, stârnindu-i toate emoţiile şi dorinţele pe care încercase să şi le înăbuşe, să le uite. Apoi, cumva, greaţa îi anihilase tensiunea nervoasă şi se trezise sărutând-o pe Clary, aşa cum voise s-o facă de atâţia ani. Oamenii întotdeauna spun că lucrurile nu ies niciodată aşa cum ţi le-ai imaginat. Oamenii se înşelau.

Iar ea îi răspunsese la sărut…

Dar acum era acolo, cu Jace, iar Simon îşi simţea stomacul strâns ghem şi zvârcolindu-se, de parcă înghiţise un castron plin cu viermi. Era o greaţă cu care începuse să se

obişnuiască, în ultima vreme. Nu fusese aşa dintotdeauna, nici măcar după ce îşi dăduse seama de sentimentele lui pentru Clary. N-o zorise niciodată, nu-i impusese niciodată sentimentele. Întotdeauna fusese sigur că, într-o bună zi, ea se va trezi din visele ei cu prinţi din desene animate şi eroi de kung fu şi-şi va da seama de un adevăr izbitor: îşi aparţineau unul celuilalt. Şi dacă ea nu-i arătase un interes deosebit lui Simon, cel puţin nu se arătase interesată nici de altcineva.

Până la Jace. Îşi amintea cum stătuseră pe treptele verandei casei lui Luke, uitându-se la Clary care-i explica lui cine era Jace şi ce făcea el, în timp ce Jace îşi examina unghiile şi se dădea superior. Simon abia o auzise. Fusese prea ocupat să observe cum se uita ea la băiatul blond cu tatuaje stranii şi chip frumos, fin. Prea frumos, gândise Simon, dar Clary nu gândea la fel: ea se uita la el ca şi când ar fi fost unul dintre eroii ei de desene animate, care prinsese viaţă. N-o mai văzuse niciodată uitându-se astfel la cineva şi crezuse întotdeauna că, dacă o va vedea, el va fi cel privit astfel. Dar nu era, iar asta îl duruse mai mult decât îşi închipuise vreodată că l-ar putea durea ceva.

Când aflase că Jace era fratele lui Clary fusese ca şi cum ar fi mers în faţa plutonului de execuţie şi-ar fi primit o graţiere în ultima clipă. Deodată, lumea i se păruse din nou plină de promisiuni.

Acum nu mai era la fel de sigur.

— Hai salut.

Cineva venea pe culoar, cineva nu foarte înalt, croindu-şi drum cu băgare de seamă printre petele de sânge.

— Aştepţi să vorbeşti cu Luke? E înăuntru, acolo?

— Nu chiar. Simon plecă de lângă uşă. Sau cam aşa ceva. E înăuntru, cu un prieten de-al meu.

Persoana, care tocmai ajunsese lângă el, se opri şi se holbă. Simon constată că era o fată de vreo şaisprezece ani, cu piele netedă, de un brun pal. Părul ei şaten-auriu era strâns în zeci de codiţe împletite, iar faţa avea aproape forma unei inimi. Avea un corp solid, cu rotunjimi, şolduri mari arcuindu-se sub o talie îngustă.

— Tipul din bar? Vânătorul de umbre?

Simon ridică din umeri.

— Ei bine, îmi pare rău să ţi-o spun, zise ea, dar prietenul tău e un nemernic.

— Nu e prietenul meu, zise Simon. Şi n-aş putea să nu fiu întru totul de acord cu tine, de fapt.

— Păi parcă ai zis…

— O aştept pe sora lui, zise Simon. Ea e cel mai bun prieten al meu.

— Şi ea e înăuntru cu el în clipa asta?

Fata împunse prin aer spre uşă cu degetul mare. Avea câte un inel pe fiecare deget, nişte cercuri primitive la vedere, lucrate cu ciocanul, din bronz şi aur. Jeanşii ei erau tociţi dar curaţi, iar când întoarse capul, el îi văzu cicatricea de pe gât, imediat deasupra gurii tricoului.

— Ei bine, zise ea cu nemulţumire, ştiu eu cum e cu fraţii nemernici. Bănuiesc că nu e vina ei.

— Nu e, zise Simon. Dar ea e probabil singura persoană de care el ar putea asculta.

— Nu mi s-a părut c-ar fi genul care să asculte, zise fata şi îi surprinse căutătura piezişă din privirea ei, la fel de piezişă. Pe

faţă îi înflori amuzamentul. Te uitai la cicatricea mea. E locul de unde am fost muşcată.

— Muşcată? Vrei să spui că eşti...

— ...vârcolac, zise fata. Ca toată lumea de aici. În afară de tine şi de nemernic. Şi de sora nemernicului.

— Dar n-ai fost dintotdeauna vârcolac. Adică, nu te-ai născut vârcolac.

— Cei mai mai mulţi dintre noi, nu, zise fata. Asta ne deosebeşte pe noi de tovarăşii voştri vânători de umbre.

— Ce?

Ea zâmbi fugar.

— Noi am fost oameni, cândva.

Simon nu spuse nimic la asta. După o clipă, fata îi întinse mâna.

— Eu sunt Maia.

— Simon.

Îi strânse mâna. Era uscată şi moale.

Ea îl privi printre genele şaten-aurii, de culoarea pâinii prăjite cu unt.

— De unde ştii că Jace e un nemernic? întrebă el. Sau, poate ar trebui să-ntreb, cum ai aflat?

Ea îşi trase mâna înapoi.

— A distrus barul. L-a bătut cu pumnii pe prietenul meu Bat. Ba a mai lăsat şi vreo doi din haită fără cunoştinţă.

— Dar sunt teferi?

Simon se alarmă. Jace nu păruse tulburat, dar cunoscându-l, Simon nu se îndoia că putea ucide câţiva oameni într-o singură dimineaţă şi apoi să iasă la clătite.

— S-au dus la doctor?

— La magician, zise fata. Noi nu prea avem de-a face cu doctorii mundani, cei ca noi.

— Repudiaţi?

Ea-şi arcui sprâncenele.

— Cineva te-a învăţat tot jargonul, nu-i aşa?

Simon se simţi vexat.

— De unde stii că nu sunt şi eu unul dintre ei? Sau dintre ai tăi? Un vânător de umbre sau un repudiat sau…

Ea clătină din cap până-i săltară codiţele.

— Pur şi simplu radiază din tine, zise ea, cu oarecare amărăciune, omenescul tău.

Intensitatea din vocea ei aproape îl făcu să se înfioare.

— Aş putea să bat la uşă, zise el, simţindu-se deodată stupid. Dacă vrei să vorbeşti cu Luke.

Ea ridică din umeri.

— Spune-i doar că Magnus e aici, verifică scena crimei din gang. Probabil că el arăta speriat, fiindcă ea adăugă:

— Magnus Bane. E magician.

Ştiu, ar fi vrut Simon să spună, dar tăcu. Toată conversaţia fusese oricum foarte ciudată.

— Bine.

Maia se întoarse, dând să plece, dar se opri pe hol, cu o mână pe tocul uşii.

— Crezi că ea o să fie în stare să-i bage minţile în cap vorbindu-i? întrebă ea. Sora lui?

— Dacă ascultă de cineva, ea e aceea.

— Asta-i drăguţ, zise Maia. Că-şi iubeşte atâta sora.

— Da, zise Simon. E nemaipomenit.

3
Inchizitor

Prima oară când Clary văzuse Institutul, i se păruse o biserică dărăpănată, cu acoperişul prăbuşit, cu bandă galbenă de poliţie lipită pe uşă ca să rămână închisă. Acum, nici nu avea nevoie să se mai concencentreze ca să risipească iluzia magică. Şi de pe partea cealaltă a străzii îl vedea exact aşa cum era: o catedrală gotică ale cărei turle păreau să străpungă cerul albastru-întunecat, ca pumnalele.

Luke devenise tăcut. După expresia feţei lui era clar că în el se dădea un soi de bătălie. Când urcară treptele, Jace se căută în buzunar la cămaşă, de parcă ăsta ar fi fost un obicei, dar când îşi scoase mâna, era goală. Râse fără pic de veselie.

— Am uitat. Maryse mi-a luat cheile, înainte să plec.

— Bineînţeles că ţi le-a luat.

Luke stătea chiar în fata uşilor de la intrarea în Institut. Atinse uşurel simbolurile cioplite în lemn, chiar sub arhitravă.

— Uşile astea sunt exact ca acelea de la Sala Consiliului din Idris. N-aş fi crezut că le voi mai vedea vreodată.

Clary aproape că se simţi vinovată că-i întrerupe reveria lui Luke, însă erau chestiuni practice mai urgente.

— Dacă nu avem cheie…

— N-ar trebui sa fie nevoie. Un Institut ar trebui să fie deschis oricărui nefilim care nu are nicio intenţie rea faţă de cei dinăuntru.

— Dar dacă ei au intenţii rele faţă de noi? murmură Jace.

Luke strâmbă din buze.

— Nu cred că asta schimbă lucrurile.

— Da, Conclavul pune întotdeauna rezerve la îndemână, în felul lui. Vocea lui Jace suna înfundat – buza de jos i se umflase, iar pleoapa ochiului stâng i se învineţise.

De ce nu s-a vindecat singur? se miră Clary.

— Ti-a luat şi stela?

— N-am luat nimic când am plecat, zise Jace. N-am vrut să iau nimic din ceea ce mi-au dat soţii Lightwood.

Luke se uită la el cu o oarecare îngrijorare.

— Orice vânător de umbre trebuie să aibă o stelă.

— Atunci o să fac rost de alta, zise Jace şi îşi lipi mâna pe uşa Institutului. În numele Conclavului, zise el, cer să intru în acest sfânt lăcaş. Şi în numele Îngerului Raziel, cer binecuvântarea în misiunea mea împotriva…

Uşile se deschiseră repede. Clary văzu interiorul catedralei, întunericul forfotind de umbre luminat, ici şi colo, de lumânările din candelabre înalte de fier.

— Ei bine, asta-i uşor, zise Jace. Bănuiesc că binecuvântările sunt mai lesne de obţinut decât am crezut. Poate ar fi trebuit să cer binecuvântare în misiunea mea împotriva tuturor celor care poartă alb după Ziua Muncii.

— Îngerul ştie care este misiunea ta, zise Luke. Nu e nevoie să spui cuvintele cu voce tare, Jonathan.

Pentru o clipă, Clary crezu că vede ceva pe faţa lui Jace – nesiguranţă, surprindere şi poate chiar uşurare? Dar tot ce-a răspuns el a fost:

— Nu-mi mai spune aşa. Nu e numele meu.

Înaintară la parterul catedralei, printre stranele goale şi

luminile arzând veşnic de pe altar. Luke se uita în jur, curios, şi păru de-a dreptul surprins când liftul, ca o colivie aurită, sosi ca să-i ducă sus.

— Asta trebuie să fi fost ideea lui Maryse, zise el, când urcară în cabina liftului. E în întregime pe gustul ei.

— E aici de când am pus eu piciorul în Institut prima oară, zise Jace, în timp ce uşa se închise cu un clang, în urma lor.

Drumul până sus durǎ puţin şi niciunul dintre ei nu mai spuse nimic. Clary se se juca nervoasă cu franjurii eşarfei sale. Se simţea puţin vinovată pentru că-i spusese lui Simon să se ducă acasă şi să aştepte să-l sune ea, mai târziu. Îi remarcase enervarea în felul în care îşi ţinea umerii când străbătuseră Canal Street, şi înţelesese că se simţise concediat la repezeală. Cu toate acestea, ea nu-şi putuse închipui cum să fie şi el de faţă – un mundan – când Luke urma să-şi prezinte petiţia în faţa lui Maryse Lightwood, în favoarea lui Jace; n-ar fi făcut decât să încurce şi mai mult lucrurile.

Liftul se opri zdroncănind; ieşind din cabină, dădură cu ochii de Church – cu funda lui uşor decolorată în jurul gâtului – care-i aştepta în hol. Jace se aplecă să mângâie capul motanului cu dosul palmei:

— Unde-i Maryse?

Church scoase un sunet gutural, pe jumătate tors, pe jumătate mârâit şi o porni înaintea lor pe culoar. Îl urmară, Jace tăcut, Luke aruncând priviri în jurul lui cu vădită curiozitate.

— N-aş fi crezut că voi vedea vreodată interiorul acestui loc. Clary întrebă:

— Arată aşa cum ţi l-ai imaginat?

— Am mai intrat prin Institute, la Londra şi la Paris; ăsta nu e diferit de acelea, nu. Totuşi e cumva…

— Cumva cum? întrebă Jace, aflat la câţiva paşi mai în faţă.

— Mai rece, zise Luke.

Jace nu spuse nimic. Ajunseseră la bibliotecă. Church se aşeză, de parcă le arăta că n-avea de gând să meargă mai departe. Prin uşa masivă de lemn răzbatea, slab, sunet de voci, dar Jace o deschise fără să bată şi intră hotărât.

Clary auzi o exclamaţie de surpriză. Pentru o clipă, inima i se strânse când se gândi la Hodge, care nu trăise decât în această încăpere. Hodge, cu glasul lui grav, şi Hugin, corbul care fusese tovarăşul lui aproape nedespărţit – şi care, la ordinele lui Hodge, aproape că-i scosese ei ochii.

Nu era Hodge, bineînţeles. În spatele enormei tăblii a biroului care se sprijinea pe spinările celor doi îngeri îngenuncheaţi, stătea o femeie de vârstă mijlocie, cu părul negru ca smoala, ca al lui Isabelle, şi constituţia subţire dar vânoasă a lui Alec. Purta un costum negru, foarte simplu, în contrast cu numeroasele inele viu-colorate care-i scânteiau pe degete.

În spatele ei se afla un alt personaj: un adolescent slăbuţ, fragil, cu păr negru cârlionţat şi piele de culoarea mierii. Când el se întoarse să se uite la ei, Clary nu-şi putu reţine o exclamaţie de surpriză:

— Raphael?

Pentru o clipă, băiatul păru descumpănit. Apoi zâmbi, arătându-şi dinţii foarte albi şi ascuţiţi – deloc de mirare, având în vedere că era vampir.

— Dios, zise el, adresându-i-se lui Jace. Ce-ai păţit, frate?

Arăţi de parcă o haită de lupi ar fi încercat să te sfâşie.

— Ori ai ghicit şocant de bine, zise Jace, ori ai auzit ce s-a întâmplat.

Zâmbetul lui Raphael se transformă în rânjet.

— Aud ce se mai întâmplă.

Femeia din spatele biroului se ridică în picioare.

— Jace, zise ea cu vocea plină de nelinişte. S-a întâmplat ceva? De ce te-ai întors aşa de curând? Am crezut c-o să te duci să stai cu…

Privirea ei trecu spre Luke şi Clary.

— Şi tu cine eşti?

— Sora lui Jace, zise Clary.

Ochii lui Maryse rămaseră o clipă la Clary.

— Da, văd. Semeni cu Valentine. Se întoarse spre Jace. Ai adus-o cu tine pe sora ta? Şi un mundan, pe deasupra? Nu e sigur pentru nici unul dintre voi să vă aflaţi aici în clipa asta. Şi mai ales pentru un mundan...

Luke, zâmbind vag, zise:

— Dar eu nu sunt mundan.

Expresia lui Maryse se schimbă treptat, de la uluire la şoc, în timp ce se uita la Luke – se uita de-adevăratelea la el – pentru prima oară.

— Lucian?

— Bună, Maryse, zise Luke. A trecut multă vreme.

Faţa lui Maryse încremenise şi în clipa aceea arăta deodată mult mai bătrână, mai bătrână chiar şi decât Luke. Ea se aşeză, cu grijă.

— Lucian, zise ea din nou, cu palmele lipite de birou.

Lucian Graymark.

— Raphael, care urmărea spectacolul cu ochi vii, curioşi, ca ai unei păsări, se întoarse spre Luke.

— Tu l-ai ucis pe Gabriel.

Gabriel cine mai era? Clary se uită lung la Luke, zăpăcită. El ridică uşor din umeri.

— L-am ucis, da, la fel cum şi el l-a ucis pe conducătorul haitei de dinaintea lui. Aşa merg lucrurile la licantropi.

La acestea, Maryse ridică fruntea:

— Conducătorul haitei?

— Dacă acum conduci o haită, atunci e timpul să discutăm, zise Raphael, înclinându-şi capul cu graţie în direcţia lui Luke, deşi ochii lui erau îngrijoraţi. Totuşi nu chiar în clipa asta, probabil.

— O să trimit pe cineva să se ocupe de asta, zise Luke. Am avut multă treabă în ultima vreme. S-ar putea să fi rămas în urmă cu politeţurile.

— S-ar putea, zise scurt Raphael, apoi se întoarse spre Maryse. Afacerile noastre de aici s-au încheiat?

Maryse vorbi cu un oarecare efort:

— Dacă tu spui că nu sunt implicaţi Copiii Nopţii în crimele astea, atunci te cred pe cuvânt. Sunt obligată, cel puţin dacă nu ies la lumină alte dovezi.

Raphael se încruntă.

— La lumină? zise el. Asta nu e o expresie pe placul meu.

Atunci se întoarse, iar Clary observă cu o tresărire că putea vedea prin conturul lui, de parcă ar fi fost o fotografie care se ştersese pe la margini. Mâna lui stângă era transparentă şi prin ea putea zări marele glob de metal pe care Hodge îl ţinea

totdeauna pe birou. Se auzi scoţând un mic sunet de surprindere, când transparenţa lui se întinse, cuprinzându-i braţele până sus – şi-apoi continuând de la umeri spre piept; iar în următoarea clipă dispăru, ca un personaj şters dintr-o schiţă. Maryse răsuflă uşurată.

Clary rămase cu gura căscată:

— E mort?

— Cine, Rapahael? zise Jace. Nu chiar. Asta a fost doar o proiecţie de-a lui. Nu poate intra în Institut în carne şi oase.

— De ce nu?

— Pentru că acesta e pe pământ sfinţit, zise Maryse. Iar el e blestemat. Ochii ei glaciali nu-şi pierdură deloc din răceală când se întoarseră spre Luke. Tu, conducător de haită, aici? întrebă ea. Presupun că n-ar trebui să mă mir. Pare să fie obiceiul tău, nu-i aşa?

Luke ignoră aciditatea din tonul ei.

— Raphael a venit aici în legătură cu micul lup ucis astăzi?

— Cu acela şi cu un magician mort, zise Maryse. Găsiţi ucişi în centru, la două zile unul după altul.

— Dar de ce se afla Raphael aici?

— Magicianul a fost secat de sânge, zise Maryse. Se pare că acela care l-a ucis pe vârcolac a fost întrerupt mai înainte de a-i putea lua sângele, iar bănuiala a căzut, fireşte, pe Copiii Nopţii. Vampirul a veni aici ca să mă asigure că semenii lui n-au niciun amestec.

— Şi tu l-ai crezut? întrebă Jace.

— N-o să discut cu tine acum despre treburile Conclavului, Jace – mai ales nu în faţa lui Lucian Graymark.

— Acum mă cheamă numai Luke, zise acesta, fără emoţie.

Luke Garroway.

Maryse clătină din cap.

— Abia te-am recunoscut. Arăţi ca un mundan.

— Asta şi vreau, da.

— Noi toţi am crezut că ai murit.

— Aţi sperat, zise Luke, la fel de lipsit de emoţie. Aţi sperat că am murit.

Maryse arăta de parcă ar fi înghiţit un obiect ascuţit.

— Puteţi să luaţi loc, zise ea în cele din urmă, arătând spre scaunele din faţa biroului. Acum, reluă ea, după ce se aşezaseră cu toţii, poate vreţi să-mi spuneti şi mie de ce sunteti aici.

— Jace, zise Luke fără vreun preambul, vrea un proces înaintea Conclavului. Eu sunt gata să-l susţin. Am fost acolo, la castelul Renwick, în noaptea aceea, când s-a arătat Valentine. Ne-am luptat şi aproape că ne-am ucis unul pe altul. Pot confirma că tot ceea ce spune Jace că s-a întâmplat este adevărat.

— Nu sunt sigură, contracară Maryse, că are vreo greutate cuvântul tău.

— Poate că sunt licantrop, zise Luke, dar sunt şi vânător de umbre, deopotrivă. Sunt gata să fiu supus la proba Săbiei, dacă asta ar ajuta.

Proba Sabiei? Asta suna de rău. Clary se uită la Jace. Deşi aparent calm, cu degetele împreunate în poală, se simţea că tensiunea zbârnâia în jurul lui, de parcă era la un fir de păr distanţă de a exploda. El îi prinse privirea şi spuse:

— Sabia Sufletului. Al doilea obiect dintre Instrumentele mortale. E folosită la procese, ca să stabilească dacă un

vânător de umbre minte.

— Tu nu eşti vânător de umbre, îi zise Maryse lui Luke, de parcă Jace n-ar fi vorbit. N-ai mai trăit după Legea Conclavului de foarte multă vreme.

— A fost un timp în care nici tu n-ai trăit după ea, zise Luke.

Obrajii lui Maryse se făcură purpurii.

— Aş fi crezut, continuă el, că până acum ai trecut peste neputinţa de a avea încredere în cineva, Maryse.

— Unele lucruri nu se uită niciodată, zise ea. Vocea ei căpătase o blândeţe periculoasă. Crezi că înscenarea propriei morţi a fost cea mai mare minciună pe care ne-a spus-o Valentine? Crezi că farmecul este totuna cu sinceritatea? Şi eu am crezut cândva aşa. M-am înşelat.

Se ridică în picioare şi se aplecă peste birou, sprijinindu-se în mâinile ei mici.

— El ne-a spus că şi-ar da viaţa pentru Cerc şi că aştepta din partea noastră să facem la fel. Şi am fi făcut-o – toţi –, ştiam asta. Eu aproape că am şi făcut-o.

Privirea ei trecu peste Jace şi Clary, intersectându-se cu a lui Luke.

— Îţi aduci aminte, zise ea, cum ne-a spus că Răzmeriţa nu va fi mai nimic? cu greu se va numi o bătălie, câţiva ambasadori neînarmaţi împotriva întregii puteri a Cercului. Am fost atât de încrezătoare în victoria noastră fulger, încât atunci când am plecat spre Alicante l-am lăsat pe Alec acasă. Am rugat-o pe Jocelyn să vadă de el, cât timp voi fi eu plecată. Ea a refuzat. Acum ştiu de ce. A ştiut – la fel şi tu. Şi nu ne-aţi prevenit şi pe noi.

— Eu am încercat să vă previn despre Valentine, zise Luke. Voi nu m-ati ascultat.

— Nu mă refer la Valentine. Mă refer la Răzmeriţă! Au fost cincizeci dintre ai noştri împotriva a cinci sute de repudiaţi…

— Aţi fost foarte dornici să-i măcelăriţi pe ei neînarmaţi când aţi crezut că nu vor fi decât vreo cinci, zise Luke, liniştit.

Mâinile lui Maryse se încleştară pe birou:

— Noi am fost măcelăriţi, zise ea. În mijlocul carnajului, ne-am uitat după Valentine, să ne conducă. Dar el nu era acolo. Intre timp, Conclavul înconjurase Sala Acordurilor. Ne-am gândit că Valentin fusese ucis şi eram gata să ne dăm vieţile într-un ultim şi disperat atac. Atunci mi-am adus aminte de Alec – dacă eu mueam, ce avea să întâmple cu băieţelul meu?

Vocea i se îneca:

— Aşa că am lăsat mâinile jos şi m-am predat Conclavului.

— Ai făcut ceea ce trebuia, Maryse, zise Luke.

Ea se întoarse spre el, cu ochi scânteietori:

— Nu mă trata de sus, vârcolacule. Dacă n-ati fi fost voi…

— Nu ţipa la el! interveni Clary, aproape ridicându-se şi ea în picioare. E vina voastră că aţi crezut în Valentine, în primul rând…

— Ai impresia că nu ştiu asta? Acum, în glasul lui Maryse era o notă acută, zgrunţuroasă. O, Conclavul a punctat asta cu plăcere când am fost interogaţi – ei aveau Sabia-Sufletului şi ştiau când minţeam, dar n-au putut să ne facă să vorbim – nimic nu ne-a putut face să vorbim, până când…

— Până când ce? întrebă Luke. Eu n-am aflat-o niciodată. Întotdeauna m-am întrebat ce v-au spus ca să vă convingă să

vă întoarceţi împotriva lui.

— Doar adevărul, zise Maryse, parcă brusc obosită. Că Valentine nu murise acolo, în Sală. Dăduse bir cu fugiţii… ne lăsase pe noi să murim, fără el. Murise mai târziu, ni s-a spus, ars de viu în casa lui. Inchizitorii ne arătase oasele lui, oasele calcinate ale familiei sale. Bineînţeles, asta a fost o altă minciună…

Vocea i se stinse, dar apoi se adună din nou, cuvintele reînsufleţindu-se:

— Totul se dărâmase, între timp, oricum. Am fost lăsaţi în sfârşit să vorbim unii cu ceilalţi, cei care fuseserăm în Cerc. Înainte de bătălie, Valentine mă trăsese deoparte şi îmi spusese că, din tot Cercul, eu eram cea în care avea cel mai mult încredere, cel mai apropiat locotenent al lui. Când Conclavul ne-a interogat, am descoperit că spusese acelaşi lucru tuturor.

— Nici Infernul n-are vreo asemenea Furie murmură Jace, atât de încet, încât numai Clary îl auzi.

— A minţit nu doar faţă de Conclav, dar şi faţă de noi. S-a folosit de loialitatea şi afecţiunea noastră. Exact cum a făcut şi când te-a trimis pe tine la noi, zise Maryse, uitându-se direct la Jace. Iar acum s-a întors şi are Pocalul Mortal. A plănuit toate acestea de ani de zile, în tot acest timp, în toate amănuntele. Nu-mi pot îngădui să am încredere în tine, Jace. Îmi pare rău.

Jace nu spuse nimic. Chipul îi rămase lipsit de expresie, doar devenise mai palid, în timp ce Maryse vorbea, noile sale răni ieşind în evidenţă, livide, pe falca şi pe obrazul său.

— Şi atunci? zise Luke. Ce aştepţi de la el să facă? Unde ar

trebui să se ducă?
Ochii ei se opriră o clipă asupra lui Clary.
— De ce nu la sora lui? zise ea. Familia…
— Isabelle e sora lui Jace, o întrerupse Clary. Alec şi Max sunt fraţii lui. Lor ce-o să le spui? O să te urască veşnic dacă-l dai afară pe Jace din casa ta.
Ochii lui Maryse rămaseră aţintiţi asupra ei.
— Ce ştii tu despre asta?
— Îi ştiu pe Alec şi pe Isabelle, zise Clary.
Gândul la Valentine îi răsări în minte, nechemat; îl alungă.
— Familia e mai mult decât legătura de sânge. Valentine nu este tatăl meu. Luke este. La fel cum şi Alec, Max şi Isabelle sunt familia lui Jace. Dacă încerci să-l smulgi din familia ta, o să laşi o rană care nu se va vindeca niciodată.
Luke se uita la ea cu un soi de respect surprins. Ceva sclipi în ochii lui Maryse – nesiguranţă?
— Clary, zise Jace încet. Destul.
Părea să fi capitulat. Clary se întoarse spre Maryse:
— Ce zici de Sabie? întrebă ea.
Maryse se uită o clipă la ea cu sinceră nedumerire.
— Sabie?
— Sabia-Sufletului, zise Clary. Cea pe care o poţi folosi ca să-ţi dai seama dacă un vânător de umbre minte sau nu. Aţi putea s-o folosiţi pe Jace.
— Asta-i o idee bună. Se simţi o scânteie de însufleţire în glasul lui Jace.
— Clary, intenţia ta e bună, dar nu ştii ce presupune proba Sabiei, zise Luke. Singura care o poate folosi este Inchizitoarea.

Jace se aplecă în scaun:
— Atunci chemaţi-o. Chemaţi-o pe Inchizitoare. Vreau să termin odată cu asta.
— Nu, zise Luke, dar Maryse se uita la Jace.
— Inchizitoarea, zise ea şovăitor, e deja pe drum…
— Maryse! Glasul lui Luke se frânse. Spune-mi că n-ai chemat-o în problema asta!
— N-am chemat-o! Crezi că nu s-ar fi implicat Conclavul şi singur în povestea asta dementă cu războinici damnaţi, şi portaluri, şi morţi înscenate? După ceea ce a făcut Hodge? Suntem cu toţii sub anchetă acum, mulţumită lui Valentine, sfârşi ea observând faţa albă şi stupefiată a lui Jace. Inchizitoarea ar putea să-l bage pe Jace la închisoare. I-ar putea jupui peceţile. Mă gândisem că ar fi fost mai bine…
— ...dacă Jace ar fi fost plecat când ajungea Inchizitoarea aici, zise Luke. Nu-i de mirare că ai fost atât de grăbită să-l alungi pe băiat de-aici.
— Cine este Inchizitoarea? se interesă Clary. Cuvântul îi trezea în minte imagini cu Inchiziţia spaniolă, cu torturi, cu biciuiri şi cu scări de tortură. Ce rol are ea?
— Inchizitoarea este o femeie care anchetează vânătorii de umbre pentru Conclav, zise Luke. Ea se asigură că Legea nu a fost încălcată de către nefilimi. Ea a anchetat toţi membrii Cercului după Răzmeriţă.
— Ea a pus blestemul asupra lui Hodge? întrebă Jace. Ea v-a trimis pe voi aici?
— Ea ne-a ales locul de exil, şi lui, pedeapsa. Pe noi nu ne are deloc la inimă, iar pe Valentine îl urăşte.
— Nu plec nicăieri, zise Jace, în continuare foarte palid. Ce-

o să vă facă vouă, dacă ajunge aici şi eu nu mai sunt? O să creadă că aţi complotat ca să mă ascundeţi. O să vă pedepsească pe voi – pe voi şi pe Alec, pe Isabelle şi pe Max.

Maryse nu spuse nimic.

— Maryse, nu te prosti, zise Luke. O să te învinovăţească şi mai rău dacă îl laşi pe Jace să plece. Să-l ţii aici şi să îngădui proba cu Sabia ar fi un semn de bună credinţă.

— Să-l ţină aici pe Jace? Nu se poate să vorbeşti serios, Luke! zise Clary.

Ştia că folosirea Sabiei fusese ideea ei, dar începuse să regrete că adusese vorba de ea.

— Pare să fie o individă cumplită.

— Dar dacă Jace pleacă, zise Luke, nu se mai poate întoarce niciodată. Nu va mai fi niciodată vânător de umbre. Vrând-nevrând, Inchizitoarea este mâna dreaptă a Legii. Dacă Jace vrea să rămână în rândurile Conclavului, trebuie să coopereze cu ea. El are un atu, unul pe care membrii Cercului nu l-au avut după Răzmeriţă.

— Şi ce anume? întrebă Maryse.

Luke zâmbi slab.

— Spre deosebire de voi, zise el, Jace spune adevărul.

Maryse trase adânc aer în piept, apoi se întoarse spre Jace:

— În cele din urmă, tu hotărăşti, zise ea. Dacă vrei proba, poţi rămâne aici până vine Inchizitoarea.

— Rămân, zise Jace.

În tonul lui era o fermitate lipsită de orice fărâmă de mânie, care o surprinse pe Clary. Jace părea să privească dincolo de Maryse, cu lumină licărindu-i în ochi, de parcă un foc s-ar fi reflectat în ei. În clipa aceea, Clary gândi, fără voia ei, că

semăna foarte mult cu tatăl lui.

4
Pui de cuc în cuib

— Suc de portocale, melasă, ouă expirate de câteva săptămâni, totuşi – şi ceva care seamănă cu salata verde.

— Salată verde? Clary aruncă un ochi peste umărul lui Simon în frigider. O, uite nişte mozzarella.

Simon ridică din umeri şi închise cu piciorul uşa frigiderului din bucătăria lui Luke.

— Comandăm pizza?

— Am comandat deja, zise Luke, intrând în bucătărie cu telefonul fără fir în mână. O pizza mare, vegetariană, trei Coke. Şi am sunat la spital, adăugă el, atarnând telefonul de perete. Nicio schimbare în starea lui Jocelyn.

— Oh, zise Clary.

Se aşeză la masa de lemn din bucătărie. De regulă, Luke era foarte ordonat, dar în momentul ăsta masa era plină de scrisori nedeschise şi vrafuri de farfurii murdare. Geanta lui verde de voiaj atârna de speteaza unui scaun. Clary ştia că ar fi trebuit să-l ajute şi ea la curăţenie, numai că în ultima vreme nu avusese energia necesară. Bucătăria era mică şi cam murdară în cele mai bune momente – el nu se prea omora cu gătitul, după cum se deducea şi din faptul că raftul pentru mirodenii, care atârna deasupra aragazului de modă veche, era gol. În schimb, Luke îl folosea pentru a-şi ţine cutiile de cafea şi de ceai.

Simon se aşeză lângă ea, în timp ce Luke aduna farfuriile murdare de pe masă şi le arunca în chiuvetă.

— Eşti bine? o întrebă el, cu voce joasă.
— Sunt bine. Clary izbuti să-i zâmbească. Nu mă aşteptam ca mama să se trezească astăzi, Simon. Am senzaţia că… aşteaptă ceva,
— Ai idee ce?
— Nu. Doar că lipseşte ceva.
Îşi ridică ochii spre Luke, dar el era ocupat să frece viguros farfuriile în chiuvetă.
— Sau cineva.
Simon se uită cercetător la ea, apoi ridică din umeri.
— Deci se pare că scena de la Institut a fost destul de intensă.
Clary se cutremură.
— Mama lui Alec şi a lui Isabelle te sperie.
— Mai zi o dată, cum o cheamă?
— Mei-ris, zise Clary, copiind pronunţia lui Luke.
— E un vechi nume de vânător de umbre.
Luke îşi şterse mâinile pe un ştergar de bucătărie.
— Iar Jace s-a hotărât să rămână acolo şi s-o înfrunte pe Inchizitoare? N-a vrut să plece? zise Simon.
— Asta e ceea ce trebuie să facă dacă vrea să aibă vreodată o viaţă de vânător de umbre, zise Luke. Şi să fie asta – adică, să fie unul dintre nefilimi – înseamnă totul pentru el. Am cunoscut şi alţi vânători de umbre ca el, pe când eram în Idris. Dacă-l laşi fără asta…
Se auzi bâzâitul familiar al soneriei de la intrare. Luke aruncă ştergarul pe bufet.
— Mă întorc imediat.
De îndată ce ieşi el din bucătărie, Simon zise:

— Echiar ciudat să mă gândesc la Luke ca la cineva care a fost cândva vânător de umbre. Mai ciudat decât să mă gândesc la el ca la un vârcolac.

— Zău? De ce?

Simon ridică din umeri.

— Am mai auzit de vârcolaci înainte. Sunt, într-un fel, un element cunoscut. Deci se preschimbă în lup o dată pe lună, şi ce? Dar chestia cu vânătorii de umbre… sunt ca un cult.

— Nu sunt ca un cult.

— Ba chiar sunt. Să fie vânători de umbre e toată viata lor. Şi se uită de sus la toţi ceilalţi. Pe noi ne numesc mundani. De parcă n-ar fi şi ei tot fiinţe omeneşti. Nu sunt prieteni cu oamenii obişnuiţi, nu frecventează aceleaşi locuri, nu ştiu aceleaşi bancuri, se cred superiori nouă.

Simon îşi puse un picior deşirat peste celălalt şi învârti de tăietura franjurată din genunchiul jeanşilor.

— Am cunoscut un alt vârcolac astăzi.

— Nu-mi spune că te-ai întreţinut cu Freaky Pete la Luna Vânătorului.

Avea o senzaţie neplăcută în stomac, dar n-ar fi putut spune exact ce anume i-o provocase. Probabil stresul copleşitor.

— Nu. Era o fată, zise Simon. Cam de vârsta noastră. Pe nume Maia.

— Maia?

Luke se întorsese în bucătărie cu o cutie pătrată, albă, de pizza în braţe. O lăsă pe masă, iar Clary întinse mâna şi-i deschise capacul. Aroma de aluat fierbinte, sos de roşii şi brânză îi aminti ce foame îi era. Rupse o felie, nemaiaşteptând să-i împingă Luke o farfurie pe masă. El se

aşeză rânjind şi clătinând din cap.

— Maia face parte din haită, nu? întrebă Simon, luându-şi şi el o felie.

Luke dădu din cap.

— Da. Este o puştoaică de treabă. A venit şi pe-aici de câteva ori, ca să vadă de magazinul de cărţi, cât am fost eu la spital. Mă lasă s-o plătesc la cărţi.

Simon se uită la Luke peste bucata lui de pizza din mână.

— O duci rău cu banii?

Luke ridică din umeri.

— Banii n-au fost niciodată importanţi pentru mine, iar haita se îngrijeşte singură de banii ei.

Clary spuse:

— Mama zicea întotdeauna că dacă vom rămâne fără bani, o să vândă una dintre acţiunile lui taică-meu. Dar de vreme ce tipul despre care am crezut că era tatăl meu nu era tatăl meu şi cum mă îndoiese că Valentine avea vreo acţiune…

— Mama ta şi-a vândut bijuteriile, una câte una, zise Luke. Valentine îi dăruise câteva dintre bijuteriile familiei lui, piese care rămăseseră ale Morgensternilor de generaţii. Chiar şi pe cea mai mică dintre ele obţinea un preţ foarte bun la licitaţie.

Oftă:

— Acum s-au dus – deşi Valentine poate c-a mai recuperat din ele când a distrus fostul vostru apartament.

— Sper că asta i-a dat şi ei o oarecare satisfacţie, zise Simon. Să-i vândă astfel lucrurile.

Luă şi a treia felie de pizza. Era cu adevărat uimitor, gândi Clary, că de mult puteau înfuleca băieţii adolescenţi fără să se îngraşe şi fără să li se facă rău.

— Trebuie să fi fost ciudat pentru tine, îi zise ea lui Luke. S-o revezi astfel pe Maryse Lightwood, după atâta vreme.

— Nu chiar ciudat. Maryse nu e foarte diferită acum faţă de cum era atunci – de fapt, e mai ea însăşi decât a fost vreodată, dacă se înţelege ce vreau să spun.

Clary îşi închipui că da. Felul în care arătase Maryse Lightwood amintise de fata zveltă, brunetă, din fotografia pe care i-o dăduse Hodge, cea cu bărbia mult ridicată.

— Ce crezi că simte pentru tine? întrebă ea. Chiar crezi c-au sperat că erai mort?

Luke zâmbi.

— Poate că nu din ură, nu, dar ar fi fost mult mai convenabil şi mai puţin complicat pentru ei dacă aş fi murit, cu siguranţă. Faptul că nu doar sunt în viaţă, dar mai şi conduc haita din centru nu poate fi ceva ce şi-ar fi dorit. Este îndatorirea lor, la urma urmelor, să menţină pacea între repudiaţi – şi deodată apar eu, cu o poveste despre ei şi cu o grămadă de motive să vreau răzbunare. O să fie îngrijoraţi că sunt un factor impredictibil.

— Şi eşti? întrebă Simon. Nu mai aveau pizza, aşa că întinse mâna fără să se uite şi luă una dintre marginile cu coajă tare ronţăite de Clary. Ştia că ei nu-i plac marginile de coajă tare. Un factor impredictibil, vreau să spun.

— Nu-i nimic impredictibil la mine. Sunt impasibil. De vârstă mijlocie.

— Cu excepţia faptului că, o dată pe lună, te prefaci în lup şi o porneşti haihui măcelărind una-alta, zise Clary.

— Ar fi putut fi mai rău, zise Luke. Se ştie că pe bărbaţii de vârsta mea îi apucă să-şi cumpere maşini sport scumpe şi să

se culce cu supermodele.

— N-ai decât treizeci şi opt de ani, sublinie Simon. Asta nu înseamnă vârstă mijlocie.

— Mulţumesc, Simon, apreciez asta. Luke deschise cutia de pizza şi descoperind că era goală, o închise cu un oftat. Deci ai mâncat toată pizza.

— N-am mâncat decât cinci felii, protestă Simon, lăsându-se cu scaunul înapoi până ajunse să se balanseze precar pe cele două picioare din spate.

— Şi câte felii crezi că sunt într-o pizza, deşteptule? vru Clary să ştie.

— Sub cinci felii nu înseamnă o masă. Înseamnă o gustare. Simon se uită cu teamă la Luke. Asta înseamnă că o să te preschimbi în lup şi-o să mă mănânci pe mine?

— Cu siguranţă, nu. Luke se ridică să arunce cutia de pizza la gunoi. Ai fi aţos şi greu de digerat.

— Dar cuşer, remarcă Simon înveselit.

— O să am grijă să-l îndrum spre tine pe orice licantrop evreu. Luke se sprijini cu spatele de chiuvetă. Dar ca să-ţi răspund la întrebarea de mai devreme, Clary, a fost ciudat s-o văd pe Maryse Lightwood, dar nu din cauza ei. Ci din cauza locului. Institutul mi-a amintit prea mult de Sala Acordurilor din Idris – am simţit puterea runelor Cărţii Gri pretutindeni în jurul meu, după cincisprezece ani în care am tot încercat să le uit.

— Şi-ai putut? întrebă Clary. Ai izbutit să le uiţi?

— Există unele lucruri pe care nu le uiţi niciodată. Runele din Carte sunt un exemplu mai mult decât grăitor. Devin o parte din tine. E nu dar pe care-l porţi în sânge şi pe care nu-l

mai poţi schimba, cum nu-ţi poţi schimba nici tipul de sânge.

— Mă întrebam, zise Clary, dacă poate n-ar trebui să primesc şi eu nişte peceţi.

Simon lăsă să-i scape bucăţica de coajă de pizza pe care o mânca:

— Glumeşti.

— Nu, nu glumesc. De ce aş glumi cu aşa ceva? Şi de ce să nu ai peceţi? Sunt vânător de umbre. Aş putea foarte bine să caut să am orice formă de protecţie disponibilă.

— Protecţie contra ce? întrebă Simon, aplecându-se înainte, astfel că picioarele din faţă ale scaunului său bufniră tare în podea. Eu credeam că toată chestia asta cu vânătorii de umbre s-a terminat. Credeam că să încerci să revii la o viată normală.

Tonul lui Luke fu blând:

— Nu sunt sigur că există aşa ceva: viaţă normală.

Clary se uită în jos, la braţul ei, unde Jace îi desenase singura pecete pe care o primise ea vreodată. Încă mai putea vedea arabescul liniilor albe ca o dantelă pe care-l lăsase în urmă, mai mult o amintire decât o cicatrice.

— Bineînţeles c-aş vrea să scap de tot ce-i straniu. Dar dacă straniul ăsta vine după mine? Dacă nu am de ales?

— Sau poate că nu vrei prea tare să scapi de straniu, murmură Simon. Nu câtă vreme Jace este încă implicat în el, oricum.

Luke îşi drese glasul.

— Cei mai mulţi nefilimi trec prin mai multe niveluri de pregătire înainte să-şi primească peceţile. Nu ţi-aş recomanda să primeşti vreuna fără o oarecare instrucţie. Iar dacă vrei sau nu s-o faci, depinde numai de tine. Cu toate acestea, există

ceva ce ar trebui să ai. Ceva ce orice vânător de umbre ar trebui să aibă.

— O atitudine arogantă şi respingătoare? zise Simon.

— O stelă, zise Luke. Orice vânător de umbre ar trebui să aibă o stelă.

— Ai şi tu una? întrebă Clary, surprinsă.

Fără să-i răspundă, Luke ieşi din bucătărie. Se întoarse peste câteva momente, ţinând un obiect învelit în pânză neagră. Punând obiectul pe masă, desfăcu pânza, scoţând la iveală un instrument ca o baghetă luminoasă, făcut din cristal opac, pal. O stelă.

— Frumos, zise Clary.

— Mă bucur că-ţi place, zise Luke, pentru că vreau s-o iei tu.

— S-o iau eu? Ea se uită la el, uluită. Dar e a ta, nu-i aşa?

El clătină din cap.

— Asta a fost a mamei tale. N-a vrut s-o păstreze în apartament, în caz că dădeai tu din întâmplare peste ea, aşa că m-a rugat s-o ţin la mine.

Clary ridică stela de pe masă. Era rece la atingere, dar ştia că se încălzea până la incandescenţă când era folosită. Era un obiect ciudat, nu destul de lung cât să fie o armă, nu destul de scurt cât să fie un instrument de desenat uşor de mânuit. Presupuse că mărimea stelei era ceva cu care te obişnuiai, cu vremea.

— Pot s-o păstrez?

— Sigur. E un model vechi, fireşte, de acum douăzeci de ani. Poate că i-au mai îmbunătăţit designul de-atunci. Totuşi e de încredere.

Simon urmări în timp ce ea ţinea stela ca pe o baghetă de dirijor, trasând cu uşurinţă modele invizibile prin aer, între ei.

— Asta îmi aminteşte de momentul în care bunicul meu mi-a dat crosa lui veche de golf.

Clary râse şi lăsă mâna jos.

— Da, numai că tu n-ai folosit niciodată din astea.

— Şi sper că n-o să fie nevoie s-o foloseşti nici tu vreodată pe asta, zise Simon şi îşi întoarse repede privirea într-o parte, mai înainte ca ea să-i poată răspunde.

Fumul se ridica din peceţi în spirale negre iar el simţea mirosul înecăcios al propriei piei arse. Tatăl său stătea aplecat deasupra lui cu stela, vârful ei lucind roşu ca vârful unui vătrai lăsat prea mult în foc.

— Închide ochii Jonathan, zise el. Durerea e doar cât îi îngădui tu să fie.

Dar mâna lui Jace se închisese înăuntru, refractară, de parcă pielea i se strângea şi i se zvârcolea de la sine, ca să se ferească de stelă. Auzi trosnetul, când unul dintre oasele mâinii lui se rupse, apoi încă unul...

Jace deschise ochii şi clipi des în beznă, glasul tatălui său pierind ca fumul risipit de vânt. În gură simţi durere şi un gust metalic. Îşi muşcase buza pe dinăuntru. Se ridică în capul oaselor, tresărind.

Trosnetul se auzi din nou, iar el se uită fără să vrea în jos, la mâna lui. Nu avea peceţi. Îşi dădu seama că zgomotul venea din afara camerei lui. Cineva bătea la usă, deşi ezitant.

Se rostogoli dându-se jos din pat, înfiorându-se când tălpile goale atinseră podeaua rece. Adormise îmbrăcat şi aruncă o

privire dezgustată spre bluza lui mototolită. Probabil mirosea ca un lup. Şi avea dureri în tot trupul.

Bătaia în uşă se repetă. Jace traversă camera şi deschise brusc uşa. Făcu ochii mari, surprins.

— Alec?

Alec, cu mâinile în buzunarele jeanşilor, ridică din umeri, conştient deinedit.

— Îmi pare rău să te trezesc. M-a trimis mama să te chem. Vrea să te vadă, în bibliotecă.

— În clipa asta? Jace se uită scrutător la prietenul lui. Am trecut pe la tine prin cameră mai devreme, dar nu erai acolo.

— Am fost pe-afară.

Alec nu păru dispus să dea şi alte amănunte. Jace îşi trecu mâna prin părul ciufulit.

— Bine. Stai puţin, doar să-mi schimb bluza.

Se duse la şifonier, scotoci prin teancurile de rufe frumos împăturite până găsi un tricou cu mâneci lungi, albastru-închis. Îşi scoase cu mare grijă bluza pe care o purta – în unele locuri i se lipise de piele cu sânge uscat.

Alec se uită în altă parte.

— Ce s-a întâmplat? Vocea îi era ciudat de gâtuită.

— M-am luat la bătaie cu o haită de vârcolaci.

Jace îşi trecu tricoul albastru peste cap. Îmbrăcat, ieşi după Alec în hol.

— Ai ceva pe gât, observă el.

Alec duse iute mâna spre gât.

— Ce?

— Arată ca o muşcătură, zise Jace. Ce-ai făcut toată ziua, de fapt?

— Nmic.

Roşu ca sfecla şi cu mâna încă pe gât, Alec o luă înainte pe culoar. Jace îl urmă.

— Am fost să mă plimb prin parc. Ca să-mi limpezesc gândurile.

— Şi-ai dat peste un vampir?

— Ce? Nu! Am căzut.

— Pe gât?

Alec scoase un sunet agasat, iar Jace hotărî să lase baltă subiectul.

— Bine, mă rog. Ce gânduri trebuia să-ţi limpezeşti?

— Despre tine. Despre părinţii mei, zise Alec. Mama a venit şi mi-a explicat de ce a fost atât de mânioasă după ce ai plecat tu. Şi mi-a explicat şi despre Hodge. Mulţumesc că nu mi-ai spus şi mie, apropo.

— Scuze. Era rândul lui Jace să roşească. Nu m-am putut hotărî s-o fac, n-am ştiut cum.

— Păi, nu e bine. Alec în sfârşit lăsă mâna jos de la gât şi se întoarse să se uite acuzator la Jace. Se pare că ai ţinut ascunse nişte lucruri. Lucruri despre Valentine.

Jace se opri în loc.

— Tu crezi că am minţit? Când am spus că n-am ştiut că Valentine era tatăl meu?

— Nu! Alec păru speriat, fie de întrebare, fie de vehemenţa lui Jace când i-o adresase. Şi nu-mi pasă cine este tatăl tău, de altfel. Asta n-are importanţă pentru mine. Tu eşti tot aceeaşi persoană.

— Oricine ar fi aceea.

Cuvintele acestea picară seci, mai înainte ca Jace să şi le

poată opri.

— Îţi spun, doar. Tonul lui Alec era împăciuitor. Tu poţi fi un pic cam… crud, uneori. Doar gândeşte înainte de a vorbi, asta-i tot ce-ţi cer. Nimeni de-aici nu e duşmanul tău, Jace.

— Bine, îţi mulţumesc pentru sfat, zise Jace. De-aici pot să merg singur până la bibliotecă.

— Jace…

Dar Jace deja plecase, lăsându-l pe Alec trist, în urma lui. Jace ura când ceilalţi îşi făceau griji pentru el. Asta îi dădea de bănuit că poate chiar exista vreun motiv de îngrijorare.

Uşa bibliotecii era întredeschisă. Fără să se mai ostenească să bată, Jace intră. Dintotdeauna fusese una dintre încăperile sale preferate din Institut – era ceva liniştitor în amestecul de modă veche de accesorii de lemn şi bronz, cărţile legate în piele şi în catifea, aliniate de-a lungul pereţilor ca nişte prieteni vechi, aşteptându-l pe el să se întoarcă. Acum o pală de aer rece îl izbi când deschise uşa. Focul care ardea de obicei în uriaşul şemineu, toată toamna şi toată iarna, era doar un morman de cenuşă. Lămpile fuseseră stinse. Singura lumină venea prin ochiurile de geam mobile ale ferestrelor şi prin luminatorul turlei, la mare înălţime.

Fără să vrea, Jace se gândi la Hodge. Dacă ar fi fost el aici, focul ar fi fost aprins, ca şi lămpile cu gaz, care ar fi aruncat pe sub abajururi băltoace de lumină aurie pe parchet. Hodge însuşi ar fi stat într-un fotoliu, la gura focului, cu Hugo pe un umăr şi o carte sprijinită lângă el…

Dar era cineva în fostul fotoliu al lui Hodge. O persoană slabă, cenuşie, care se ridică din fotoliu, descolăcindu-se fluid ca o cobră la fluierul magicianului şi întorcându-se spre el cu

un zâmbet rece.

Era o femeie. Purta o pelerină lungă cenuşiu-închis, de modă veche, care-i cădea până la vârfurile ghetelor. Pe dedesubt, avea un costum de culoarea ardeziei, cu un guler tunică, a cărui margine ţeapănă îi apăsa gâtul. Părul ei era aproape fără culoare, blond foarte pal, prins strâns la spate cu piepteni, iar ochii erau ca două aşchii de piatră cenuşie. Jace îi simţi, ca atingerea unei ape îngheţate, în vreme ce trecură de la jeanşii lui murdari, plini de noroi, la faţa lui lovită şi apoi la ochii lui, unde rămaseră fixaţi.

Pentru o secunda, o flacără se aprinse în privirea ei, ca lumina unei lămpi prinse sub gheaţă. Apoi dispăru.

— Tu eşti băiatul?

Înainte ca Jace să poată spune ceva, o altă voce răspunse – Maryse, care intrase în bibliotecă în urma lui. El se întrebă de ce nu o auzise apropiindu-se şi îşi dădu seama că ea renunţase la pantofii cu toc şi îşi luase cipicii. Avea o robă lungă de mătase înflorată şi buzele-i erau strânse.

— Da, Inchizitoare, zise ea. El este Jonathan Morgenstern.

Inchizitoarea se apropie de Jace plutind prin odaie ca un fum cenuşiu. Se opri în faţa lui şi întinse o mână – cu degetele sale lungi şi albe, lui Jace îi aminti de un păianjen albinos.

— Uită-te la mine, băiete, zise ea şi deodată acele degete lungi erau sub bărbia lui, silindu-l să ţină capul sus. Era incredibil de puternică. O să-mi spui Inchizitoare. N-o să mă numeşti în niciun alt fel. Pielea din jurul ochilor ei era un labirint de mici crăpături ca acelea apărute în vopseaua unui tablou. Două şanţuri înguste îi coborau de la colţurile gurii până la bărbie. Înţelegi?

Pentru Jace, cât trăise el, Inchizitoarea fusese un personaj îndepărtat, pe umătate mitic. Identitatea ei, chiar şi majoritatea atribuţiilor sale erau învăluite în taina Conclavului. Întotdeauna îşi imaginase că ea ar fi ca Fraţii Tăcuţi, cu puterile lor aparte şi misterul lor de nepătruns. Nu-şi închipuise că ar fi cineva atât de direct – sau atât de ostil. Ochii ei păreau să-l taie, să-i sfâşie armura de încredere şi de amuzament, jupuindu-l până la os.

— Numele meu Jace, zise el. Nu „băiete”. Jace Wayland.

— Nu ai niciun drept la numele de Wayland, zise ea. Eşti Jonathan Morgenstern. Dacă pretinzi numele de Wayland înseamnă că eşti un mincinos. Întocmai ca tatăl tău.

— De fapt, zise Jace, prefer să cred că sunt un mincinos într-un fel unic, al meu şi numai al meu.

— Înţeleg. Un mic zâmbet îi arcui gura fără culoare. Nu era un zâmbet plăcut. Eşti intolerant faţă de autoritate, întocmai cum era şi tatăl tău. La fel ca şi îngerul al cărui nume îl purtaţi amândoi.

Degetele ei îi strânseră bărbia cu o subită ferocitate, unghiile adâncindu-se în carne dureros.

— Lucifer a fost răsplătit pentru revolta lui când Dumnezeu l-a aruncat în abisul iadului. Răsuflarea ei era acră ca oţetul. Dacă-mi sfidezi mie autoritatea, îţi pot făgădui c-o să-i invidiezi soarta.

Îi dădu drumul lui Jace şi făcu un pas înapoi. El simţi cum sângele i se scurge încet pe gât din locurile unde unghiile ei pătrunseseră în carne. Mâinile îi tremurau de mânie, însă refuză să-şi şteargă sângele.

— Imogen… începu Maryse, apoi se corectă. Inchizitoare

Herondale, el a fost de acord să fie supus la proba Sabiei. Poţi afla dacă spune sau nu adevărul.

— Despre tatăl lui? Da. Ştiu că pot afla.

Gulerul tare al Inchizitoarei Herondale i se îngropă în gât, când se întoarse să se uite la Maryse.

— Ştii, Maryse, Conclavul nu e mulţumit de tine. Tu şi Robert sunteţi custozii Institutului. Aveţi doar norocul că rapoartele voastre, de-a lungul timpului, au fost relativ curate. Câteva tulburări demonice până de curând, şi linişte, în ultimele câteva zile. Niciun fel de raport, nici măcar din Idris, şi prin urmare Conclavul se simte înclinat spre îngăduinţă. Ne-am întrebat, uneori, dacă voi într-adevăr v-aţi dezbărat de loialitatea pentru Valentine. După cum se vede, el v-a întins o capcană, iar voi aţi căzut drept în ea. Ar fi fost de aşteptat mai multă responsabilitate din partea voastră.

— N-a fost nicio capcană, interveni Jace. Tatăl meu a ştiut că soţii Lightwood mă vor creşte dacă ar fi crezut că eram fiul lui Michael Wayland. Atâta tot.

Inchizitoarea îi aruncă o privire de parcă ar fi fost un gândac de bucătărie vorbitor.

— Ştii ceva despre cuci, Jonathan Morgenstern?

Jace se întrebă dacă nu cumva fiind Inchizitoare – desigur, o meserie deloc plăcută – o făcuse pe Imogen Herondale puţin sărită de pe fix.

— Despre ce?

— Despre cuci, repetă ea. Vezi tu, cucii sunt paraziţi. Îşi depun ouăle în cuiburile altor păsări. Când iese din găoace, puiul de cuc îi aruncă pe ceilalţi pui jos din cuib. Bietele păsări părinţi se chinuiesc apoi din răsputeri să adune destulă

mâncare cât să hrănească uriaşul pui de cuc care le-a ucis copiii şi le-a luat locul.

— Uriaş? zise Jace. M-ai făcut cumva gras?

— Era o analogie.

— Eu nu sunt gras.

— Iar eu, zise Maryse, nu vreau mila ta, Imogen. Refuz să cred că eu sau soţul meu am putea fi pedepsiţi de Conclav pentru că am fost de acord să creştem fiul unui prieten mort. Îşi îndreptă umerii. N-a fost ca şi cum am fi făcut ceva pe ascuns, fără ştirea Conclavului.

— Iar eu nu i-am făcut niciodată vreun rău nici unuia dintre membrii familiei Lightwood, zise Jace. Am muncit din greu şi m-am antrenat din greu – spuneţi ce vreţi despre tatăl meu, dar el a scos un vânător de umbre din mine. Mi-am câştigat prin muncă locul aici.

— Nu-i lua apărarea tatălui tău în faţa mea, zise Inchizitoarea. L-am cunoscut. A fost… este cel mai josnic dintre oameni.

— Josnic? Cine spune „josnic”? Ce înseamnă, la urma urmei, povestea asta?

Genele decolorate ale Inchizitoarei îşi lăsară umbrele pe obraji când aceasta îşi miji ochii, privind meditativ.

— Chiar eşti arogant, zise ea, în cele din urmă. Şi deopotrivă intolerant. Tatăl tău te-a învăţat să te porţi astfel?

— Nu cu el, zise Jace scurt.

— Atunci îl imiţi. Valentine a fost unul dintre cei mai aroganţi şi mai lipsiţi de respect oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Presupun că te-a crescut să fii ca el.

— Da, zise Jace, incapabil să se stăpânească. Am fost

pregătit să fiu un creier conducător subversiv din fragedă pruncie. Smulgând aripile muştelor, otrăvind rezervele de apă potabilă ale pământului – făceam toate astea la adăpostul grădiniţei. Bănuiesc că am fost cu toţii norocoşi că tatăl meu şi-a înscenat moartea înainte să ajungă la partea cu violul şi jaful din educaţia mea, altminteri nimeni n-ar mai fi fost în siguranţă.

Maryse lăsă să-i scape un soi de geamăt îngrozit.

— Jace…

Dar Inchizitoarea îi tăie vorba:

— Şi întocmai ca tatăl tău, nu-ţi poţi stăpâni mânia, zise ea. Soţii Lightwood te-au cocolit şi ţi-au lăsat cele mai proaste năravuri să dezvolte neînfrânate. Poate că arăţi tu ca un înger, Jonathan Morgenstern, dar eu ştiu exact cum eşti tu.

— E doar un băiat, zise Maryse.

Ce, acum îl apăra? Jace îi aruncă rapid o privire, dar nu-i putu întâlni ochii.

— Şi Valentine a fost doar un băiat odată. Acum, înainte de a începe să săpăm prin capul ăla blond al tău ca să scoatem la iveală adevărul, îţi sugerez să-ţi potoleşti nervii. Iar eu ştiu exact unde ai putea să faci asta cel mai bine.

Jace clipi nedumerit.

— Mă trimiti în camera mea?

— Te trimit la închisoare în Oraşul Tăcut. După o noapte acolo, presupun că vei fi cu mult mai cooperant.

Maryse tresări.

— Imogen… nu poţi!

— Ba cu siguranţă pot. Ochii ei luceau ca două tăişuri de brici. Ai ceva să-mi spui, Jonathan?

Jace nu putu decât să se uite la ea. Erau nenumărate niveluri în Oraşnl Tăcut, iar el nu le văzuse decât pe primele două, unde erau păstrate arhivele şi unde se adunau Fraţii să tină sfat. Celulele închisorii se aflau în cel mai de jos nivel al Oraşului, sub nivelurile mormintelor unde rămăşiţele pământeşti a mii de vânători de umbre se odihneau în tăcere. Celulele erau rezervate pentru cei mai înrăiţi criminali: vampiri ticăloşiţi, vârcolaci care încălcaseră Legea Acordurilor, vânători de umbre care vărsaseră sângele altor vânători de umbre. Jace nu era din niciuna dintre aceste categorii. Cum putea fie doar să propună să fie trimis el acolo?

— Foarte înţelept, Jonathan. Văd că deja înveţi cea mai bună lecţie pe care Oraşul Tăcut trebuie să te înveţe. Zâmbetul Inchizitoarei era ca un rânjet de craniu. Cum să-ţi ţii gura închisă.

Clary era în toiul acţiunii, ajutându-l pe Luke să strângă masa după cină, când soneria de la intrare se auzi din nou. Se îndreptă de spate şi se uită repede spre Luke.

— Aştepţi pe cineva?

El se încruntă, ştergându-şi mâinile pe prosop.

— Nu. Stai aici.

Ea-l văzu întinzând mâna să ia ceva de pe unul din rafturi, după care el părăsi bucătăria. Ceva care sclipi.

— Ai văzut cuţitul ăla? Simon fluieră, ridicându-se de la masă. Se aşteaptă la necazuri?

— Cred că întotdeauna se aşteaptă la necazuri, zise Clary, în zilele astea.

Aruncă o privire furişă pe lângă uşa bucătăriei şi-l văzu pe Luke la uşa din faţă. Îi auzi vocea, dar nu şi ce spunea. Totuşi nu suna ca şi cum ar fi fost supărat.

Simon îşi aşeză mâna pe umărul ei, trăgând-o înapoi.

— Stai departe de uşă. Ce, ai înnebunit? Dacă e vreun demon de-ăla afară?

— Atunci probabil lui Luke i-ar prinde bine ajutorul nostru. Se uită la mâna lui de pe umărul ei, rânjind. Acum eşti hiperprotector? Drăguţ din partea ta.

— Clary! Luke o striga din camera din faţă. Vino puţin. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

Clary îl bătu uşurel pe mână pe Simon şi-i dădu mâna la o parte.

— Mă întorc imediat.

Luke se sprijinea de tocul uşii, cu braţele încrucişate la piept. Cuţitul din mâna lui dispăruse ca prin farmec. O fată stătea pe treptele de la intrarea în casă, o fată cu păr creţ, împletit în nenumărate codiţe, şi o jachetă de velur ca pielea de căprioară.

— Ea e Maia, zise Luke. Cea despre care tocmai ţi-am povestit. Fata se uită la Clary. Ochii ei de sub becul puternic de pe verandă erau de un straniu verde-auriu.

— Tu trebuie să fii Clary.

Ea confirmă.

— Deci puştiul ăla – băiatul cu păr blond, care a făcut praf Luna Vânătorului – e fratele tău?

— Jace, zise Clary scurt, displăcându-i curiozitatea fetei.

— Maia?

Simon venise în spatele lui Clary, cu mâinile vârâte în

buzunarele jachetei sale de jeanşi.

— Da. Tu eşti Simon, nu? N-am memoria numelor, dar îmi amintesc de tine.

Fata zâmbi peste umărul lui Clary spre el.

— Grozav, zise Clary. Acum suntem cu toţii prieteni.

Luke tuşi, apoi îşi îndreptă poziţia.

— Voiam să faceţi cunoştinţă pentru că Maia o să lucreze la magazinul de cărţi în următoarele câteva săptămâni, zise el. Dacă o vedeţi intrând sau ieşind, să nu vă faceţi griji. I-am dat şi o cheie.

— Şi o să fiu atentă la tot ce e ciudat, făgădui Maia. Demoni, vampiri, mai ştiu eu ce.

— Mersi, zise Clary. Mă simt în perfectă siguranţă acum.

Maia clipi.

— Eşti cumva sarcastică?

— Avem cu totii nervii cam încordaţi, zise Simon. Eu, unul, sunt fericit să ştiu că va fi cineva pe-aproape care să-mi supravegheze iubita când nu e nimeni acasă.

Luke îşi ridică sprâncenele, dar nu zise nimic. Clary spuse:

— Simon are dreptate. Scuze că te-am repezit.

— Nu face nimic. Maia păru înţelegătoare. Am auzit despre mama ta. Îmi pare rău.

— Şi mie, zise Clary, întorcându-i spatele şi ducându-se înapoi în bucătărie.

Se aşeză la masă şi îşi îngropă faţa în palme. Peste câteva clipe, Luke o urmă.

— Scuze, zise el. Bănuiesc că n-aveai chef să cunoşti pe nimeni.

Clary se uită la el printre degete.

— Unde e Simon?
— Vorbeşte cu Maia, zise Luke şi într-adevăr Clary le putu auzi vocile, slabe ca nişte murmure, din capătul celălalt al casei. M-am gândit doar că ar fi bine pentru tine să ai un prieten, în momentul de faţă.
— Îl am pe Simon.
Luke îşi împinse ochelarii pe nas.
— L-am auzit cumva spunându-ţi iubita lui?
Ea aproape că izbucni în râs la vederea expresiei lui buimăcite.
— Cred că da.
— E ceva nou sau e ceva de care ar fi trebuit să ştiu deja, dar am uitat eu?
— N-am auzit nici eu asta până acum.
Îşi luă mâinile de pe faţă şi le privi. Se gândi la acea rună, ochiul deschis, care împodobea dosul mâinii oricărui vânător de umbre.
— Iubita cuiva, zise ea. Sora cuiva, fata cuiva. Toate lucrurile astea despre care n-am ştiut până acum; şi eu tot nu ştiu cu adevărat cine sunt.
— Nu asta este întotdeauna întrebarea, zise Luke.
Clary auzi uşa închizându-se în capătul celălalt al casei şi paşii lui Simon apropiindu-se de bucătărie. Mirosul aerului rece al nopţii veni înăuntru odată cu el.
— E vreo problemă dacă rămân aici în noaptea asta? întrebă el. E cam târziu s-o iau spre casă.
— Ştii că eşti întotdeauna bine-venit. Luke se uită la ceas. Mă duc să dorm puţin. Trebuie să mă trezesc la cinci dimineaţa ca să ajung la spital pe la şase.

— De ce la şase? întrebă Simon, după ce Luke ieşi din bucătărie.

— Atunci încep orele de vizită la spital, zise Clary. Nu e nevoie să dormi pe canapea. Cel puţin, dacă nu vrei tu.

— Nu mă deranjează să-ţi ţin companie până mâine, zise el, scuturându-şi nerăbdător părul negru din ochi. Dimpotrivă.

— Ştiu. Vreau să spun că nu trebuie să dormi pe canapea dacă nu ţii neapărat.

— Şi-atunci unde… Vocea i se stinse, iar ochii i se deschiseră larg în spatele ochelarilor. Oh!

— E un pat dublu, zise ea. În camera de oaspeţi.

Simon îşi scoase mâinile din buzunare. Obrajii i se făcuseră purpurii. Jace ar fi încercat să pară degajat; Simon nu se strădui.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

Traversă bucătăria până la ea şi, aplecându-se, o sărută uşor şi stângaci pe gură. Zâmbind, ea se ridică.

— Destul cu bucătăria, zise ea. Gata cu bucătăriile.

Şi, luându-l ferm de încheieturile mâinilor, îl trase după ea afară din bucătărie, către camera de oaspeţi unde dormea ea.

5
Păcatele taţilor

Bezna temniţei din Oraşul Tăcut era mai profundă decât oricare altă beznă pe care o cunoscuse Jace vreodată. Putea zări forma mâinii dacă o ridica în faţa ochilor, dar nu putea vedea podeaua sau tavanul celulei sale. Ştia despre celulă doar atât cât zărise la lumina torţei, când fusese adus până aici, jos, de un contingent de Fraţi Tăcuţi, care deschiseseră uşa zăbrelită a celulei şi-l îmbrânciseră înăuntru de parcă ar fi fost un criminal de rând.

Dar pe de altă parte, poate că exact asta credeau ei că era.

Ştia că în celulă era o podea de dale de piatră, că trei dintre pereţi erau cioplіţi în stâncă şi că al patrulea era făcut din drugi de electrum cu un spaţiu îngust între ei, fiecare adânc înfipt în piatră. Ştia că era o uşă fixată în acest grilaj. Mai ştia, de asemenea, că o bară lungă de metal se întindea de-a lungul peretelui estic, pentru că Fraţii Tăcuţi prinseseră de aceasta o brăţară a unei perechi de cătuşe, pe cealaltă prinzând-o de încheietura mâinii lui. Putea face câţiva paşi în sus şi-n jos prin celulă, zornăind ca stafia lui Marley, dar numai atât. Deja i se rosese carnea de la încheietura mâinii drepte smucind zadarnic de cătuşă. Cel puţin el era stângaci – o mică scânteie de lumină în bezna impenetrabilă. Nu că ar fi contat prea mult, dar era liniştitor să ştie că mâna cu care lupta cel mai

bine îi era liberă.

Începuse o altă plimbare lentă prin celula sa, trecându-şi degetele de-a lungul peretelui în timp ce mergea. Era cu totul descurajant să nu ştie cât era ceasul. În Idris, tatăl lui îl învăţase să afle cât e ceasul după unghiul pe care-l făcea soarele, după lungimea umbrelor de după-amiază, după poziţia stelelor pe cerul nopţii. Dar aici nu existau stele. De fapt, începuse să se întrebe dacă va mai vedea vreodată cerul.

Jace se opri. Acuma, de ce se întrebase asta? Bineînţeles că avea să mai vadă cerul. Conclavul nu avea de gând să-l omoare. Pedeapsa cu moartea era rezervată ucigaşilor. Dar pâlpâitul spaimei îi rămase, chiar sub coaste, ciudat ca un junghi neaşteptat. Jace nu suferea de atacuri neprevăzute de panică – Alec ar fi spus că ar fi putut profita dacă ar fi avut un pic mai mult de laşitate constructivă. Frica nu era ceva care să-l fi afectat pe el prea mult vreodată.

Se gândi la Maryse care-i spusese: Ţie nu ţi-a fost niciodată frică de întuneric. Asta era adevărat. Anxietatea asta era nefirească, nu-i stătea deloc în fire. Trebuia să fie şi altceva la mijloc, în afară de simpla beznă. Trase din nou puţin aer în piept. Trebuia doar să treacă de noapte. O noapte. Asta era tot. Mai făcu un pas înainte, cătuşele zornăindu-i jalnic.

Un sunet tăie aerul, îngheţându-l pe loc. Era un vaiet înalt, prelung ca un urlet, un sunet de groază pură şi iraţională. Părea să continue şi să continue ca o singură notă scoasă dintr-o vioară, devenind din ce în ce mai înalt, mai subţire şi mai ascuţit, până când se opri brusc.

Jace înjură. Urechile îi ţiuiau şi simţea groaza pe limbă, ca un metal acid. Cine s-ar fi gândit că frica avea vreun gust? Îşi

lipi spatele de zidul celulei, adunându-si voinţa să se calmeze.

Sunetul veni din nou, mai tare de data asta, şi apoi începu un alt ţipăt, şi-apoi un altul. Ceva se zdrobi deasupra capului, iar Jace se feri din reflex, mai înainte să-şi aducă aminte că era la câteva niveluri sub pământ. Auzi un alt trosnet şi în minte i se înfiripă o imagine: uşile mausoleului deschizându-se brusc, cadavrele vânătorilor de umbre morţi de secole ieşind clătinându-se; nimic decât schelete, oase ţinute laolaltă de tendoane uscate, târându-se pe podelele albe ale Oraşului Tăcut, cu degete descărnate, osoase…

Destul! Gâfâind de efort, Jace alungă vedenia. Morţii nu învie. Şi, de altfel, erau cadavre de nefilimi ca şi el, surorile şi fraţii săi ucişi. Nu avea nici un motiv să se teamă de ei. Şi atunci de ce îi era atât de frică? Strânse pumnii, înfigându-şi unghiile adânc în carne. Panica asta nu era demnă de el. Avea s-o stăpânească. Avea s-o înăbuşe. Trase adânc aer în piept, umplându-şi plămânii, tocmai când un alt ţipăt răsună şi acesta foarte tare. Răsuflă sacadat, când ceva trosni tare, foarte aproape de el şi văzu o explozie bruscă de lumină, o floare de foc înţepându-i ochii.

Fratele Jeremiah se legănă în faţa ochilor săi, în mâna dreaptă ţinând o torţă încă aprinsă, având gluga precum pergamentul dată pe spate şi lăsând la iveală o faţă contorsionată de groază. Gura lui cusută se deschise larg într-un strigăt mut, firele însângerate ale cusăturilor rupte făcându-i buzele ferfeniţite. Sângele, negru la lumina torţei, îi păta sutana deschisă la culoare. Făcu vreo câţiva paşi împleticiţi înainte, cu mâinile întinse – şi apoi, sub ochii lui Jace care privea nevenindu-i să creadă, Jeremiah se înclină şi

căzu pe podea. Jace auzi trosnetul oaselor sparte când corpul arhivarului se izbi de podea şi torţa pâlpâi, rostogolindu-se din mâna lui Jeremiah către şănţuleţul de scurgere săpat în podea, imediat dincolo de uşa zăbrelită a celulei.

Jace se lăsă instantaneu în genunchi, întinzând mâna cât de mult îl lăsau lanţurile, cu degetele spre torţă. N-o putea chiar atinge. Flacăra se stingea rapid, dar în lumina pe cale de a se stinge, văzu faţa de mort a lui Jeremiah întoarsă către el, cu sângele încă scurgându-i-se din gură. Dinţii îi erau doar nişte cioturi negre şi strâmbe.

Jace simţi o mare apăsare în piept. Fraţii Tăcuţi nu-şi deschideau niciodată gurile, nu vorbeau niciodată, nu râdeau, nu ţipau. Dar asta trebuie să fi fost ceea ce auzise Jace, acum era sigur de asta – ţipetele unui om care nu strigase o dată în ultima jumătate de secol, sunetul unei spaime mai profunde şi mai puternice decât străvechea Rună a Tăcerii. Dar cum se putea? Şi unde erau ceilalţi Fraţi?

Jace ar fi vrut să strige după ajutor, dar greutatea încă îi apăsa pieptul, strivitoare. Pur şi simplu nu izbutea să tragă destul aer în plămâni. Se întinse din nou după torţă şi simţi un os mic de la încheietura mâinii dislocându-i-se. Durerea îi fulgeră prin braţ până la umăr, dar îi dădu centimetrul în plus de care avea nevoie. Trase torţa şi se ridică în picioare. Când flacăra se reînsufleţi, auzi un alt zgomot. Un zgomot greoi, un soi de oribilă alunecare sau de ceva târât. Simţi cum i se ridică părul pe ceafă, ţeapăn ca boldurile. Repezi torţa în faţă, mâna lui tremurătoare trimiţând fulgere de lumină dansând pe pereţi, iluminând orbitor umbrele.

Nu era nimic acolo.

În loc de uşurare însă, simţi cum îi creşte groaza. Horcăia acum, trăgând mari prize de aer pe gură, de parcă ar fi fost sub apă. Frica era cu atât mai rea, cu cât era aşa de neobişnuită. Ce se întâmplase cu el? Devenise deodată un laş?

Smuci tare de cătuşă, sperând că durerea avea să-i limpezească mintea. Nu i-o limpezi. Auzi din nou zgomotul acela, bufnitura alunecată, şi de data asta mai aproape. Şi mai era un sunet, în spatele alunecării, o şoaptă uşoară, constantă. Nu auzise niciodată vreun sunet într-atât de drăcesc. Pe jumătate ieşit din minţi de groază, se dădu înapoi clătinându-se, lângă zid, şi ridică torţa, iar mâna-i tresăltă necontrolat.

Pentru o clipă, luminată ca ziua, văzu întreaga încăpere: celula, uşa zăbrelită, podeaua cu dale de piatră de dedesubt şi trupul neînsufleţit al lui Jeremiah, ghemuit pe jos. Exista o uşă chiar în spatele lui Jeremiah. Se deschidea încet. Ceva se strecura cu greu pe uşa aceea. Ceva uriaş, întunecat şi lipsit de formă. Cu ochi ca o gheaţă arzătoare, îngropaţi adânc în falduri întunecate, îl privea pe Jace cu amuzament de fiară. Apoi, creatura făcu un salt înainte. Un nor gros de aburi tumultuoşi se ridică drept în faţa ochilor lui Jace, ca un val măturând suprafaţa oceanului. Mai văzu un ultim lucru: torţa lui pâlpâind verde şi albastru înainte de a fi înghiţită de întuneric.

Era plăcut să se sărute cu Simon. Era o încântare dulce, ca atunci când stai într-un hamac într-o zi de vară, cu o carte şi un pahar de limonadă. Era genul de lucru pe care l-ai fi putut face la nesfârşit, fără să te simţi plictisit, temător, tulburat sau deranjat de aproape nimic, în afara faptului că bara metalică a

sofalei îţi intra în spinare.

— Au, zise Clary, încercând să se dea la o parte de pe bară şi nereuşind.

— Te-am lovit?

Simon se ridică într-o rână, arătând îngrijorat. Sau poate că era doar faptul că, fără ochelari, ochii lui păreau de două ori mai mari şi mai întunecaţi.

— Nu, nu tu… patul. E ca un instrument de tortură.

— N-am observat, zise el posomorât, în timp ce ea ridica o pernă de pe podea, unde căzuse, şi o îndesa sub ei.

— N-aveai cum, râse ea. Unde rămăseserăm?

— Păi, faţa mea era aproximativ unde e şi acuma, dar faţa ta era mult mai apropiată de a mea. Asta e ceea ce-mi amintesc, oricum.

— Ce romantic!

Ea-l trase peste ea, iar el se sprijini pe coate. Trupurile lor stăteau aliniate, iar ea îi putea simţi bătăile inimii prin tricourile amândurora. Genele lui, de regulă ascunse sub ochelari, îi şterseră uşor obrazul când se aplecă s-o sărute. Ea scoase un chicotit tremurat.

— Ţi se pare ciudat? şopti ea.

— Nu. Cred că atunci când îţi imaginezi ceva destul de des, când ajunge să se întâmple în realitate pare…

— Trivial?

— Nu. Nu!

Simon se trase înapoi, uitându-se la ea cu o convingere mioapă.

— Să nu gândeşti niciodată asta. E chiar pe dos de trivial. E…

Chicotelile înăbuşite i se adunară în piept.

— OK, poate că nici tu nu vrei să spui chiar asta.

El închise ochii pe jumătate, arcuindu-şi gura într-un zâmbet.

— OK, acum vreau să-ţi dau o replică şmecheră, dar tot ce pot gândi este…

Ea rânji în sus la el.

— Că vrei sex?

— Încetează. Îi prinse mâinile cu ale lui şi i le imobiliza pe saltea, uitându-se în jos la ea, cu seriozitate. Că te iubesc.

— Deci nu vrei sex?

El îi dădu drumul la mâini.

— N-am spus asta.

Ea râse şi-l împinse în piept cu amândouă mâinile.

— Lasă-mă să mă ridic.

El păru alarmat.

— N-am vrut să spun că vreau numai sex…

— Nu de-asta. Vreau să mă schimb în pijama. Nu pot să iau lucrurile în serios când mai am încă şosetele în picioare.

El o urmări posac când ea-şi luă pijamaua din comodă şi se îndrepţi spre baie. Închizând uşa, se strâmbă spre el:

— Mă întorc imediat.

Indiferent ce-i răspunsese el, se pierduse când închisese uşa. Se spălă pe dinţi şi lăsă apa să curgă în chiuvetă multă vreme, studiindu-se în oglinda dulăpiorului cu medicamente. Părul îi era ciufulit şi obrajii roşii. Se putea socoti că radiază? se întreba. Îndrăgostiţii se presupune că radiază, nu-i aşa? Sau poate că asta era doar pentru femeile gravide, nu-şi putea aminti exact, dar cu siguranţă se presupunea că arată puţin

mai altfel. La urma urmelor, asta era prima repriză lungă de săruturi adevărate pe care o avusese vreodată – şi era drăguţ, îşi spuse ea, sigur, plăcut şi confortabil.

Bineînţeles, îl sărutase şi pe Jace, în noaptea când cu aniversarea ei, dar atunci nu fusese deloc nici sigur, nici confortabil, şi nici plăcut. Fusese ca şi când tăiase o venă a ceva necunoscut în corpul ei, ceva mai fierbinte, mai dulce şi mai amar decât sângele. Nu te gândi la Jace, îşi spuse ea pornită, dar uitându-se la ea însăşi în oglindă, îşi văzu ochii întunecaţi şi ştiu că trupul ei îşi aducea aminte, chiar dacă mintea nu voia.

Dădu drumul la apă rece şi se spălă pe faţă, după care întinse mâna după pijama. Bravo, descoperi ea, îşi adusese pantalonii de pijama, dar nu şi bluza. Oricât de mult ar fi apreciat Simon, era cam devreme să iniţieze pregătirile de somn topless. Se duse din nou în dormitor, doar ca să-l găsească pe Simon adormit în mijlocul patului, strângând perna lungă de canapea în braţe ca pe o fiinţă omenească. Ea-şi înăbuşi râsul.

— Simon… şopti ea – apoi auzi bipul ascuţit care semnala că tocmai primise un mesaj pe telefonul mobil.

Telefonul era închis, pe noptieră; Clary îl luă şi văzu că mesajul era de la Isabelle.

Deschise telefonul şi derulă grăbită textul. Îl citi de două ori, ca să fie sigură că nu-şi închipuise ea lucrurile. Apoi dădu fuga la dulap să-şi ia haina.

— Jonathan!

Glasul vorbi din beznă: fără grabă, sumbru, familiar ca

durerea. Jace clipi des, deschizând ochii, şi nu văzu decât beznă. Se cutremură. Zăcea ghemuit pe podeaua de piatră îngheţată. Trebuie să fi leşinat. Simţi un ghimpe de furie pentru propria-i slăbiciune, propria-i nevolnicie. Se rostogoli pe o parte, încheietura sa rănită zvâcnind strânsă în cătuşă.

— E cineva acolo?

— Cu siguranţă îl recunoşti pe tatăl tău, Jonathan.

Vocea se auzi din nou, iar Jace o recunoscu, într-adevăr: suna ca fierul vechi, egală, aproape fără intonaţie. Încercă să se ridice în picioare, dar ghetele îi alunecară într-o baltă şi căzu pe spate, izbindu-se cu umerii de zidul de piatră. Dinţii îi clănţăniră în gură ca un cor de clopoţei de vânt din oţel.

— Eşti rănit?

O lumină izbucni în sus, arzându-i ochii lui Jace. Clipi să-i treacă lacrimile din ochi şi îl văzu pe Valentine stând de partea cealaltă a grilajului, alături de cadavrul Fratelui Jeremiah. O strălucitoare lămpă a vrăjitoarei într-o mână arunca o strălucire orbitoare, albicioasă, în celulă. Jace putu vedea pete de sânge vechi pe ziduri – şi sânge mai proaspăt, o baltă nu foarte mare, care cursese din gura deschisă a lui Jeremiah. Îşi simţi stomacul răscolit şi strângându-se ghem şi se gândi la forma neagră, fără trup, pe care o văzuse înainte, cu ochi scânteietori ca giuvaierele.

— Creatura aceea, gâjâi el. Unde e? Ce a fost?

— Eşti rănit. Valentine se apropie de grilaj. Cine a poruncit să fii închis aici? Conclavul? Soţii Lightwood?

— Inchizitoarea.

Jace se uită în jos. Avea sânge şi pe pantaloni, şi pe tricou. Nu putea spune dacă era al lui. Sângele se scurgea încet de

sub cătuşă.

Valentine îl privea gânditor printre zăbrele. Era prima oară, după atâţia ani, când Jace îl vedea pe tatăl său în echipament complet de luptă – costumul de vânător de umbre din piele groasă, care permitea libertatea de mişcare în timp ce te şi proteja de veninul celor mai multe tipuri de demoni; apărătorile din electrum de pe braţe şi picioare, fiecare marcată cu o serie de glife şi de rune. Peste piept îi trecea o curea lată şi mânerul unei săbii îi lucea deasupra umărului. Se lăsă pe vine şi ajunse cu ochii lui negri şi reci la acelaşi nivel cu ochii lui Jace. Acesta fu surprins să nu vadă nici urmă de mânie în ei.

— Inchizitoarea şi Conclavul sunt totuna. Iar soţii Lightwood n-ar fi trebuit niciodată să îngăduie să se întâmple asta. Eu n-aş fi lăsat pe nimeni să-ti facă ţie una ca asta.

Jace îşi apăsă umerii de zid; se îndepărtase de tatăl lui atât cât îi permitea lanţul.

— Ai coborât până aici să mă ucizi?

— Să te ucid? De ce-aş vrea să te ucid?

— Păi, pe Jeremiah de ce l-ai ucis? Şi nu te osteni să-mi vâri pe gât vreo poveste despre cum din întâmplare tu te plimbai pe aici, când el tocmai a murit spontan. Ştiu că tu ai făcut asta.

Pentru prima oară, Valentine aruncă o privire în jos, la cadavrul Fratelui Jeremiah.

— L-am ucis şi pe el, şi pe restul Fraţilor Tăcuţi. A trebuit s-o fac. Aveau ceva care îmi trebuia mie.

— Ce? Decenţă?

— Asta, zise Valentine şi trase sabia din teaca de la umăr

dintr-o singură mişcare, agilă. Maellartach.

Jace îşi înăbuşi exclamaţia de surpriză care i se ridicase în piept. O recunoscuse, fără putinţă de îndoială: Sabia uriaşă, cu lamă grea de argint, cu mânerul în forma unor aripi întinse, era cea care atârna deasupra Stelelor Vorbitoare din sala de consiliu a Fraţilor Tăcuţi.

— Ai luat sabia Fraţilor Tăcuţi?

— N-a fost niciodată a lor, zise Valentine. Aparţine tuturor nefilimilor. Asta e sabia cu care Îngerul i-a alungat pe Adam şi pe Eva afară din grădină. Şi a pus la răsărit de Grădina Edenului heruvimi şi sabie de flăcări vâlvăitoare, cită el, uitându-se la sabie.

Jace îşi umezi buzele uscate.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

— O să-ţi spun, zise Valentine, când o să cred că pot avea încredere în tine şi o să ştiu că tu ai încredere în mine.

— Încredere în tine? După ce te-ai strecurat prin portal la Renwick acasă şi l-ai spart, ca să nu mai pot veni după tine? Şi după ce ai încercat s-o omori pe Clary?

— Nu i-aş fi făcut niciodată vreun rău surorii tale, zise Valentine, cu o străfulgerare de mânie. La fel cum nici pe tine nu te-aş fi rănit.

— Tot ce ai făcut vreodată a fost să mă răneşti! Numai soţii Lightwood m-au apărat!

— Nu eu sunt cel care te-a întemniţat aici. Nu eu sunt cel care te ameninţă şi te distruge. Ăştia sunt soţii Lightwood şi prietenii lor din Conclav.

Valentine făcu o pauză.

— Să te văd acum aşa – că te-au ameninţat şi totuşi ai rămas

stoic –, sunt mândru de tine.

La acestea, Jace îşi ridică privirea cu surprindere, atât de repede, că simţi un val de ameţeală. În mână simţea durerea pulsând insistent. Îşi stăpâni durerea şi făcu un efort să şi-o alunge din minte până când putu respira în voie.

— Ce?

— Imi dau seama acum ce am greşit la Renwick, continuă Valentine. Mi te închipuiam tot băieţelul pe care-l lăsasem în urmă în Idris, ascultător la orice dorinţă a mea. În loc de asta, am găsit un tânăr cu capul pe umeri, independent şi curajos, şi totuşi eu te-am tratat de parcă încă ai fi fost un copil. Nu-i de mirare că te-ai ridicat rebel împotriva mea.

— Rebel? Eu…

Jace se simţi strâns de gât, pierindu-i puterea de a rosti cuvintele pe care ar fi vrut să le spună. Inima începuse să-i bată în acelaşi ritm cu zvâcnetul durerii din braţ.

Valentine stărui:

— N-am avut ocazia să-ţi explic trecutul meu, să-ţi spun de ce am făcut lucrurile pe care le-am făcut.

— Nu e nimic de explicat. Mi-ai omorât bunicii. Ai ţinut-o pe mama captivă. Ai ucis alţi vânători de umbre ca să-ţi atingi scopurile.

Fiecare cuvânt avea gust de otravă în gura lui Jace.

— Nu cunoşti faptele decât pe jumătate, Jonathan. Te-am minţit când erai copil pentru că erai prea mic ca să înţelegi. Acum eşti destul de mare ca să ţi se spună adevărul.

— Atunci, spune-mi adevărul.

Valentine întinse mâna printre gratiile celulei şi îşi aşeză palma pe creştetul lui Jace. Pielea scorţoasă, bătătorită a

degetelor sale era cum o ştia Jace, de când avea zece ani.

— Vreau să am încredere în tine, Jonathan. Pot?

Jace ar fi vrut să-i răspundă, dar cuvintele refuzau să-i vină. Simţea că peste piept are o bandă de fier care îl strângea, încet, tăindu-i răsuflarea treptat.

— Aş vrea... şopti el.

Un zgomot răsună deasupra lor. Un zgomot ca un zăngănit de uşă metalică; apoi, Jace auzi paşi, şoapte al căror ecou străbătea zidurile de piatră ale Oraşului Tăcut. Valentine se ridică în picioare, strângând mâna în jurul lămpii-vrăjitoarei până când rămase doar o aură plăpândă, iar el însuşi se mai vedea doar ca o umbră slab conturată.

— Mai rapid decât am crezut, murmură el şi se uită în jos la Jace, printre zabrele.

Jace privi dincolo de el, dar nu putu desluşi nimic în bezna din spatele haloului şters al lămpii-vrăjitoarei. Se gândi la silueta de întuneric învâltorat pe care o zărise mai devreme, strivind toată lumina dinaintea sa.

— Cine vine? Ce e asta? întrebă el, ridicându-se în genunchi.

— Trebuie să plec, zise Valentine. Dar n-am terminat, tu şi cu mine.

Jace se apucă de grilaj:

— Dezleagă-mă. Indiferent ce e, vreau să fiu în stare să mă lupt.

— Să te dezleg n-ar fi deloc o favoare, acum.

Valentine închise de tot palma în jurul pietrei lămpii-vrăjitoarei. Aceasta pâlpâi şi se stinse, cufundând celula în întuneric. Jace se aruncă în grilajul celulei, mâna lui ruptă

explodând de durere.

— Nu! strigă el. Tată, te rog.

— Cînd o să vrei să mă găseşti, zise Valentine, o să mă găseşti.

Şi apoi nu se mai auzi decât zgomotul paşilor săi îndepărtându-se grăbiţi şi răsuflarea sacadată a lui Jace, care se lăsă moale lângă zăbrele.

În metroul care-o ducea spre nordul oraşului, Clary descoperi că nu poate să stea jos. Se plimba în sus şi-n jos prin vagonul aproape gol, căştile iPod-ului său legănându-i-se în jurul gâtului. Isabelle nu răspunsese la telefon când o sunase Clary, şi acum o angoasă iraţională o ţinea strâns în gheare.

Se gândea la Jace, în Luna Vânătorului, plin de sânge. Cu dinţii dezveliţi în rânjetul acela mânios, arătase el însuşi mai mult a vârcolac decât a vânător de umbre însărcinat cu apărarea oamenilor şi menţinerea ordinii printre repudiaţi.

Se năpusti pe scări în sus în staţia de metrou de la Ninety-Sixth Street, încetinind însă pasul, ca în plimbare, când se apropie de colţul unde Institutul se înălţa ca o uriaşă umbră cenuşie. Fusese sufocant de cald prin tuneluri, iar năduşeala de pe ceafă îi dădea acum fiori reci, în timp ce străbătea aleea de ciment crăpat spre uşa de la intrare a Institutului.

Ajunse la uriaşul clopot cu sfoară care atârna de arhitravă, apoi şovăi. Ea era vânător de umbre, nu? Avea tot dreptul să intre în Institut, în egală măsură cu cei din familia Lightwood. Cu o hotărâre bruscă, apuci de clanţa uşii, încercând să-şi aducă aminte de cuvintele pe care le rostise Jace.

— În numele Îngerului, eu...

Uşa se deschise singură spre întunericul spuzit cu stelele zecilor de lumânări mici aprinse înăuntru. În timp ce grăbi pasul printre strane, flăcările lumânărilor pâlpâiră de parcă ar fi râs de ea. Ajunse la ascensor şi închise zdroncănind uşa de metal în spatele ei, împungând butoanele cu un deget tremurător. Ar fi vrut să-şi înăbuşe nervozitatea - îşi făcea griji pentru Jace, se întrebă ea, sau era doar emoţionată să-l vadă pe Jace? Faţa ei, încadrată de gulerul răsfrânt al hainei, arăta foarte albă şi mică, ochii mari şi de un verde întunecat, buzele palide şi muşcate. Deloc drăguţă, aprecie ea cu tristeţe, şi se forţă să-şi alunge acest gând. Ce conta cum arăta? Lui Jace nu-i păsa. Lui Jace nu putea să-i pese.

Liftul se opri cu un zdroncănit, iar Clary deschise uşa. Church o aştepta în foaier. O salută cu un miorlăit nemulţumit.

— Ce s-a întâmplat, Church?

Vocea ei răsună nefiresc de tare în liniştea încăperii. Se întrebă dacă era cineva în Institut. Poate că nu era decât ea. Gândul îi dădu fiori.

— E cineva acasă?

Persanul albastru se întoarse cu spatele şi porni pe culoar. Trecură de sala de muzică şi de bibliotecă, ambele pustii, apoi Church dădu un alt colţ şi se aşeză în fata unei uşi închise. Bine, atunci. Aici suntem, părea să spună atitudinea lui.

Înainte de a bate la uşă, aceasta se deschise, în prag apărând Isabelle, desculţă, într-o pereche de jeanşi şi un tricou pufos, violet. Tresări când o văzu pe Clary.

— Mi s-a părut că aud pe cineva venind pe hol, dar nu m-

am gândit c-ai putea fi tu, zise ea. Ce cauţi aici?

Clary făcu ochii mari la ea.

— Mi-ai trimis un mesaj pe telefon. Ai spus că Inchizitoarea l-a băgat pe Jace la închisoare.

— Clary! Isabelle se uită în stânga şi-n dreapta pe culoar, apoi îşi muşcă buza. N-am vrut să spun că trebuie să dai fuga încoace chiar în clipa asta.

Clary era indignată.

— Isabelle! Închisoare!

— Da, dar… Cu un oftat dezarmat, Isabelle se dădu la o parte, făcându-i semn lui Clary să intre în camera ei. Uite, e mai bine să intri. Şi tu şterge-o, zise ea, fluturând din mână spre Church. Du-te şi fă de pază la lift.

Church îi aruncă o privire ultragiată, se întinse pe burtă şi se culcă.

— Pisicile, bodogăni Isabelle şi trânti uşa.

— Bună, Clary. Alec stătea pe patul desfăcut al lui Isabelle, cu picioarele încălţate în ghete atârnând peste marginea lui. Ce cauţi aici?

Clary se aşeză pe scăunelul căptuşit din faţa impunătoarei mese de toaletă a lui Isabelle.

— Isabelle mi-a trimis un mesaj. Mi-a spus ce i s-a întâmplat lui Jace. Isabelle şi Alec schimbară o privire cu înţeles.

— Oh, haide Alec, zise Isabelle. Am crezut că trebuie să ştie şi ea. N-am ştiut că va veni fuga încoace!

Clary simţi un gol în stomac.

— Bineînţeles c-am venit! E teafăr? De ce naiba l-a aruncat Inchizitoarea în puşcărie?

— Nu e tocmai o puşcărie. E în Oraşul Tăcut, zise Alec, ridicându-se în capul oaselor şi luând în poală una dintre perne. Se apucă să tragă leneş de ciucurii de mărgele cusuţi pe marginea ei.

— În Oraşul Tăcut? De ce?

Alec şovăi.

— Există nişte celule sub Oraşul Tăcut. Acolo îi ţin uneori pe criminali, înainte să-i deporteze în Idris pentru a se înfăţişa Consiliului, la proces. Oameni care au comis fapte foarte rele. Ucigaşi, vampiri renegaţi, vânători de umbre care au încălcat Acordurile. Acolo se află Jace acum.

— Închis cu o adunătură de ucigaşi? Clary se ridicase în picioare, indignată. Ce-aveţi, oameni buni? De ce nu sunteţi mai supăraţi?

Alec şi Isabelle schimbară o altă privire.

— E doar pentru o noapte, zise Isabelle. Şi nu mai e nimeni altcineva cu el, acolo, jos. Am întrebat noi.

— Dar de ce? Ce a făcut Jace?

— I-a răspuns obraznic Inchizitoarei. Asta a fost cauza, cel puţin din câte ştiu eu, zise Alec.

Isabelle se cocoţă pe măsuţa de toaletă:

— E de necrezut.

— Atunci, Inchizitoarea asta trebuie să fie ţicnită, zise Clary.

— Nu e, de fapt, zise Alec. Dacă Jace ar fi fost în armata voastră mundană, crezi că i s-ar fi permis să le răspundă obraznic superioriorilor? Categoric, nu.

— Poate nu în timp de război. Dar Jace nu e soldat.

— Ba da, suntem cu toții soldaţi. Şi Jace la fel, ca oricare

dintre noi. Există o ierarhie a conducerii, iar Inchizitoarea este aproape în vârful acesteia. Jace este undeva la bază. Ar fi trebuit s-o trateze cu mai mult respect.

— Dacă sunteţi de acord că merită să fie întemniţat, de ce mi-aţi mai cerut să vin aici? Doar ca să mă faceţi să fiu şi eu de acord cu voi? Nu văd rostul. Ce vreţi să fac eu?

— N-am spus că merită să fie întemniţat, se răsti Isabelle. Doar că n-ar fi trebuit să-i răspundă fără respect unuia dintre membrii de cel mai înalt rang ai Conclavului. Şi-apoi, adăugă ea, cu voce mai joasă, eu m-am gândit că poate ne-ajuţi.

— Să v-ajut? Cum?

— Ţi-am mai spus, zise Alec. Mai tot timpul Jace dădea impresia că încerca să se lase ucis. Trebuie să înveţe să-şi poarte de grijă singur, şi asta include cooperarea cu Inchizitoarea.

— Voi credeţi că eu vă pot ajuta să-l conving să facă asta? zise Clary, cu îndoială în glas.

— Nu sunt sigură că ar putea cineva pe lume să-l convingă pe Jace să facă altceva decât ce vrea el, zise Isabelle, dar cred că tu îi poţi aminti că are ceva pentru care să trăiască.

Alec se uită în jos, la perna din mâna lui, şi smuci deodată furios de ciucuri. Mărgelele zornăiră, curgând pe pătura lui Isabelle ca o mică aversă de ploaie.

Isabelle se încruntă.

— Alec, termină.

Clary ar fi vrut să-i spună lui Isabelle că ei erau familia lui Jace, nu ea, că vocile lor aveau mai multă greutate pentru Jace decât ar avea vreodată a ei. Însă continua să-l audă pe Jace în minte, spunându-i: N-am simţit niciodată că aparţin de vreun

loc sau vreo persoană. Dar tu mă faci să simt că aparţin.

— Putem merge în Oraşul Tăcut să-l vedem?

— O să-i spui să coopereze cu Inchizitoarea? întrebă Alec.

Clary chibzui.

— Vreau să aud mai întâi ce are el de zis.

Alec lăsă perna despodobită pe pat şi se ridică, încruntându-se. Mai înainte să apuce să spună ceva, se auzi o bătaie la uşă. Isabelle se dădu jos de pe măsuţa de toaletă şi se duse să răspundă.

Era un băieţel mărunt, cu părul negru şi ochii pe jumătate ascunşi după ochelari. Purta jeanşi şi un tricou prea mare pentru el, iar în mână avea o carte.

— Max, zise Isabelle, cu oarecare surprindere. Credeam c-ai adormit.

— Am fost în sala armelor, zise băieţelul – care trebuie că era mezinul familiei Lightwood. Dar veneau zgomote din bibliotecă. Probabil că cineva încerca să contacteze Institutul.

Se uită în cameră, dincolo de Isabelle.

— Ea cine e?

— Ea e Clary, zise Alec. E sora lui Jace.

Max făcu ochii mari.

— Credeam că Jace n-avea fraţi sau surori.

— Aşa am crezut şi noi toţi, zise Alec, luându-şi puloverul pe care-l lăsase pe speteaza unui scaun şi îmbrăcându-l.

Părul i se ridică în jurul capului ca un halo negru şi moale, trosnind de electricitate statică. Şi-l lipi de cap, nerăbdător.

— Mai bine mă duc în bibliotecă.

— O să mergem amândoi, zise Isabelle, luându-şi biciul de aur, strâns într-o frânghie sclipitoare, dintr-un sertar şi

vârându-i mânerul la centură. Poate s-a întâmplat ceva.
— Unde sunt părinţii voştri? întrebă Clary.
— Au fost chemaţi în oraş, acum câteva ore. Un elf a fost ucis în Central Park. Inchizitoarea s-a dus cu ei, explică Alec.
— Voi n-ati vrut să vă duceţi?
— N-am fost invitati.
Isabelle îşi ridică în vârful capului cele două codiţe negre împletite şi le strânse într-un coc cu ajutorul unui mic pumnal de sticlă.
— Ai tu grijă de Max, te rog? Ne întoarcem imediat.
— Dar… protestă Clary.
— Ne întoarcem imediat.
Isabelle se năpusti pe culoar, urmată de Alec. În clipa în care uşa se închise în urma lor, Clary se aşeză pe pat şi se uită la Max cu teamă. Nu petrecuse niciodată mult timp printre copii – mama ei n-o lăsase niciodată să fie babysitter – şi nu prea ştia cum să le vorbească sau ce i-ar putea amuza. O ajuta cât de cât faptul că băieţelul acesta îi amintea de Simon la vârsta lui, cu braţe şi picioare slăbănoage şi cu ochelari care păreau prea mari pentru faţa lui.
Max îi întoarse privirea, cercetând-o şi el, la rândul lui, nu timid, ci gânditor şi reţinut.
— Câţi ani ai? o întrebă el, în cele din urmă.
— Clary fu prinsă pe picior greşit.
— Cât îmi dai?
— Paisprezece.
— Am şaisprezece, dar lumea întotdeauna crede că am mai puţin,pentru că sunt atât de mică de înălţime.
Max dădu din cap.

— Şi cu mine la fel, zise el. Am nouă ani, dar lumea întotdeauna crede că am şapte.

— Mie mi se pare că ai nouă, zise Clary. Ce ai în mână? O carte?

Max îşi arătă mâna de la spate. Ţinea o revistă mare, cu coperte moi, aproape de mărimea unora dintre acelea care se vând la casă, la băcănii. Aceasta avea o copertă viu-colorată, cu inscripţii în caractere japoneze kanji sub cuvintele în engleză. Clary râse:

— Naruto, zise ea. Nu ştiam că-ţi place manga. De unde ai asta?

— Din aeroport. Îmi plac desenele, dar n-am idee cum se citeşte.

— Ia dă-mi-o mie.

O deschise, arătându-i paginile.

— Se citeşte invers, de la dreapta la stânga, şi nu de la stânga la dreapta. Şi citeşti fiecare pagină în sensul acelor de ceasornic. Ştii ce înseamnă asta?

— Fireşte, zise Max.

Pentru o clipă, Clary se temu că-l plictisise. Totuşi păru destul de mulşumit când luă revista înapoi şi-o deschise la ultima pagină.

— Asta e numărul nouă, zise el. Cred că ar trebui să le iau pe celelalte opt, înainte s-o citesc.

— Asta-i o idee bună. Poate rogi pe cineva să te ducă la Midtown Comics sau la Forbidden Planet.

— Forbidden Planet?

Max păru zăpăcit, dar mai înainte să-i poată Clary explica, Isabelle dădu buzna pe uşă, în mod vădit cu respiraţia tăiată.

— A fost cineva care a încercat să contacteze Institutul, zise înainte să poată Clary întreba. Unul dintre Fraţii Tăcuţi. S-a întâmplat ceva în Oraşul Tăcut.

— Ce anume?

— Nu ştiu. N-am mai auzit niciodată până acum ca Fraţii Tăcuţi să ceară ajutor.

Isabelle era foarte supărată. Se întoarse spre fratele ei:

— Max, du-te la tine în cameră şi rămâi acolo, bine?

Max strânse din dinţi.

— Tu şi Alec o să plecaţi?

— Da.

— În Oraşul Tăcut?

— Max…

— Vreau să merg şi eu.

Isabelle clătină din cap; mânerul pumnalului din capul ei scânteie ca un punct de foc.

— Categoric, nu. Eşti prea mic.

— Nici tu nu ai optsprezece ani!

Isabelle se întoarse spre Clary cu o expresie pe jumătate de îngrijorare, pe jumătate de disperare.

— Clary, vino puţin aici, te rog.

Clary se ridică în picioare, mirată – Iar Isabelle o prinse de braţ şi o luă pe sus afară din cameră, trântind uşa în urma ei. Se auzi o bufnitură, când Max se aruncă în ea pe partea cealaltă.

— Fir-ar, zise Isabelle, ţinând de clanţă, poţi tu să-mi dai stela, te rog? E în buzunarul meu...

Grăbită, Clary îi întinse stela pe care i-o dăduse Luke mai devreme, în seara aceea.

— Foloseşte-o pe a mea.

Cu mişcări iuţi, Isabelle scrijeli o rună încuietoare pe uşă. Clary încă mai auzea protestele lui Max din partea cealaltă, când Isabelle se dădu la o parte de lângă uşă, strâmbându-se, şi îi întinse stela înapoi lui Clary.

— N-am ştiut că ai una dintr-astea.

— A fost a mamei, zise Clary, apoi se certă în minte. Este a mamei. Este a mamei mele.

— Î-hm. Isabelle buşi în uşă cu pumnul. Max, sunt nişte batoane energizante în sertarul noptierei, dacă ţi se face foame. O să ne întoarcem cât putem de repede.

Se auzi un alt ţipăt indignat din spatele uşii; ridicând din umeri, Isabelle se întoarse şi porni grăbită pe culoar, Clary alergând pe lângă ea.

— Ce spunea mesajul? întrebă Clary. Doar că aveau necazuri?

— Că a fost un atac. Atât.

Alec le aştepta în faţa bibliotecii. Purta armura de piele neagră a vânătorilor de umbre peste hainele lui. Mânuşi de armură îi protejau braţele şi peceţile îi înconjurau gâtul şi încheieturile mâinilor. Pumnalele serafilor, flecare purtând numele unui înger, sclipeau la centura din jurul taliei sale.

— Eşti gata? o întrebă el pe sora lui. Max e în siguranţă?

— E bine. Îşi întinse mâinile. Fă-mi peceţile.

În timp re Alec trasa runele pe dosul mâinilor lui Isabelle şi la interiorul încheieturilor sale, aruncă o privire spre Clary.

— Tu ar trebui probabil să te duci acasă, zise el. N-ai vrea să fii aici când se întoarce Inchizitoarea.

— Vreau să vin cu voi, zise Clary, cuvintele ieşindu-i de pe

buze înainte să le poată opri.

Isabelle îşi trase o mână dintr-ale lui Alec şi suflă peste pielea cu peceţi, de parcă răcea o cafea prea fierbinte.

— Vorbeşti ca Max.

— Max are nouă ani. Eu sunt de aceeaşi vârstă cu tine.

— Dar n-ai nicio pregătire, replică Alec. N-o să fii decât o grijă în plus pentru noi.

— Nu, n-am să fiu. A mai fost vreunul dintre voi în Oraşul Tăcut? Întrebă Clary. Eu am fost. Ştiu cum se intră acolo. Ştiu cum să găsesc drumul pe-acolo.

Alec se îndreptă de spate, dând stela într-o parte.

— Nu cred…

Isabelle îl întrerupse:

— Are dreptate, de fapt. Cred că ar trebui să vină, dacă vrea ea. Alec păru că-şi pierde cumpătul.

— Ultima oară când ne-am confruntat cu un demon, ea n-a făcut decât să fugă de el şi să ţipe. Observând căutătura veninoasă a lui Clary, îi aruncă o privire, cerându-şi scuze: îmi pare rău, dar e adevărat.

— Eu cred că are nevoie de o ocazie să înveţe, zise Isabelle. Ştii cum spune Jace mereu. Uneori, nu trebuie să cauţi pericolul, pericolul te găseşte pe tine.

— Nu mă poţi încuia ca pe Max, adăugă Clary, văzând că îndârjirea lui Alec slăbeşte. Nu sunt copil. Şi ştiu unde este Oraşul Oaselor. Pot să ajung acolo şi fără voi.

Alec se întoarse cu spatele, clătinând din cap şi murmurând ceva despre fete. Isabelle întinse o mână spre Clary:

— Dă-mi stela ta, zise. E timpul să-ţi primeşti peceţile.

6
Oraşul de cenuşă

Până la urmă, Isabelle nu-i desenă lui Clary decât două peceţi, câte una pe dosul fiecărei mâini. Una era ochiul deschis ce împodobea mâna oricărui vânător de umbre. Cealaltă era ca două iatagane încrucişate; Isabelle spusese că era o rună de Protecţie. Ambele rune ardeau la început, când stela atingea pielea, dar durerea scăzu când Clary, Isabelle şi Alec se îndreptau spre centrul oraşului, într-un taxi negru, luat din drum. Când ajunseră pe Second Avenue şi coborâră din maşină, mâinile şi braţele lui Clary păreau uşoare de parcă avea înotătoare şi se afla într-un bazin.

Toţi trei erau tăcuţi când trecură pe sub arcada de fier forjat şi intrară în Cimitirul de Marmură. Ultima oară când Clary fusese în această curte, alergase ca să ţină pasul cu Fratele Jeremiah. Acum, pentru prima oară, obsevă numele săpate în pereţi: Youngblood, Fairchild, Thrusheross, Nightwine, Ravenscar. Lângă ele erau rune. În cultura vânătorilor de umbre, fiecare familie, are propriul simbol: al familiei Wayland era un ciocan de fierar, al familiei Lightwood, o torţă, iar al lui Valentine, o stea.

Iarba crescuse înaltă, peste picioarele statuii Îngerului din mijlocul curţii. Ochii Îngerului erau închişi, mâinile sale subţiri, închise pe piciorul unui potir de piatră, o reproducere a Pocalului Mortal. Chipul lui de piatră era impasibil, mânjit

cu praf şi murdărie.

Clary spuse:

— Data trecută când am fost aici, Fratele Jeremiah a folosit o rună pe statuie ca să deschidă uşa spre Oraş.

— Eu n-aş vrea să folosesc vreuna dintre runele Fraţilor Tăcuţi, zise Alec. Faţa lui era posomorâtă. Ar fi trebuit să ne simtă prezenţa până să ajungem aici. Acum încep să mă îngrijorez de-a binelea.

Scoase un pumnal din centură şi îi trecu lama peste palma deschisă. Sângele ţâşni din crestătura superficială. Strângând pumnul deasupra Pocalului de piatră, lăsă sângele să picure înăuntru.

— Sânge de nefilim, zise el. Ar trebui să funcţioneze ca o cheie.

Pleoapele de piatră ale îngerului se deschiseră brusc. Pentru o clipă, Clary aproape că se aşteptă să-l vadă uitându-se mânios la ea dintre faldurile de piatră, dar ochii nu erau decât granit. O secundă mai târziu, iarba de la picioarele îngerului începu să se despice. O linie neagră, curbă, fremătând ca spinarea unui şarpe, se întinse de la statuie în afară, iar Clary sări iute înapoi, când groapa neagră se deschise la picioarele ei.

Aruncă o privire înăuntru. Scara cobora în beznă. Ultima oară când fusese aici, întunericul fusese luminat, la intervale, de torţe care permiteau să vezi treptele. Acum nu era decât beznă.

— E ceva în neregulă, zise Clary.

Nici Isabelle, nici Alec nu păreau dispuşi să protesteze. Clary scoase din buzunar lampa-vrăjitoarei pe care i-o dăduse

Jace şi o ridică deasupra capului. Lumina izbucni din ea, împrăştiindu-se în raze printre degetele ei răşchirate.

— Hai să mergem!

Alec îi tăie calea.

— Eu intru primul, tu vii după mine, iar Isabelle încheie şirul.

Coborâră încet, ghetele ude ale lui Clary alunecând pe treptele rotunjite de vreme. La picioarele scării era un tunel scurt, care se deschidea într-o sală enormă, o livadă de piatră, cu arcuri albe incrustate cu pietre semipreţioase. Rânduri-rânduri de mausolee se ghemuiau în umbre aidoma colibelor sub formă de ciuperci otrăvitoare dintr-un basm. Cele mai îndepărtate dispăreau în umbre, lampa-vrăjitoarei nu era suficient de puternică să lumineze întreaga sală.

Alec se uită sumbru de-a lungul şirurilor.

— N-aş fi crezut să intru vreodată în Oraşul Tăcut, zise el. Nici după moarte.

— Eu n-aş lua-o aşa în tragic, zise Clary. Fratele Jeremiah mi-a spus ce fac cu trupul tău mort. Îl incinerează şi folosesc o mare parte din cenuşă pentru a face marmura Oraşului.

Sângele şi oasele ucigaşilor de demoni sunt, ele însele, o protecţie puternică împotriva Răului. Chiar şi în moarte, Conclavul serveşte Cauza.

— Hmm, făcu Isabelle. E considerată o onoare. De altfel, şi voi, mundanii, vă ardeţi morţii.

Asta nu înseamnă că nu-ţi dă fiori, gândi Clary. Mirosul de cenuşă şi de fum atârna greu în aer, familiar ei de ultima dată când fusese aici – dar mai era şi altceva amestecat printre aceste mirosuri, o duhoare mai grea, mai groasă, ca de fruct

putred.

Încruntându-se când o simţi şi el, Alec scoase unul dintre pumnalele îngerilor din centura lui cu arme.

— Arathiel, şopti el, şi lumina pumnalului se alătură celei a lămpii-vrăjitoarei pe care o ţinea Clary.

Găsiră a doua scară şi coborâră într-o beznă încă şi mai densă. Lampa-vrăjitoarei pulsa în mâna lui Clary ca o stea muribundă – ea se întrebă dacă rămâneau vreodată fără energie, cum rămân lanternele fără baterii. Spera că nu. Gândul de a fi cufundată în întuneric total, în locul acesta înfiorător, o umplea de o spaimă viscerală.

Izul de fructe putrede deveni mai puternic atunci când ajunseră la capătul scării şi se treziră într-un alt tunel lung. Acesta se deschidea într-un pavilion înconjurat de turle de oase cioplite – un pavilion pe care Clary şi-l amintea foarte bine. Podeaua incrustată cu stele de argint arăta ca presărată cu nişte confetti preţioase. În centrul pavilionului era o masă neagră. Un fluid negricios băltea pe suprafaţa ei lucioasă şi şiroia pe podea în mici pârâiaşe.

Când Clary stătuse în faţa Soborului Fraţilor, pe peretele din spatele mesei fusese atârnată o sabie grea de argint. Sabia dispăruse acum şi în locul ei, întins pe perete, era un mare evantai stacojiu.

— Asta-i sânge? şopti Isabelle.

Nu părea înfricoşată, ci doar perplexă.

— Aşa pare.

Ochii lui Alec se roteau prin încăpere. Umbrele erau groase ca vopseaua şi păreau să forfotească de mişcare. Mâna lui era încleştată pe pumnalul de seraf.

— Ce s-a putut întâmpla oare? zise Isabelle. Fraţii Tăcuţi – eu credeam că erau indestructibili…

Vocea ei se stinse în timp ce Clary se întoarse, lampa-vrăjitoarei din mâna ei surprinzând umbre stranii printre turle. Una, mai ales, avea o formă cu totul bizară. Şi-ar fi dorit ca lampa-vrăjitoarei să fie mai puternică şi într-adevăr se înteţi, trimiţând un fulger de lumină orbitoare până hăt-departe.

Tras în ţeapă pe una dintre turle, ca un vierme într-un cârlig de pescar, era cadavrul unui Frate Tăcut. Mâinile, înfăşurate în panglici de sânge, atârnau chiar deasupra podelei de marmură. Părea să aibă gâtul rupt. Sângele făcuse o baltă sub el, apărând închegat şi înnegrit la lumina lămpii-vrăjitoarei.

Isabelle exclamă:

— Alec, tu vezi…?

— Văd. Glasul lui Alec era sumbru. Şi am văzut şi altele mai rele. Pentru Jace îmi fac eu griji acum.

Isabelle înaintă şi atinse masa de bazalt negru, plimbându-şi degetele pe suprafaţa ei.

— Sângele ăsta e destul de proaspăt. Tot ce s-a întâmplat… s-a întâmplat nu de multă vreme.

Alec se apropie de Fratele tras în ţeapă. Dâre însângerate se vedeau îndepărtându-se de balta de pe podea.

— Urme de paşi, zise el. Cineva alergând.

Alec făcu semn către fete să-l urmeze. Ele îi dădură ascultare, Isabelle oprindu-se doar să-şi şteargă mâinile însângerate pe apărătorile de piele de pe picioare.

Şirul urmelor ducea în afara pavilionului, coborând printr-un tunel îngust şi dispărând apoi în beznă. Când Alec se opri, uitându-se în jur, Clary trecu pe lângă el nerăbdătoare, lăsând

lampa-vrăjitoarei să taie o cărare albă-argintie de lumină înaintea lor. Văzu o pereche de uşi duble la capătul tunelului; erau larg deschise.

Jace. Cumva îl simţi, era pe-aproape. Porni aproape în fugă, ghetele ei tropăind zgomotos pe podeaua dură. O auzi pe Isabelle strigând după ea, apoi pe Alec şi pe Isabelle care alergau, de asemenea, venind rapid în urma ei. Se năpusti prin uşile de la capătul culoarului şi se trezi într-o încăpere mare de piatră, împărţită în două de un şir de gratii înfipte adânc în podea. Clary zări o siluetă prăbuşită de partea cealaltă a grilajului. În faţa celulei, zăcea nemişcat trupul unui Frate Tăcut.

Clary ştiu imediat că era mort. După modul în care era căzut, ca o păpuşă ale cărei încheieturi fuseseră răsucite invers decât ar fi trebuit, până se rupseră. Sutana lui de culoarea pergamentului era pe jumătate sfâşiată. Faţa lui plină de cicatrice, schimonosită într-o expresie de groază extremă, era încă recognoscibilă. Era Fratele Jeremiah.

Ea trecu de cadavrul lui, spre uşa celulei. Era făcută din drugi aşezaţi la mică distanţă unul de altul şi cu balamale pe o latură. Părea să nu aibă nici o încuietoare sau clanţă de care să poată trage. Îl auzi pe Alec în spatele ei, strigând-o pe nume, dar atenţia ei era concentrată numai asupra uşii. Bineînţeles, nu exista nici un mod vizibil de a o deschide, îşi dădu ea seama; Fraţii nu se ocupau de ceea ce era vizibil, ci mai degrabă de ceea ce nu era. Ţinând lampa-vrăjitoarei într-o mână, căută nerăbdătoare cu cealaltă stela mamei sale.

De dincolo de gratii veni un zgomot. Un soi de exclamaţie înăbuşită sau şoaptă; nu era prea sigură care dintre ele, dar

recunoscu sursa. Jace.

Crestă uşa celulei cu vârful stelei sale, încercând să-şi păstreze în minte runa pentru Deschis, în timp ce aceasta apărea, neagră şi zimţată pe metalul dur. Electrumul sfârâi când stela îl atinse. Deschide-te, îi porunci ea în gând uşii, deschide-te, DESCHIDE-TE!

Un zgomot ca de pânză sfâşiată străbătu încăperea. Clary o auzi pe Isabelle strigând, în timp ce uşa sări pur şi simplu din balamale, prăbuşindu-se în celulă ca un pod mobil. Clary putu auzi şi alte zgomote, de metal desfăcându-se de metal, un zăngănit puternic ca produs de o mână de pietricele aruncate. Se feri, intrând în celulă, uşa căzând clămpănind sub picioarele ei.

Lampa-vrăjitoarei inundă micuţa celulă, luminând-o ca ziua. Ea abia de observă şirurile de cătuşe – toate de metale diferite: aur, argint, oţel şi fier – care se desfăcuseră din piroanele bătute în perete şi zomflirâ pe podeaua de piatră. Ochii ei erau numai la silueta prăbuşită într-un colţ; putu vedea părul blond, mâna întinsă, cătuşa desfăcută zăcând la mică distanţă de el. Încheietura mâinii sale era însângerată, pe piele având brăţări de răni urâte.

Îngenunche, punându-şi stela deoparte, şi îl întoarse, cu blândeţe, cu faţa spre ea. Era într-adevăr Jace. Pe obraz mai avea o vânătaie iar obrajii îi erau foarte albi, dar putu vedea mişcarea rapidă a ochilor de sub pleoapele lui. O venă îi pulsa la gât. Era viu.

O năpădi un val fierbinte de uşurare, slăbindu-i corzile de tensiune care o ţinuseră concentrată atâta vreme. Lampa-vrăjitoarei căzu pe podea lângă ea, unde continuă să

strălucească. Îi dădu lui Jace părul la o parte de pe frunte cu o tandreţe necunoscută ei – nu mai avusese fraţi sau surori, nici măcar un verişor. Nu mai avusese niciodată ocazia să bandajeze răni sau să sărute genunchi juliţi sau să aibă grijă de altcineva, efectiv.

Dar era bine să simtă tandreţe pentru Jace astfel, gândi ea, neîndurându-se să-şi retragă mâna nici când pleoapele lui Jace se zbătură şi el gemu. Era fratele ei; de ce nu i-ar fi păsat de ce i se întâmplase?

El deschise ochii. Pupilele îi era uriaşe, dilatate. Poate că se lovise la cap? Ochii lui se fixară asupra ei cu o expresie de năuceală.

— Clary, zise el. Ce cauţi aici?

— Am venit să te caut, zise ea, fiindcă ăsta era adevărul.

Un spasm îi traversă faţa lui Jace.

— Chiar eşti aici? Nu sunt… nu sunt mort, nu?

— Nu, zise ea, mângâindu-i obrazul. Ai leşinat, atâta tot. Probabil te-ai lovit şi la cap.

Mâna lui se ridică şi se lipi peste a ei, oprindu-i-o pe obraz.

— A meritat, zise el, cu o voce atât de joasă, încât ea nu fu sigură dacă într-adevăr asta spusese.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Alec, aplecându-se şi intrând pe uşa scundă, cu Isabelle în urma lui.

Clary îşi retrase iute mâna, apoi se ocărî în gând pentru asta. Nu făcuse nimic rău.

Jace se căzni să se aşeze în capul oaselor. Chipul îi era cenuşiu, cămaşa pătată de sânge. Expresia lui Alec se schimbă într-una de îngrijorare.

— Eşti teafăr? întrebă el, îngenunchind. Ce s-a întâmplat?

Poţi să-ţi aduci aminte?

Jace ridică mâna nevătămată.

— O întrebare o dată, Alec. Deja simt cum îmi crapă capul.

— Cine ti-a făcut asta? Vocea lui Isabelle suna uluită şi furioasă.

— Nimeni nu mi-a făcut nimic. Eu mi-am făcut-o singur, încercând să-mi scot cătuşele.

Jace se uită în jos, la încheietura mâinii – arăta de parcă îşi jupuise toată carnea de pe ea – şi se strânse de durere.

— Dă-ncoace, ziseră în acelaşi timp Alec şi Clary, întinzând mâinile după mâna lui.

Îşi încrucişară privirile, iar Clary îşi lăsă prima mâna jos. Alec îl luă pe Jace de mână şi îşi scoase stela; din doar câteva mişcări iuţi, îi desenă o iratze – o rună vindecătoare – chiar sub brăţara de carne însângerată.

— Mersi, zise Jace, trăgându-şi mâna înapoi.

Marginile rănilor de la încheietura sa începuseră deja să se ţeasă la loc.

— Fratele Jeremiah…

— …e mort, zise Clary,

— Ştiu. Ignorând sprijinul pe care i-l oferea Alec, Jace se ridică în picioare, folosindu-se de perete să se susţină. A fost ucis.

— Fraţii Tăcuţi s-au ucis între ei? întrebă Isabelle. Nu înţeleg… nu înţeleg de ce au făcut asta…

— N-au făcut-o ei, zise Jace. I-a ucis ceva. Nu ştiu ce-a fost. Un spasm de durere îi schimonosi faţa. Capul meu…

— Poate c-ar trebui să plecăm de-aici, zise Clary cu nervozitate. Mai înainte ca acel ceva care i-a ucis pe ei…

— …să vină după noi? zise Jace. Se uită în jos, la tricoul lui însângerat şi la mâna rănită. Cred că a plecat. Dar presupun că ar putea fi încă adus înapoi.

— Cine ar putea să aducă înapoi pe cine? întrebă Alec, dar Jace nu spuse nimic.

Faţa lui se schimbă din cenuşie în albă ca varul. Alec îl prinse, când începu să se scurgă pe lângă perete.

— Jace…

— N-am nimic, protestă Jace, dar se ţinu strâns de mâneca lui Alec Pot să stau în picioare.

— Mie mi se pare că te foloseşti de un perete ca să te susţii. Nu e tocmai cum aş defini eu „a sta în picioare”.

— E sprijinit, îi spuse Jace. Sprijinitul este imediat înainte de a sta în picioare.

— Nu vă mai contraziceţi, zise Isabelle, dând cu piciorul la o parte din cale o torţă stinsă. Trebuie să ieşim de-aici. Dacă există ceva în libertate într-atât de rău, încât să-i ucidă pe Fraţii Tăcuţi, pe noi o să ne termine cât ai clipi.

— Izzi are dreptate. Ar trebui să plecăm. Clary îşi luă lampa-vrăjitoarei de jos şi se ridică. Jace, te simţi destul de bine cât să poţi merge?

— Se poate sprijini de mine. Alec îşi petrecu braţul lui Jace pe după umerii lui. Jace se lăsă greu pe el. Hai, îi zise Alec, cu blândeţe. O să te reparăm când ajungem afară.

Încet, sr mişcară spre uşa celulei, unde Jace se opri o clipă, uitându-se în jos la trupul Fratelui Jeremiah zăcând contorsionat pe dalele de piatră. Isabelle îngenunche şi îi trase Fratelui Tăcut gluga de lână cafenie peste faţa schimonosită. Când se ridică, feţele tuturor erau grave.

— N-am văzut niciodată un Frate Tăcut înfricoşat, zise Alec. Nici nu credeam că ei pot simţi frica.

— Toată lumea simte frica.

Jace era încă foarte palid şi, cu toate că-şi ţinea braţul rănit la piept, Clary nu credea că era din pricina durerii fizice. Părea cumva absent, ca retras în lăuntrul său, ascunzându-se de ceva.

Se întoarseră pe aceeaşi cale pe care veniseră, prin culoarele întunecate, şi urcară treptele înguste ce duceau la pavilionul Stelelor Vorbitoare. Când ajunseră la pavilion, Clary băgă de seamă mirosul greu de sânge şi de arsură, pe care nu-l remarcase când trecuse înainte pe-acolo. Jace, sprijinindu-se de Alec, se uita în jur cu un soi de groază amestecată cu derută. Clary observă că se uita lung la peretele îndepărtat, care fusese împroşcat cu sânge, şi spuse:

— Jace, nu te uita.

Se simţi stupidă; la urma urmelor, el era vânător de demoni şi văzuse altele şi mai rele.

El clătină din cap.

— Ceva nu-i în regulă…

— Totul e în neregulă aici. Alec îşi înclină capul spre pădurea de arcade ce ducea afară din pavilion. Asta e cea mai scurtă cale ca să ieşim de-aici. Hai să mergem!

Nu vorbiră prea mult pe drumul înapoi prin Oraşul Oaselor. Fiecare umbră părea să tresalte, de parcă întunericul ascundea creaturi ce abia aşteptau să sară asupra lor. Isabelle spunea ceva cu voce foarte scăzută. Deşi Clary nu putea auzi cuvintele în sine, i se păru că ar fi din altă limbă, una veche – latină, poate.

Când ajunseră la scările care duceau afară din Oraş, Clary răsuflă uşurată, fără zgomot. Oraşul Oaselor poate că fusese odinioară frumos, dar acum era înspăimântător. La ultimul şir de trepte, lumina îi înţepă ochii, făcând-o să scoată un strigăt de surprindere. Abia de putu zări statuia Îngerului care veghea în capătul scării, scăldată de o străilucitoare lumină aurie, ca de soare, din spate. Se uită în jur, la ceilalţi; arătau la fel de buimăciţi precum se simţea şi ea.

— Nu se poate să fi răsărit deja soarele, nu? murmură Isabelle. Cât am stat jos?

Alec se uită la ceas:

— Nu chiar atât de mult.

Jace murmură ceva, prea încet ca să audă careva ce spune. Alec îşi plecă urechea spre el.

— Ce-ai zis?

— Lampa-vrăjitoarei, zise Jace, mai tare, de data asta.

Isabelle sui scările în goană, Clary după ea, Alec cât putu de repede în urma lor, căznindu-se să-l care aproape pe sus pe Jace. În capul scării, Isabelle se opri brusc, încremenind. Clary o strigă, dar ea nu se clinti. În clipa următoare, Clary stătea lângă ea şi era rândul ei să se uite în jur uluită.

Curtea era plină de vânători de umbre – douăzeci, poate treizeci, îmbrăcaţi în echipament complet de luptă, tatuaţi cu peceţi, fiecare ţinând în mână o orbitoare piatră de lampa-vrăjitoarei.

În fruntea grupului stătea Maryse, în armură neagră de vânător de umbre şi o pelerină cu gluga lăsată pe spate. Dincolo de ea erau înşiruiţi zeci de străini, bărbaţi şi femei pe care Clary nu-i mai văzuse niciodată, dar care purtau peceţile

de nefilimi pe arme şi pe feţe. Unul dintre ei, un bărbat frumos, cu piele ca abanosul, se întoarse să se uite la Clary şi la Isabelle – şi, în spatele lor, la Jace şi Alec, care urcaseră treptele şi rămăseseră clipind zăpăciţi în lumina neaşteptată.

— Pe Înger, zise bărbatul. Maryse, deja a fost cineva jos, acolo.

Maryse deschise gura într-o exclamaţie mută când o văzu pe Isabelle.

Apoi o închise la loc, strângându-şi buzele într-o linie subţire şi albă, ca desenată cu creta pe faţa ei.

— Ştiu, Malik, zise ea. Ei sunt copiii mei.

7
Sabia mortală

Un murmur de surprindere trecu prin mulţime. Cei care aveau capetele acoperite îşi dădură gluga pe spate, iar Clary văzu din expresiile de pe feţele lui Jace, Alec şi Isabelle că mulţi dintre vânătorii din curte le erau cunoscuţi.

— Pe Înger!

Nevenindu-i să creadă, Maryse îşi plimbă privirea de la Alec la Jace, peste Clary şi înapoi la fiica ei. Jace se desprinsese de Alec în clipa în care Maryse vorbise şi acum stătea ceva mai la o parte de ceilalţi trei, cu mâinile în buzunare, în vreme ce Isabelle îşi răsucea cu nervozitate biciul în mâini. Alec, de asemenea, părea să aibă treabă cu telefonul mobil, deşi Clary nu-şi putea închipui pe cine ar fi vrut să sune.

— Ce căutaţi aici Alec, Isabelle? S-a primit din Oraşul Tăcut un mesaj prin care se cerea ajutor…

— Noi am răspuns, zise Alec.

Privirea lui se plimbă neliniştită peste mulţimea adunată în curte. Clary nu-l putea învinovăţi pentru că se pierduse cu firea. Acesta era cel mai mare grup de vânători de umbre adulţi – de vânători de umbre, în general – pe care ea una îl văzuse vreodată. Se tot uita de la o faţă la alta, observând deosebirile dintre ei – difereau foarte mult ca vârstă, rasă şi înfăţişare, dar cu toţii dădeau aceeaşi impresie de putere imensă, stăpânită. Le simţi privirile subtile oprindu-se asupra ei, examinând-o, evaluând-o. Unul dintre ei, o femeie cu păr

argintiu, ondulat, se uita la ea cu atâta ferocitate, că nu mai era nimic subtil în asta. Clary clipi şi îşi mută privirea, în timp ce Alec continuă:

— Voi nu eraţi la Institut… şi nu puteam chema pe nimeni… aşa că am venit noi înşine.

— Alec…

— Nu contează, oricum, zise Alec. Sunt morţi. Fraţii Tăcuţi. Sunt morti cu totii. Au fost ucişi.

De data asta nu se mai auzi niciun sunet dinspre adunare. În schimb, păreau să fi încremenit cu toţii, ca nişte lei care ar fi ochit nişte gazele.

— Morţi? repetă Maryse. Ce vrei să spui cu sunt morţi?

— Cred că e foarte clar ce vrea să spună.

O femeie într-o pelerină lungă, cenuşie, se ivi deodată lângă Maryse, în lumina pâlpâitoare, lui Clary i se păru o caricatură de-a lui Edward Gorey, toată numai unghiuri ascuţite, cu părul dat pe spate şi lipit de ţeastă şi ochii ca două puţuri negre scobite pe faţa ei. Ţinea în mână o piatră de lampa-vrăjitoarei fixată pe un lanţ lung de argint, petrecut printre cele mai subţiri degete pe care le văzuse Clary vreodată.

— Sunt morţi cu toţii? întrebă ea, adresându-se lui Alec. N-ai găsit pe nimeni viu în Oraş?

Alec clătină din cap.

— Nu din câte am văzut noi, doamnă Inchizitor.

Deci aceasta era Inchizitoarea, îşi dădu seama Clary. Cu siguranţă arăta ca o persoană capabilă să arunce adolescenţi în temniţe doar pentru simplul motiv că nu le plăcea atitudinea lor.

— Din câtc aţi văzut, repetă Inchizitoarea, cu ochii

pătrunzători, sclipitori. Se întoarse către Maryse: Ar putea să mai fie totuşi supravieţuitori. Eu i-aş trimite pe oamenii tăi în Oraş pentru a căuta cum trebuie.

Maryse strânse din buze. Din cele câteva lucruri pe care le aflase Clary despre Maryse, deduse că mamei vitrege a lui Jace nu-i plăcea să i se spună ce să facă.

— Prea bine.

Se întoarse către ceilalţi vânători de umbre – nu erau, începu să-şi dea seama Clary, chiar atât de mulţi cum crezuse ea la început, nu treizeci, mai degrabă douăzeci, deşi şocul din clipa în care dăduse cu ochii de ei o făcuse să i se pară un detaşament întreg.

Maryse îi vorbi lui Malik cu voce joasă. El dădu din cap, încuviinţând. Luând-o de braţ pe femeia cu părul argintiu, îi conduse pe vânătorii de umbre spre intrarea în Oraşul Oaselor. În timp ce unul câte unul coborau scările, ducând cu ei lampa-vrăjitoarei, lumina din curte începu să scadă. Ultima din şir era femeia cu păr argintiu. La jumătatea scării, se opri, se întoarse şi se uită înapoi – drept la Clary. Ochii îi erau plini de o dorinţă arzătoare, de parcă ar fi tânjit cu disperare să-i spună ceva lui Clary. După o clipă, îşi trase la loc gluga peste faţă şi se făcu nevăzută în întuneric.

Maryse rupse tăcerea.

— De ce ar fi vrut cineva să-i ucidă pe Fraţii Tăcuţi? Ei nu sunt războinici, nu poartă peceţile de bătălie…

— Nu fi naivă, Maryse, zise Inchizitoarea. N-a fost un atac întâmplător. Fraţii Tăcuţi poate că nu sunt războinici, dar sunt în primul rând gardieni şi încă foarte buni în ceea ce fac. Ca să nu mai spun că sunt greu de ucis. Cineva a vrut ceva din

Oraşul Oaselor şi numai ucigându-i pe Fraţii Tăcuţi putea să-l obţină. A fost o acţiune premeditată.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Alergătura aia după potcoave de cai morţi, când am fost chemaţi în Central Park. Copilul de elf mort.

— N-ar trebui s-o numeşti alergătură după potcoave de cai morţi. Copilului de elf i-a fost scos tot sângele, ca şi celorlalţi. Omorurile astea pot stârni conflicte serioase între Copiii Nopţii şi ceilalţi repudiaţi…

— Diversiuni, zise Inchizitoarea, dispreţuind ideea. El voia ca noi să fim plecaţi din Institut, pentru ca nimeni să nu răspundă apelului Fraţilor când aveau să cheme după ajutor. Ingenios, într-adevăr. Dar, pe de altă parte, el întotdeauna a fost ingenios.

— El? Se trezi că întreabă Isabelle, cu faţa foarte palidă între vălurile negre ale părului ei. Vrei să spui…

Următoarele cuvinte ale lui Jace trimiseră o undă de şoc prin Clary de parcă ar fi fost străbătută de curent electric.

— Valentine, zise el. Valentine a luat Sabia Mortală. De aceea i-a ucis pe Fraţii Tăcuţi.

Deodată, un zâmbet subţire i se arcui Inchizitoarei pe faţă, de parcă Jace ar fi spus ceva care ar fi încântat-o din cale-afară.

Alec tresări şi se întoarse să se uite la Jace.

— Valentine? Dar n-ai spus că el a fost acolo.

— N-a întrebat nimeni.

— Nu se poate să-i fi ucis el pe Fraţi. Au fost măcelăriţi, făcuţi bucăţi. Niciun om în viaţă n-ar fi putut face toate astea.

— A avut probabil ajutor demonic, zise Inchizitoarea. A mai

folosit el demonii în scopuri personale şi înainte. Şi cu protecţia Pocalului asupra lui, ar putea chema nişte creaturi deosebit de periculoase. Mult mai periculoase decât ravenerii, adăugă ea, cu o strâmbătură din buze.

Şi, cu toate că nu se uită la Clary când vorbi, ea îi simţi cuvintele ca pe o palmă. Firava speranţă a lui Clary că Inchizitoarea nu o observase sau nu o recunoscuse i se risipi.

— Sau decât jalnicii damnaţi.

— Eu nu ştiu de aşa ceva, zise Jace, foarte palid, cu pete aprinse pe obraji, de parcă ar fi avut febră. Însă a fost Valentine. L-am văzut. De fapt, avea Sabia la el când a coborât în celule şi m-a zeflemisit printre gratii. A fost ca-ntr-un film prost, mai puţin faptul că nu şi-a răsucit într-adevăr mustata.

Clary se uită la el, îngrijorată. Vorbea prea repede, gândi ea, şi părea că nu se ţine bine pe picioare.

Inchizitoarea nu păru să bage de seamă.

— Deci tu spui că Valentine ţi-a zis toate astea? Ţi-a spus că i-a ucis pe Fraţii Tăcuţi pentru că voia Sabia Îngerului?

— Ce altceva ţi-a mai spus? Ţi-a spus unde se ducea? Ce planuri avea cu cele două Instrumente mortale? întrebă Maryse repede.

Jace clătină din cap.

— Inchizitoarea se apropie de el, pelerina înfoindu-se pe lângă ea ca fumul răscolit de vânt. Ochii ei cenuşii şi gura ei cenuşie erau ca nişte linii înguste, orizontale.

— Nu te cred.

Jace doar se uită la ea.

— Nici nu m-am gândit că mă vei crede.

— Mă îndoiesc că te va crede Conclavul.

Alec spuse pătimaş:

— Jace nu e mincinos…

— Foloseşte-ţi creierul, Alexander, zise Inchizitoarea, fără să-şi ia ochii de la Jace. Lasă o clipă deoparte loialitatea faţă de prietenul tău. Cât de verosimil este faptul că Valentine s-a oprit la celula fiului său ca să schimbe, părinteşte, câteva cuvinte despre Sabia-Sufletului, dar să nu-i spună despre planurile lui cu ea, ba nici măcar unde se duce?

— „S'io credesse che mia riposta fosse”, zise Jace într-o limbă pe care Clary n-o cunoştea, „a persona che mai tornasse al mondo”…

— Dante. Inchizitoarea păru vag amuzată. Infernul. N-ai ajuns încă în iad, Jonathan Morgenstern, deşi dacă mai continui să minţi Conclavul, o să regreţi că nu eşti acolo.

Se întoarse către ceilalţi:

— Şi nu i se mai pare nimănui ciudat că Sabia-Sufletului a dispărut chiar în noaptea de dinainte ca Jonathan Morgenstern să treacă prin proba lamei sale – şi că tocmai tatăl lui a fost cel care a luat-o?

Jace păru şocat la acestea, rămânând cu gura întredeschisă de surpriză, de parcă el nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

— Tata n-a luat Sabia pentru mine. A luat-o pentru el. Mă îndoiesc că ştia ceva despre probă.

— Ce straşnic de convenabil pentru tine, de altfel. Şi pentru el. Nu va trebui să-şi mai facă vreo grijă că i-ai putea trăda secretele.

— Mda, zise Jace, era îngrozit că eu le voi spune tuturor cum a visat el dintotdeauna să fie o balerină.

Inchizitoarea se uita pur şi simplu la el.

— Nu ştiu niciunul dintre secretele tatălui meu, zise el, mai puţin tăios. El nu mi-a spus niciodată nimic.

Inchizitoarea îl privea cu o expresie vecină cu plictiseala:

— Dacă tatăl tău n-a luat Sabia ca să te protejeze, atunci de ce a luat-o?

— E un Instrument mortal, zise Clary. E puternică. La fel ca şi Pocalul. Valentine îşi doreşte puterea.

— Pocalul are o utilitate imediată, zise Inchizitoarea. Îl poate folosi ca să-şi alcătuiască o armată. Sabia este folosită la procese. Nu văd de ce l-ar fi interesat pe el.

— Poate a făcut-o ca să destabilizeze Conclavul, sugeră Maryse. Să ne zdruncine moralul. Să ne spună că nu există nimic pe care să-l putem ţine departe de el, dacă el îl vrea într-adevăr.

Era un argument surprinzător de bun, gândi Clary, dar Maryse nu vorbise cu prea mare convingere.

— Adevărul e că…

Dar nu reuşiră niciodată să mai afle care era adevărul, pentru că în clipa aceea Jace îşi ridică o mână, de parcă ar fi vrut să pună o întrebare, făcu o mutră surprinsă şi se întinse brusc pe iarbă, de parcă l-ar fi lăsat picioarele. Alec îngenunche lângă el, dar Jace nu acceptă ajutorul lui:

— Lasă-mă. Sunt bine.

— Ba nu eşti bine.

Clary veni lângă Alec, pe iarbă, Jace urmărind-o cu ochi ale căror pupile erau larg deschise şi negre, în pofida lămpii-vrăjitoarei care risipea întunericul nopţii. El se uită în jos, la încheietura mâinii, unde Alec îi desenase runa iratze. Pecetea

se ştersese, fără să fi rămas în urmă nici măcar o cicatrice uşoară, ca să arate că-si făcuse efectul. Ochii ei se încrucişară cu ai lui Alec şi văzu, ca într-o oglindă, neliniştea ei reflectată într-ai lui.

— Se întâmplă ceva rău cu el, zise ea. Ceva foarte grav.

— Probabil are nevoie de o rună vindecătoare. Inchizitoarea arăta ca şi cum era extraordinar de agasată de faptul că Jace fusese rănit în timpul unor evenimente atât de importante. O iratze sau…

— Am încercat asta, zise Alec. N-are efect. Cred că e vorba de ceva de origine demonică.

— Ca o otravă demonică? Maryse dădu să se apropie de Jace, dar Inchizitoarea o ţinu pe loc.

— Se preface, zise ea. Ar trebui închis în celulele Oraşului Tăcut chiar în clipa asta.

Alec sări în picioare:

— Nu poţi spune asta – uită-te la el! făcu semn spre Jace, care se întinsese pe spate în iarbă, cu ochii închişi. Nici măcar nu se poate ţine pe picioare. Are nevoie de doctori, are nevoie…

— Fraţii Tăcuţi sunt morţi, zise Inchizitoarea. Sugerezi cumva un spital mundan?

— Nu. Vocea lui Alec suna gâtuită. Mă gândeam că ar putea fi dus la Magnus.

Isabelle scoase un sunet, cumva între un strănut şi tuse. Se întoarse cu spatele, în timp ce Inchizitoarea se uită la Alec, impasibilă.

— Magnus?

— E un magician, zise Alec. De fapt, este Înaltul Magician

din Brooklyn.
— Te referi la Magnus Bane, zise Maryse. Are reputaţia…
— M-a vindecat pe mine după ce m-am luptat cu un Demon Căpetenie, zise Alec. Fraţii Tăcuţi nu putuseră face nimic, dar Magnus…
— E-o prostie, zise Inchizitoarea. Vrei de fapt să-l ajuţi pe Jonathan să evadeze.
— Nu se simte destul de bine ca să evadeze, zise Isabelle. Nu poţi vedea asta?
— Magnus n-ar îngădui niciodată să se întâmple aşa ceva, zise Alec cu o privire furişă spre sora lui. N-are niciun interes să stea în calea Conclavului.
— Şi cum şi-ar propune să împiedice asta? Vocea Inchizitoairi dădea pe-afară de sarcasm usturător. Jonathan este vânător de umbre; noi nu suntem aşa de lesne de ţinut sub cheie.
— Poate c-ar trebui să-l întrebi chiar pe el, sugeră Alec.
Inchizitoarea afişă zâmbetul ei tăios ca briciul.
— Fără nicio îndoială. Unde este?
Alec aruncă o privire în jos, la telefonul din mâna lui, şi-apoi din nou spre silueta subţire şi cenuşie din fata lui.
— E aici, zise el. Îşi ridică vocea: Magnus! Magnus, vino încoace!
Până şi sprâncenele Inchizitoarei se ridicară, când Magnus intră cu paşi mari pe poartă. Înaltul Magician purta pantaloni negri de piele, o centură cu o cataramă în formă de M, bătută cu pietre scumpe, şi o jachetă militară albastru-cobalt, deschisă peste o cămaşă cu dantelă albă. Strălucea tot, numai straturi de sclipici. Privirea i se opri o clipă pe lui Alec cu

amuzament şi cu un strop de ceva în plus, apoi îi coborî spre 1 Jace, întins pe iarbă.

— E mort? întrebă el. Pare mort.

— Nu, se răsti Maryse. Nu-i mort.

— Aţi verificat? L-aş putea încerca dându-i un şut, dacă vreţi.

Magnus se îndreptă spre Jace.

— Încetează! se răsti Inchizitoarea, ca învăţătoarea lui Clary, în clasa a treia, când îi cerea să nu mai mâzgălească pe banca ei cu markerul. Nu e mort, dar e rănit, adăugă ea, aproape cu nemulţumire. E nevoie de abilităţile dumitale medicale. Jonathan trebuie să fie îndeajuns de sănătos pentru interogatoriu.

— Bine, dar o să vă coste.

— Plătesc eu, zise Maryse.

Inchizitoarea nici măcar nu clipi:

— Prea bine. Dar nu poate rămâne la Institut. Doar pentru că Sabia a dispărut nu înseamnă că interogatoriul nu va continua aşa cum am stabilit. Şi, în acelaşi timp, băiatul trebuie ţinut sub observaţie. În mod clar există riscul să evadeze.

— Riscul să evadeze? întrebă Isabelle. Te porţi de parcă el ar fi încercat să evadeze din Oraşul Tăcut…

— Păi, interveni Inchizitoarea, nu mai este în celulă acum, nu-i aşa?

— Nu e drept! Doar n-ai fi vrut să stea jos, acolo, înconjurat numai de morţi!

— Nu e drept? Nu e drept? Tu chiar te aştepţi ca eu să cred că tu şi fratele tău aţi venit în Oraşul Tăcut numai din pricina

unui semnal de ajutor şi nu pentru că voiaţi să-l eliberaţi pe Jace din ceea ce consideraţi, în mod evident, detenţie inutilă? Şi chiar te-aştepţi să cred că nu veţi încerca din nou să-l eliberaţi, dacă i se va îngădui să rămână la Institut? Chiar crezi că mă poţi păcăli la fel de uşor cum îţi păcăleşti părinţii, Isabelle Lightwood?

Isabelle se făcu roşie ca sfecla. Magnus interveni înainte să poată răspunde:

— Uite, nu-i nicio problemă, zise el. Pot să-l ţin pe Jace la mine, fără nici un deranj.

Inchizitoarea se întoarse spre Alec:

— Magicianul tău înţelege, sper, că Jonathan e un martor de cea mai mare importanţă pentru Conclav?

— Nu e magicianul meu.

Pometţii obrajilor lui Alec luară foc, într-un roşu întunecat.

— Am mai ţinut prizonieri pentru Conclav şi înainte, zise Magnus. Din vocea lui dispăruse tonul glumeţ. Cred că vei găsi că am un raport excelent, în departamentul ăla. Contractul meu e unul dintre cele mai bune.

Oare să fi fost doar închipuirea lui Clary, sau ochii lui chiar zăboviseră asupra lui Maryse când spusese asta? Nu avu însă vreme să se gândească; Inchizitoarea protestă cu un sunet care ar fi putut fi de amuzament sau dezgust şi zise:

— Atunci ne-am înţeles. Anunţă-mă când îşi recapătă îndeajuns puterile cât să vorbească, magicianule. Mai am încă o mulţime de întrebări pentru el.

— Bineînţeles, zise Magnus, dar Clary avu impresia că n-o mai asculta, de fapt.

Străbătuse graţios pajiştea şi se aplecase deasupra lui Jace;

era înalt şi zvelt, iar când Clary se uită în sus către el, rămase surprinsă de câte stele acoperea cu statura lui.

— Poate vorbi? o întrebă Magnus pe Clary, arătând spre Jace.

Mai înainte să poată Clary răspunde, Jace deschise ochii. Privi în sus la magician, uluit şi ameţit.

— Ce cauţi aici?

Magnus rânji spre Jace, iar dinţii îi scânteiară ca diamantele şlefuite.

— Salut, colegul meu de cameră, zise el.

Partea A Doua
Porţile Iadului

8
Curtea elfilor luminii

În vis, Clary era din nou copil, mergând pe fâşia îngustă de plajă de lângă promenada podită, la Coney Island. Aerul era înţesat de mirosul de hot dogs şi alune prăjite şi de strigătele copiilor. Marea tălăzuia în depărtare; iar suprafaţa ei albastru-cenuşie era însufleţită de lumina soarelui.

Acum se putea vedea pe ea însăşi ca de la distanţă, purtând nişte pijamale de copil, prea mari pentru ea. Târa pe plajă marginea de jos a pantalonilor de pijama. Nisipul ud îi scrâşnea printre degetele de la picioare, iar părul îi atârna greu la ceafă. Nu se vedea nici un nor; iar cerul era albastru şi curat, însă ea tremura în vreme ce mergea pe malul apei către o siluetă pe care abia o desluşea în depărtare.

Când se apropie, silueta deveni deodată clară, de parcă ar fi reglat obiectivul unui aparat de fotografiat. Era mama ei, îngenuncheată între ruinele unui castel de nisip pe jumătate construit. Purta aceeaşi rochie albă în care o îmbrăcase Valentine la castelul Renwick. În mână avea o bucăţică de lemn inform, adus de flux, argintiu de îndelungata expunere la sare şi la vânt.

— Ai venit să mă ajuţi? întrebă mama ei, ridicând capul.

Jocelyn avea părul despletit şi îi flutura liber în vânt, făcând-o să arate mult mai tânără decât era.

— Sunt atâtea de făcut şi timpul e atât de scurt!

Clary înghiţi nodul dureros din gât.

— Mamă… mi-a fost dor de tine, mamă.

Jocelyn zâmbi.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, scumpo. Dar nu sunt moartă, ştii. Sunt doar adormită.

— Şi atunci eu cum să te trezesc? strigă Clary, dar mama ei se uita tulburată spre mare, schimbată la faţă.

Cerul se făcuse cenuşiu metalic, ca în amurg, şi apăruseră nişte nori negri, care arătau ca nişte bolovani grei.

— Vino aici, zise Jocelyn, iar când Clary se duse la ea, îi spuse: Întinde mâna.

Clary o întinse. Jocelyn mişcă bucăţica de lemn pe deasupra pielii ei. Atingerea o ustura ca arsura unei stele şi îi lăsa în urmă aceeaşi linie neagră, groasă. Runa pe care Jocelyn o desenă avea o formă pe care Clary n-o mai văzuse niciodată până atunci, dar descoperi că instinctiv, îi făcea bine s-o vadă.

— Asta ce face?

— O să te protejeze.

Mama lui Clary îi dădu drumul la mână.

— Împotriva a ce?

Jocelyn nu-i răspunse, ci doar se uită spre mare. Clary se întoarse şi văzu că oceanul se retrăsese mult în depărtare, lăsând în urmă grămezi de gunoaie înnegrite, maldăre de alge şi peşti care se zbăteau disperaţi, rămaşi dezveliţi. Apa se strânsese într-un val uriaş, înălţându-se ca o costişă de munte, ca o avalanşă gata să se prăbuşească. Strigătele copiilor de pe

promenada podită se transformaseră în ţipete. Cum se uita îngrozită, Clary observă că panta valului era transparentă ca o membrană' iar prin ea putea vedea creaturi care păreau să se mişte sub mare, creaturi fără formă, uriaşe şi întunnecate, care împingeau pe sub pielea apei. Îşi ridică braţele…

Şi se trezi, gâfâind, cu inima zbuciumându-se dureros în piept. Era în patul ei, în odaia de oaspeţi din casa lui Luke, iar lumina după-amiezii se filtra printre perdele. Părul îi era lipit de gâtul năduşit, iar braţele o ardeau şi o înţepau. Când se ridică în capul oaselor şi aprinse veioza de la capul patului, văzu fără surprindere pecetea neagră, întinsă pe toată lungimea antebraţului său.

Când intră în bucătărie, descoperi că Luke îi lăsase micul dejun: o brioşă Danish într-o cutie de carton pătată de grăsime. Mai găsi şi un bilet pentru ea, lipit pe frigider. Plecat la spital.

Clary îşi mancă brioşa pe drum, în timp ce se ducea să-l întâlnească pe Simon. Trebuia să fie la marginea cartierului Bedford, lângă staţia de metrou, la ora cinci, dar nu era. Simţi un vag fior de nelinişte, înainte să-şi aducă aminte de obişnuitul lor magazin de discuri, de la colţul bulevardului Sixth. Într-adevăr, scotocea printre CD-urile din standul cu noutăţi. Purta o jachetă de velur ruginie, cu o mânecă sfâşiată, şi un tricou albastru având drept logo un băiat cu nişte căşti pe urechi, care dansa cu un pui de găină. Rânji când dădu cu ochii de ea şi-i zise, în loc de salut:

— Eric crede că ar trebui să schimbăm numele trupei noastre în Mojo Pie.

— Cum se numeşte acum? Am uitat.

— Clistirul cu Şampanie, zise el, alegând un CD de-al formaţiei Yo La Tengo.

— Schimbaţi-l, aprobă Clary. Apropo, ştiu ce vrea să spună desenul de pe tricoul tău.

— Ba nu, nu ştii. Se îndreptă spre tejgheaua magazinului, ca să-şi cumpere CD-ul. Tu eşti o fată cuminte.

Afară, vântul era rece şi tăios. Clary îşi ridică eşarfa vărgată până la bărbie.

— Mă întrebam de ce nu te văd la statia de metrou.

Simon îşi trase mai bine şapca tricotată pe cap, tresărind dureros de parcă vederea soarelui i-ar fi făcut rău la ochi.

— Scuze. Mi-am amintit că voiam CD-ul ăsta şi m-am gândit…

— E-n regulă. Îl opri cu un gest. Eu sunt de vină. Intru în panică mult prea uşor, în ultima vreme.

— Păi, după ce ai trecut prin ce-ai trecut, nimeni nu te poate învinovăţi. Simon părea spăsit. Mie tot nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat în Oraşul Tăcut. Nu pot să cred că tu ai fost acolo.

— Nici Luke. A fost de-a dreptul şocat.

— Cred şi eu.

Mergeau prin McCarren Park; iarba de sub tălpile lor începuse să capete culoarea brună de iarnă, iar văzduhul era plin de lumină aurie. Câinii alergau liberi, fără lese, printre copaci. Totul se schimbă în viaţa mea, iar lumea rămâne la fel, gândi Clary.

— Ai mai vorbit cu Jace de când s-a întâmplat? întrebă Simon, păstrându-şi tonul neutru.

— Nu, dar l-am vizitat cu Isabelle şi Alec, de vreo câteva ori. Aparent, e bine.

— A cerut el să te vadă? De-aia mergem acolo?

— Nu trebuie să ceară el.

Clary încercă să-şi ascundă iritarea din glas, în timp ce coteau spre strada lui Magnus. De-o parte şi de alta se înşirau clădirile joase ale unor depozite care fuseseră transformate în mansarde şi studiouri pentru proprietari artişti şi înstăriţi. Majoritatea maşinilor parcate de-a lungul trotuarului jos erau maşini scumpe.

Când se apropiară de imobilul în care locuia Magnus, Clary văzu o siluetă deşirată ridicându-se din locul unde stătuse aplecată. Alec. Purta o haină lungă şi neagră, făcută din materialul rezistent, uşor lucios, pe care vânătorii de umbre îl preferau pentru echipamentul lor. Mâinile şi gâtul îi erau marcate cu rune şi era evident, după uşorul tremur al aerului din jurul lui că folosise o iluzie magică de invizibilitate.

— N-am ştiut că-l aduci şi pe mundan. Ochii lui albaştri îl fulgerară neliniştiţi pe Simon.

— Asta-mi place mie la voi, zise Simon. Întotdeauna mă faceţi să mă simt atât de bine-venit.

— Oh, haide Alec, zise Clary. Ce-i aşa mare scofală? Doar a mai fost aici.

Alec scoase un oftat teatral, ridică din umeri şi porni înaintea lor, pe scări. Descuie uşa apartamentului lui Magnus folosind o cheie subţire de argint, pe care, când termină, o vârî înapoi în buzunarul de la piept al jachetei sale, de parcă spera s-o ascundă de ochii însoţitorilor săi.

La lumina zilei, apartamentul arăta ca un club de noapte în

afara orelor de program: întunecos, murdar şi neaşteptat de mic. Pereţii erau goi, pătaţi ici şi colo cu vopsea sclipitoare, iar duşumelele pe care spiritele naturii dansaseră cu o săptămână în urmă erau tocite şi lucioase de înelungată folosinţă.

— Bună, bună.

Magnus se repezi spre ei. Purta un halat de casă lung până-n podea, de mătase verde, prin deschizătura căruia se vedeau o cămaşă de plasă argintie şi nişte jeanşi negri. O piatră roşie îi scânteia în urechea stângă.

— Alec, dragul meu. Clary. Şi băiatul-şobolan.

Făcu iute o plecăciune spre Simon, care păru enervat.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea?

— Am venit să-l vedem pe Jace, zise Clary. E bine?

— Nu ştiu, zise Magnus. Aşa face el de obicei, zace pe podea fără să mişte?

— Ce… începu Alec, dar se opri când Magnus izbucni în râs. Nu-i amuzant.

— Eşti aşa de uşor de tachinat! Şi, da, prietenul vostru este bine. Adică, în afară de faptul că-mi dă peste cap toate lucrurile şi încearcă să facă ordine. Acum nu-mi mai pot găsi nimic. E compulsiv.

— Lui Jace îi place ordinea, zise Clary, gândindu-se la camera lui ca de călugăr de la Institut.

— Ei bine, mie nu.

Magnus îl urmărea pe Alec cu coada ochiului, în timp ce acesta se uita prin cameră, încruntat.

— Jace e acolo, dacă vreţi să-l vedeţi!

Arătă către o uşă din capătul celălalt al încăperii.

„Acolo” se dovedi a fi un bârlog de dimensiuni medii – surprinzător de confortabil, cu pereţi vopsiţi, cu draperii de catifea trase la ferestre şi jilţuri tapiţate, acoperite cu huse, naufragiate ca nişte aisberguri grase, pline de culoare, într-o mare de covoare bej buclate. Pe o canapea roz-aprins erau întinse cearşafuri şi o pătură. Lângă ea era o geantă de voiaj plină cu haine. Nicio rază de soare nu pătrundea prin draperiile groase; singura sursă de lumină venea pâlpâind de la ecranul unui televizor, care strălucea cu putere, în ciuda faptului că aparatul nu era băgat în priză.

— Ce-i la televizor? întrebă Magnus.

— Ce să nu porţi, răspunse o voce tărăgănată, familiară, venind dinspre o siluetă tolănită într-unul dintre jilţuri.

Se aplecă în faţă şi Clary crezu că Jace o să se ridice şi-o să-i salute, în loc de asta el cătină din cap către ecran.

— Pantaloni kaki trei sferturi cu talie înaltă? Cine poartă din ăştia? Se întoarse şi se uită furios la Magnus. Putere supranaturală aproape nelimitată, zise el, şi tot ce faci e s-o folosesti ca să te uiti la reluări. Ce irosire!

— De altfel, şi un recorder Tivo face cam acelaşi lucru, sublinie Simon.

— Metoda mea e mai ieftină.

Magnus bătu din palme o dată şi camera fu inundată brusc de lumină. Jace, prăbuşit în jilţ, îşi ridică un braţ să-şi acopere faţa.

— Nu poţi face asta fără magie?

— De fapt, zise Simon, da. Dac-ai urmări reclamele, ai şti asta.

Clary simţi că atmosfera din cameră se deteriorase.

— Destul, zise ea.

Se uită la Jace, care-şi lăsase braţul jos şi clipea înciudat la lumină.

— Trebuie să vorbim, zise ea. Cu toţii. Despre ce vom face mai departe.

— Eu mă voi uita la Project Runaway, zise Jace. Asta urmează.

— Ba nu, zise Magnus. Pocni din degete şi televizorul se stinse, scoţând un mic norişor de fum, când imaginea dispăru. Trebuie să te ocupi de treaba asta.

— Brusc eşti interesat de rezolvarea problemelor mele?

— Sunt interesat de a-mi relua în stăpânire apartamentul. M-am săturat de curăţenia ta permanentă. Magnus pocni din nou din degete, ameninţător: Ridică-te!

— Altminteri tu vei fi următorul care va dispărea într-un nor de fum, zise Simon încântat.

Nu e nevoie să lămureşti pocnitul meu din degete, zise Magnus. Implicaţia era clară, în pocnitul însuşi.

— Bine.

Jace se ridică din jilţ. Era desculţ, iar în jurul încheieturii se vedea o fâşie de piele vineţiu-argintie, unde rănile nu se vindecaseră complet. Arăta obosit, dar nu ca şi când ar fi avut dureri.

— Vreţi o consfătuire la masa rotundă, putem avea o consfătuire la masa rotundă.

— Ador mesele rotunde, zise Magnus însufleţit. Îmi convin mult mai mult decât cele pătrate.

În living, Magnus făcu să apară o enormă masă rotundă, înconjurată de cinci scaune cu tăblie înaltă de lemn.

— Uluitor, zise Clary, aşezându-se pe un scaun surprinzător de confortabil. Cum poţi crea ceva aşa, din nimic?
— Nu poţi, zise Magnus. Totul vine de undeva. Astea vin dintr-un magazin de reproduceri de antichităţi, de pe Fifth Avenue, de pildă. Şi astea – deodată, cinci pahare din hârtie cerată apărură pe masă, din care aburul se ridica uşor prin găurile din capace – vin de la Dean & DeLuca, de pe Broadway.
— Asta aduce a furt, nu? Simon trase un pahar spre el. Îi scoase capacul. O-oh, mochaccino. Se uită la Magnus. Ai plătit pentru astea?
— Fireşte, zise Magnus, în timp ce Jace şi Alec pufniră în râs. Fac dolarii să apară în mod magic în casele lor de marcat.
— Pe bune?
— Nu. Magnus scoase capacul paharului său de cafea. Dar poţi să-ţi închipui c-am făcut-o, dacă aşa te simţi mai bine. Aşadar, prima chestiune de pe ordinea de zi este…
Clary îşi uni degetele în jurul paharului său de cafea. Poate c-o fi fost furată, dar era, de asemenea, fierbinte şi plină de cafeină. Ar fi putut trece pe la Dean & Deluca să arunce un dolar în borcanul lor de bacşişuri, altă dată.
— Să ne dăm seama ce se petrece ar fi un început bun, zise ea, suflând în caimac. Jace, ai spus că masacrul din Oraşul Tăcut a fost vina lui Valentine?
Jace îşi plecă privirea în paharul lui de cafea.
— Da.
Alec puse o mână pe braţul lui Jace.
— Ce s-a întâmplat? L-ai văzut?
— Eram în celulă, zise Jace, cu voce pierită. I-am auzit pe

Fraţii Tăcuţi ţipând. Apoi Valentine a coborât până la mine cu… ceva. Nu ştiu ce a fost. Ca un fum cu ochi de jăratic. Un demon, dar cum n-am mai văzut niciodată înainte. A venit până la gratii şi mi-a vorbit…

— Ţi-a vorbit despre ce?

Mâna lui Alec urcă pe braţul lui Jace până pe umăr. Magnus îşi drese glasul. Alec îşi lăsă mâneca jos, roşu la faţă, în vreme ce Simon rânjea plecându-şi nasul în cafeaua pe care n-o terminase.

— Maellartach, zise Jace. A vrut Sabia-Sufletului şi i-a ucis pe Fraţii Tăcuţi ca s-o ia.

Magnus se încruntă:

— Alec, noaptea trecută, când Fraţii Tăcuţi v-au cerut ajutorul unde erau cei din Conclav? De ce nu era nimeni la Institut?

Alec păru surprins să fie chestionat.

— S-a petrecut o crimă a unui repudiat în Central Park, noaptea trecută. Un copil elf a fost ucis. Cadavrul a fost găsit fără niciun strop de sânge.

— Pariez că Inchizitoarea crede că tot eu am comis-o şi pe-asta, zise Jace. Domnia mea de teroare continuă.

Magnus se ridică şi se duse la fereastră. Trase draperia deoparte, lăsând să pătrundă doar atâta lumină cât să-i contureze profilul vulturesc.

— Sânge, zise el, ca pentru sine. Am visat ceva, acum două nopţi. Am văzut un oraş de sânge, cu turnuri făcute din oase şi sânge curgând pe străzi ca apa.

Simon îşi întoarse ochii spre Jace.

— Statul la fereastră şi mormăitul despre sânge e ceva ce

face tot timpul?

— Nu, zise Jace, uneori stă pe canapea când o face.

Alec le aruncă amândurora o privire tăioasă.

— Magnus, ce-i în neregulă?

— Sângele, zise Magnus din nou. Nu poate fi o coincidenţă.

Părea să privească în jos, pe stradă. Apusul soarelui se pogora rapid peste silueta oraşului din depărtare: cerul era vărgat cu zăbrele de aluminiu şi de aur trandafiriu.

— Au fost mai multe crime săptămâna asta, zise el, de repudiaţi. Un magician, ucis într-un bloc cu apartamente, pe South Street Seaport. I-au fost tăiate gâtul şi încheieturile mâinilor, şi secat de sânge. Un vârcolac a fost ucis la Luna Vânătorului, acum câteva zile. Şi în acest caz, gâtul i-a fost tăiat.

— Sună a vampiri, zise Simon, deodată foarte palid.

— Nu prea cred, zise Jace. Cel puţin, Raphael a spus că n-a fost opera Copiiilor Nopţii. Părea foarte ferm în privinţa asta.

— Mda, fiindcă el e de încredere, murmură Simon.

— De data asta cred că a spus adevărul, zise Magnus, lăsând la loc draperia.

Chipul îi era colţuros, umbrit. Când veni înapoi la masă, Clary văzu că ducea o carte grea, legată cu coperte verzi. Nu ştiuse că o avea în mână, acum câteva clipe.

— A existat o puternică prezenţă demonică în ambele locuri. Cred că altcineva e responsabil de toate cele trei crime. Nu Raphael şi hoarda lui, ci Valentine.

Ochii lui Clary se îndreptară spre Jace. Gura lui era o linie subţire, dar nu întrebă decât:

— De ce spui asta?

— Inchizitoarea a crezut că uciderea elfului a fost o diversiune, zise ea repede. Ca să poată el să jefuiască Oraşul Tăcut fără griji din partea oamenilor Conclavului.

— Există căi mai simple de a crea o diversiune, zise Jace, şi nu e înţelept să superi spiritele naturii. N-ar fi ucis el pe cineva din clanul zânelor dacă n-ar fi avut un motiv.

— A avut un motiv, zise Magnus. A fost ceva pe care l-a vrut de la copilul elf, la fel cum a fost ceva pe care l-a vrut şi de la magicianul şi de la vârcolacul pe care i-a ucis.

— Ce anume? întrebă Alec.

— Sângele lor, zise Magnus şi deschise marea carte verde.

Paginile sale de pergament aveau scrise pe ele cuvinte care luminau ca focul.

— Ah, zise el, uite. Îşi ridică privirea, bătând în carte cu unghia ascuţită a arătătorului.

Alec se apleca să vadă.

— N-o să poţi citi, îl preveni Magnus. E scris în limba demonică. Purgatică.

— Pot recunoaşte totuşi desenul. Asta-i Maellartach. Am mai văzut-o şi înainte prin cărţi.

Alec arătă o ilustraţie a săbiei de argint, cunoscută lui Clary – era cea căreia îi observase lipsa de pe peretele din Oraşul Tăcut.

— Ritualul Conversiunii Infernale, zise Magnus. Asta încearcă Valentine să facă.

— Conversiune din ce, în ce? se încruntă Clary.

— Orice obiect magic are o alianţă, explică Magnus. Alianţa Sabiei-Sufletului este serafică – precum acele pumnale pe care le folosiţi voi, vânătorii de umbre, dar de o

mie de ori mai puternică, pentru că puterile ei se trag din Îngerul însuşi, nu doar din simpla invocare a unui nume angelic; ceea ce vrea să facă Valentine este răsturnarea alianţei sale – să-l facă un obiect cu putere demonică, în loc de îngerească.

— Legiuitul bine în legiuitul rău! zise Simon, mulţumit.

— Citează din Dungeons and Dragons, zise Clary. Nu-l băgaţi în seamă.

— Ca Sabie a Îngerului, Maellartach n-ar avea decât utilitate limitată pentru Valentine, zise Magnus. Dar ca sabie a cărei putere demonică este egală cu puterea îngerească pe care a avut-o înainte – ei bine, îi poate oferi avantaje mult mai mari. Putere asupra demonilor, de exemplu. Nu doar protecţia limitată pe care ar putea să i-o ofere Pocalul, ci puterea de a chema demonii la el, de a-i sili să-i execute poruncile.

— O armată de demoni? zise Alec.

— Tipul ăsta e tare la armate, observă Simon.

— Puterea chiar de a-i aduce în Idris, probabil, încheie Magnus.

— Eu nu ştiu de ce ar vrea să se ducă acolo, zise Simon. Ăla e locul unde se află toţi vânătorii de demoni, nu? Păi, nu i-ar anihila ei pe bieţii demoni?

— Demonii vin din alte dimensiuni, zise Jace. Nu ştim câţi demoni există. Numărul lor poate fi infinit. Scuturile îi ţin pe cei mai mulţi dintre ei la distanţă, dar dacă ar pătrunde prin ele toţi odată…

Infinit, gândi Clary. Şi-l aminti pe Demonul Căpetenie, Abaddon, şi încercă să-şi închipuie câteva sute de alţii ca el. Sau mii. Se simţi deodată prea subţire îmbrăcată şi o luă cu

frig.

— Nu pricep, zise Alec. Ce are ritualul de-a face cu repudiaţii morţi?

— Ca să îndeplineşti Ritualul de Conversiune, trebuie să încingi Sabia până la roşu, apoi s-o răceşti de patru ori, înmuind-o de fiecare dată în sângele unui vlăstar al repudiaţilor. O dată în sângele uneia dintre odraslele lui Lilith, o dată în sângele unui copil al Lunii, o dată în sângele unui Copil al Nopţii şi o dată în al unui copil al zânelor, explică Magnus.

— Doamne, zise Clary. Deci n-a terminat cu crimele? Mai e încă un copil de ucis?

— Încă doi. N-a reuşit cu copilul de vârcolac. A fost întrerupt mai înainte de a putea lua tot sângele de care avea nevoie.

Magnus închise cartea, dintre paginile ei ieşind un jet de praf.

— Oricare ar fi scopul final al lui Valentine, e trecut de jumătate pe calea de a converti Sabia. Este probabil capabil de a extrage ceva putere din ea. Ar putea deja chema demonii…

— Dar nu crezi că, dacă ar face asta, ar exista rapoarte de tulburări, de exces de activitatea demonică? zise Jace. Însă Inchizitoarea a spus că-i pe dos, că totul e liniştit.

— Aşa se şi întâmplă, zise Magnus, dacă Valentine a chemat toţi demonii la el Nu-i de mirare că e linişte.

Se uitară unii la alţii. Înainte ca vreunul să se poată gândi măcar la ceva de spus, un zgomot ascuţit străbătu încăperea, făcând-o pe Clary să sară speriată. Cafeaua fierbinte i se vărsă

pe încheietură şi tresări la durerea neaşteptată.

— E mama, zise Alec, verificându-şi telefonul. Mă întorc imediat. Se duse lâ fereastră, cu capul plecat, vorbind prea încet ca să poată cineva să audă ce spunea.

— Dă să văd, zise Simon, luându-i mâna lui Clary.

Pe piele, unde se opărise cu lichidul fierbinte, îi apăruse o băşică roşie înfuriată.

— E Ok, zise ea. Nu-i mare lucru.

Simon îi ridică mâna şi sărută arsura.

— O să treacă acum.

Clary scoase un sunet de surpriză. Simon nu mai făcuse niciodată ceva de genul ăsta. Dar, pe de altă parte, era genul de lucruri pe care-l făceau băieţii pentru iubitele lor, nu? Trăgându-şi mâna înapoi, ea-şi ridică privirea şi îl văzu pe Jace uitându-se la ei din partea cealaltă a mesei, cu ochi scăpărători.

— Eşti vânător de umbre, îi spuse el. Ştii ce trebuie să faci în privinţa rănilor. Împinse stela lui pe masă, spre ea. Foloseşte-o.

— Nu, zise Clary şi împinse stela înapoi pe masă, spre el.

Jace trânti mâna peste stelă.

— Clary...

— Ţi-a spus că n-o vrea, zise Simon. Ha-ha.

— Ha-ha? Jace părea că nu-i vine să creadă. Asta vrea să fie o replică din partea ta?

Alec îşi închise telefonul, apropiindu-se de masă cu o expresie nedumerită pe faţă.

— Ce se-ntâmplă?

— Se pare că suntem prinşi într-un episod din O viaţă de

pierdut, observă Magnus. Totul e plicticos la culme.

Alec îşi dădu iute la o parte o şuviţă de păr care-i intra în ochi.

— I-am spus mamei despre Conversiunea Infernală.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Jace. Nu te-a crezut. Plus, a zis că numai eu sunt vinovat.

Alec se încruntă.

— Nu chiar. A spus c-o să discute asta cu membrii Conclavului, dar că nu crede că Inchizitoarea o va asculta, în momentul de faţă. Am sezaţia că Inchizitoarea a dat-o la o parte pe mama şi a preluat frâiele acţiunii. Mi s-a părut furioasă.

— Telefonul din mâna lui sună din nou. Alec ridică un deget:

— Scuze. E Isabelle. O secundă.

O luă din nou spre fereastră, cu telefonul în mână.

Jace aruncă o privire la Magnus:

— Cred că ai dreptate despre vârcolacul de la Luna Vânătorului. Tipul care i-a găsit cadavrul a spus că mai era cineva în gang cu el. Cineva care a fugit.

Magnus dădu din cap:

— După părerea mea, Valentine a fost întrerupt în mijlocul acţiunii lui de a colecta sângele care îi trebuie. Probabil va încerca din nou, cu alt vlăstar licantrop.

— Ar trebui să-l previn pe Luke, zise Clary, dând să se ridice de pe scaun.

— Stai puţin.

Alec se întoarse cu telefonul în mână, cu o expresie stranie pe faţă.

— Ce-a zis Isabelle? întrebă Jace.
Alec şovăi.
— Isabelle a zis că Regina Curţii Luminii ar fi cerut o audienţii cu noi.
— Cum să nu, zise Magnus. Şi Madonna vrea să-i fiu eu dansator de rezervă în următorul ei turneu.
Alec păru zăpăcit:
— Cine-i Madonna?
— Cine-i Regina Curţii Luminii? întrebă Clary.
— Este regina spiritelor naturii, zise Magnus. Mă rog, cea locală, oricum.
Jace îşi sprijini capul în mâini.
— Spune-i lui Isabelle că nu.
— Dar ea crede că-i o idee bună, protestă Alec.
— Atunci spune-i nu de două ori.
Alec se încruntă:
— Asta ce vrea să însemne?
— Oh, doar că unele dintre ideile lui Isabelle sunt fără seamăn, iar altele sunt absolut dezastruoase. Mai ţii minte când a avut ideea aia de a ne folosi de tunelurile de metrou abandonate ca să mergem unde vrem pe sub oraş? Hai să vorbim despre şobolani uriaşi…
— Hai să nu, zise Simon. Aş prefera să nu vorbim deloc despre şobolani, de fapt.
— Acum e altceva, zise Alec. Vrea să ne ducem la Curtea Elfilor Luminii.
— Ai dreptate, acum e altceva, zise Jace. Acum e cea mai proastă idee a ei din toate timpurile.
— Îl ştie ea pe-un cavaler de la Curte, zise Alec. El i-a spus

că regina ar fi interesată de o întâlnire cu noi. Isabelle a auzit conversaţia mea cu mama – şi s-a gândit că dacă i-am putea expune Reginei teoria noastră despre Valentine şi Sabia-Sufletului, Curtea Luminii ar trece de partea noastră, poate chiar s-ar alia cu noi împotriva lui Valentine.

— E vreo primejdie să mergem acolo? întrebă Clary.

— Bineînţeles că da, zise Jace, de parcă ar fi pus cea mai stupidă întrebare pe care o auzise el vreodată.

Ea îi aruncă o căutătură mânioasă:

— Eu nu ştiu nimic despre Curtea Elfilor Luminii. Vampiri şi vârcolaci, am priceput. Sunt destule filme despre ei. Dar elfii şi zânele sunt chestii pentru copiii mici. M-am costumat ca zână de un Halloween, când aveam opt ani. Mama mi-a făcut o pălărioară ca floarea de piciorul-cocoşului.

— Mi-aduc aminte. Simon se lăsă pe spate în scaun, încrucişându-şi braţele la piept. Eu eram un Transformer. De fapt, eram un Decepticon.

— Putem să ne întoarcem la subiect? întrebă Magnus.

— Bine, zise Alec. Isabelle crede – şi eu sunt de acord – că nu e o idee bună să ignorăm elfii. Dacă ei vor să vorbim, ce rău ar putea fi în asta? Pe de altă parte, dacă am avea de partea noastră Curtea Luminii, Conclavul ar fi silit să asculte ce avem de spus.

Jace râse fals.

— Elfii nu-i ajută pe oameni.

— Vânătorii de umbre nu sunt oameni, zise Clary. Nu întru totul.

— În ochii lor, nu suntem mai breji, spuse Jace.

— Nu pot fi mai periculoşi decât vampirii, murmură Simon.

Şi v-aţi descurcat foarte bine cu ei.

Jace se uită la Simon de parc-ar fi fost cineva care şi-a făcut sălaş sub chiuveta.

— Ne-am descurcat foarte bine cu ei? Din asta să înţeleg că vrei să spui că am supravieţuit?

— Păi…

— Elfii şi zânele, continuă Jace, de parcă Simon n-ar fi început vorbească, sunt copiii demonilor cu îngerii, având frumuseţea îngerilor şi răutatea demonilor. Un vampir te poate ataca, dacă intri pe domeniul lui, dar o zână te-ar putea face să dansezi până mori, tocindu-ţi picioarele până rămân nişte cioturi; te pot ademeni să înoţi la miezul nopţii, târându-te sub apă şi lăsându-te să ţipi până-ţi crapă plămânii, îţi pot sufla în ochi praf de zâne până ajungi să ţi-i scoţi din orbite…

— Jace! se răsti Clary, întrerupându-l în mijlocul peroraţiei. Taci! Doamne, e destul!

— Uite, e uşor să păcăleşti un vârcolac sau un vampir, zise Jace. Nu sunt mai isteţi decât oricine altcineva. Dar spiritele naturii trăiesc de sute de ani şi sunt viclene ca şerpii. Nu pot minţi, dar se dau în vânt să modifice creativ adevărul. O să ghicească lucrul pe care ţi-l doreşti cel mai mult pe lume şi-o să ţi-l dăruiască – însă cu un ac veninos în coada darului care-o să te facă să regreţi că ţi l-ai dorit vreodată. Nu sunt chiar înclinate să ajute oamenii, oftă el, ci mai degrabă să le facă rău deghizat în bine.

— Şi tu crezi că noi n-am fi destul de isteţi ca să observăm diferenţa? întrebă Simon.

— Eu nu cred că tu eşti destul de isteţ ca să nu te trezeşti transformat în şobolan din greşeală.

Simon îl fulgeră cu privirea.
— Nu văd de ce-ar conta ce crezi tu c-ar trebui să facem, zise el, ţinând cont că tu nu poţi merge cu noi, în primul rând. Nu poţi pleca nicăieri.
Jace se ridică, împingându-şi violent scaunul înapoi.
— N-ai s-o duci pe Clary la Curtea Luminii fără mine şi punct!
Clary rămase cu gura căscată. Jace se înroşise la faţă de furie, cu dinţii strânşi, cu venele încordate la gât. Şi, de asemenea, evita să se uite la ea.
— Pot avea eu grijă de Clary, zise Alec, cu o voce cumva îndurerată – pentru că Jace se îndoise de abilităţile sale sau din altă cauza, Clary n-ar fi putut spune.
— Alec, zise Jace, încrucişându-şi privirea cu a prietenului său. Nu, Nu poţi.
Alec înghiţi în sec.
— O să mergem, zise el. Rostea cuvintele ca pe o scuză. Jace, o invitaţie din partea Curţii Luminii, ar fi o prostie să o ignorăm. De altfel, Isabelle probabil deja le-a spus că o să venim.
— Nici prin gând nu-mi trece să te las să faci asta, Alec, spuse Jace cu o voce ameninţătoare. Mă lupt cu tine până te pun la podea, dacă trebuie.
— Deşi asta sună atrăgător, zise Magnus, aruncându-şi mânecile lungi de mătase înapoi, mai există şi o altă cale.
— Ce altă cale? Asta e o directivă de la Conclav. Nu pot să mă sustrag ei.
— Dar eu pot. Magnus rânji. Nu te îndoi niciodată de abilităţile mele de sustragere, vânătorule de umbre, căci sunt

spectaculoase şi memorabile în sinea lor. Am pecetluit prin vrajă dinadins contractul cu Inchizitoarea, astfel încât să te las să pleci, pentru scurt timp, dacă e nevoie, câtă vreme alt nefilim se oferă să-ti tină locul.

— Va trebui să găsim un alt… Oh! zise Alec, cu obedienţă. Te referi la mine.

Jace îşi ridică imediat sprâncenele.

— Oh, acum nu mai vrei să mergi la Curtea Luminii?

Alec roşi.

Cred că e mult mai important pentru tine să te duci, decât pentru mine. Tu eşti fiul lui Valentine şi sunt sigur că tu eşti cel pe care vrea de fapt să-l vadă Regina. De altfel, tu eşti fermecător.

Jace se uită urât la el.

— Poate că nu în clipa asta, se corectă Alec. Dar de obicei eşti fermecător. Iar spiritele naturii sunt foarte sensibile la farmec.

— În plus, dacă rămâi tu aici, am tot sezonul unu din Gilligan's Island pe DVD, zise Magnus.

— Nimeni n-ar putea refuza asta, comentă Jace.

În continuare, nu se uita la Clary.

— Isabelle se poate întâlni cu tine în parc, la Iazul Ţestoasei, zise Alec. Ştie ea intrarea secretă în Curte. O să aştepte acolo.

— Şi un ultim lucru, zise Magnus, împungând aerul cu un deget plin de inele către Jace. Încearcă să nu te laşi ucis pe la Curtea Luminii. Dacă mori, o să am o grămadă de explicaţii de dat.

La acestea, pe faţa lui Jace apăru un rânjet larg. Era un

rânjet neliniştitor, mai puţin o străfulgerare de amuzament, cât o sclipire a unei lame scoase din teacă.

— Ştii, zise el, am sentimentul că exact asta se va întâmpla, fie că voi fi ucis, fie că nu.

Lujeri groşi de plante agăţătoare şi de muşchi înconjurau malul Iazului Ţestoasei ca un volan de dantelă verde. Oglinda apei era netulburat[, doar ici şi colo încreţită de siajul vreunei raţe care plutea pe ea sau făcând ochiuri de unde, de la fulgerarea argintie a vreunei codiţe de peşte.

Exista un mic chioşc de lemn construit pe apă; în el stătea Isabelle, privind peste lac. Arăta ca o prinţesă din basme, care aştepta în vârful turnului ei să vină cineva călare şi s-o salveze.

Nu că s-ar fi potrivit cu firea lui Isabelle comportamentul tradiţional al prinţesei. Isabelle, cu biciul, cizmele şi cuţitele ei, ar fi sfârtecat mărunt pe oricine ar fi încercat s-o ţintuiască într-un turn, ar fi construit un pod din rămăşiţele nefericitului şi ar fi păşit pe el, fără grijă, spre libertate, părul ei arătând fabulos în tot răstimpul acesta. Asta o făcea pe Isabelle o persoană greu de plăcut, deşi Clary se străduia.

— Izzy, strigă Jace, când se apropiară de iaz, iar ea sări în picioare şi se uită în jur.

Zâmbetul ei era orbitor.

— Jace!

Se repezi la el şi-l îmbrăţişă. Ei, ăsta era modul în care ar fi trebuii să se poarte o soră, gândi Clary. Nu înţepenită toată, şi anapoda, şi ciudată, ci fericită şi iubitoare. Privindu-l pe Jace cum o îmbrăţişa pe Isabelle, încercă şi ea să-şi impună

trăsăturilor o expresie fericită şi iubitoare.

— Te simţi bine? întrebă Simon, oarecum îngrijorat. Te uiţi saşiu.

— Sunt bine. Clary abandonă încercarea.

— Eşti sigură? Arăţi cumva… schimonosită.

— De la ceva ce-am mâncat.

Isabelle se apropie, urmată de Jace. Purta o rochie neagră lungă, cizme şi un pardesiu chiar şi mai lung, din catifea moale, verde, culoarea muşchiului.

— Nu pot să cred că ai făcut-o! exclamă ea. Cum ai reuşit să-l convingi pe Magnus să-l lase pe Jace să plece?

— L-am dat la schimb pe Alec, zise Clary..

Isabelle păru uşor alarmată.

— Nu e permanent?

— Nu, zise Jace. Doar pentru câteva ore. Cel puţin, dacă nu vin înapoi, adăugă el, gânditor. Caz în care poate va trebui să-l păstreze pe Alec. Consideră-l un leasing cu opţiunea de a cumpăra.

Isabelle păru să se îndoiască.

— Mama şi tata n-o să fie mulţumiţi, dac-o să afle.

— De ce, întrebă Simon, pentru că ai eliberat un posibil criminal, dându-l la schimb pe fratele tău unui magician care arată ca un personaj din Sonic the Hedgehog şi se îmbracă precum Child Catcher din Chitty Chitty Bang Bang? Nu, probabil că nu vor fi.

Jace se uită la el, gânditor.

— Ai vreun motiv anume pentru care te afli aici? Nu sunt prea sigur că ar trebui să te ducem şi pe tine la Curtea Luminii. Elfii urăsc mundanii.

Simon îşi rostogoli ochii în cap.
— Iar asta? Nu mai vreau.
— Iar asta ce? întrebă Clary.
— De fiecare dată când îl enervez, se retrage în căsuţa lui din copac, cu Interzis Mundanilor, zise Simon arătând cu degetul spre Jace. Dă-mi voie să-ţi aduc aminte, că ultima oară când ai vrut să mă laşi în urmă, eu v-am salvat vieţile.
— Desigur, zise Jace. O dată…
— Curţile elfilor sunt periculoase, interveni Isabelle. Nici măcar priceperea ta în trasul cu arcul nu te-ar putea ajuta. Nu e genul ăla de pericol.
— Pot să am singur grijă de mine, zise Simon.
Se stârni deodată un vânt puternic. Zburătăci frunzele uscate peste pietrişul de la picioarele lor şi-l făcu pe Simon să se înfioare. Îşi afundă mâinile în buzunarele jachetei.
— Nu trebuie să vii, zise Clary.
El se uită la ea, cu o privire fermă, măsurată. Ea îşi aminti cum, acasă la Luke, el o numise „iubita mea” fără niciun fel de îndoială sau nehotărâre. Ai fi putut spune orice despre Simon, dar nu că nu ştie ce vrea.
— Ba da, zise el, trebuie.
Jace scoase un geamăt înăbuşit.
— Atunci bănuiesc că suntem gata, zise el. Nu te aştepta la vreun tratament special, mundane.
— Priveşte partea bună a lucrurilor, zise Simon. Dacă au nevoie de un sacrificiu uman, poţi oricând să mă oferi pe mine. Nu sunt sigur că tu ai putea fi calificat astfel.
Jace se înveseli.
— E întotdeauna plăcut când cineva se oferă voluntar să fie

primul pus la zid.

— Haideţi, zise Isabelle. Mai e puţin până se deschide uşa.

Clary aruncă o privire în jur. Soarele apusese complet, iar luna se ridicase deja, o pată alb-gălbuie aruncându-şi reflecţia în iaz. Nu era chiar plină, ci umbrită la un colţ, având aspectul unui ochi pe jumătate acoperit de pleoapă. Vântul nopţii ciocnea între ele crengile copacilor, făcându-le să sune ca nişte oase goale.

— Unde mergem? întrebă Clary. Unde e uşa?

Zâmbetul lui Isabelle era ca o şoaptă tainică.

— Veniţi după mine.

O luă pe marginea apei, cizmele ei lăsând urme adânci în noroi. Clary o urmă, bucuroasă că era îmbrăcată în jeanşi şi nu în fustă, în timp ce Isabelle îşi ridică pardesiul şi rochia până deasupra genunchilor, lăsând să i se vadă, deasupra carâmbilor, picioarele zvelte şi goale. Pielea îi era acoperită cu peceţi ca nişte limbi de foc negru.

Simon, în urma ei, înjură când alunecă pe noroi; toţi se întoarseră spre el, iar Jace întinse automat mâna să-l susţină. Simon îşi smuci braţul înapoi.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Încetaţi! Isabelle bătu cu cizma în apa mică de la malul lacului. Amândoi. De fapt, toţi trei. Dacă nu rămânem uniţi la Curtea Luminii, suntem morţi.

— Dar eu n-am… începu Clary.

— Poate că tu nu, dar modul în care îi laşi pe-ăştia doi să se poarte...

Isabelle arătă spre băieţi cu o fluturare dispreţuitoare de mână.

— Dar nu le pot spune eu ce să facă!

— De ce nu? întrebă cealaltă fată. Pe cinstite, Clary, dacă nu începi să-ţi foloseşti un pic din superioritatea feminină, nu ştiu ce-o să mă fac cu tine. Se întoarse spre iaz, apoi se răsuci iarăşi. Şi, ca să nu uit, adăugă ea sever, pentru numele Îngerului, nu mâncaţi şi nu beţi nimic cât suntem sub pământ, niciunul dintre voi. S-a înţeles?

— Sub pământ? zise Simon, îngrijorat. N-a zis nimeni nimic despre faptul că mergem sub pământ.

Isabelle îşi aruncă braţele în sus şi porni pleoscăind prin iaz. Pardesiul ei verde se înfoie în jurul ei ca o enormă frunză de nufăr.

— Haideţi! Nu avem timp decât până se mişcă luna!

Ce să facă luna? Clătinând din cap, Clary păşi în iaz. Apa era puţin adâncă şi curată; în strălucitoarea lumină a stelelor, putea vedea umbrele negre ale peştişorilor săgetând pe lângă gleznele ei. Scrâşni din dinţi în timp ce înainta mai departe prin iaz. Frigul era pătrunzător.

În spatele ei, Jace intră în apă cu mişcări graţioase şi reţinute, care abia de înfiorau apa. Simon, în urma lui, pleoscăia şi înjura. Isabelle, care ajunsese în mijlocul iazului, se opri, cu apa până la coaste. Întinse o mână spre Clary.

— Opreşte-te!

Clary se opri. Chiar în faţa ei, reflecţia lunii sclipea pe apă ca un uriaş platou argintiu. În mintea ei, ştia că nu trebuia să fie aşa; luna trebuia să se îndepărteze de tine pe măsură ce te duceai spre ea, fugind veşnic. Dar iat-o acolo, plutind chiar la suprafaţa apei, de parcă ar fi fost ancorată.

— Jace, tu primul, zise Isabelle şi-i făcu semn să vină. Hai!

El trecu pe lângă Clary, mirosind a piele tăbăcită udă şi a mâl. Ea îl văzu zâmbind când se întoarse cu faţa spre ei, apoi păşi cu spatele în reflecţia lunii… şi dispăru.

— OK, zise Simon nefericit. OK, asta a fost ciudat.

Clary se uită înapoi spre el. Apa îi ajungea numai până la şold, dar tremura, ţinându-se cu mâinile de coate. Ea îi zâmbi şi făcu un pas cu spatele, simţind un şoc de apă mai îngheţată când intră în reflecţia argintie sclipitoare. Se clătină puţin, de parcă îşi pierduse echilibrul pe cel mai de sus cui al unei scări – apoi căzu cu spatele înainte în întuneric, în timp ce luna o înghiţi.

Lovi pământul solid, se împletici şi simţi o mână pe braţ, ajutând-o să-şi recapete echilibrul. Era Jace.

— Uşurel, zise el şi îi dădu drumul.

Era udă fleaşcă, şiroaie de apă rece curgându-i pe spatele bluzei, iar părul ud lipindu-i-se de faţă. Îşi simţea hainele ude atârnând o tonă.

Se aflau într-un culoar scobit în pământ, luminat de muşchi licărind slab. Un hăţiş de lujeri atârnători închipuiau o perdea la capătul culoarului şi alte tentacule lungi, păroase, atârnau ca nişte şerpi morţi detavan. Rădăcini, îşi dădu seama Clary. Se aflau sub pământ. Şi era frig aici, jos, destul de frig cât să-i facă răsuflarea să scoată aburi îngheţaţi.

— Ţi-e frig?

Jace era la fel de murat ca şi ea, iar părul lui blond era aproape lipsit de culoare acolo unde i se lipise de obraji şi de frunte. Apa curgea din jeanşii lui uzi şi din jachetă, făcându-i transparentă cămaşa albă pe care o purta. Ea îi putu vedea

prin material liniile negre ale peceţilor permanente şi cicatricea subţire de pe umăr.

Îşi întoarse repede privirea. Apa îi atârna de gene, înceţoşându-i vederea ca lacrimile.

— Sunt bine.

— Nu arăţi bine.

Se dădu mai aproape de ea şi îi simţi căldura trecând chiar şi prin hainele lor ude, dezmorţindu-i pielea îngheţată.

O siluetă întunecată vâjâi pe lângă ei, chiar pe la coada ochilor ei, şi lovi pământul cu o bufnitură. Era Simon, de asemenea ud fleaşcă. Se rostogoli pe genunchi şi se uită în jur, înnebunit.

— Ochelarii mei…

— I-am găsit! Clary era obişnuită să-i recupereze ochelarii lui Simon, în timpul partidelor de fotbal. Întotdeauna păreau să-i cadă exact sub tălpi, unde erau inevitabil călcaţi. Poftim!

El şi-i puse la ochi, ştergând noroiul de pe lentile.

— Mersi.

Clary îl simţi pe Jace uitându-se la ei, îi simţea privirea ca o apăsare pe umeri. Se întrebă dacă şi Simon i-o putea simţi. El se ridică în picioare, încruntat, exact în clipa în care Isabelle căzu din ceruri, aterizând cu graţie pe picioarele ei. Apa şiroia din părul ei lung, scoţând aburi, şi îi împovăra pardesiul de catifea, dar ea abia părea să le dea atenţie.

— Oooh, a fost amuzant.

— Nu se mai poate, zise Jace. O să-ţi fac cadou un dicţionar de Crăciun, anul ăsta.

— De ce? se miră Isabelle.

— Ca să te poţi uita la „amuzant”. Nu sunt sigur că ştii ce

înseamnă asta.

Isabelle îşi aduse în faţă masa grea a părului ud şi îl stoarse de parcă ar fi fost rufe.

— Las-o baltă, îmi strici distractia.

— E deja baltă, dacă n-ai observat. Jace privi în jur. Şi acum? Încotro o luăm?

— Nicăieri, zise Isabelle. Aşteptăm aici şi vin ei să ne ia.

Clary nu era încântată de răspuns.

— Cum o să ştie că suntem aici? E vreun clopoţel de intrare la care să sunăm sau ceva de genul ăsta?

— Curtea ştie tot ce se petrece pe teritoriul ei. Prezenţa noastră aici n-o să treacă neobservată.

Simon se uită la ea bănuitor.

— Şi cum se face că ştii atât de multe despre spiritele naturii şi Curtea Luminii, oricum?

Isabelle, spre surprinderea tuturor, roşi. În clipa următoare, perdeaua de viţe se dădu la o parte şi un elf păşi pe sub ea, scuturându-şi pe spate părul lung. Clary mai văzuse câteva spirite ale naturii şi înainte, la petrecerea de la Magnus, şi fusese izbită deopotrivă de frumuseţea lor rece şi de un oarecare supranatural sălbatic pe care-l aveau chiar şi când dansau şi beau. Elful de acum nu făcea excepţie: părul lui cădea drept şi des, negru-albăstrui, pe lângă o faţă fină, atrăgătoare; ochii lui erau verzi ca viţele sălbatice sau ca muşchiul, şi pe un obraz avea un semn ca o frunză, fie semn din naştere, fie tatuaj. Purta o armură de un argintiu-brun, ca scoarţa de copac iarna, iar când se mişca, armura scânteia într-o multitudine de culori: negru-pământiu, verde-muşchi, gri-cenuşiu, albastru ca bolta cerului.

Isabelle scoase o exclamaţie şi sări în braţele lui:
— Meliorn!
— Ah, zise Simon, încetişor şi cu o urmă de amuzament, deci aşa se face că ştie.
Elful, Meliorn, se uită la ea cu gravitate, apoi o desprinse uşurel şi o dădu la o parte.
— Nu e momentul pentru afecţiune, zise el. Regina Curţii Elfilor Luminii a cerut o audienţă cu trei nefilimi dintre ai voştri. Veniţi?
Clary puse o mână protectoare pe umărul lui Simon.
— Cum rămâne cu prietenul nostru?
Meliorn păru netulburat.
— Mundanii nu sunt admişi la Curte.
— Aş fi vrut să-mi precizeze cineva asta mai devreme, zise Simon, fără să se adreseze nimănui în mod special. Înţeleg că va trebui să aştept aici, afară, până o să-nceapă iedera să crească pe mine?
Meliorn chibzui.
— Asta ţi-ar putea oferi un amuzament considerabil.
— Simon nu e un mundan oarecare. Se poate avea încredere în el, zise Jace, şocându-i pe toţi, pe Simon mai tare decât pe ceilalţi.
Clary nu avea nicio îndoială că Simon era foarte surprins, pentru că se holba la Jace fără absolut nicio replică. Jace continuă:
— A luat parte la multe bătălii, luptând cot la cot cu noi.
— Prin care vrei să spui o singură bătălie, murmură Simon. Două, dac-o pui la socoteală şi pe aia în care eu am fost şobolan.

— N-o să intrăm în Curtea Elfilor Luminii fără el, zise Clary, cu mâna în continuare pe umărul lui Simon. Regina voastră a cerut această audienţă, nu-i aşa? N-a fost ideea noastră să venim aici.

În ochii verzi ai lui Meliorn se aprinse o scânteie de amuzament.

— Cum doriţi, zise el. Să nu se spună că la Curtea Elfilor Luminii nu se respectă dorinţele oaspeţilor.

Se răsuci perfect pe-un călcâi şi începu să-i conducă pe culoar, fără sî facă vreo pauză să vadă dacă ei veneau după el. Isabelle se grăbi să-l ajungă şi să meargă lângă el, lăsându-i pe Jace, Clary şi Simon să-i urmeze, în tăcere.

— E permis să-ţi dai întâlnire cu elfii? întrebă Clary, într-un tarziu. Ai tăi... soţii Lightwood n-ar avea nimic împotrivă ca Isabelle şi cum-îl-cheamă…

— Melion, o ajută Simon.

— …Meliorn să iasă împreună?

— Nu sunt sigur că ies împreună, zise Jace, apăsând ultimele două cuvinte cu o ironie grea. Bănuiesc că stau mai mult înăuntru. Sau, în cazul de faţă, dedesubt.

— Pari să-i dezaprobi, zise Simon şi dădu la o parte o rădăcină de copac.

Intraseră dintr-un culoar cu pereţii de pământ într-unul îmbrăcat în dale de piatră netedă, doar când şi când câte o rădăcină strecurându-se în jos printre pietre. Podeaua era dintr-un material lucios şi dur, nu marmură, ci piatră cu vinişoare şi din când în când cu linii subţiri, din ceva strălucitor ca nestematele pisate.

— Nu-i dezaprob propriu-zis, spuse Jace. Se ştie că spiritele

naturii cochetează câteodată cu muritorii, dar întotdeauna sfârşesc prin a-i părăsi, de regulă după ce i-au secătuit de puteri.

Cuvintele lui îi trimiseră fiori reci pe şira spinării lui Clary. În clipa aceea, Isabelle râse şi Clary putu vedea acum de ce Jace îşi coborâse vocea, pentru că pereţii de piatră trimiteau ecoul glasului lui Isabelle până la ei, amplificat, astfel încât râsul părea să sară din pereţi.

— Eşti atât de amuzant!

Se clătină, când tocul cizmei i se înfipse între două dale, iar Meliron o prinse şi o ajută să-şi recapete echilibrul fără să-şi schimbe expresia.

— Nu înţeleg cum voi, fiinţele omeneşti, puteţi să mergeţi în încălţări atât de înalte.

— E motoul meu, zise Isabelle, cu un zâmbet senzual. „Nimic sub şaptesprezece centimetri."

Meliorn se uită la ea impasibil.

— Vorbeam despre tocurile mele, zise ea. E o glumă. Ştii? Un joc de cuvinte cu…

— Vino, zise cavalerul elf. Regina o să-şi piardă răbdarea.

Porni de-a lungul culoarului fără să-i acorde lui Isabelle o a doua privire.

— Am uitat, şopti Isabelle, când restul grupului o prinse din urmă. Elfii n-au niciun pic de simţ al umorului.

— O, eu n-aş spune asta, zise Jace. E un club de noapte pentru pixie, în centru, care se cheamă Aripi Fierbinţi. Nu că aş fi fost vreodată pe-acolo, adăugă el.

Simon se uită la Jace, deschise gura ca şi cum ar fi vrut să-i pună o întrebare, apoi păru să se răzgândească. Închise gura

cu un clănţănit, tocmai când culoarul se deschidea într-o încăpere largă, a cărei podea era din pământ bătătorit şi ai cărei pereţi erau căptuşiţi cu stâlpi înalţi de piatră, înfăşuraţi complet de viţe sălbatice şi de flori strălucitoare, într-un preaplin de culoare. Pânze subţiri atârnau între stâlpi, vopsite într-un albastru-pal, aproape de aceeaşi culoare cu a cerului. Camera era inundată de lumină, deşi Clary nu zări nicio torţă, iar efectul general era mai curând de pavilion de vară însorit, decât de încăpere aflată sub pământ.

Prima impresie a lui Clary fu aceea că se afla afară; a doua, că încăperea era plină de oameni. Se auzea o muzică stranie, stricată de note dulci-acrişoare, un soi de echivalent acustic al mierii amestecate cu suc de lămâie, iar pe această muzică dansau în cerc zâne şi elfi, ale căror picioare păreau că abia ating podeaua. Părul lor – albastru, negru, cafeniu şi stacojiu, auriu-metalic şi alb-polar – flutura ca nişte steaguri.

Acum vedea de ce li se spunea spirite ale naturii, căci erau într-adevăr frumoase, cu feţele lor palide, adorabile, cu aripile lor liliachii, aurii şi albastre – cum putuse să-l creadă pe Jace că ele ar vrea să-i facă ei vreun rău? Muzica aceea care-i zgâria urechile la început, acum i se părea doar plăcută. Simţi pofta de a-şi flutura şi ea părul şi de a se prinde în dans, în hora lor. Muzica îi spunea că, dacă ar face asta, şi ea ar fi atât de uşoară, încât picioarele abia i-ar atinge pământul. Făcu un pas înainte…

Şi fu smucită înapoi de o mână încleştată pe umărul ei. Jace o privi mânios, cu ochi strălucitori ca de pisică.

— Dacă te prinzi în hora lor, îi spuse, cu voce joasă, ai să dansezi până mori.

Clary clipi des. Se simţea ca smulsă cu forţa dintr-un vis, ameţită şi doar pe jumătate trează. Vocea îi sună încleiată când vorbi:

— Ceee?

— Acum, uită-te.

Ea se uită din nou… şi încremeni. Chipurile care i se păruseră atât de atrăgătoare, erau încă atrăgătoare, dar în spatele lor era ascuns ceva de vulpe, de sălbăticiune. Fata cu aripi roz şi albastre îi făcea semn să vină, iar Clary văzu că degetele ei erau făcute din crenguţe înmugurite. Ochii ei erau în întregime negri, fără iris sau pupilă. Băiatul care dansa lângă ea avea o piele verde ca veninul şi coame la tâmple, răsucite în sus. Când el se întoarse în dans, haina i se deschise şi Clary văzu că sub ea, pieptul lui era doar o cutie toracică goală. Printre coastele sale de os descărnat erau trecute panglici, probabil ca să-l facă mai sărbătoresc. Lui Clary i se întoarse stomacul pe dos.

— Haide!

Jace o împinse şi ea se împletici înainte. Când îşi recăpătă echilibrul, se uită în jur neliniştită, după Simon. El se afla în faţa lor şi văzu că Isabelle îl ţinea zdravăn de braţ. De data asta, n-o deranjă. Se îndoia că Simon ar fi putut străbate încăperea de unul singur.

Ocolind cercul dansatorilor, se îndreptară către capătul îndepărtat al sălii şi pe sub o perdea de mătase albastră trasă în lături. Era o uşurare să iasă din sala aceea, într-un alt culoar, acesta săpat într-o materie brună lucioasă ca o coajă de nucă. Isabelle îi dădu drumul lui Simon, iar el se opri în loc imediat; când Clary îl prinse din urmă, văzu că asta era din

pricină că Isabelle îl legase la ochi cu eşarfa ei. Se lupta să-şi dezlege nodul când Clary ajunse lângă el.

— Lasă-mă pe mine, zise ea, iar el rămase nemişcat până îl dezlegă şi îi întinse eşarfa înapoi lui Isabelle, dând din cap, mulţumindu-i.

Simon îşi dădu părul pe spate; era umed, unde eşarfa i-l ţinuse strâns.

— A fost ceva muzică, observă el. Un pic country, un pic rock and roll.

Meliorn, care se oprise să-i aştepte, se încruntă:

— Nu v-a plăcut?

— Mie mi-a plăcut niţel cam mult, zise Clary. Ce-a vrut să fie asta, un soi de test? O glumă?

El ridică din umeri.

— Sunt obişnuit cu muritorii uşor de vrăjit cu iluziile noastre magice de spirite ale naturii; nu atât de nefilimi. Credeam că ai protecţii.

— Are, spuse Jace, încrucişându-şi privirea cu aceea verde ca jadul a lui Meliorn.

Meliorn doar ridică încă o dată din umeri şi porni din nou pe culoar. Simon merse pe lângă Clary vreo câteva momente, fără să vorbească, după care întrebă:

— Deci, ce-am pierdut? Femei goale dansând?

Clary se gândi la pieptul gol şi coastele la vedere ale bărbatului elf şi se înfioră.

— Nimic atât de plăcut.

— Există mijloace prin care muritorii pot participa la petrecerile spiritelor naturii, interveni Isabelle, care trăsese cu urechea. Dacă-ţi dau un simbol – ca o frunză sau o floare – ca

să-l ţii, iar tu îl păstrezi toată noaptea, o să fii în regulă dimineaţa. Sau dacă te duci însoţit de un spirit al naturii…

Aruncă o privire spre Meliorn, dar acesta ajunsese la un paravan înfrunzit, fixat în perete, şi se oprise acolo.

— Acestea sunt apartamentele Reginei, zise el. Ea a venit de la Curtea ei din Nord să vadă ce-i cu moartea copilului. Dacă e să fie război, ea vrea să fie cea care-l declară.

De aproape, Clary văzu că paravanul era făcut din viţe sălbatice strâns împletite, cu picuri de ambră ca nişte muguri. Elful dădu viţele la o parte şi le făcu semn să intre în camera din partea cealaltă.

Jace se aplecă şi intră primul, urmat de Clary. Apoi se ridică, privind în jurul ei, curioasă.

Camera în sine era simplă, pereţii de pământ fiind ascunşi de draperii dintr-o ţesătură deschisă la culoare. Mănunchiuri de ectoplasmă luminau în borcane de sticlă. O femeie foarte frumoasă, tolănită pe o canapea joasă, înconjurată de ceea ce trebuie să fi fost curtenii ei – o adunare pestriţă de spirite ale naturii, de la spiriduşi micuţi până la zâne care arătau ca nişte fete foarte frumoase, cu păr lung… dacă nu le puneai la socoteală ochii negri, lipsiţi de pupile.

— Regina mea, zise Meliron, făcând o plecăciune adâncă. I-am adus pe nefilimi la tine.

Regina se ridică între perne. Avea un păr lung şi stacojiu care părea să plutească în jurul ei ca frunzele toamnei într-o pală de vânt. Ochii ei erau albaştri, limpezi ca sticla, iar privirea tăioasă ca briciul:

— Trei dintre aceştia sunt nefilimi, zise ea. Al patrulea e un mundan,

Meliron păru să se facă mic, dar Regina nici măcar nu se uită la el.

Privirea îi era aţintită la vânătorii de umbre. Clary îi simţi greutatea, ca o atingere. În pofida frumuseţii sale, Regina nu era nici pe departe fragilă. Era greu de privit, la fel de vie şi orbitoare ca o stea strălucitoare

— Ne cerem iertare, doamnă.

Jace făcu un pas în faţă, postându-se între Regină şi tovarăşii săi. Tonul lui se schimbase – acum vorbea cu totul altfel, grijuliu şi delicat.

— Mundanul acesta este în responsabilitatea noastră. Îi datorăm protecţie. Prin urmare, îl ţinem cu noi.

Regina îşi înclină puţin capul într-o parte, ca o pasăre interesată. Toată atenţia ei se focalizase acum asupra lui Jace.

— O datorie de sânge? murmură ea. Faţă de un mundan?

— Mi-a salvat viaţa, zise Jace.

Clary îl simţi pe Simon lângă ea înţepenind de surpriză. Ea îşi dori să n-o fi arătat. Spiritele naturii nu puteau minţi, zisese Jace, şi nici Jace nu mintise, de altfel – Simon chiar îi salvase viata. Numai că nu ăsta era motivul pentru care îl aduseseră cu ei. Clary începu să aprecieze ceea ce numise Jace mod creativ de a spune adevărul.

— Te rugăm, doamnă. Noi am nădăjduit că vei înţelege. Auziserăm că ai fi la fel de bună precum eşti de frumoasă şi, în cazul de faţă, ei bine, bunătatea ta trebuie să fie cu adevărat fără egal.

Regina zâmbi încrezută şi se aplecă, pentru ca părul ei lucios să-i cadă pe faţă, acoperindu-i-o.

— Eşti la fel de seducător ca şi tatăl tău, Jonathan

Morgenstern, zise ea şi-i făcu semn către pernele risipite pe podea. Vino şi şezi lângă mine. Mănâncă. Bea. Odihneşte-te. Se vorbeşte mai bine cu buzele umede.

Pentru o clipă, Jace păru pierdut. Şovăi. Meliron se aplecă spre el şi-i vorbi încet:

— N-ar fi înţelept să refuzi bunătatea Reginei Curţii Luminii.

Isabelle îl săgetă cu privirea. Apoi ridică din umeri.

— N-o să păţim nimic dacă stăm jos.

Meliorn îi dirijă către un maldăr de pernuţe mătăsoase de lângă divanul Reginei. Clary se aşeză cu precauţie, aproape aşteptându-se să fie un soi de rădăcină mare şi ascuţită, abia aşteptând să i se înfigă în dos. Ăsta părea să fie genul de lucru pe care Regina l-ar fi socotit amuzant. Dar nu se întâmplă nimic. Pernele erau foarte confortabile; se aşeză mai bine, cu ceilalţi în jurul ei.

O pixie cu piele albăstrie veni la ei ducând o tavă cu patru cupe de argint. Fiecare dintre ei luă o cupă cu un lichid auriu. Deasupra pluteau petale de trandafir.

Simon puse cupa jos, lângă el.

— Nu vrei să bei nimic? întrebă pixie.

— UItima oară când am gustat din băutura elfilor nu mi-a făcut bine, murmură el.

Clary abia îl auzea. Băutura avea o aromă ameţitoare, îmbătătoare, mai bogată şi mai plăcută decât trandafirii. Culese o petală din lichid şi o strivi între degete, aceasta răspândind şi mai mult parfum.

Jace îi dădu un ghiont.

— Nu bea nici un pic, zise el, şoptit.

— Dar...

— Nu şi gata.

Ea puse cupa jos, cum făcuse şi Simon. Degetele îi rămăseseră pătate de trandafiriu.

— Acum, zise Regina, Meliorn îmi spune că voi susţineţi că aţi şti cine l-a ucis pe copilul nostru din parc, noaptea trecută. Deşi, vă spun drept, pentru mine nu-i niciun mister. Un copil elf, secătuit de sânge? Să înţeleg că voi vreţi să-mi daţi numele unui singur vampir? Dar toţi vampirii sunt de vină în treaba asta, pentru că au încălcat Legea şi ar trebui pedepsiţi în consecinţă. În pofida a ceea ce am putea părea, noi nu suntem o seminţie atât de aparte.

— Oh, haide, zise Isabelle. Nu-s vampirii.

Jace îi aruncă o privire piezişă.

— Ceea ce vrea să spună Isabelle este că noi suntem aproape siguri că altcineva este criminalul. Credem că el a încercat să arunce bănuiala asupra vampirilor ca să se pună pe el la adăpost.

— Ai vreo dovadă în sensul ăsta?

Tonul vocii lui Jace era calm, dar umărul care aproape că-l atingea pe-al lui Clary era încordat.

— Noaptea trecută, şi Fraţii Tăcuţi au fost măcelăriţi şi niciunul dintre ei n-a fost golit de sânge.

— Şi ce legătură e între asta şi copilul nostru? Nefilimii morţi sunt o tragedie pentru nefilimi, dar pentru mine nu înseamnă nimic.

Clary simţi o înţepătură puternică în mâna stângă. Uitându-se în jos, văzu silueta micuţă a unui spiriduş săgetând printre perne. O picătură roşie de sânge îi crescuse pe deget. Îşi vârî

degetul în gură, tresărind. Spiriduşii erau simpatici, dar muşcau rău.

— A fost furată şi Sabia-Sufletului, zise Jace. Ştii ceva despre Maellartach?

— Sabia care-i face pe vânătorii de umbre să spună adevărul, zise Regina, cu ironie neagră. Noi, spiritele naturii, nu avem nevoie de un astfel de obiect.

— A fost luată de Valentine Morgenstern, zise Jace. El i-a ucis pe Fraţii Tăcuţi ca să pună mâna pe ea, iar noi credem că tot el l-a ucis pe elf. Are nevoie de sângele unui copil elf ca să producă o transformare asupra Sabiei. Ca s-o prefacă într-o unealtă pe care s-o poată folosi.

— Şi nu se va opri, adăugă Isabelle. O să aibă nevoie de mai mult sânge, după aceea.

Sprâncenele Reginei mult arcuite se ridicară şi mai mult.

— Mai mult sânge de elfi?

— Nu, spuse Jace, aruncându-i lui Isabelle o privire pe care Clary o putu interpreta foarte sigur. Mai mult sânge de repudiaţi. Are nevoie de sângele unui vârcolac şi al unui vampir…

Ochii Reginei sclipiră, reflectând lumina.

— Asta nu pare să fie grija noastră.

— El l-a ucis pe unul de-al vostru, zise Isabelle. Nu vreţi răzbunare?

Privirea Reginei trecu uşor peste ea ca o aripă de fluture de noapte.

— Nu imediat, zise ea. Suntem un neam răbdător, avem tot timpul din lume. Valentine Morgenstern e un vechi duşman de-al nostru – dar noi avem duşmani încă şi mai vechi. Ne

mulţumim să aşteptăm şi să privim.

— El invocă demoni şi-i cheamă la el, zise Jace. Îşi strânge o armată…

— Demoni, zise Regina cu nepăsare, în timp ce curtenii murmurau în spatele ei. Demonii sunt în sarcina voastră, nu-i aşa, vânătorule de umbre? Nu din pricina asta vă menţineţi autoritatea asupra noastră, a tuturor? Pentru că voi sunteti cei care ucideţi demonii?

— Nu mă aflu aici de faţă ca să-ţi dau ordine din partea Conclavului. Noi am venit când ne-ai chemat pentru că ne-am gândit că dacă ai şti adevărul, ai vrea să ne ajuţi.

— Asta aţi crezut? Regina stătea dreaptă pe divanul ei, părul ei lung fremătând viu. Adu-ţi aminte, vânătorule de umbre, că unii dintre noi sunt nemulţumiţi că se află sub cârmuirea Conclavului. Probabil că am obosit să mai luptăm în războaiele voastre pentru voi.

— Dar acesta nu este numai războiul nostru, zise Jace. Valentine urăşte repudiaţii mai mult decât urăşte demonii. Dacă ne învinge pe noi, o sa pornească împotriva voastră, după aceea.

Ochii Reginei îl priviră scrutător.

— Iar când o va face, zise Jace, o să-ţi aduci aminte că un vânător de umbre te-a avertizat în legătură cu ce avea să vină.

Se lăsă tăcerea. Toată Curtea amuţise, cu ochii la Stăpâna lor. În cele din urmă, Regina se lăsă pe spate între pernele ei şi luă o înghiţitură dintr-un potir de argint.

— Mă previi despre părintele tău, zise ea. Vă credeam pe voi, muritorii, capabili de afecţiune filială, cel puţin, şi cu toate astea se pare că tu nu simţi niciun pic de loialitate faţă

de Valentine, tatăl tău.

Jace nu spuse nimic. Părea, de data asta, să-şi fi pierdut cuvintele.

Cu dulceaţă, Regina continuă:

— Sau probabil ostilitatea astea a ta e doar prefăcătorie. Dragostea îi face mincinoşi pe cei din stirpea ta.

— Însă noi nu ne iubim tatăl, zise Clary, când Jace rămase înspăimântător de tăcut. Noi îl urâm.

— Serios? Regina păru aproape plictisită.

— Cunoşti cum sunt legăturile de familie, doamnă, zise Jace, recăpătându-şi glasul. Se strâng tare, asemenea viţei sălbatice. Iar uneori, asemenea viţelor, se strâng destul de tare cât să ucidă.

Pleoapele Reginei fluturară.

— Tu ţi-ai trăda propriul tată pentru binele Conclavului?

— Chiar aşa, doamnă.

Ea râse, un sunet la fel de strălucitor şi de rece ca ţurţurii de gheaţă.

— Cine-ar fi crezut, zise ea, că micile experimente ale lui Valentine se vor întoarce împotriva lui?

Clary se uită la Jace, dar putu vedea din expresia lui că habar n-avea ce voia să spună Regina.

Isabelle fu aceea care vorbi:

— Experimente?

Regina nici măcar nu se uită în direcţia ei. Privirea sa, de un albastru luminos, rămase aţintită asupra lui Jace.

— Neamul spiritelor naturii e plin de taine, zise ea. Ale noastre şi ale altora. Întreabă-l pe tatăl tău, data viitoare când îl mai vezi, ce sânge curge în venele tale, Jonathan.

— Nu plănuisem să-l întreb nimic data viitoare când aveam să-l văd, zise Jace. Dar dacă aşa doreşti, doamnă, aşa se va face.

Buzele Reginei se arcuiră într-un zâmbet.

— Cred că eşti un mincinos. Dar ce mincinos fermecător! Destul de fermecător încât să-ţi jur următorul lucru: întreabă-l asta pe tatăl tău şi eu îţi făgăduiesc tot ajutorul care-mi stă în puteri, dacă va trebui să lupţi împotriva lui Valentine.

Jace zâmbi.

— Mărinimia ta este pe potriva frumuseţii tale, doamnă.

Clary scoase un gâgâit involuntar, dar Regina păru măgulită.

— Şi cred că am terminat ce-aveam de făcut aici, adăugă Jace, ridicându-se de pe perne.

Îşi pusese jos mai devreme cupa cu băutură neatinsă, lângă a lui Isabelle. Se ridicară cu toţii, urmându-i exemplul. Isabelle deja vorbea cu Meliorn în colţ, lângă uşa de viţă sălbatică. Arăta cam răvăşită.

— Un moment. Regina se ridică. Unul dintre voi trebuie să rămână.

Jace se opri la jumătatea drumului spre uşă şi se întoarse, ca s-o privească.

— Ce vrei să spui?

Ea întinse mâna, arătând spre Clary.

— Odată ce mâncarea sau băutura noastră trece de buzele muritorilor, muritorul este al nostru. Ştii asta, vânătorule de umbre.

Clary înmărmurise.

— Dar n-am băut nici un pic!

Se întoarse spre Jace:
— Minte.
— Elfii nu mint, zise el, zăpăceala şi îngrijorarea zugrăvindu-se una după alta pe faţa lui.
Se întoarse iarăşi spre Regină.
— Mă tem că te înşeli, doamnă.
— Uită-te la degetele ei şi spune-mi dacă nu şi le-a lins, curăţându-le.
Simon şi Isabelle făcuseră acum ochii mari. Clary se uită la mâna ei.
— De sânge, zise ea. Un spiriduş m-a muşcat de deget… mi-a dat sângele…
Îşi aminti gustul dulce al sângelui amestecat cu sucul de pe degetul ei. Pierzându-şi capul, dădu s-o ia spre uşa de viţă sălbatică şi se opri când nişte mâini invizibile o îmbrânciră înapoi în cameră. Se întoarse spre Jace, şocată:
— E adevărat.
Jace se înroşi la faţă.
— Presupun că trebuia să mă aştept la un truc ca ăsta, îi spuse el Reginei, fără pic din curtenia de până atunci. De ce faci asta? Ce vrei de la noi?
Vocea Reginei sună moale ca puful de păianjen:
— Probabil sunt doar curioasă, zise ea. Nu se întâmplă prea des să am tineri vânători de umbre atât de aproape, în puterea mea. Ca şi noi, şi voi aveţi ascendenţă din Rai; asta mă intrigă.
— Dar spre deosebire de voi, zise Jace, nu e nimic din Iad în noi,
— Sunteţi muritori; îmbătrâniţi; muriţi, zise Regina

dispreţuitoare. Dacă ăsta nu e iad, rogu-te, spune-mi ce e?

— Dacă vrei doar să studiaţi un vânător de umbre, n-o să-ţi fiu de prea mare folos, interveni Clary. O durea mâna în locul unde o muşcase spiriduşul şi făcea eforturi să se stăpânească să nu ţipe sau să nu izbucnească în plâns. Nu ştiu nimic despre vânătorii de umbre. Nu am prea multă pregătire. Nu pe mine trebuia să mă alegi.

Să mă muşti, adăugă ea în gând.

Pentru prima oară, Regina se uită direct la ea. Clary ar fi vrut să se facă mică.

— Adevărul e, Clarissa Morgenstern, că tu eşti exact persoana potrivită. Ochii ei sclipiră când îi zări deruta lui Clary. Mulţumită schimbărilor pe care tatăl tău le-a făcut în tine, tu nu eşti asemenea celorlalţi vânători de umbre. Darurile tale sunt diferite.

— Darurile mele? Clary era uluită.

— Al tău este darul cuvintelor care nu pot fi rostite, îi spuse Regina, iar al fratelui tău este darul personal al Îngerului. Tatăl tău s-a asigurat de lucrul ăsta, când fratele tău era doar un copil şi mai înainte de a te fi născut tu.

— Tata nu mi-a dăruit niciodată nimic, zise Clary. Nici măcar un nume.

Jace arăta la fel de descumpănit ca şi Clary.

— Dacă elfii nu pot minţi, zise el, pot însă fi minţiţi. Cred că ai fost victima unei păcăleli sau a unei glume, doamnă. Nu e nimic special la mine sau la sora mea.

— Cât de abil îţi minimalizezi tu farmecele, zise Regina, râzând. Deşi trebuie să ştii că nu eşti un băiat obişnuit, Jonathan…

Se uită de la Clary la Jace, apoi la Isabelle – Isabelle îşi închise gura pe care o căscase, cu un clănţănit – şi înapoi la Jace.

— Oare e cu putinţă să nu ştii? murmură ea.

— Ştiu că nu-mi voi lăsa sora aici, la Curtea voastră, zise Jace, şi de vreme ce nu e nimic de aflat nici de la ea, nici de la mine, poate ne vei face favoarea de-a o lăsa să plece?

Acum, că ţi-ai luat porţia de distracţie? spuneau ochii lui, deşi vorba îi era politicoasă şi rece ca apa.

Zâmbetul Reginei era larg şi înfricoşător:

— Şi dacă ţi-aş spune că ar putea fi eliberată cu un sărut?

— Vrei să te sărute Jace? îngână Clary, năucită.

Regina izbucni în râs şi, numaidecât, curtenii îi imitară veselia. Hohotele lor erau o bizară şi inumană amestecătură de hăuieli, chiţăituri şi cotcodăceli, ca ţipetele înalte ale animalelor suferinde.

— În pofida farmecului său, zise Regina, nu sărutul acela va elibera fata.

Cei patru se uitară unul la altul, speriaţi.

— L-aş putea săruta eu pe Meliorn, sugeră Isabelle.

— Nici acela. Pe niciunul dintre cei de la Curtea mea.

Meliorn se îndepărtă de Isabelle, care se uită la tovarăşii săi, şi îşi aruncă braţele în sus.

— Eu nu sărut pe niciunul dintre voi doi, zise ea ferm. Doar aşa, că e oficial.

— Asta nu pare a fi deloc necesar, zise Simon. Dacă numai de sărut e vorba…

Se îndreptă spre Clary, care încremenise, surprinsă. Când o apucă de de coate, trebui să facă un efort ca să-şi înăbuşe

pofta de a-l împinge deoparte. Nu că nu-l mai sărutase pe Simon înainte, dar asta ar fi fost o situaţie foarte ciudată, chiar dacă să-l sărute pe el ar fi fost ceva absolut confortabil, ceea ce nu era. Şi totuşi, acesta era răspunsul logic, nu-i aşa? Nu se putu abţine să nu arunce o privire furişă peste umăr, spre Jace, şi îl văzu încruntându-se.

— Nu, zise Regina, cu voce cristalină. Nici ăsta nu e ceea ce vreau eu.

Isabelle îşi rostogoli ochii în cap.

— O, pentru numele Îngerului. Fie, dacă nu e nicio altă cale de a ieşi din asta, o să-l sărut pe Simon. Am mai făcut-o şi înainte şi n-a fost chiar atât de rău.

— Mersi, zise Simon. Foarte măgulitor.

— Vai! făcu Regina Curţii Elfilor Luminii. Pe chip îi era clar zugrăvită un soi de încântare crudă, iar Clary se întrebă dacă nu atât sărutul era ceea ce-şi dorea ea atât de mult să vadă, cât pur şi simplu să-i privească pe ei frământându-se, stingheriţi. Mă tem că nici ăla n-o să meargă.

— Ei bine, eu nu-l sărut pe mundan, zise Jace. Mai degrabă rămân aici şi putrezesc.

— Pentru totdeauna? întrebă Simon. Pentru totdeauna e un răstimp groaznic de lung.

Jace îşi ridică sprâncenele.

— Ştiam eu, zise el. Vrei să mă săruţi, nu-i aşa?

Simon îşi deschise braţele, exasperat.

— Bineînţeles că nu. Dar dacă…

— Bănuiesc că e adevărat ce se spune, observă Jace. Nu există bărbaţi integri în tranşee.

— Atei, ticălosule, zise Simon, furios. Nu există atei în

tranşee.

Deşi toate astea sunt foarte amuzante, zise Regina cu răceală, aplecându-se în faţă, sărutul care va elibera fata este sărutul pe care şi-l doreşte ea cel mai mult.

Satisfacţia crudă de pe faţa şi din vocea ei se accentuaseră, iar Clary avu impresia că vorbele ei îi înţepau urechile ca nişte ace.

— Numai acela şi nimic altceva.

Simon arăta de parcă l-ar fi plesnit peste obraz. Clary ar fi vrut să întindă mâna spre el, dar rămăsese împietrită în loc, prea îngrozită să mai mişte.

— De ce faci asta? o întrebă Jace pe Regină.

— Eu credeam că îţi ofeream o plăcere.

Jace roşi, dar nu spuse nimic. Evita să se uite la Clary.

Simon spuse:

— Asta-i ridicol. Sunt frate şi soră.

Regina ridică uşor şi delicat din umeri.

— Dorinţa nu e întotdeauna micşorată de dezgust. Nici nu poate fi acordată, ca pe o favoare, celor care o merită mai mult. Şi cum cuvintele mele au legat vraja, astfel puteţi afla şi voi adevărul. Dacă nu-şi doreşte sărutul lui, nu va fi liberă.

Mânios, Simon spuse ceva, dar Clary nu-l auzi. Urechile îi vuiau de parcă un roi de albine furioase erau captive în capul ei. Simon se răsuci spre ea, arătând furios, şi spuse:

— Nu trebuie să faci asta, Clary, e o păcăleală…

— Nu o păcăleală, zise Jace, un test.

— Păi, zise Isabelle cu voce tăioasă, nu ştiu ţie, Simon, dar mie mi-ar pplăcea s-o scot pe Clary afară de-aici.

— Ce, zise Simon, tu l-ai săruta pe Alec doar pentru că

Regina Curţii Elfilor Luminii ţi-ar cere-o?

— Fii sigur c-aş face-o, în cazul în care cealaltă opţiune ar fi fost să rămân la Curtea Elfilor pentru totdeauna. Isabelle părea plictisită. Cui îi pasă, la urma urmelor? E doar un sărut.

— Asta-i adevărat, zise Jace.

Clary îl văzu, la marginea înceţoşată a câmpului vizual, apropiindu-se de ea şi punând o mână pe umărul ei, întorcând-o cu faţa spre el.

— E doar un sărut, zise el şi, cu toate că tonul vocii lui era aspru, mâinile îi erau inexplicabil de blânde.

Ea îl lăsă s-o întoarcă şi se uită în sus, la el. Ochii lui erau foarte întunecaţi, probabil pentru că era atât de puţină lumină aici, la Curte, sau probabil din altă pricină. Ea-şi putu vedea reflecţia proprie în fiecare dintre pupilele lui dilatate, câte o imagine mititică a ei înăuntrul ochi lor lui.

El spuse:

— Poţi să închizi ochii şi să te gândeşti la Anglia, dacă vrei.

— Nici măcar n-am fost vreodată în Anglia, zise ea, dar închise ochii,

Simţi hainele ude şi grele, îngheţate şi aspre pe pielea ei, şi acru stătut, dulceag al peşterii, mai rece încă, şi greutatea mâinilor lui Jace pe umerii ei, singurele lucruri calde. Apoi, el o sărută.

Îi simţi atingerea buzelor, uşoară la început, iar pe ale ei deschizându-se automat sub apăsarea lor. Aproape în pofida voinţei ei, se simţi devenind fluidă şi maleabilă, întinzându-se în sus ca să-şi încolăcească braţele pe după gâtul lui, ca o floarea-soarelui răsucindu spre lumină. Braţele lui se strecurară în jurul ei, mâinile i se împletiră în părul ei, iar

sărutul încetă să mai fie blând şi deveni sălbatic, totul într-o singură clipă, ca iasca luând foc. Clary auzi un sunet ca un suspin străbătând Curtea, de jur împrejurul lor, un val de exclamaţii, dar care nu conta deloc, fiind acoperit de năvala sângelui ei prin vene, de senzaţia ameţitoare de imponderabilitate din trupul ei.

Mâinile lui Jace se plimbară din părul ei în jos, pe şira spinării; ea îi simţi apăsarea hotărâtă a palmelor pe omoplaţi – şi apoi se dădu înapoi, desprinzându-se încet de ea, luându-i mâinile din jurul gâtului său şi făcând un pas în spate. Pentru o clipă, Clary crezu că o să cadă; se simţea de parcă îi fusese luat cu forţa ceva esenţial, un braţ sau un picior, şi se uită la Jace uluită şi derutată – el ce simţise, nu simţise nimic? Nu credea că ar putea îndura ca el să nu fi simţit nimic.

El îi întoarse privirea, iar ea regăsi în ochii lui aceeaşi expresie pe care o avusese la castelul Renwick, când se uitase la portalul ce-l despărţea de casa lui, fărâmat în mii de bucăţele imposibil de recuperat. Schimbul de priviri dură doar o fracţiune de secundă, după care el îşi întoarse capul, iar muşchii de la gât îi zvâcneau. Îşi ţinea mâinile strânse în pumni pe lângă corp.

— A fost destul de bine? întrebă el, cu faţa spre Regină şi curtenii din spatele ei. V-a făcut să vă simţiţi bine?

Regina avea o mână la gură, acoperindu-şi pe jumătate un zâmbet.

— Ne simţim într-adevăr foarte bine, zise ea. Deşi cred că nu atât de bine ca voi doi.

— Nu pot decât să presupun, zise Jace, că emoţiile muritorilor vă amuză pentru că voi nu aveţi vreuna a voastră.

La acestea, zâmbetul i se şterse Reginei de pe faţă.

— Uşurel, Jace, zise Isabelle şi se întoarse către Clary: Poţi pleca acum? Eşti liberă?

Clary se duse către uşă şi nu se miră că nu mai găsi nicio piedică în calea ei. Se opri cu mâna pe viţele sălbatice şi se întoarse către Simon. Se uita la ea de parcă n-o mai văzuse niciodată.

— Ar trebui să mergem, zise ea, până nu e prea târziu.

— E deja prea târziu, zise el.

Meliorn îi conduse afară din Curtea Elfilor Luminii şi îi depuse înapoi în parc, fără să scoată nicio vorbă în tot răstimpul acesta. Clary se gândi că spatele lui arăta indignat şi dezaprobator. Se întoarse din drum, după ce ieşiră ei pleoscăind din iaz, fără nici măcar un cuvânt de rămas-bun pentru Isabelle, şi dispăru în reflecţia tremurătoare a lunii. Încruntată, Isabelle îl privi plecând.

— E atât de afectat de toată povestea!

Jace scoase un sunet ca de pufnit în râs şi îşi ridică gulerul jachetei ude. Dârdâiau toţi patru. Aerul rece al nopţii mirosea a mâl, a plante şi a modernitate omenească – Clary avu impresia că poate adulmeca un iz de metal. Parcul era încercuit de oraş, dinspre care veneau lumini puternice: albastru-îngheţat, verde-răcoros, roşu-învăpăiat, iar lacul clipocea încetişor la malurile sale de pământ. Reflecţia lunii se mutase în capătul îndepărtat al iazului şi tremura acolo, de parcă i-ar fi fost teamă de ei.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem acasă. Isabelle îşi strânse pardesiul ud pe lângă umeri. Înainte să murim de frig.

— O să dureze o veşnicie până ajungem înapoi în Brooklyn, zise Clary. Poate ar trebui să luăm un taxi.

— Sau am putea să mergem la Institut, sugeră Isabelle.

La privirea lui Jace, adăugă repede:

— Nu e nimeni acolo, oricum. Sunt toţi în Oraşul Oaselor, să caute indicii. N-o să dureze decât o secundă, cât treci pe-acolo să-ţi iei hainele, să te schimbi cu ceva uscat. De altfel, Institutul e în continuare casa ta, Jace.

— E-n regulă, zise Jace, spre evidenta surprindere a lui Isabelle. Aveam oricum nevoie de ceva din camera mea.

Clary şovăia.

— Eu nu prea ştiu ce să fac. Aş putea lua pur şi simplu un taxi pană acasă, cu Simon.

Poate că dacă ar petrece puţin timp împreună, numai ei doi, i-ar putea povesti ce se întâmplase jos, la Curtea Elfilor Luminii, şi că nu fusese ceea ce crezuse el.

Jace îşi examină ceasul, să vadă dacă nu se stricase de la apă. Acum se uită la ea, cu sprâncenele ridicate:

— Asta ar putea fi puţin mai dificil, zise el, având în vedere că el deja a plecat.

— El ce?

Clary se răsuci repede şi se uită lung; ei trei erau singuri pe malul lacului. Alergă puţin în sus, pe deal, şi-l strigă pe nume. În depărtare, abia îl mai putea zări, mergând hotărât pe aleea de beton ce ducea spre ieşirea din parc şi spre bulevard. Îl strigă din nou, dar el nu se întoarse.

9
Şi stăpânirea morţii va-nceta!

Isabelle spusese adevărul, Institutul era pustiu. Aproape pustiu, mă rog. Max dormea pe canapeaua roşie din foaier când au întrat ei. Ochelarii îi stăteau uşor pieziş şi era foarte clar că nu voise să adoarmă: era o carte deschisă pe podea, unde o scăpase din mână, iar piciorul încălţat cu un tenis atârna peste braţul canapelei într-un mod care arăta că era probabil incomod.

Inima lui Clary se înduioşă pentru el imediat. Îi amintea de Simon la vârsta de nouă sau zece ani, tot numai ochelari şi clipit stângaci şi urechi.

— Max e ca o pisică. Poate dormi oriunde.

Jace se aplecă şi culese ochelarii lui Max de pe nas, aşezându-i pe măsuţa joasă şi marchetată de alături. Pe faţă avea o expresie pe care Clary nu i-o mai văzuse niciodată până atunci – o blândeţe proteguitoare îndârjită care o surprinse.

— Oh, lasă-i lucrurile în pace – o să i le umpli de noroi, zise Isabelle supărată, descheindu-şi pardesiul ud.

Rochia îi atârna pe trupul lung şi apa îi făcea centura lată de piele, din jurul taliei, să pară întunecoasă. Sclipirea biciului încolăcit era doar puţin vizibilă în locul unde mânerul ieşea mai sus de marginea centurii. Era încruntată.

— Simt c-o să răcesc, zise ea. O să fac un dus fierbinte.

Jace o privi dispărând pe culoar, cu un soi de admiraţie.

— Uneori îmi aminteşte de poezie. „Isabel, Isabel nu s-a înfricoşat, Isabelle n-a strigat, nu s-a frământat..”

— Tu ai simţit vreodată nevoia să strigi? îl întrebă Clary.

— În unele momente. Jace îşi dădu jos haina udă şi o atârnă în cui, lângă a lui Isabelle. Are dreptate cu duşul fierbinte, totuşi. Cu siguranţă o să fac şi eu unul.

— Eu n-am cu ce să mă schimb, zise Clary, deodată dorindu-şi să rămână câteva momente singură. O mâncau degetele să formeze numărul de telefon al lui Simon pe celularul ei, să afle dacă era bine. O să vă aştept aici.

— Nu fi caraghioasă! Îţi împrumut eu un tricou.

Jeanşii lui erau uzi şi atârnau mai jos de oasele şoldurilor, lăsând la vedere o fâşie de piele palidă, tatuată, între betelia lor şi tricoul de deasupra.

Clary îşi întoarse privirea.

— Nu cred că…

— Vino! Tonul lui era ferm. Vreau să-ţi arăt ceva, oricum.

Pe furiş, Clary cercetă ecranul telefonului ei mobil, în timp ce-l urma pe Jace pe culoar spre camera lui. Simon nu încercase s-o sune. Gheaţa i părea să i se cristalizeze în piept. Până în urmă cu două săptămâni, trecuseră ani de când ea şi cu Simon nu se mai certaseră. Acum el părea să fie supărat pe ea tot timpul.

Camera lui Jace era exact aşa cum şi-o amintea ea: curată bec şi austeră ca o chilie de călugăr. Nu vedeai nimic care să-ţi spună ceva despre Jace: nu tu postere pe pereţi, nu tu cărţi stivuite pe noptieră. Până şi plapuma de pe pat era albă, simplă.

Se îndreptă spre comodă şi scoase dintr-un sertar un tricou împăturit, albastru, cu mâneci lungi. I-l aruncă lui Clary.

— Intră la apă, la spălat, zise el. O să fie încă mare de tine, dar… Ridică din umeri. Mă duc să fac duş. Dacă ai nevoie de ceva, strigă.

Ea dădu din cap, ţinând tricoul la piept, ca pe un scut. El păru că ar vrea să mai spună ceva, dar aparent se răzgândi; ridicând din nou din umeri, dispăru la baie, închizând cu hotărâre uşa în urma lui.

Clary se lăsă pe marginea patului, cu tricoul în poală, şi scoase telefonul din buzunar. Formă numărul lui Simon. După patru apeluri, intră robotul. „Salut, ai sunat la Simon. Ori sunt departe de telefon, ori te evit... Lasă-mi un mesaj şi…"

— Ce faci?

Jace stătea în pragul uşii de la baie. Apa curgea zgomotos în duş, în spatele lui, iar baia era pe jumătate plină de abur. Era fără tricou şi cu picioarele goale; jeanşii uzi îi coborâseră mult pe şolduri, descoperind adânciturile mari deasupra oaselor, de parcă şi-ar fi înfipt cineva degetele în carnea lui, acolo.

Clary închise brusc telefonul şi-l lăsă pe pat.

— Nimic. Voiam să văd cât e ceasul.

— E un ceas lângă pat, îi arătă Jace. Îl sunai pe mundan, nu-i aşa?

— Îl cheamă Simon. Clary mototoli tricoul lui Jace, făcându-l ghem în pumni. Şi nu trebuie să fii aşa un ticălos faţă de el tot timpul. Te-a ajutat nu o dată.

Pleoapele lui Jace erau coborâte, gânditor. Baia se umplea rapid de aburi, făcându-i părul să se încreţească şi mai mult.

— Iar acum te simţi vinovată pentru că a şters-o, zise el. Eu nu m-aş osteni să-l sun. Sunt sigur că te evită.

Clary nici nu încercă să-şi reţină mânia din glas:

— Şi ştii asta pentru că tu şi cu el sunteţi atât de apropiaţi?

— Ştiu asta pentru că i-am văzut expresia feţei înainte să plece, zise Jace. Tu nu te-ai uitat la el. Dar eu, da.

Clary îşi dădu la o parte părul ud din ochi. Hainele o înţepau unde i se lipeau de piele şi bănuia că mirosea ca mâlul de pe fundul bălţii; nu se putea abţine să nu revadă în minte chipul lui Simon când se uitase la ea, la Curtea Elfilor Luminii – de parcă o ura.

— E vina ta, zise ea deodată, mânia umplându-i inima. N-ar fi trebuit să mă săruţi aşa.

El se sprijinise de tocul uşii; acum, se îndreptă.

— Şi cum ar fi trebuit să te sărut? E vreun alt fel în care-ţi place?

— Nu. Mâinile îi tremurau în poală. Erau reci, albe, încreţite de apă. Îşi împreună degetele, să-şi oprească tremuratul. Doar că nu voiam să fiu sărutată de tine.

— Mie nu mi s-a părut că ar fi avut de ales vreunul dintre noi.

— Tocmai asta nu înţeleg! izbucni Clary. De ce te-a făcut ea să mă săruţi? Regina, adică. De ce ne-a silit la… asta? Ce plăcere ar fi putut să obţină din asta?

— Ai auzit ce-a spus Regina. A crezut că-mi făcea mie o favoare.

— Asta nu-i adevărat.

— Ba e adevărat. De câte ori trebuie să-ţi spun? Spiritele naturii nu mint.

Clary se gândi la ceea ce spusese Jace, înainte, acasă la Magnus. O să-ţi ghicească lucrul pe care ţi-l doreşti cel mai mult pe lume şi-o să ţi-l dăruiască – însă cu un ac veninos în coada darului care-o să te facă să regreţi că l-ai dorit vreodată.

— Atunci, s-a înşelat.

— Nu s-a înşelat. Tonul lui Jace era amar. A văzut felul în care mă uitam la tine şi tu te uitai la mine şi ne-a jucat cum a vrut.

— Eu nu mă uit la tine, şopti Clary.

— Ce?

— Am spus că eu nu mă uit la tine. Îşi deschise mâinile, pe care şi le încleştase în poală. Cel puţin, încerc să n-o fac.

El îşi mijise ochii, doar o sclipire aurie arătându-se printre gene, iar ea îşi aminti de prima clipă în care-l văzuse şi cum îi evocase un leu, auriu şi mortal.

— De ce nu?

— Tu de ce crezi?

Cuvintele ei erau aproape de neauzit, abia şoptite.

— Şi atunci de ce? Vocea lui tremură. De ce toată povestea asta cu Simon, de ce mă respingi şi nu mă laşi lângă tine…

— Pentru că e imposibil, zise ea, iar ultimul cuvânt îi ieşi ca un soi de vaiet, în pofida eforturilor ei de a se controla. Ştii asta la fel de bine ca şi mine!

— Pentru că eşti sora mea, zise Jace.

Ea dădu din cap, fără să vorbească.

— Probabil, zise Jace. Şi din cauza asta, tu ai hotărât că vechiul tău prieten Simon ar fi o utilă distragere?

— Nu-i aşa, zise ea. Îl iubesc pe Simon.

— Cum îl iubeşti pe Luke, zise Jace. Cum o iubeşti pe

mama ta.

— Nu. Vocea îi era rece şi ascuţită ca un ţurţure. Nu-mi spune tu mie ce simt.

Lui Jace, un muşchi i se zbătu în colţul gurii:

— Nu te cred.

Clary se ridică. Nu-l putea privi în ochi, aşa că în loc de asta îşi fixă privirea pe cicatricea ştearsă, în formă de stea, de pe umărul lui, amintirea unei răni de demult. În viaţa asta de cicatrice şi ucideri, spusese Hodge cândva, tu nu ai nici un rol.

— Jace, zise ea, de ce-mi faci asta?

— Pentru că mă minţi. Şi te minţi şi pe tine.

Ochii lui Jace scoteau flăcări şi chiar dacă îşi ţinea mâinile în buzunare, ea putea vedea că erau strânse tare în pumni.

Ceva înăuntrul lui Clary trosni şi se rupse, iar cuvintele i se revărsară, nestăvilite:

— Ce vrei să-ţi spun eu? Adevărul? Adevărul e că îl iubesc pe Simon aşa cum ar trebui să te iubesc pe tine, şi mi-aş dori ca el să fi fost fratele meu şi nu tu, dar nu pot să fac nimic în privinţa asta, şi nici tu nu poţi! Sau ai vreo idee, de vreme ce eşti atât de dat naibii de deştept?

Jace îşi ţinu respiraţia, iar ea-şi dădu seama că nu se aşteptase în veci la asta: ca ea să spună ceea ce tocmai spusese. Expresia de pe faţa lui era grăitoare.

Ea se căzni să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Jace, îmi pare rău, n-am vrut…

— Nu. Nu-ţi pare rău. Să nu-ţi pară.

Veni spre ea, împleticindu-se – Jace, care nu făcea niciodată un pas greşit, nu se împiedica de nimic, nu făcea niciodată

vreo mişcare fără graţie. Îşi ridică mâinile, cuprinzându-i capul între palme; ea îi simţi căldura din vârful degetelor la câţiva milimetri de piele; ştia că ar fi trebuit să se ferească, dar rămase ca paralizată, uitându-se în sus la el.

— Nu înţelegi, zise el. Vocea îi tremura. N-am mai simţit aşa pentru nimeni. Nici nu credeam că pot. Credeam că… după cum am crescut eu… tatăl meu…

— A iubi înseamnă a distruge, zise ea, amorţită. Îmi amintesc.

— Am crezut că partea aceea din inima mea îmi fusese zdrobită – zise el şi era o expresie zugrăvită pe chipul lui când vorbi, de parcă era şi el surprins să se audă spunând aceste cuvinte, să spună inima mea – pentru totdeauna. Dar tu…

— Jace. Nu. Îi acoperi mâinile cu ale sale, strângându-i degetele. N-are nici un rost.

— Asta nu-i adevărat, zise el cu disperare în voce. Dacă amândoi simţim la fel…

— Nu contează ce simţim. Nu putem face nimic.

Îşi auzi vocea de parcă vorbea cineva străin: îndepărtată, jalnică.

— Unde să ne ducem ca să fim împreună? Cum să trăim?

— Am putea să păstrăm secretul.

— Lumea ar afla. Şi-apoi, nu vreau să-mi mint familia, tu vrei?

Răspunsul lui fu amar:

— Care familie? Soţii Lightwood mă urăsc oricum.

— Ba nu te urăsc. Iar eu n-aş putea niciodată să-i spun lui Luke. Şi mamei mele, dacă s-ar trezi, ce i-am spune noi ei? Asta, ce vrem noi, i-ar îngreţoşa pe toţi cei la care ţinem

noi…

— Îngreţoşa!

Îşi lăsă mâinile jos de pe faţa ei, de parcă ea l-ar fi împins. Părea uluit.

— Ce simţim noi… ce simt eu e îngreţoşător pentru tine?

Ea-şi ţinu respiraţia, zărind expresia de pe faţa lui.

— Poate, zise ea în şoaptă. Nu ştiu.

— Atunci ar fi trebuit s-o spui de la început.

— Jace…

Dar se dăduse la o parte de lângă ea, cu faţa împietrită şi de nepătruns, ca o uşă încuiată. Era greu de crezut că se uitase la ea vreodată în alt fel.

— Îmi pare rău că am deschis gura, atunci. Vocea lui era înţepată, oficială. N-o să te mai sărut niciodată. Poţi fi sigură de asta.

Inima lui Clary se răsuci încet, agonic, în pieptul ei, când el se îndepărtă, luă un prosop de sus din şifonier, şi se întoarse către baie.

— Dar… Jace, ce faci?

— Îmi termin duşul. Şi dacă mă faci să pierd toată apa caldă, o să fiu foarte nervos.

Intră în baie, trântind uşa cu piciorul în urma lui.

Clary se prăbuşi pe pat şi se uită în sus, la tavan. Era la fel de inexpresiv ca faţa lui Jace înainte să-i întoarcă spatele. Răsucindu-se pe o parte, îşi dădu seama că stătea peste tricoul lui albastru: chiar mirosea ca el. A săpun, a fum şi avea şi un iz metalic de sânge. Ghemuindu-se în jurul lui, cum se ghemuia când era foarte mică în jurul păturii ei preferate, închise ochii.

În vis, se uita în jos, la apa sclipitoare, întinsă sub picioarele ei ca o nesfârşită oglindă ce reflecta cerul nopţii. Şi la fel ca oglinda, era solidă şi dură, şi ea putea păşi pe suprafaţa ei. Mergea, adulmecând aerul nopţii şi frunzele ude şi mirosul oraşului, care sclipea în depărtare ca un castel fermecat înfăşurat în lumini – şi unde păşea, crăpături ca pânzele de păianjen îi apăreau sub tălpi, iar cioburile argintate săreau ca apa împroşcată.

Soarele începu să strălucească. Era aprins în puncte de foc, ca vârfurile beţelor de chibrit. Cădeau, o ploaie de tăciuni din cer, iar ea se ferea, cu braţele ridicate deasupra capului. Unul căzu drept în faţa ei, ca un rug aruncat, dar când lovi pământul deveni un băiat: era Jace, tot în aur arzător, cu ochii lui de aur şi părul de aur, şi aripi de aur alb îi creşteau din spinare, mai mari şi cu pene mai dese decât ale oricărei alte păsări.

El zâmbi ca o pisică şi-i arătă în spatele ei, iar Clary se întoarse să vadă că un băiat cu părul negru – era Simon? – stătea acolo, iar din spinarea lui se deschideau de asemenea aripi, cu pene negre ca miezul nopţii, iar fiecare pană avea vârful înmuiat în sânge.

Clary se trezi tresărind, strângând în mâini tricoul lui Jace. Era întuneric în dormitor, singura lumină strecurându-se printr-o fereastră îngustă, de pe aceeaşi parte cu patul. Se ridică în capul oaselor. Îşi simţea capul greu şi-i înţepenise ceafa. Îşi plimbă ochii prin cameră, încet, şi tresări când un punct luminos strălucitor, ca un ochi de pisică în întuneric, sclipi la ea.

Jace stătea într-un fotoliu de lângă pat. Era îmbrăcat în jeanşi şi un pulover cenuşiu, iar părul lui părea aproape uscat. Ţinea ceva în mâini, lucind ca metalul. O armă? Deşi împotriva cui să se înarmeze aici, în Institut – Clary nu putea să-şi închipuie.

— Ai dormit bine?

Ea dădu din cap. Îşi simţea gura încleiată.

— De ce nu m-ai trezit?

— Am crezut că-ţi poate fi de folos odihna. De altfel, ai dormit buştean. Chiar ţi-a curs şi saliva, adăugă el. Pe tricoul meu.

Clary îşi duse repede mâna la gură.

— Scuze.

— Nu ai deseori ocazia să vezi pe cineva cum îi curg balele, remarcă Jace. Mai ales într-un asemenea abandon total. Cu gura căscată larg şi toate celelalte.

— Oh, mai taci.

Pipăi prin pat până găsi telefonul şi verifică din nou apelurile, dar ştia ce avea să vadă. Niciun apel.

— E trei dimineaţa, observă ea, descurajată. Crezi că Simon e în regulă?

— Cred că e ciudat, să spun drept, zise Jace. Deşi asta n-are nimic de-a face cu ora.

Ea-şi vârî telefonul în buzunarul de la jeanşi.

— Mă duc să mă schimb.

Baia lui Jace, vopsită în alb, nu era mai mare decât a lui Isabelle, deşi era considerabil mai curată. Nu exista prea mare variaţie între camerele din Institut, se gândi Clary, închizând uşa în urma ei, dar cel puţin aici exista intimitate. Îşi smulse

bluza udă şi-o atârnă pe suportul de prosoape, se spălă pe faţă şi-şi trecu un pieptene prin părul ciufulit.

Tricoul lui Jace era prea mare pentru ea, dar materialul era moale şi plăcut pe piele. Îşi suflecă mânecile şi se întoarse în dormitor, unde-l găsi pe Jace exact unde stătuse şi înainte, uitându-se ursuz în jos, la obiectul sclipitor din mâna lui.

Ea se apleacă peste speteaza fotoliului:

— Ce-i aia?

În loc să-i răspundă, îl întoarse astfel ca să-l poată vedea ea cum trebuie. Era o bucată ascuţită, cu margini neregulate, de oglindă spartă, însă în loc să-i reflecte faţa, păstra în ea o imagine, cu iarbă verde, cer albastru şi crengi golaşe de copac.

— N-am ştiut că l-ai păstrat, zise ea. Ciobul ăla din portal.

— De aceea am vrut să vin aici, zise el. Ca să-l iau. În vocea lui se amestecau dorul şi dezgustul. Mă tot gândesc că poate o să-l văd pe tata într-o reflecţie. O să pot să-mi dau seama ce pune la cale.

— Dar nu e acolo, nu? Eu credeam că e pe-aici, pe undeva. În oraş.

Jace clătină din cap.

— Magnus l-a căutat şi nu crede că e aici.

— Magnus l-a căutat? N-am ştiut asta. Cum…

— Magnus n-a ajuns Înalt Magician degeaba. Puterile sale se extind asupra întregului oraş şi dincolo de el. Poate simţi ce se întâmplă pe-afară, până la o bună distanţă.

Clary pufni cu dispreţ:

— Poate simţi tulburările din Forţă?

Jace se răsuci în fotoliu şi se încruntă la ea:

— Nu glumesc. După ce magicianul acela a fost ucis în Tribeca, a început să facă nişte cercetări. Când am fost şi am stat la el, mi-a cerut ceva de-al tatălui meu, ca să-i poată lua urma mai repede. Eu i-am dat inelul Morgenstern. El a spus c-o să m-anunţe dacă îl simte pe Valentine pe undeva prin oraş, dar până acum n-a zis nimic.

— Poate că nu voia decât inelul tău, zise Clary. El, unul, poartă o grămadă de bijuterii.

— N-are decât să-l păstreze.

Jace strânse pumnul în jurul ciobului de oglindă; Clary observă, alarmată, sângele care începu să curgă în jurul marginilor zimţate ale sticlei, unde-i tăiaseră pielea.

— N-are nici o valoare pentru mine.

— Hei! zise ea şi se aplecă să-i ia ciobul din mână. Uşurel cu ăsta. Strecură bucăţica de portal în buzunarul jachetei lui, care atârna într-un cui de perete. Marginile ciobului erau negre de la sânge, palmele lui Jace erau crestate cu linii roşii.

— Poate ar trebui să te ducem înapoi la Magnus, zise ea, cât de blând putu. Alec e acolo cam de multă vreme şi…

— Mă îndoiesc că-l deranjează, oricum, zise Jace, dar se ridică destul de ascultător şi întinse mâna după stela sa, care era sprijinită de perete. În timp ce-şi desena o rună vindecătoare pe dosul mâinii drepte însângerate, zise:

— Voiam să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Când m-ati scos din celula din Oraşul Tăcut, cum aţi făcut? Cum aţi descuiat usa?

— Oh, am folosit o rună de Deschidere obişnuită şi...

O întrerupse un dangăt strident şi-şi lipi imediat mâna pe

buzunar, până să-şi dea seama că sunetul pe care-l auzise era mult mai puternic şi mai pătrunzător decât oricare dintre sunetele pe care le putea produce e telefonul ei. Se uită în jur, derutată.

— Asta-i soneria Institutului, zise Jace, înşfăcându-şi jacheta. Erau la jumătatea drumului spre foaier, când Isabelle, cu o expresie zăpăcită, dădu buzna pe uşa dormitorului ei, purtând o mască pentru dormit roz, de mătase, ridicată pe frunte.

— E trei dimineaţa! le zise ea, pe un ton care sugera că nu era decât vina lui Jace sau poate a lui Clary. Cine sună la uşa noastră la trei dimineaţa?

— Poate e Inchizitoarea, zise Clary, simţind că îngheaţă brusc.

— Ea putea intra fără să sune, zise Jace. Orice vânător de umbre ar fi putut intra. Institutul e închis doar mundanilor şi repudiaţilor.

Clary simţi cum i se strânge inima.

— Simon! zise ea. El trebuie să fie!

— Oh, pentru numele Îngerului, căscă Isabelle, chiar ne trezeşte la ora asta scandaloasă doar ca să dovedească dragostea lui pentru tine sau chestii de-astea? Nu putea să fi dat un telefon? Bărbaţii mundani sunt aşa nişte zevzeci!

Ajunseseră în foaier, care era pustiu; Max probabil se dusese singur la culcare. Isabelle traversă încăperea şi apăsă pe un buton de pe peretele opus. Undeva în catedrală se auzi un bufnet îndepărtat şi un uruit.

— Aşa, zise Isabelle. Liftul e pe drum.

— Nu pot să cred că n-a avut demnitatea şi prezenţa de

spirit să se îmbete şi să-şi piardă cunoştinţa în vreun canal, zise Jace. Trebuie s-o spun, sunt dezamăgit de băiat.

Clary abia de-l auzi. O senzaţie din ce în ce mai acută de frică îi închega sângele în vine. Îşi aminti visul ei: îngerii, gheaţa, Simon cu aripile însângerate. Se înfâoră.

Isabelle se uită la ea cu milă.

— E frig aici, observă ea. Întinse mâna şi luă din cuier ceea ce părea o haină de catifea albastră. Poftim, zise ea. Pune asta pe tine.

Clary o îmbrăcă şi o strânse în jurul trupului. Era prea lungă, dar călduroasă. Avea şi o glugă, tivită cu satin. Clary o lăsă pe spate, ca să poată vedea uşile liftului deschizându-se.

Se deschiseră şi arătară cabina ai cărei pereţi cu oglinzi îi reflectară faţa, palidă şi speriată. Fără nici o clipă de gândire, păşi înăuntru.

Isabelle se uită la ea, nedumerită.

Ce faci?

— E Simon jos, zise Clary. Ştiu că el e.

— Dar…

Deodată, Jace era lângă Clary, ţinând uşile deschise pentru Isabelle,

— Vino, Izzy, spuse el.

Cu un oftat teatral, ea îi urmă.

Clary încercă să-i prindă privirea, în timp ce toţi trei coborau în tăcere – Isabelle prinzându-şi în agrafe şi ultima şuviţă încolăcită a părului –, dar Jace nu voi să se uite la ea. Se uita la el însuşi, dintr o parte, în oglinda liftului, fluierând încetişor în barbă cum făcea întotdeauna când era nervos. Ea îşi aminti uşorul tremur din atingerea lui când o luase în braţe,

în Curtea Elfilor Luminii. Se gândi la expresia de pe faţa lui Simon – şi apoi la el, aproape fugind să scape de ea, dispărând în întuneric, la marginea parcului. Era un ghem de spaimă cumplită în pieptul ei şi nu-şi dădea seama de ce.

Uşile liftului se deschiseră spre naosul catedralei, însufleţit de luminile săltăreţe ale lumânărilor. Trecu pe lângă Jace în graba mare, ieşind din lift şi alergând efectiv pe culoarul strâmt dintre strane. Se împiedică de marginea hainei pe care o târa pe jos şi o ridică în mâini ca să poată goni spre imensele uşi duble. Pe dinăuntru, erau zăvorâte cu drugi de bronz de grosimea braţului lui Clary. Când întinse mâna după primul de sus, clopotul de la intrare răsună din nou prin catedrală. O auzi pe Isabelle şoptindu-i ceva lui Jace, apoi Clary se prinse cu mâinile de zăvor şi trase, simţind palmele lui Jace peste ale ei, ajutând-o să deschidă uşile grele.

Aerul nopţii se strecură înăuntru, făcând să pâlpâie lumânările în sfeşnice. Mirosea a oraş: a sare şi a emisii de gaz, a beton răcit şi a gunoi, iar printre toate aceste mirosuri familiare, izul metalic ca de monedă nouă de cupru.

La început, Clary crezu că nu era nimeni pe trepte. Apoi clipi şi îl văzu pe Raphael stând acolo, cu buclele lui negre ciufulite de vânt şi cămaşa albă descheiată la gât, arătându-şi cicatricea din adâncitura de deasupra sternului. La început, singurul lucru pe care-l văzu Clary, în timp ce se holba năucă la el, fu un cadavru. Cineva mort de-a binelea, cu braţele şi picioarele atârnând ca nişte sfori, capul căzut pe spate lăsând la vedere gâtul ciopârţit. Simţi mâna lui Jace strângându-se ca o menghină în jurul braţului ei, şi abia când se uită mai bine văzu jacheta cunoscută de velur, cu mâneca sfâşiată, tricoul

albastru de dedesubt fiind acum pătat şi stropit cu sânge, şi ţipă.

Ţipătul ei era mut. Simţi c-o lasă genunchii şi s-ar fi prăbuşit la pământ, dacă Jace n-ar fi ţinut-o în picioare.

— Nu te uita, îi zise el la ureche. Pentru Dumnezeu, nu te uita.

Dar nu putea să nu se uite la sângele care-i năclăise lui Simon părul negru, la gâtul lui sfârtecat, la muşcăturile de la încheieturile mâinilor. Puncte negre îi tulburară vederea, în timp ce se lupta să respire.

Isabelle smulse unul dintre candelabrele goale de lângă uşă şi-l îndreptă spre Raphael ca pe un trident uriaş.

— Ce i-ai făcut lui Simon?

În clipa aceea, glasul ei limpede şi autoritar sună exact ca al mamei sale.

— El no es muerto, zise Raphael, cu o voce seacă şi lipsită de emoţie.

Îl lăsă pe Simon jos, aproape la picioarele lui Clary, cu o surprinzătoare blândeţe. Ea uitase cât de puternic trebuia să fie – el, un vampir cu putere supranaturală, în pofida constituţiei sale delicate.

În lumina lumânărilor care se revărsa pe uşă, Clary putu vedea că bluza lui Simon era plină de sânge pe piept.

— Ai spus… începu ea.

— Nu e mort, zise Jace, ţinând-o mai strâns. Nu e mort.

Ea se smulse din braţele lui şi îngenunche pe beton. Nu simţi niciun dezgust să-i atingă lui Simon pielea însângerată, când îşi strecură mâinile sub capul lui, luându-l în poală.

Simţi doar oroarea şi spaima din copilărie, de când avea cinci ani şi îi spărsese mamei sale preţioasa veioză sub formă de Statuia Libertăţii. Nimic, spuse o voce din capul ei, nimic nu va mai lipi bucăţile astea la loc vreodată.

— Simon, şopti ea, atingându-i faţa. Ochelari nu mai avea. Simon, eu sunt.

— Nu te poate auzi, zise Raphael. E pe moarte.

Ridică brusc capul.

— Dar ai spus…

— Am spus că nu e mort încă, zise Raphael. Dar în câteva minute – zece, probabil –, inima lui îşi va încetini bătăile şi se va opri, Deja nu mai poate vedea sau auzi nimic.

Braţele ei se strânseră involuntar în jurul lui.

— Trebuie să-l ducem la un spital… sau să-l chemăm pe Magnus.

— Nu-l poate ajuta nimeni, zise Raphael. Nu înţelegeţi.

— Nu, zise Jace, cu glasul la fel de blând ca o mătase prevăzută cu multe vârfuri ascuţite de ac. Nu înţelegem. Şi probabil ar trebui să ne explici tu. Pentru că altminteri o să consider că eşti o lipitoare vătămătoare şi o să-ţi scot inima din piept. Aşa cum ar fi trebuit să fac ultima oară când ne-am întâlnit.

Raphael zâmbi fără veselie.

— Ai jurat să nu-mi faci rău, vânătorule de umbre. Ai uitat?

— N-am apucat să închei jurământul, îi reaminti Jace.

— Iar eu nici nu l-am început, zise Isabelle, legănând candelabrul,

Raphael nu-i dădu atenţie. Se uita în continuare la Jace.

— Îmi aduc aminte de noaptea în care aţi pătruns în Dumort

căutându-l pe prietenul vostru. De aceea l-am şi adus aici – şi arătă spre Simon –, când l-am găsit în hotel, în loc să-i las pe ceilalţi să-i bea tot sângele şi să-l ucidă. Vedeţi voi, el a dat buzna, fără să ceară voie, prin urmare a fost un joc cinstit din partea noastră. Dar l-am lăsat în viaţă, ştiind că era al vostru. N-am nici un chef de război cu nefilimii.

— A dat buzna? zise Clary, nevenindu-i să creadă. Simon n-ar face niciodată ceva atât de prostesc şi de nebunesc.

— Dar a făcut-o, zise Raphael, cu o slabă tentativă de zâmbet, pentru că se temea să nu devină unul de-al nostru şi voia să ştie dacă procesul era reversibil. Poate vă amintiţi că, pe când era prefăcut în şobolan şi voi aţi venit să-l luaţi de la noi, m-a muşcat.

— Foarte îndrăzneţ din partea lui, zise Jace. Am fost de acord.

— Probabil, zise Raphael. În orice caz, a rămas cu nişte sânge de-al meu în gură, când a făcut-o. Ştiţi că aşa ne transmitem noi puterile de la unul la altul. Prin sânge.

Prin sânge. Clary îşi aduse aminte cum Simon plecase brusc de la filmul cu vampiri de la televizor, tresărind şi ferindu-se de lumină, în McCarren Park.

— A crezut că se transforma într-unul de-al vostru, zise ea. A venit la hotel să vadă dacă era adevărat.

— Da, zise Raphael. Necazul e că efectele sângelui meu i-ar fi dispărut, probabil, cu timpul, dacă el n-ar fi făcut nimic. Dar acum…

Arătă spre trupul fără vlagă al lui Simon, cu un gest expresiv.

— Acum ce? zise Isabelle, cu o voce foarte tăioasă. Acum o

să moară?

— Şi-o să învie la loc. Acum o să fie vampir.

Vârful candelabrului se înclină spre pământ, Isabelle făcând ochii mari, şocată:

— Ce?

Jace prinse arma improvizată înainte să cadă la pământ. Când se întoarse spre Raphael, ochii lui erau sumbri.

— Minţi.

— A înghiţit sânge de vampir, zise Raphael. Prin urmare, o să moară şi o să renască, dar o să fie Copil al Nopţii. Şi pentru asta am venit. Simon este unul de-al meu, acum.

Nu exista nimic în vocea lui, nici părere de rău, nici plăcere, dar Clary nu se putu abţine să nu se gândească la bucuria ascunsă pe care trebuie s-o fi simţit pentru că avea un asemenea noroc în obţinerea unui avantaj într-un târg.

— Nu se poate face nimic? Nu există nici o cale de revers? întrebă Isabelle, cu tonuri de panică în voce.

Clary gândi, distantă, că era ciudat că tocmai ei doi, Isabelle şi Jace, care nu-l iubiseră pe Simon cum îl iubise ea, erau cei care purtau toată discuţia. Probabil tocmai de aceea vorbeau în numele ei, pentru că ea n-ar fi putut suporta să spună nici un cuvânt.

— L-aţi putea decapita şi să-i ardeţi inima în foc, dar mă îndoiesc c-o să faceţi asta.

— Nu! Braţele lui Clary se încleştară în jurul lui Simon. Să nu îndrăzneşti să-i faci vreun rău.

— Eu n-am niciun interes, zise Raphael.

— Nu vorbeam cu tine. Clary nu-şi ridică ochii. Nici să nu-ţi treacă prin gând, Jace. Nici să nu-ţi treacă prin gând.

Urmă un moment de tăcere. Ea auzi respiraţia îngrijorată a lui Isabelle, căci Raphael, fireşte, nu respira deloc. Jace şovăi un moment, înainte de a spune:

— Clary, ce ar fi vrut Simon? Asta şi-ar fi dorit pentru el?

Ea-şi ridică brusc capul. Jace se uita în jos la ea, ţinând încă în mână candelabrul cu trei vârfuri, şi deodată o imagine fulgeră pe ecranul ei mental, cu Jace ţinându-l pe Simon la pământ şi înfâgând vârfurile ascuţite ale candelabrului în pieptul lui, sângele ţâşnind ca o fântână arteziană.

— Pleacă de lângă noi! ţipă ea, atât de neaşteptat şi atât de tare, încât văzu siluetele îndepărtate ale trecătorilor de pe bulevardul din faţa catedralei întorcându-se şi uitându-se în urma lor, parcă speriate.

Jace se făcu alb ca varul, atât de alb, încât ochii lui larg deschişi păreau nişte globuri de aur, neomeneşti şi stranii, nelalocul lor.

— Clary, zise el, doar nu crezi...

Simon horcăi deodată, arcuindu-se în strânsoarea braţelor lui Clary. Ea ţipă din nou şi îl prinse în braţe, trăgându-l spre ea. Ochii lui erau larg deschişi, orbi şi înspăimântaţi. Ridică o mână. Ea nu era sigură dacă el avea să încerce să-i atingă faţa sau să i-o sfâşie cu ghearele, neştiind cine era.

— Sunt eu, zise ea împingându-i încet mâna în jos, pe piept, împletindu-şi degetele printre degetele lui. Simon, sunt eu. Sunt Clary.

Mâinile ei alunecară peste ale lui; când se uită în jos, văzu că erau ude de sânge de pe tricoul lui şi de lacrimile care curseseră pe faţa ei, fără să-şi dea seama.

— Simon, te iubesc, zise.

Mâinile lui le strânseră pe-ale ei. Răsuflă o dată – un sunet aspru, hârjâit –, după care nu mai trase aer în piept.

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Ultimele cuvinte spuse lui Simon îi răsunau lui Clary în urechi ca un ecou, când el căzu fără vlagă în braţele ei.

Isabelle veni deodată lângă ea, spunându-i ceva la ureche, dar Clary n-o auzi. Sunetul unei ape năvalnice, ca un val de flux, îi astupa urechile. Se uită cum Isabelle încerca să-i desprindă blând mâinile de pe Simon şi nu reuşea. Clary era surprinsă. Nu credea că ţinea de el atât de strâns.

Renunţând, Isabelle se ridică în picioare şi se întoarse mânioasă spre Raphael. Ţipa. La jumătatea tiradei sale, auzul lui Clary intră din nou în funcţiune, ca un radio care în sfârşit găseşte un post pe lungimea de undă.

— …şi acum ce-ar trebui să facem? striga Isabelle.

— Să-l îngropaţi, zise Raphael.

Candelabrul din mâna lui Jace se ridică din nou.

— Asta n-a fost amuzant.

— Nici n-aveam intenţia, zise vampirul, netulburat. Aşa ne facem noi. Suntem goliţi de sânge şi îngropaţi. Când îşi sapă drumul din mormânt înapoi spre lumină, acela este momentul în care un vampir se naşte.

Isabelle scoase un sunet slab de dezgust.

— Nu cred că aş putea să fac asta.

— Unii nu pot, zise Raphael. Dacă nu e nimeni prin jur ca să-i ajute să-şi sape drumul până afară, rămân aşa, captivi ca şobolanii sub pământ.

Un sunet izbucni din gâtlejul lui Clary. Un suspin la fel de

crud ca un ţipăt.

— Eu n-am să-l pun în pământ, zise ea.

— Atunci o să rămână aşa, zise Raphael fără milă. Mort, dar nu chiar mort. Fără să mai umble niciodată.

Se uitară cu toţii în jos, la ea. Isabelle şi Jace de parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea, aşteptându-i răspunsul, Raphael fără curiozitate, aproape plictisit.

— N-ai intrat în Institut pentru că nu poţi, nu-i aşa? întrebă Clary. Pentru că e pământ sfinţit şi tu eşti blestemat.

— Asta nu-i chiar… începu Jace, dar Raphael îl opri cu un gest.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, zise băiatul vampir, că nu e prea mult timp. Cu cât mai mult durează până să fie pus în pământ, cu atât mai puţin va fi în stare să-şi sape singur calea ca să iasă.

Clary se uită în jos, la Simon. Chiar arăta de parcă ar fi dormit, de n-ar fi fost rănile lungi şi adânci din carnea lui.

— Putem să-l îngropăm, zise ea. Dar vreau să fie într-un cimitir evreiesc. Şi vreau să fiu acolo când se trezeşte.

Ochii lui Raphael sclipiră:

— N-o să fie deloc plăcut.

— Niciodată nu e plăcut. Îşi încleştă fălcile. Hai să mergem. Nu mai avem decât câteva ore până la răsărit.

10
Un loc frumos şi retras

Cimitirul se afla la marginea cartierului Queens, unde imobilele de apartamente cedau locul unor case victoriene cu aspect ordonat, vopsite în culori de turtă-dulce: roz, alb şi bleu. Străzile largi erau în mare parte pustii, bulevardul urcând către cimitirul luminat decât de un singur felinar de stradă. Le-a luat puţin timp ca să deschidă, cu stelele, porţile încuiate şi încă un timp până să găsească un loc destul de ascuns unde Raphael să-nceapă să sape. Locul era în vârful unui deal, adăpostit vederii din stradă de un şir des de copaci. Clary, Jace şi Isabelle erau protejaţi de-o iluzie magică, dar nu era nici o metodă de a-l ascunde pe Raphael sau a face nevăzut corpul lui Simon, aşa că şirul copacilor oferea o bine-venită acoperire.

Pantele dealului care nu aveau vedere la stradă erau înţesate de pietre funerare, multe dintre ele purtând steaua lui David în vârf. Acestea luceau netede şi albe ca laptele în lumina lunii. În depărtare, era un lac, a cărui suprafaţă se încreţea în unde sclipitoare. Un loc frumos, gândi Clary. Un loc potrivit pentru a veni şi a depune flori pe mormântul cuiva, pentru a te aşeza un timp şi a te gândi la viaţa lor, la ceea ce însemnaseră ei pentru tine. Nu un loc plăcut pentru a veni noaptea, la adăpostul întunericului, ca să-ţi înmormântezi prietenul într-o groapă nu foarte adâncă, direct în pământ, fără beneficiile

unui sicriu sau ale unei slujbe.

— A suferit? îl întrebă ea pe Raphael.

El se uită în sus, din groapa pe care o săpa, sprijinindu-se în mânerul cazmalei precum groparul din Hamlet.

— Ce?

— Simon. A suferit? L-au chinuit vampirii?

— Nu. Să ţi se sugă sângele nu e aşa o moarte rea, zise Raphael, cu vocea lui melodioasă, alinătoare. Muşcătura te sedează. E plăcut, ca o cufundare în somn.

Un val de ameţeală trecu peste ea şi, pentru o clipă, crezu c-o leşine.

— Clary. Vocea lui Jace o smulse din reverie. Vino. Nu e nevoie să priveşti asta.

Îi întinse mâna. Uitându-se dincolo de el, o putu vedea pe Isabelle stând cu biciul în mână. Îi înfăşuraseră corpul lui Simon într-o pătură şi acum zăcea pe pământ, la picioarele ei, de parcă ea ar fi vegheat mortul. Nu mortul îşi reaminti Clary, cu înverşunare. Pe Simon.

— Vreau să fiu aici în momentul în care se trezeşte.

— Ştiu. O să ne întoarcem imediat.

Cum ea nu se clinti, Jace o apucă de braţ, iar ea nu-i opuse rezistenţă. O conduse afară din luminiş, apoi pe micul deal, în jos. Aici erau nişte bolovani, chiar dincolo de prima linie de morminte; el se aşeză pe unul, trăgându-şi fermoarul jachetei până sus. Era surprinzător de frig. Pentru prima oară, în anotimpul acesta, Clary îşi vedea aburii respiraţiei.

Se aşeză şi ea pe bolovan, lângă Jace, şi se uită spre lac. Auzi bufniturile cazmalei lui Raphael izbind pământul şi apoi bulgării lovind pământul din afara gropii. Raphael nu era om;

lucra repede. N-avea să-i ia mult ca să sape o groapă. Iar Simon nu fusese prea masiv; mormântul nu trebuia să fie prea adânc.

O durere ascuţită i se răsculă în abdomen. Se aplecă în faţă, ţinându-se de burtă.

— Mi-e rău.

— Ştiu. De aceea te-am adus aici, mai la o parte. Arătai de parcă ai fi fost gata să verşi pe picioarele lui Raphael.

Ea scoase un geamăt uşor.

— Asta poate i-ar fi şters zâmbetul încrezut de pe mutră, observă Jace, gânditor. Merită luată în calcul şi asta.

— Taci!

Durerea slăbise. Îşi dădu capul pe spate, uitându-se la lună, un cerc de argint ciobit şi lustruit, plutind pe o mare de stele.

— E vina mea.

— Nu e vina ta.

— Ai dreptate. E vina noastră.

Jace se întoarse către ea, cu exasperare vădită în linia umerilor.

— De unde ai dedus asta?

Ea se uită la el în tăcere, un moment. Avea nevoie de o tunsoare. Părul lui se ondula ca viţele sălbatice când creşteau prea lungi, în lujeri spiralaţi, de culoarea aurului alb în lumina lunii. Cicatricele de pe faţa şi de pe gâtul lui arătau de parcă ar fi fost scrijelite cu cerneală metalică. Era frumos, gândi ea nefericită, frumos şi nu avea nimic, nicio expresie, nicio linie a pometţilor sau a obrajilor, nicio arcuire a buzelor care să indice vreo trăsătură de familie, vreo asemănare cu ea sau cu mama ei. Nu semăna nici măcar cu Valentine.

— Ce-i? zise el. De ce te uiţi la mine aşa?

Îi venea să se arunce în braţele lui şi să plângă, la fel de tare cum îi venea şi să se repeadă asupra lui cu pumnii. În schimb, zise:

— Dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat la curtea zânelor, Simon ar fi încă în viată.

El se apleca şi smulse cu sălbăticie un smoc de iarbă din pământ. Ţărâna atârna de rădăcini. Îl aruncă în lături.

— Am fost siliţi să facem ce-am făcut. N-a fost ca şi cum am fi făcut-o să ne simţim noi bine sau să-l rănim pe el. De altfel, zise el, cu năluca unui zâmbet, tu eşti sora mea.

— N-o mai spune aşa…

— Ce, „soră”? Clătină din cap. Când eram mic, mi-am dat seama că dacă rosteşti un cuvânt repetat şi îndeajuns de repede, îşi pierde înţelesul. Stăteam treaz şi-mi repetam diverse cuvinte, la nesfârşit „zahăr”, „oglindă”, „şoaptă”, „întuneric”. „Soră”, zise el, încetişor. Tu eşti sora mea.

— Nu contează de câte ori o s-o spui. Tot o să fie adevărat.

— Şi nu contează ce nu mă laşi tu să spun, căci şi aia o să fie tot adevărat.

— Jace!

O altă voce, strigându-l pe nume. Era Alec, cu răsuflarea tăiată de fugă. Ţinea o pungă de plastic neagră într-o mână. În urma lui venea Magnus, cu paşi mari, anormal de înalt şi de zvelt, strălucind într-o haină lungă de piele care flutura în vânt ca aripile unui liliac. Alec opri în faţa lui Jace şi-i întinse punga.

— Am adus sânge, zise el. Aşa cum ai cerut.

Jace deschise punga, se uită în ea şi strâmbă din nas.

— Oare vreau să ştiu de unde aţi făcut rost de ăsta?

— De la o măcelărie din Greenpoint, zise Magnus, apropiindu-se de ei. Ei scurg carnea de sânge ca să fie pregătită conform cu shari'a. E sânge de animal.

— Sângele e sânge, zise Jace şi se ridică în picioare. Se uită în jos la Clary, şi şovăi. Când Raphael a zis că n-o să fie plăcut, n-a minţit. Poţi să stai aici. O trimit pe Isabelle jos, să aştepte cu tine.

Ea-şi dădu capul pe spate, ca să se uite la el. Lumina lunii îi arunca pe faţă umbrele ramurilor.

— Tu ai mai văzut vreodată un vampir înviind?

— Nu, dar eu…

— Atunci nu ştii sigur, nu?

Se ridică şi ea în picioare, iar haina albastră de la Isabelle căzu în jurul ei în falduri foşnitoare.

— Vreau să fiu acolo. Trebuie să fiu acolo.

Putea să-i vadă numai o parte din faţă în umbră, dar se gândi că arăta aproape… impresionat.

— Îmi dau seama că n-are rost să-ţi spun că acolo nu e nimic pe care să-l poţi face tu, zise el. Hai să mergem.

Raphael bătătorea un mare dreptunghi de pământ când se întoarseră înapoi în luminiş, Jace şi Clary puţin mai înaintea lui Magnus şi-a lui Alec, care păreau să se certe pe ceva. Trupul lui Simon nu mai era. Isabelle stătea pe jos, cu biciul încolăcit pe gleznă ca un cerc de aur. Tremura.

— Doamne, e frig, zise Clary, punând haina grea a lui Isabelle în jurul ei.

Catifeaua era călduroasă, cel puţin. Încercă să ignore faptul că poalele erau pătate de sângele lui Simon.

— Parcă s-a întors iarna peste noapte.

— Fii mulţumită că nu e iarnă, zise Raphael, sprijinind cazmaua de trunchiul unui copac din apropiere. Pământul îngheaţă ca fierul, iarna. Uneori e cu neputinţă să sapi, iar novicele trebuie să aştepte luni în şir, chinuit de foame sub pământ, până să se poată naşte.

— Aşa îi numiţi voi? Novici? întrebă Clary.

Cuvântul părea impropriu, cumva prea prietenos. Îi amintea de bobocii de raţă.

— Da, zise Raphael. Înseamnă încă nenăscut sau nou-născut.

În clipa aceea, dădu cu ochii de Magnus şi, pentru o fracţiune de secundă păru surprins, după care expresia i se şterse cu grijă de pe faţă.

— Înaltule magician, zise el, nu mă aşteptam să te văd aici.

— Eram curios, zise Magnus, cu ochii lui de pisică lucind. N-am văzut niciodată un Copil al Nopţii înviind.

Raphael aruncă o privire spre Jace, care se rezemase de un trunchi de copac.

— Te tot afli în surprinzător de ilustre companii, vânătorule de umbre.

— Iar vorbeşti despre tine însuţi? întrebă Jace. Netezi pământul răscolit cu vârful bocancului. Asta pare lăudăroşenie.

— Poate se referă la mine, zise Alec.

Toată lumea se uită la el, cu surprindere. Alec făcea extrem de rar glume. Zâmbi crispat.

— Scuze, zise el. Nervii.

— Nu-i nevoie de asta, zise Magnus, întinzând mâna spre

umărul lui Alec.

Alec se feri iute de atingere, iar mâna întinsă a lui Magnus căzu pe lângă el.

— Aşadar, ce facem acum? întrebă Clary, strângându-se în braţe, să-şi tină de cald.

Frigul părea să i se fi strecurat în fiecare por al corpului. Neîndoielnic, era prea frig pentru sfârşitul verii.

Raphael, observându-i gestul, zâmbi vag:

— E întotdeauna frig la răsărit, zise el. Novicii îşi trag puterea din fiinţele vii care se află în jurul lor, luând de la ele energia de a se ridica din morţi.

Clary se uită la el cu duşmănie:

— Tu nu dai semne că ţi-ar fi frig.

— Eu nu sunt viu.

Făcu un pas înapoi de pe marginea mormântului – Clary se silea să se gândească la el ca la un mormânt, de vreme ce exact asta era – şi făcu semn către ceilalţi să-i urmeze exemplul.

— Faceţi loc, zise el. Simon n-o să se poată ridica, dacă staţi toţi deasupra lui.

Se dădură grăbiţi înapoi. Clary se trezi că Isabelle se agaţă de cotul ei şi, când se întoarse, o descoperi pe cealaltă fată, lividă la faţă.

— Ce-i în neregulă?

— Totul, zise Isabelle. Clary, poate c-ar fi trebuit să-l lăsăm pur şi simplu să se ducă…

— Să-l lăsăm să moară, vrei să spui. Clary îşi smulse braţul din strânsoarea lui Isabelle. Bineînţeles că asta gândeşti. Crezi că toată lumea care nu e aidoma ţie e mai bine să fie moartă

oricum.

Chipul lui Isabelle era un portret viu al jalei.

— Nu asta…

Un zgomot tulbură luminişul, unul cum Clary nu mai auzise niciodată până atunci – un soi de bătaie ritmică venind din adâncul pământului, de parcă dintr-odată bătaia inimii lumii devenise audibilă.

Ce se întâmplă? Gândi Clary, şi atunci pământul se înălţă şi se lăsă sub ea. Căzu în genunchi. Mormântul se ondula ca un ocean agitat. Valuri apărură la suprafaţa lui. Deodată explodă în lături, bulgării de pământ zburând cât colo. Un mic munte de pământ, ca un muşuroi de furnici, se ridică. În mijlocul muntelui era o mână, cu degetele răşchirate, râcâind pământul.

— Simon! Clary încercă s-o zbughească înainte, dar Raphael o smuci înapoi. Dă-mi drumul! Încercă să se elibereze, dar strânsoarea mâinii lui Raphael era ca de oţel. Nu vezi că are nevoie de ajutorul nostru?

— Trebuie să facă asta singur, zise Raphael, fără să-i dea drumul. E mai bine în modul ăsta.

— E modul tău! Nu e al meu!

Se smulse din strânsoarea lui şi alergă spre mormânt, exact în clipa în care se înălţa, trântind-o pe ea la pământ. O siluetă gheboşată îşi croia drum afară din groapa săpată în grabă, degetele ca nişte gheare murdare înfigându-se adânc în pământ. Braţele sale goale erau negre, mânjite de noroi şi sânge. Se eliberă din pământul cleios, se târî vreun metru şi se prăbuşi.

— Simon! şopti ea.

Pentru că bineînţeles că era Simon, Simon, nu un mort. Ea se căzni să se ridice şi alergă spre el, tenişii afundându-i-se mult în pământul răscolit.

— Clary! strigă Jace. Ce faci?

Ea se împletici, sucindu-şi glezna, când piciorul i se împotmoli adânc. Căzu în genunchi lângă Simon, care zăcea la fel de nemişcat de parcă ar fi fost cu adevărat mort. Părul îi era murdar şi lipit cu bulgări de pământ, ochelari nu mai avea, tricoul era sfâşiat într-o parte, pe pielea de sub el văzându-se sânge.

— Simon, zise ea şi întinse mâna să-i atingă umărul. Simon, eşti…

Corpul lui se crispă sub degetele ei, fiecare muşchi încordându-se şi pielea devenindu-i tare ca fierul.

— … bine? sfârşi ea.

El îşi întoarse capul, iar ea îi văzu ochii. Erau lipsiţi de expresie, lipsiţi de viaţă. Cu un ţipăt ascuţit, el se rostogoli şi sări asupra ei, rapid ca un şarpe când atacă. O lovi în plin, răsturnând-o în noroi.

— Simon! strigă ea, dar el nu păru s-o audă.

Faţa îi era contorsionată, de nerecunoscut, când se aplecă deasupra ei, trăgându-şi buzele şi dezvelindu-şi caninii ascuţiţi, dinţii ca nişte colţi, sclipind în lumina lunii ca nişte ace de os alb. Îngrozită deodată, îl lovi cu picioarele, dar el o înşfăcă de umeri şi o trânti cu putere înapoi, la pământ. Mâinile lui erau însângerate, unghiile rupte, dar era incredibil de puternic, mai puternic şi decât muşchii ei de vânător de umbre. Oasele umerilor ei scrâşniră dureros, când el se aplecă deasupra ei…

Şi fu smuls şi aruncat prin aer cât colo, de parcă n-ar fi cântărit mai mult decât o pietricică. Clary sări în picioare, gâfâind, şi întâlni privirea încruntată a lui Raphael.

— Ţi-am spus să stai departe de el, zise el şi îi întoarse spatele, îngenunchind lângă Simon, care aterizase la mică distanţă şi se ghemuise, zvârcolindu-se pe pământ.

Clary trase aer în piept. Sună ca un suspin.

— Nu mă cunoaşte.

— Te cunoaşte. Dar nu-i pasă. Raphael se uită peste umăr la Jace. E flămând. Are nevoie de sânge.

Jace, care, alb la faţă, înlemnise la marginea mormântului, făcu un pas spre el şi, mut, îi întinse punga de plastic, ca pe o ofrandă. Raphael i-o smulse din mâini şi-o sfâşie. Mai multe pachete cu fluid roşu căzură din ea. Luă unul, bombănind, şi îl rupse la un colţ cu unghiile sale ascuţite, împroşcându-şi cu sânge cămaşa albă, murdară de noroi.

De parcă ar fi adulmecat sângele, Simon se ridică în mâini şi slobozi un vaiet jalnic. Încă mai era scuturat de spasme; mâinile lui cu unghiile rupte frământau pământul, iar ochii îi erau daţi peste cap, arătându-şi doar albul. Raphael îi întinse pachetul de sânge, lăsând să curgă puţin lichid roşu pe obrazul lui, desenându-i dâre stacojii pe faţa albă ca varul.

— Dă-i înainte, că merge strună, zise el, aproape fredonând. Bea, micuţule novice, bea!

Iar Simon, care fusese vegetarian de la zece ani, care n-ar fi băut lapte care nu era organic, care leşina la vederea acelor de seringă – Simon înşfăcă pachetul cu sânge din mâna fină, măslinie a lui Raphael şi îl sfâşie cu dinţii. Înghiţi sângele din câteva înghiţituri şi aruncă pachetul, slobozind un nou vaiet;

Raphael era pregătit cu al doilea pachet şi i-l puse apăsat în mână.

— Nu bea prea repede, îl avertiză el. O să ţi se facă rău.

Simon, bineînţeles, nu-i dădu ascultare; izbutise să deschidă al doilea pachet fără ajutor şi-i înghiţea lacom conţinutul. Sângele i se scurgea pe la colţurile gurii, pe gât în jos, şi îi stropi mâinile cu picături mari, roşii. Ţinea ochii închişi.

Raphael se întoarse să se uite la Clary. Ea îl simţi pe Jace uitându-se deasemenea la ea, şi pe ceilalţi, cu expresii identice de oroare şi dezgust.

— Data viitoare când se hrăneşte, zise calm Raphael, n-o să mai fie chiar aşa de haotic.

Haotic. Clary se întoarse cu spatele şi ieşi împleticindu-se din luminiş, auzindu-l pe Jace strigând după ea dar ignorându-l, pornind să alerge când ajunse la copaci. Era la jumătatea drumului pe panta dealului când durerea o lovi. Se lăsă în genunchi, icnind, de parcă tot ce era în stomacul ei se ridica într-o revărsare forţată. Când termină, se târî în patru labe mai departe şi se prăbuşi pe pământ. Ştia că se întinsese probabil pe mormântul cuiva, dar nu-i păsa. Îşi lipi faţa fierbinte de pământul rece şi se gândi, pentru prima oară, că poate morţii nu erau atât de nenorocoşi, la urma urmelor.

11
Fum şi otel

Secţia de reanimare din spitalul Beth Israel îi amintea întotdeauna lui Clary de fotografiile cu Antarctica: era rece şi părea îndepărtată, iar totul era fie cenuşiu, fie alb sau bleu-pal. Pereţii salonului mamei sale erau albi, tuburile care şerpuiau în jurul capului ei şi bancurile de instrumente ce piuiau la nesfârşit în jurul patului său erau cenuşii, iar pătura trasă până în jurul pieptului ei era bleu-pal. Faţa îi era albă. Singura pată de culoare din salon era părul ei roşu, bătător la ochi pe întinderea ca de zăpadă a pernei, ca un steag viu-colorat, nepotrivit, plantat la Polul Sud.

Clary se întrebă cum izbutise Luke să plătească pentru această rezervă, de unde veniseră banii şi cum făcuse el rost de ei. Îşi dădu cu părerea că l-ar fi putut întreba când avea să se întoarcă de la tonomatul de cafea din micuţa şi urâta cafenea de la etajul al treilea. Cafeaua de la tonomatul de acolo arăta şi avea gust precum catranul, dar Luke părea dependent de substanţa aia.

Picioarele metalice ale scaunului de lângă pat scârţâiră pe podea când Clary îl trase lângă ea şi se aşeză, încet, netezindu-şi fusta pe picioare. Ori de câte ori venea s-o viziteze pe mama ei la spital era nervoasă şi îşi simţea gura uscată, de parcă urma să fie pedepsită pentru ceva. Poate pentru că singurele dăţi când îi văzuse faţa ca acum, lipsită de expresie şi de însufleţire, era când mama ei era la un pas de a

exploda de furie.

— Mamă, zise ea.

Întinse braţul şi-i apucă mâna stângă; încă mai avea un semn de înţepătură la încheietură, acolo unde Valentine îi înfipsese un capăt al tubului. Pielea mâinii mamei sale – întotdeauna aspră şi crăpată, pătată cu vopsea şi terebentină – era acum ca scoarţa uscată a unui copac.

Clary îşi strânse degetele în jurul degetelor lui Jocelyn, simţind că i se pune un nod în gât:

— Mamă, eu… îşi drese glasul. Luke zice că mă poţi auzi. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu. Oricum, am venit pentru că am nevoie să stau de vorbă cu tine. Nu-i nimic dacă nu-mi poţi răspunde. Vezi tu, chestia e că… Înghiţi din nou şi se uită spre fereastră, la fâşia de cer albastru, vizibilă la marginea zidului de cărămidă care se ridica în faţa spitalului. E vorba de Simon. S-a întâmplat ceva cu el. Ceva care a fost din vina mea.

Acum, când nu se mai uita la faţa mamei sale, povestea se revărsă cu uşurinţă, toată: cum îi întâlnise pe Jace şi pe ceilalţi vânători de umbre, cum căutaseră Pocalul Mortal, despre trădarea lui Hodge şi bătălia de Renwick, cum aflase că Valentine era şi tatăl ei şi al lui Jace. Apoi îi povesti şi evenimentele mai recente: despre vizita din timpul nopţii în Oraşul Oaselor, despre Sabia-Sufletului şi ura Inchizitoarei faţă de Jace şi despre femeia cu păr argintiu. Iar la urmă îi povesti mamei sale despre Curtea Elfilor Luminii, despre preţul pe care îl ceruse Regina şi ce se întâmplase cu Simon după aceea. Îşi putea simţi lacrimile usturându-i gâtul în timp ce vorbea, dar era o uşurare să spună, să se confeseze cuiva,

chiar şi cuiva care, probabil, n-o putea auzi.

— Deci, în esenţă, zise ea, am stricat totul magistral. Îmi amintesc cum spuneai că începi să creşti când ai lucruri pe care ţi le aminteşti şi pe care ai vrea să le poţi schimba. Bănuiesc că asta înseamnă că acum am crescut. Doar că… doar că eu…

Am crezut că vei fi şi tu aici, când o voi face. Se înecă în propriile lacrimi, exact în clipa în care auzi pe cineva în spatele ei dregându-şi glasul.

Clary se răsuci şi-l văzu pe Luke stând în prag, cu un pahar de pastic în mână. Sub luminile fluorescente ale spitalului, observă cât de obosit arăta. Încărunţise mai mult şi bluza lui de flanelă era boţită.

— De cât timp stai acolo?

— Nu de mult, zise el. Ţ-am adus nişte cafea.

Îi întinse paharul, dar ea îl refuză cu un gest.

— Urăsc chestia aia. Are gust de picioare murdare.

La acestea, el zâmbi.

— De unde ştii ce gust au picioarele murdare?

— Ştiu eu.

Se aplecă peste pat şi sărută obrazul rece al lui Jocelyn, înainte de a se ridica.

— Pa, mamă.

Camioneta albastră a lui Luke era în parcarea de beton de sub spital. Abia când ieşiră pe autostrada FRD, el începu să vorbească

— Am auzit ce-ai spus mai devreme, la spital.

— M-am gândit eu că ai tras cu urechea, zise ea fără supărare.

Nu exista ceva pe care să i-l fi spus mamei sale, fără ca Luke să nu-l afle.

— Ce s-a întâmplat cu Simon n-a fost vina ta.

Ea îi auzi cuvintele, dar acestea părură să ricoşeze din ea ca şi cum s-ar fi lovit de un zid invizibil care o-nconjura. Ca zidul pe care îl construise Hodge în jurul ei când o trădase lui Valentine, însă de data asta nu putea auzi nimic prin el, nici nu putea simţi nimic. Era amorţită de parcă ar fi fost prinsă într-un cub de gheaţă.

— M-ai auzit, Clary?

— E drăguţ ce spui, dar bineînţeles că a fost vina mea. Tot ce i s-a întâmplat lui Simon a fost vina mea.

— Pentru că era supărat pe tine când s-a dus din nou la hotel? Dar nu s-a dus din nou la hotel pentru că era supărat pe tine, Clary. Am mai auzit de astfel de situaţii şi înainte. Lor li se spune „întunericiţi”, celor pe jumătate transformaţi. Se poate să se fi simţit atras înapoi la hotel de un imbold pe care nu şi l-a putut controla.

— Pentru că avea sângele lui Raphael în el. Însă nici asta nu s-ar fi întâmplat vreodată dacă n-ar fi fost pentru mine. Dacă nu l-aş fi dus la petrecerea aceea…

— Te-ai gândit că era un loc sigur acolo. Nu l-ai pus în nicio primejdie care pe tine să nu te fi pândit. Nu te poţi tortura aşa, zise Luke, întorcând spre Brooklyn Bridge. Apa aluneca sub ei în fâşii de un cenuşiu-argintiu. N-are nici un rost.

Ea se lăsă mai jos în scaun, strângându-şi degetele în mânecile hanoracului verde cu glugă, tricotat. Marginile acestuia aveau ciucuri, iar firele îi gâdilau obrazul.

— Uite, continuă Luke, în toţi anii ăştia de când îl cunosc, a fost întotdeauna un loc precis în care Simon a vrut să se afle şi întotdeauna s-a bătut cu disperare să fie sigur că ajunge acolo şi rămâne acolo.

— Unde e ăla?

— Oriunde te aflai tu, zise Luke. Îţi mai aduci aminte când ai căzut din copac la fermă, când aveai zece ani, şi ţi-ai rupt mâna? Îţi aduci aminte cum i-a făcut pe cei de la salvare să-l lase să vină cu tine în maşină pană la spital? A dat din mâini şi din picioare şi a zbierat până au cedat.

— Tu ai râs, îşi aminti Clary, iar mama te-a lovit cu palma în umăr.

— Era greu să nu râzi. Hotărâre ca aia într-un băieţel de zece ani e un spectacol ce merită văzut. Era ca un pitbull.

— Dacă pit bull-ii ar purta ochelari şi ar fi alergici la polen.

— Nu poţi spune ce preţ are o asemenea loialitate, zise Luke, mai serios.

— Ştiu. Nu mă face să mă simt mai prost.

— Clary, eu îţi spun că el ia singur hotărârile lui. Iar tu te învinuieşti pentru că eşti cea care eşti. Iar asta nu e vina nimănui şi nu poţi schimba nimic. Tu i-ai spus adevărul, iar el a hotărât ce voia să facă în privinţa asta. Toată lumea are o alegere de făcut; nimeni nu are dreptul să ne anuleze posibilitatea de a alege. Nici măcar din dragoste.

— Dar tocmai asta e, zise Clary. Când iubeşti pe cineva, n-ai de ales.

Se gândi la cum i se strânsese inima când Isabelle o sunase să-i spună că Jace dispăruse. Plecase de-acasă fără să se gândească nici un moment sau să ezite.

— Iubirea îţi anulează alegerile.
— E mult mai bine decât invers.
Luke cârmi camioneta şi intră pe Flatbush Clary nu-i răspunse; doar se uita tâmp pe fereastră. Zona de la ieşirea de pe pod nu era una dintre cele mai frumoase din Brooklyn; de o parte şi de alta, bulevardul era mărginit de clădiri de birouri urâte şi magazine de piese auto. De regulă, nu putea s-o sufere, dar în clipa aceea priveliştea se potrivea cu starea ei de spirit.
— Deci, mai ai veşti de la...? începu Luke, părând să decidă că era momentul să schimbe subiectul.
— Simon? Da, ştii că am.
— De fapt, voiam să spun Jace.
— Oh!
Jace o sunase pe mobil de mai multe ori şi-i lăsase mesaje. Ea nu-i răspunsese, nici nu-l sunase înapoi. A nu vorbi cu el era penitenţa ei pentru ceea ce i se întâmplase lui Simon. Era cel mai aspru mod în care se putuse gândi să se pedepsească.
— Nu, n-am.
Vocea lui Luke era grijuliu neutră:
— Poate ai vrea, totuşi. Doar ca să vezi dacă e bine. Trece probabil printr-o perioadă grea, având în vedere...
Clary se foi în scaunul ei.
— Am crezut că te interesezi tu la Magnus. Te-am auzit vorbind cu el despre Valentine şi toată povestea cu preschimbarea Sabiei-Sufletului. Sunt sigură că ţi-ar fi spus el dacă Jace n-ar fi fost bine.
— Magnus mă poate asigura în privinţa sănătăţii fizice a lui Jace. Sănătatea mintală, pe de altă parte...

— Las-o baltă. Nu-l sun pe Jace. Clary îşi auzi răceala din voce şi rămase aproape şocată de ea însăşi. Trebuie să fiu disponibilă pentru Simon, în momentul de faţă. Nici el n-o duce mai bine cu sănătatea mintală.

Luke oftă.

— Dacă-i este greu să se împace cu noua sa condiţie, poate ar trebui…

— Bineînţeles că are greutăţi!

Îi aruncă lui Luke o privire acuzatoare, dar el era concentrat la trafic şi nu observă.

— Mai ales tu ar trebui să înţelegi cum e să...

— … să te trezeşti într-o zi monstru? Luke n-o spuse cu amărăciune, ci doar obosit. Ai dreptate într-adevăr, înţeleg. Şi dacă vrea vreodată să stea de vorbă cu mine, aş fi bucuros să-i spun tot ce ştiu. O să treacă de asta, chiar dacă îşi închipuie că nu.

Clary se încruntă. Soarele apunea chiar în spatele lor, făcând oglinda retrovizoare să lucească precum aurul. O usturau ochii din cauza strălucirii.

— Nu-i aceeaşi situaţie, zise ea. Cel puţin tu ai crescut ştiind că vârcolacii erau reali. Înainte să poată spune cuiva că el e vampir, va trebui să-i convingă întâi că vampirii există.

Luke dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

— Sunt sigur că ai dreptate.

Erau acum în Williamsburg, străbătând pe jumătate pustiul Kent Avenue, printre depozitele ce se ridicau de-o parte şi de alta.

— Totuşi. I-am făcut rost de ceva. E în torpedou. Pentru orice eventualitate…

Clary deschise brusc torpedoul şi se încruntă. Scoase o broşură lucioasă, împăturită, de genul celor care se păstrează în învelitori de plastic transparent prin sălile de aşteptare ale spitalelor.

— „Cum să le dai părinţilor vestea că eşti homosexual”, citi ea cu voce tare. LUKE! Nu fi caraghios! Simon nu e gay, e vampir.

— Ştiu, dar broşura este despre cum să le spui părinţilor adevărurile dificile despre tine, pe care ei s-ar putea să nu vrea să le accepte. Poate ar putea să adapteze unul dintre discursuri sau doar să asculte sfatul, în general…

— Luke!

Se răsti atât de tăios, încât el opri camioneta cu un scrâşnet prelung de frâne. Erau chiar în faţa casei lui, apa din East River sclipind posomorât în stânga lor, sub cerul vârstat de funingine şi umbre. O altă umbră, mai neagră, stătea ghemuită pe veranda casei lui Luke.

Luke îşi miji ochii. În forma sa de lup, îi mărturisise el lui Clary, vederea lui era perfectă; în forma umană, rămăsese miop.

— Ăla e…?

— Simon. Da. Îl recunoştea chiar şi după conturul corpului. Mă duc să vorbesc cu el.

— Sigur. Eu o să… a… mai fac nişte drumuri. Mai am nişte chestii de luat.

— Ce chestii?

El îi făcu semn să-şi vadă de drum.

— Chestii de mâncat. O să mă întorc într-o jumătate de oră. Nu staţi afară, totuşi. Intrati în casă şi încuiaţi uşa.

— Ştii c-o să încui.

Ea se uită în urma camionetei care luă viteză şi se îndepărtă, apoi se întoarse spre casă. Inima îi bătea cu putere. Vorbise cu Simon la telefon de vreo câteva ori, dar nu-l mai văzuse de când îl aduseseră, turmentat şi plin de sânge, la Luke acasă, în primele ore sumbre ale dimineţii aceleia oribile, ca să se spele şi-apoi să-l conducă acasă la el, cu maşina. Ea se gândise că ar fi trebuit să-l ducă la Institut, dar fireşte că asta era imposibil. Simon n-avea să mai calce niciodată într-o biserică sau sinagogă.

Ea se uitase lung după el, cum străbătuse aleea până la intrarea casei lui, cu umerii aduşi în faţă de parcă ar fi mers împotriva unui vânt ce sufla cu putere. Când lumina de pe verandă se aprinse automat, el se ferise de ea, şi Clary ştiuse că o făcuse din pricină că el crezuse c-ar fi fost lumina soarelui; şi începuse să plângă în tăcere, pe bancheta din spair a camionetei, lacrimile spărgându-se de ciudata pecete negricioasă de pe antebratul ei.

„Clary”, şoptise Jace şi dăduse s-o ia de mână, dar ea se ferise de el întocmai cum se ferise Simon de lumină. Nu voia să-l atingă. N-avea să-l mai atingă niciodată. Asta era penitenţa ei, plata pentru ceea ce îi făcuse lui Simon.

Acum, în timp ce urca treptele spre veranda lui Luke, simţi cum gura i se usucă şi i se umflă gâtul, sub presiunea lacrimilor. Îşi porunci să nu plângă. Plânsul n-avea decât să înrăutăţească lucrurile.

El şedea în umbrele de la colţul verandei, privind-o. Ea îi zări sclipirea ochilor în întuneric. Se întrebă dacă mai avusese tipul ăsta de lumină în ei şi înainte; nu-şi putea aminti.

— Simon?

El se ridică dintr-o singură mişcare graţioasă, care-i dădu lui Clary fiori pe şira spinării. Simon fusese oricum, dar niciodată graţios. Şi mai era ceva schimbat la el, ceva foarte diferit…

— Scuze dacă te-am speriat.

Vorbi măsurat, aproape oficial, de parcă erau străini.

— E-n regulă, doar… De cât timp eşti aici?

— Nu de mult. Nu pot merge pe afară decât după ce soarele începe să apună, îţi aminteşti? Din întâmplare, am scos mâna pe fereastră vreo doi centimetri, ieri, şi aproape că mi-am făcut scrum degetele. Norocul e că mă vindec repede.

Ea scotoci neîndemânatică după chei, descuie uşa şi o deschise larg. O lumină palidă se revărsă pe verandă.

— Luke a zis că ar trebui să stăm înăuntru.

— Pentru că noaptea bântuie creaturile rele, zise Simon, trecând pe lângă ea.

Livingul era inundat de lumină galbenă, caldă. Clary închise uşa în urma lor şi puse siguranţa. Haina albastră a lui Isabelle mai atârna încă în cuier, lângă uşă. Voise să o ducă la o curăţătorie, ca să vadă dacă i se puteau scoate petele, dar nu avusese ocazia. Se uită la ea un moment, făcându-şi curaj, înainte de a se întoarce să se uite la Simon.

El stătea în mijlocul camerei, stingherit, cu mâinile vârâte în buzunarele jachetei. Purta jeanşi şi un tricou uzat cu I LOVE NEW YORK, care fusese al tatălui său. Totul la el îi era familiar lui Clary şi totuşi i se părea un străin.

— Ochelarii tăi, zise ea, dându-şi seama cu întârziere ce anume i păruse straniu, pe verandă. Nu-i mai porţi.

— Ai văzut vreodată un vampir cu ochelari?
— Păi, nu, dar…
— Nu mai am nevoie de ei. Vederea perfectă pare că vine odată cu noua sferă de interes.
Se aşeză pe canapea, iar Clary îi urmă exemplul, aşezându-se lângă el, dar nu prea aproape. De la distanţa asta, putu vedea cât de palidă îi era pielea, venele albastre desluşindu-i-se pe sub ea. Ochii fără ochelari păreau uriaşi şi întunecaţi, iar genele ca nişte linii trase în tuş.
— Bineînţeles că mai trebuie să-i port prin casă, altminteri maică-mea s-ar speria de moarte. Va trebui să-i spun că am de gând să port lentile de contact.
— Va trebui să-i spui, după o perioadă, zise Clary cu mai multă siguranţă decât simţea. Nu-ţi poţi ascunde… condiţia veşnic.
— Pot încerca. Îşi trecu degetele prin părul negru, strâmbându-se. Clary, ce-o să fac? Mama îmi tot aduce de mâncare, iar eu trebuie s-o arunc pe fereastră… n-am ieşit pe-afară în astea două zile, dar nu ştiu cât o mai pot duce pretextând că am gripă. În cele din urmă, o să mă ducă la doctor – şi atunci? Inima mea nu bate. El o să-i spună că sunt mort
— Sau o să scrie despre tine ca despre un miracol medical, zise Clary.
— Nu-i amuzant.
— Ştiu, doar încercam să…
— Mă gândesc încontinuu la sânge, zise Simon. Îl visez. Mă trezesc cu el în minte. Foarte curând o să ajung să scriu poezii morbide emo despre asta.

— Nu ai sticlele alea cu sânge pe care ţi le-a dat Magnus? Doar n-ai rămas fără, nu?

— Le am. Sunt în minifrigiderul meu. Dar nu mi-au mai rămas decât trei. Glasul îi era gâtuit de încordare. Şi ce-o să fac când o rămân fără?

— N-ai să rămâi. O să-ţi mai aducem noi, zise Clary, cu mai multă încredere decât simţea.

Se gândea că l-ar putea întotdeauna mitui pe furnizorul prietenos de sânge de miel al lui Magnus, însă toată treaba asta îi făcea greaţă.

— Uite, Simon, Luke crede c-ar trebui să-i spui mamei tale. Nu te poţi ascunde de ea la nesfârşit.

— Aş putea să încerc naibii.

— Gândeşte-te la Luke, zise ea cu disperare. Poţi încă să mai ai o viaţă normală.

— Şi cum rămâne cu noi? Vrei un iubit vampir?

Râse cu amărăciune.

— Pentru că prevăd multe picnicuri romantice în viitorul nostru. Tu, bând o pină colada virgină. Eu, bând sângele unei virgine.

— Gândeşte-te la asta ca la un handicap, îl îndemnă Clary. Trebuie doar să înveţi cum să-ţi duci viaţa adaptându-te. Mulţi oameni o fac.

— Nu sunt sigur că eu sunt om. Nu mai sunt.

— Pentru mine eşti, zise ea. Oricum, să fii om e o condiţie supraevaluată.

— Cel puţin, Jace nu mă mai poate numi mundan de-acum încolo. Ce ai în mână? întrebă el observând broşura, încă strânsă sul în mâna ei stângă.

— Oh, asta? O ridică în faţa ochilor. „Cum să le dai vestea părinţilor că eşti homosexual.”
El făcu ochii mari.
— Vrei să-mi spui ceva?
— Nu-i pentru mine. E pentru tine.
I-o dădu.
— Eu nu trebuie să-i dau vestea mamei că sunt homosexual, zise Simon. Ea deja mă crede gay, pentru că nu mă interesează sporturile şi n-am avut încă o relaţie serioasă cu o fată. Nu că ar şti ea ceva despre asta, oricum.
— Dar trebuie să-i dai vestea că eşti vampir, îi atrase atenţia Clary. Luke s-a gândit că, ştii tu, ai putea folosi una dintre sugestiile de discurs din broşură, însă folosind cuvântul „nemort”, în loc de…
— Înţeleg, înţeleg. Simon deschise broşura. Uite, o să fac exerciţii pe tine. Îşi drese glasul. „Mamă, am ceva să-ţi spun. Sunt nemort. Acum, ştiu că s-ar putea să ai nişte idei preconcepute despre nemorţi. Ştiu că s-ar putea să nu fii foarte împăcată cu ideea că eu sunt nemort. Dar vreau să-ţi spun că nemorţii sunt întocmai ca tine şi ca mine.” Simon făcu o pauză. Adică, bine. Probabil mai mult ca mine decât ca tine.
— SIMON!
— Bine, bine. Continuă să citească: „Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi este că eu sunt aceeaşi persoană care am fost dintotdeauna. Faptul că sunt nemort nu este cel mai important lucru din existenţa mea. E doar o parte din ceea ce sunt eu. Al doilea lucru pe care trebuie să-l înţelegi este că aceasta nu este o opţiune. Am fost născut în felul acesta.”

Simon aruncă pe furiş o privire spre ea, peste broşură. Pardon, „renăscut în felul acesta”.

Clary oftă:

— Nu te străduieşti.

— Cel puţin pot să-i spun că m-ai îngropat într-un cimitir evreiesc, zise Simon, abandonând broşura. Poate ar trebui să încep de jos. Să-i spun mai întâi soră-mii.

— Vin şi eu cu tine, dacă vrei. Poate le ajut eu să înţeleagă.

El se uită la ea, surprins, şi văzu cum se crapă platoşa lui de umor negru, lăsând să i se întrezărească frica de dedesubt.

— Ai face tu asta?

— Păi… începu Clary, dar fu întreruptă de un asurzitor scrâşnet de frâne şi de zgomot de parbriz spart.

Sări în picioare şi dădu fuga la fereastră, urmată de Simon. Trase perdeaua deoparte şi se uită afară.

Camioneta lui Luke era căţărată pe peluză, cu motorul mergând, iar dâre negre de cauciuc ars tăiau trotuarul de-a curmezişul. Unul dintre farurile camionetei era aprins; celălalt fusese zdrobit şi se vedea o pată negricioasă pe radiatorul din faţă – şi ceva gheboşat, alb şi nemişcat, zăcând în faţa roţilor. Clary simţi că i se umple gura de fiere. Călcase Luke pe cineva? Dar nu… nerăbdătoare, râcâi iluzia magică din cîmpul ei vizual, cum ar fi râcâit noroiul de pe un geam. Creatura de sub roţile lui Luke nu era omenească. Era netedă, albă, aproape larvară, şi se zvârcolea ca un vierme prins cu boldul de o scândură.

Portiera din partea şoferului se deschise brusc şi Luke sări jos. Neluând în seamă creatura prinsă sub roţile sale, se repezi cu toată viteza spre peluză, spre verandă. Urmărindu-l cu

privirea, Clary văzu că în umbrele verandei era o formă neagră întinsă. Forma aceasta era omnească – micuţă, cu păr deschis la culoare, împletit în multe codiţe…

— Aia e fata vârcolac, Maia. Simon păru uluit. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

Clary îşi înşfăcă stela de pe raftul de sus al bibliotecii. Coborâră tropăind pe scări şi goniră spre umbrele unde Luke se ghemuise, cu mâinile pe umerii Maiei, ridicând-o şi sprijinind-o blând de o latură a verandei. Clary văzu că bluza îi fusese sfâşiată la piept şi că în umărul ei se vedea o rană, din care se sângele curgea în valuri lente, cu fiecare puls,

Simon încremeni în loc. Clary, aproape ciocnindu-se de el, îi aruncă o exclamaţie de surpriză şi o privire mânioasă, înainte să-şi dea seama. Sângele. Lui Simon îi era frică de el, frică să se uite la el.

— E-n regulă, zise Luke, în timp ce Maia îşi roti capul şi gemu. O bătu uşurel cu palma pe obraz, iar pleoapele ei tremurară şi se deschiseră. Maia! Maia, mă poţi auzi?

Ea clipi şi dădu din cap, ameţită.

— Luke? şopti ea. Ce s-a întâmplat? Se chirci. Umărul meu…

— Hai mai bine să te duc înăuntru.

Luke o ridică în braţe, iar Clary îşi aduse aminte că întotdeauna gândise că el era surprinzător de puternic pentru cineva care lucra într-o librărie. Forţa aceea o pusese pe seama faptului că tot timpul avea de mânuit cutiile acelea grele de cărţi. Acum ştia mai bine.

— Clary! Simon! Veniţi!

Intrară înapoi în casă, unde Luke o aşeză pe Maia pe canapeaua ponosită de velur cenuşiu. Îl puse pe Simon să dea fuga după o pătură şi pe Clary la bucătărie, după un prosop. Când Clary se întoarse, o desccoperi pe Maia ridicată în capul oaselor şi sprijinită de una dintre perne, roşie la faţă şi febrilă. Vorbea rapid şi nervos cu Luke:

— Străbăteam peluza când… am adulmecat ceva. Ceva putred, precum gunoiul. M-am întors şi m-a atacat…

— Cine te-a atacat? zise Clary, întinzându-i prosopul lui Luke.

Maia se încruntă.

— Nu l-am putut vedea. M-a doborât la pământ şi după aceea... am încercat să-l lovesc şi să-l arunc de pe mine, dar era prea rapid…

— Am văzut, zise Luke, cu voce egală. Veneam cu maşina spre casă şi te-am văzut când traversai peluza, apoi l-am văzut urmărindu-te, în umbră, imediat în spatele tău. Am încercat să strig pe fereastră la tine, dar nu m-ai auzit. Apoi, te-a pus la pământ.

— Cine a urmărit-o? întrebă Clary.

— Un demon drevak, zise Luke, cu voce sumbră. Ăştia sunt orbi. Iau urma prăzii după miros. Am intrat cu maşina pe peluză şi l-am strivit.

Clary aruncă o privire pe fereastră spre camionetă. Creatura care se zvârcolise sub roţi dispăruse – nimic surprinzător: demonii întotdeauna se întorceau în dimensiunea lor originară când mureau.

— De ce să fi atacat-o pe Maia? îşi coborî vocea, când îi răsări un gând în minte: Crezi că a fost Valentine? Căutând

sânge de vârcolac pentru vraja lui? Şi-a fost întrerupt în ultima clipă…

— Nu prea cred, zise Luke, spre surprinderea ei. Demonii devrak nu sug sângele şi categoric n-ar fi putut comite măcelul pe care l-aţi văzut voi în Oraşul Tăcut. De regulă, ei sunt iscoade şi mesageri. Cred că pur şi simplu Maia i-a ieşit în cale.

Se aplecă să se uite la Maia, care gemea încetişor, cu ochii închişi.

— Poţi să-ţi ridici mâneca, să-ţi văd umărul?

Fata vârcolac îşi muşcă buza şi încuviinţă dând din cap, apoi duse o mână şi-şi suflecă mâneca puloverului. Imediat sub umăr avea o rană lungă. Sângele se uscase, făcându-se crustă pe braţul ei. Clary îşi ţinu respiraţia văzând că tăietura zimţată şi roşie era tivită cu ceea ce păreau mici ace negre, ieşindu-i grotesc de sub piele.

Maia se uită la braţul ei, cu evidentă groază.

— Ce sunt astea?

— Demonii devrak nu au colţi; au ghimpi veninoşi în gurile lor, zise Luke. Câţiva dintre ghimpii ăia s-au rupt şi au rămas în pielea ta.

Maia începu să clănţăne din dinţi.

— Venin? O să mor?

— Nu şi dacă ne mişcăm repede, o linişti Luke. O să fiu nevoit să ţi-i extrag totuşi, iar asta o să doară. Crezi că poţi rezista?

Faţa lui Maia se schimonosi de durere. Izbuti să dea din cap:

— Tu… scoate-i odată.

— Ce să scoată? întrebă Simon, intrând în clipa aceea, cu o pătură un ansă sul.

Scăpă din mână pătura când îi văzu braţul Maiei şi se dădu involuntar un pas înapoi.

— Ce sunt ăia?

— Ţi se face rău când vezi sânge, mundane? zise Maia, cu un zâmbet firav şi strâmb. Apoi tresări. Oh! Doare…

— Ştiu, zise Luke, înfăşurându-i partea de jos a braţului cu prosopul.

De la centură scoase un cuţit cu lamă subţire. Maia aruncă o privire spre cuţit şi închise ochii strâns.

— Fă ce trebuie să faci, zise ea cu voce pierită. Dar… nu vreau să se uite ceilalţi.

— Înţeleg.

Luke se întoarse spre Simon şi Clary.

— Mergeţi în bucătărie, amândoi, zise el. Sunaţi la Institut. Spuneţi-le ce s-a întâmplat şi rugaţi-i să ne trimită pe cineva. Nu ne mai pot trimite un Frate, aşa că să vină, de preferat, cineva cu pregătire medicală sau un magician.

Simon şi Clary se holbau la el, paralizaţi la vederea cuţitului şi a braţului Maiei învineţindu-se treptat.

— Duceţi-vă odată! repetă Luke, mai răstit, şi de data asta îl ascultară.

12
Ostilitatea viselor

Simon o urmări pe Clary, care se rezemă de frigider, muşcându-şi buza cum făcea întotdeauna când era supărată. Adesea uita cât de gingaşă era, cât de fragilă şi delicată, dar în momente ca acesta – momente când ar fi vrut s-o ia în braţe – era oprit de gândul că dac-ar fi strâns-o prea tare, ar fi putut s-o rănească, mai ales acum, când nu-şi mai cunoştea propriile puteri.

Ştia că Jace nu simţea asta. Simon privise, cu o senzaţie de leşin, incapabil să se uite în altă parte, cum Jace o luase în braţe pe Clary şi o sărutase cu atâta forţă, încât Simon crezuse că unul dintre ei sau amândoi s-ar fi putut sfărâma. O strânsese în braţe de parcă ar fi vrut s-o strivească de el, de parcă ar fi putut să facă din ei doi o singură persoană.

Desigur, Clary era puternică, mai puternică decât o crezuse Simon, Era vânător de umbre, cu tot ce presupunea asta. Însă nu contase; ceea ce fusese între ei încă mai exista la fel de plăpând ca o flacără de lumânare pâlpâitoare, la fel de delicat ca o coajă de ou – şi el ştia că dacă-l sfărâma, dacă-l lăsa cumva să se spargă şi să fie distrus, ceva dinăuntrul lui avea să se sfărâme de asemenea, ceva care nu va mai putea fi niciodată reparat.

— Simon. Vocea ei îl readuse cu picioarele pe pământ. Simon, mă asculţi?

— Ce? Da, te-ascult. Fireşte.

Se rezemă de chiuvetă, încercând să pară atent. Robinetul picura, ceea ce pe moment îi distrase din nou atenţia – fiecare picătură argintie de apă părea să sclipească, într-o perfectă formă de lacrimă, înainte să cadă. Privirea de vampir era o chestie stranie, gândi el. Atenţia îi tot era atrasă de cele mai banale lucruri – scânteierile apei, crăpăturile înflorite într-o bucată de asfalt, lucirile petelor de ulei de pe stradă –, de parcă nu le-ar mai fi văzut niciodată până atunci.

— Simon! zise Clary din nou, exasperată.

El îşi dădu seama că îi întindea ceva roz şi metalic. Noul ei telefon mobil.

— Am spus că vreau să-l suni pe Jace.

Asta îl trezi de-a binelea.

— Eu să-l sun pe el? Pe mine mă urăşte.

— Nu, nu te urăşte, zise ea, deşi îşi dădu seama din privirea lui că nici ea nu era decât pe jumătate convinsă de asta. Oricum, eu nu vreau vorbesc cu el. Te rog!

— Bine.

Luă telefonul din mâna ei şi derulă lista de contacte până la numărul lui Jace.

— Ce vrei să-i spun?

— Spune-i ce s-a întâmplat. O să ştie el ce-i de făcut.

Jace răspunse la al treilea apel, cu respiraţia tăiată:

— Clary, zise el, făcându-l pe Simon să tresară, până când îşi dădu seama că, bineînţeles, pe ecranul telefonului său trebuie să fi apărut numele lui Clary. Clary, eşti bine?

Simon şovăi. Jace avea o voce pe care nu i-o mai auzise niciodată, o îngrijorare neliniştită, fără urmă de sarcasm sau

eschivare. Aşa îi vorbea el lui Clary când erau singuri? Simon se uită la ea; îl urmărea cu ochii ei verzi larg deschişi, rozându-şi fără să-şi dea seama unghia degetului arătător de la mâna dreaptă.

— Clary, zise din nou Jace. Am crezut că mă eviţi…

Un fulger de iritare îl străbătu pe Simon. Îi veni să-i urle în telefon: Tu eşti fratele ei, atâta tot. Nu îţi aparţine. N-ai nici un drept să vorbeşti aşa, cu…

…cu inima zdrobită.. Asta era expresia potrivită. Deşi nu se gândise niciodată că Jace ar fi putut avea o inimă care să poată fi zdrobită.

— Ai ghicit, zise el, cu răceală. Încă o face. Sunt Simon.

Urmă o tăcere atât de lungă, încât Simon se întrebă dacă Jace nu închisese.

— Alo?

— Te aud. Vocea lui Jace era acum uscată şi rece ca frunzele de toamnă, fără strop de vulnerabilitate. Dacă m-ai sunat doar ca să trăncănim, mundane, trebuie să fii mai singur decât am crezut.

— Crede-mă, nu te-aş fi sunat dacă aş fi avut de ales. Fac asta pentru Clary.

— Ea e bine? Vocea lui Jace era încă uscată şi rece, dar cu un surplus de nuanţă acum, ca frunzele de toamnă acoperite de o pojghiţă dură de gheaţă. Dacă s-a întâmplat ceva cu ea...

— Nu s-a întâmplat nimic cu ea.

Simon se luptă să nu-i răzbată mânia în voce. Cât de scurt putu, îl puse pe Jace la curent cu evenimentele din seara aceea şi cu starea Maiei; Jace aşteptă până termină, apoi turui o rafală de instrucţiuni scurte. Simon ascultă năucit şi se trezi

dând din cap, până să-i treacă prin gând că, fireşte, Jace nu-l putea vedea. Începu să vorbească şi-şi dădu seama că era ascultat de… nimeni; celălalt închisese. Rămas fără cuvinte, Simon închise telefonul şi i-l întinse lui Clary.

— Vine aici.

Ea se lăsă moale, sprijinindu-se de chiuvetă.

— Acum?

— Acum. Magnus şi Alec o să fie cu el.

— Magnus? zise ea zăpăcită, iar apoi: Oh, bineînţeles. Jace trebuie să fi fost la Magnus acasă. Eu credeam că era la Institut, dar bineînţeles că nu avea cum să fie acolo. Eu…

Un strigăt îndurerat răsunând din living îi tăie vorba. Făcu ochii mari. Simon simţi cum i se ridică părul la ceafă.

— E-n regulă, zise el, cât de liniştitor putu. Luke nu i-ar face vreun rău Maiei.

— Îi face rău. N-are de ales, zise Clary şi clătină din cap. Se tot întâmplă, zilele astea. Niciodată nimeni nu are de ales.

Maia strigă din nou, iar Clary se prinse cu mâinile de bufet, de parcă ea însăşi suferea.

— Urăsc asta! izbucni ea. Urăsc totul! Întotdeauna să fii speriat, întotdeauna să fii vânat, întotdeauna să te întrebi cine va fi următorul rănit. Îmi doresc să mă pot întoarce înapoi, la cum obişnuiau să fie lucrurile.

— Dar nu poţi. Niciunul dintre noi nu poate, zise Simon. Măcar tu încă mai poţi ieşi afară la lumina zilei.

Ea se întoarse spre el, cu gura întredeschisă, cu ochii mari şi întunecaţi.

— Simon, n-am vrut să…

— Ştiu că n-ai vrut. Bătu în retragere, simţindu-se de parcă

i-ar fi rămas ceva în gât. Mă duc să văd cum se descurcă, dincolo.

Pentru o clipă, crezu că o să vină şi ea, dar ea lăsă uşa de la bucătărie să se închidă între ei, fără să intervină.

Toate luminile erau aprinse în living. Maia zăcea lividă la faţă pe canapea, cu pătura pe care o adusese el trasă până peste piept. Ţinea tampon prosopul pe braţul drept; prosopul era aproape plin de sânge. Ochii îi erau închişi.

— Unde e Luke? rosti Simon, apoi tresări, întrebându-se dacă tonul lui nu fusese prea aspru, prea interogator.

Ea arăta groaznic, cu ochii adânciţi în orbitele livide, cu gura încleştată de durere. Deschise ochii cu greu şi-i fixă asupra lui.

— Simon, şuieră ea. Luke s-a dus până afară, să mute maşina de pe peluză. Îşi făcea griji din cauza vecinilor.

Simon aruncă o privire spre fereastră. Văzu lumina farurilor trecând peste casă, când Luke aduse maşina pe alee.

— Cum te simţi? întrebă el. Ţi-a scos chestiile alea din braţ?

Ea dădu din cap, vlăguită.

— Sunt atât de obosită, şopti ea printre buzele crăpate. Şi… mi-e sete.

— Ţi-aduc eu nişte apă.

Erau o carafă şi câteva pahare pe bufetul de lângă masa de sufragerie. Simon turnă un pahar plin cu lichidul călduţ şi i-l aduse Maia, Mâinile îi tremurară uşor şi vărsă câteva picături, când ea luă paharul de la el. Îşi ridicase capul, vrând să spună ceva – „mulţumesc”, probabil –, când degetele lor se atinseră, iar ea se dădu înapoi cu o smucitură, încât paharul zbură cât

colo. Se ciocni de marginea măsuţei de cafea şi se sparse, apa împrăştiindu-se pe parchetul lustruit.

— Maia? Eşti bine?

Ea se chirci, ferindu-se de el, apăsându-şi umerii de speteaza canapelei, dezvelindu-şi dinţii. Ochii îi deveniseră galbeni şi luminoşi. Un mârâit gros îi ieşi din gâtlej, ca de câine încolţit.

— Maia? zise Simon din nou, înspăimântat.

— Vampir, mârâi ea.

El îşi simţi capul aruncat pe spate, de parcă ea l-ar fi plesnit peste obraz.

— Maia…

— Am crezut că eşti uman. Dar eşti un monstru. O lipitoare.

— Sunt uman… adică, am fost uman. Am fost prefăcut în vampir. Acum câteva zile. Mintea îi plutea în derivă; se simţea ameţit şi îngreţoşat. La fel cum ai fost şi tu…

— Nu te compara tu cu mine vreodată!

Se chinuise să se ridice în capul oaselor, în timp ce ochii aceia fantomatici încă erau lipiţi de el, ţintuindu-l cu dezgust.

— Eu sunt încă umană, încă vie… tu eşti o creatură moartă care se hrăneşte cu sânge.

— Sânge de animal..

— Doar pentru că nu te poţi atinge de sânge omenesc, altminteri vânătorii de umbre te-ar arde de viu…

— Maia, zise el, iar numele ei în gura lui era pe jumătate furie, pe jumătate implorare.

Făcu un pas spre ea, iar mâna ei ţâşni, cu unghiile ieşite din degete precum ghearele, dintr-odată imposibil de lungi. Îi sfâşiară obrazul, făcându-l să se dea înapoi şi să se clatine, cu

mâna lipită de faţă. Sângele îi şiroi pe obraz, intrându-i în gură. Îi simţi gustul sărat şi stomacul lui chiorăi.

Maia era ghemuită pe braţul canapelei acum, cu genunchii ridicaţi la piept, degetele cu gheare lăsând găuri adânci în catifeaua cenuşie. Un mârâit grav ieşi din gâtlejul ei, iar urechile i se lungiră şi i se lipiră de ţeastă. Când îşi dezveli iarăşi dinţii, erau lungi şi ascuţiţi – nu subţiri ca acul, cum erau ai lui, ci puternici, albi, de câine. Lăsase să cadă prosopul însângerat care-i înfăşurase braţul, iar el văzu adânciturile rămase în urma ghimpilor, sclipirea sângelui izvorând, risipindu-se…

O durere ascuţită în buza de jos îl anunţă că şi lui îi ieşiseră colţii din tecile lor. O parte din el ar fi vrut să se lupte cu ea, s-o pună la pământ şi să-i înţepe pielea cu colţii, să-i bea sângele. Restul din el parcă ţipa. Făcu un pas înapoi, apoi încă unul, cu mâinile întinse de parcă ar fi putut s-o ţină la distanţă.

Ea se încordă să facă saltul, tocmai când uşa de la bucătărie se deschise brusc şi Clary dădu buzna în cameră. Sări pe măsuţa de cafea, aterizând cu uşurinţa unei pisici. Ţinea ceva în mână, ceva care, când îşi ridică braţul, scânteie alb-argintiu. Simon văzu că era un pumnal cu o lamă arcuită elegant ca o aripă de pasăre; un pumnal care şuieră pe lângă părul Maiei, la câţiva milimetri de faţa ei, şi se înfipse până la plăsele în perna canapelei cenuşii. Maia încercă să se dea înapoi şi icni; lama trecusc prin mâneca ei şi o ţintuise de canapea.

Clary smulse lama înapoi. Era unul dintre pumnalele lui

Luke. În clipa în care crăpase uşa bucătăriei şi văzuse ce se întâmpla în living, pornise glonţ spre locul secret unde-şi păstra el armele, în biroul său. Maia poate că era slăbită şi suferindă, dar arăta îndeajuns de nebună să ucidă, iar Clary nu se îndoia de abilităţile ei.

— Ce naiba v-a apucat? Ca de la o mare depărtare, Clary se auzi vorbind, iar tonul de oţel din vocea ei o ului şi pe ea. Vârcolaci, vampiri – amândoi sunteţi repudiaţi.

— Vârcolacii nu rănesc oamenii, nici unul pe altul. Vampirii suni ucigaşi. Unul a ucis un băiat în gang la Luna Vânătorului chiar deunăzi…

— Ăla n-a fost un vampir. Clary o văzu pe Maia îngălbenindu-se la siguranţa din vocea ei. Şi dacă v-aţi putea opri să mai daţi vina unii pe alţii tot timpul, pentru orice lucru rău care se întâmplă în Lumea de Jos, poate că nefilimii ar începe să vă ia în serios şi să facă într-adevăr ceva pentru voi.

Se întoarse spre Simon. Crestăturile feroce din obrazul lui deja se vindecaseră şi se mai vedeau doar ca nişte linii roşii-argintii.

— Eşti bine?

— Da. Glasul abia i se auzea. Clary îi putu vedea privirea îndurerată şi, pentru o clipă, fu nevoită să se lupte cu pofta de a o gratula pe Maia cu un potop de injurii. Sunt bine.

Clary se întoarse iar spre fata vârcolac.

— Ai noroc că el nu e la fel de bigot ca tine, altminteri aş face o plângere la Conclav şi aş pune toată haita să plătească pentru purtarea ta.

Maia se zbârli.

— Nu pricepi. Vampirii sunt cum sunt pentru că sunt

infectaţi cu energii demonice…
— La fel şi licantropii! zise Clary. Poate că n-oi şti eu multe, dai pe-asta o ştiu.
— Păi tocmai asta e problema. Energiile demonice ne schimbă pe noi, ne face să fim diferiţi – poţi s-o numeşti boală sau cum vrei, însă demonii care au creat vampirii şi demonii care au creat vârcolacii provin din specii care se duşmănesc reciproc. Demonii s-au urât între ei, aşa că e transmis în sângele nostru să ne urâm, deopotrivă. N-avem ce face. Un vârcolac şi un vampir nu pot fi niciodată prieteni din cauza asta.
Se uită la Simon. Ochii ei străluceau şi de mânie, şi de altceva.
— O să-ncepi să mă urăşti destul de curând, îi zise ea. O să-l urăşti şi pe Luke. N-ai să te poţi abţine.
— Să-l urăsc pe Luke?
Simon era alb la faţă, dar înainte să poată Clary să-l liniştească, uşa de la intrare se deschise de perete. Ea se uită într-acolo, aşteptându-se să-l vadă pe Luke, dar nu era Luke. Era Jace. Era îmbrăcat complet în negru, cu două pumnale de seraf vârâte la cingătoarea ce-i înconjura şoldurile înguste. Alec şi Magnus erau în spatele lui, Magnus purtând o pelerină lungă şi înfoiată, care arăta de parcă era împodobită cu sticlă pisată.
Ochii aurii ai lui Jace, cu precizie de laser, se fixară imediat asupra lui Clary. Dacă ea crezuse că el ar fi putut arăta spăsit, îngrijorat sau chiar ruşinat după tot ce se întâmplase, se înşelase. Arăta doar mânios.
— Ce-ţi închipui că faci? întrebă el, cu o voce tăioasă şi

intenţionat agasată.

Clary se uită în jos, la ea însăşi. Încă mai era cocoţată pe măsuţa de cafea, ţinând în mână cuţitul. Se abţinu cu mare greutate să nu-l ascundă la spate.

— Am avut o neînţelegere. M-am ocupat eu de ea.

— Zău! Vocea lui Jace mustea de sarcasm. Ştii măcar cum să foloseşti cuţitul ăla, Clarissa? Fără să dai o gaură în tine însăţi sau în vreun privitor nevinovat?

— N-am rănit pe nimeni, zise Clary printre dinţi.

— A găurit canapeaua, zise Maia cu voce greoaie, închizând ochii. Obrajii îi erau încă aprinşi de febră şi furie, dar restul feţei îi era alarmant de palidă.

Simon se uită la ea, îngrijorat.

— Cred că se simte mai rău.

Magnus îşi drese vocea. Fiindcă Simon nu se clinti, spuse pe un ton de imensă plictiseală:

— Dă-te din drum, mundane.

Îşi aruncă pelerina pe spate, păşind ţanţoş în living până la canapeaua pe care stătea întinsă Maia:

— Să înţeleg că tu eşti pacienta mea? întrebă el, privind-o printre genele încărcate cu sclipici.

Maia se holbă la el, cu ochi rătăciţi.

— Eu sunt Magnus Bane, continuă el pe un ton liniştitor, întinzându-şi mâinile pline de inele. Scântei albastre începură să danseze printre ele, ca organismele luminiscente prin apă. Eu sunt magicianul care a venit să te vindece. Nu ţi-au spus că vin?

— Ştiu cine eşti, dar… Maia părea buimăcită. Arăţi atât de… atât de… strălucitor.

Alec scoase un sunet care semăna foarte mult cu o pufnire în râs, preschimbată imediat în tuse, în timp ce mâinile subţiri ale lui Magnus ţesură o perdea albastră scânteietoare de magie în jurul fetei vârcolac. Jace nu râdea.

— Unde e Luke? întrebă el.

— E afară, răspunse Simon, să mute camioneta de pe peluză.

Jace şi Alec schimbară o privire rapidă.

— Curios, zise Jace. Nu l-am văzut când am urcat scările.

Un tentacul subţire de panică se desfăşură în nervuri ca de frunză în pieptul lui Clary.

— I-ati văzut camioneta?

— Am văzut-o eu, zise Alec. Era pe alee. Avea farurile stinse.

La acestea, până şi Magnus, concentrat asupra Maiei, îşi ridică ochii. Prin plasa de magie pe care o ţesuse în jurul lui şi a fetei vârcolac, trăsăturile sale păreau şterse şi nedesluşite, ca şi cum s-ar fi uitat la ei prin apă.

— Nu-mi place asta, zise el, vocea sunându-i adâncă şi îndepărtată. Nu după atacul unui drevak. Ăştia umblă în haite.

Jace îşi ducea deja mâna spre unul dintre pumnalele de seraf.

— Mă duc să văd unde e. Alec, tu rămâi aici, să păzeşti casa.

Clary sări de pe măsuţă.

— Vin cu tine.

— Nu, nu vii.

Şi se îndreptă spre uşă, fără să arunce vreo privire să vadă dacă ea îl urma sau nu.

Ea ţâşni cu toată viteza şi se aruncă între el şi uşa de la intrare.

— Stai!

Pentru o clipă, crezu că el o să continue să meargă, chiar dacă ar fi fost silit să treacă prin ea, dar se opri la câţiva centimetri de ea, atât de aproape încât ea îi simţi răsuflarea în păr când vorbi:

— Chiar o să te pun la podea dacă va trebui, Clarissa.

— Nu-mi mai spune aşa.

— Clary, zise el cu voce joasă, iar numele ei rostit de el era atât de intim, încât simţi un fior străbătându-i şira spinării.

Aurul din ochii lui căpătase un luciu dur, metalic. Se întrebă pentru o clipă dacă ar fi putut într-adevăr să sară la ea, cum ar fi dacă ar lovi-o, dacă ar doborî-o la pământ sau chiar ar apuca-o de încheieturi. Să se lupte cu el era ca sexul pentru alţii. Gândul că el ar atinge-o îi aduse sângele în obraji.

Vorbi, cu răsuflarea tăiată:

— E unchiul meu, nu al tău…

Un umor sălbatic îi traversă fata:

— Orice unchi al tău este şi unchiul meu, scumpă soră, zise el, iar el nu-i rudă de sânge cu niciunul dintre noi.

— Jace…

— De altfel, n-am avut timp să-ţi fac vreo pecete, zise el, măsurând-o cu ochi leneşi, şi tot ce ai e cuţitul ăla. N-o să fie de prea mare folos dacă avem de-a face cu demonii.

Ea înfipse cuţitul în perete, lângă uşă, şi fu răsplătită cu o expresie surprinsă din partea lui.

— Şi ce? Ai două pumnale de seraf; dă-mi unul.

— Oh, pentru numele lui…

Vorbise Simon, cu mâinile îndesate în buzunare, cu ochii arzând ca doi tăciuni negri pe faţa lui albă. O să mă duc eu.

Clary zise:

— Simon, nu...

— Cel puţin, eu nu-mi pierd timpul stând aici şi flirtând, câtă vreme nu ştim ce s-a întâmplat cu Luke.

Le făcu semn să se dea la o parte din uşă.

Jace avea buzele crispate:

— Mergem toţi.

Spre surprinderea lui Clary, îşi scoase repede un pumnal de seraf de la cingătoare şi i-l întinse ei:

— Ia-l!

— Cum se numeşte? întrebă ea, dându-se la o parte din uşă.

— Nakir.

Clary îşi lăsase jacheta în bucătărie, iar aerul rece venind dinspre East River pătrunse imediat prin tricoul ei subţire, de cum ieşi pe veranda întunecată.

— Luke? strigă ea. Luke!

Camioneta era trasă pe alee, cu o portieră deschisă larg. Lumina din plafon era aprinsă, aruncând o lumină slabă. Jace se încruntă:

— Cheile sunt în contact. Motorul e pornit.

Simon închise usa în urma lor.

— De unde stii?

— Îl aud. Jace se uită la Simon contemplativ. Şi l-ai fi putut auzi şi tu, dacă ai fi încercat, lipitoare.

Coborî sprinten scările, un slab chicotit plutind în urma lui în vânt.

— Cred că îmi plăcea mai mult „mundan” decât „lipitoare”,

bombăni Simon.

— Cu Jace nu prea poţi să-ţi alegi singur porecla.

Clary scotoci prin buzunar până dădu de piatra rece, netedă. Ridică lampa-vrăjitoarei, strălucirea ei ieşind în raze printre degete, ca lumina unui soare mic.

— Vino!

Jace avusese dreptate; motorul camionetei era pornit. Când se apropiară, Clary simţi gazele de eşapament, iar inima i se strânse. Luke n-ar fi lăsat niciodată portiera maşinii deschisă şi cheile în contact, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva.

Jace dădu târcoale camionetei, încruntându-se.

— Adu lampa-vrăjitoarei mai aproape.

Îngenunche în iarbă, trecându-şi degetele uşor pe deasupra ei. Dintr-un buzunar interior scoase un obiect pe care Clary îl recunoscu: o bucată de metal neted, gravat peste tot cu rune delicate. Un senzor. Jace îl trecu peste iarbă, iar acesta îl răsplăti cu o serie de pocnituri puternice, ca un Geiger care o luase razna.

— Categoric, activitate demonică. Detectez urme puternice.

— N-ar putea fi rămăşiţele de la demonul care a atacat-o pe Maia? întrebă Simon.

— Nivelurile sunt prea ridicate. Au fost mai mulţi demoni aici, în noaptea asta. Jace se ridică în picioare, gata de acţiune. Poate voi doi ar trebui să vă duceţi înăuntru. Trimiteţi-l pe Alec încoace. El a mai avut de-a face cu treburi de genul ăsta.

— Jace…

Clary era iarăşi foarte furioasă. Se întrerupse când observă ceva. O mişcare rapidă, dincolo de stradă, pe malul întărit cu

ciment şi piatră al lui East River. Era ceva în mişcarea asta – un unghi, când un gest trecu prin lumină, ceva prea rapid, prea alungit ca să fie uman…

Clary întinse braţul, arătând:

— Uite! Lângă apă!

Privirea lui Jace o urmări pe a ei şi el trase aer în piept. Apoi o rupse la fugă şi ei alergau după el, traversând Kent Street şi intrând prin iarba mare care acoperea malul râului. Lampa-vrăjitoarei se legăna în mâna lui Clary în timp ce alerga, luminând porţiuni din malul râului cu raze haotice: aici, un desiş de bălării; colo, un colţ de placă de beton sfărâmată care aproape c-o dădu peste cap, o grămadă de gunoaie şi de sticlă spartă – şi apoi, când ajunseră în porţiunea deschisă de lângă apa ce clipocea la mal, silueta unui bărbat căzut.

Era Luke – Clary îşi dădu seama de asta instantaneu, deşi cele două forme gheboşate aplecate peste el îi ascundeau faţa de vederea ei.

Era întins pe spate, atât de aproape de râu, încât ea se întrebă panicată pentru o clipă, dacă făpturile aplecate nu-l ţineau cumva cu capul sub apă, încercând să-l înece. Apoi ele se dădură înapoi, şuierând prin gurile perfect circulare, lipsite de buze, iar ea văzu că Luke avea capul pe pietrişul de pe mal. Faţa lui era inertă şi cenuşie.

— Demoni raum, şopti Jace.

Simon făcu ochii mari.

— Ăştia sunt la fel cu ăla care-a atacat-o pe Maia…?

— Nu. Sunt mult mai răi.

Jace le făcu semn lui Simon şi lui Clary să treacă în spatele lui.

— Voi doi staţi deoparte.

Îşi ridică pumnalul de seraf:

— Israfiel! strigă el şi deodată o lumină orbitoare izbucni din lamă, de parcă ar fi luat foc.

Jace sări înainte, lovind cu pumnalul spre cel mai apropiat dintre demoni. În lumina pumnalului de seraf, înfăţişarea demonului se vedea neplăcut de clară: piele albă ca de mort, acoperită cu solzi, o gaură neagră în loc de gură, ochi bulbucaţi ca de broască şi braţe care se terminau cu tentacule acolo unde ar fi trebuit să fie mâinile. Îşi repezi acum unul dintre tentaculele acelea, şfâchiuind cu el către Jace, cu o viteză incredibilă.

Dar Jace era mai rapid. Se auzi un scârbos zgomot de tăiere, când Israfiel pătrunse prin încheietura demonului, iar apendicele lui cu tentacule zbură prin aer. Vârful tentaculului ajunse la picioarele lui Clary, încă tresăltând. Era alb-cenusiu si-n vârf avea nişte ventuze roşii ca sângele. În fiecare ventuză se vedea un ciorchine de dinţi mici şi ascuţiţi.

Simon icni. Clary înclina să fie de acord cu el. Lovi cu piciorul în mănunchiul spasmodic de tentacule, trimiţându-l de-a dura prin iarba murdară. Când îşi ridică ochii, văzu că Jace îl doborâse pe demonul rănit şi acum se rostogoleau încleştaţi unul de altul către pietrele de la malul râului. Strălucirea pumnalului de seraf al lui Jace trimitea elegante arcuri de lumină tremurătoare pe apă, în timp ce el se zvârcolea şi se răsucea ca să evite tentaculele rămase ale creaturii – fără să mai pomenim de sângele negru care ţâşnea din încheietura retezată. Clary şovăi – să se ducă la Luke sau să-l ajute pe Jace? – iar în clipa aceea de ezitare îl auzi pe

Simon strigând:

— Clary, fereşte-te!

Şi atunci se întoarse, apucând să-l vadă pe-al doilea demon plonjând către ea.

Nu mai era timp să-şi scoată pumnalul de seraf de la cingătoare, nu mai era timp să-şi amintească numele şi să i-l strige. Îşi întinse mâinile în faţă iar demonul o izbi, dând-o peste cap. Căzu şi strigă, lovindu-se cumplit la umăr de pământul denivelat. Tentacule lucioase îi râcâiră pielea. Unul i se înfăşură ca o brăţară în jurul braţului, strângând-o dureros – celălalt şuieră prin aer încolăcindu-i gâtul.

Îşi duse înnebunită mâna la gât, încercând să tragă şarpele biciuitor la o parte, să poată respira. Deja simţea că-i explodează plămânii. Lovi cu pumnii şi picioarele, se zbătu…

Şi deodată, apăsarea dispăru; creatura nu mai era deasupra ei. Traseaer în piept horcăind şi căzu în genunchi. Demonul era pe jumătate ghemuit, fixând-o cu ochii lui negri, lipsiţi de pupile. Se pregătea să mai sară o dată? îşi apucă pumnalul, scuipă:

— Nakir.

Şi atunci, o suliţă de lumină ţâşni dintre degetele ei. Nu mai ţinuse niciodată un pumnal de seraf. Mânerul tremura şi vibra în mâna ei de parcă era viu.

— NAKIR! strigă ea, ridicându-se anevoie în picioare şi îndreptând măna întinsă, ţinând lama, spre demonul raum.

Spre mirarea ei, demonul se dădu repede înapoi, cu tentaculele fluturând, aproape ca şi cum i-ar fi fost – deşi asta nu era cu putinţă – frică de ea. ÎI văzu pe Simon alergând spre

ea cu ceea ce părea să fie o ţeavă de oţel în mâna lui; în spatele său, Jace se ridica în genunchi. Nu-l mai putea vedea pe demonul cu care se luptase el; probabil că-l omorâse. Cât despre al doilea demon raum, gura lui era deschisă şi scotea un zgomot deznădăjduit, un vaiet ca o bufniţă monstruoasă.

Pe neaşteptate, se întoarse şi, cu tentaculele fluturând, se repezi spre mal şi sări în râu. Un jet de apă neagră ţâşni în urma lui şi demonul dispăru, pierind în apă fără nici măcar un bolborosit de bule de aer care să-i trădeze poziţia.

Jace ajunse lângă ea tocmai când demonul dispărea. Stătea îndoit de mijloc, gâfâind, mânjit tot cu sânge negru de demon.

— Ce… s-a întâmplat? întrebă el între două răsuflări.

— Nu ştiu, recunoscu Clary. M-a atacat… am încercat să mă apăr, dar era prea rapid… şi apoi, pur şi simplu a plecat. De parcă a văzut ceva care l-a speriat.

— Eşti bine?

Simon veni alunecând şi se opri în faţa ei, fără să gâfâie – nu mai respira, trebui să-şi amintească ea –, dar îngrijorat, ţinând în mână o ditamai ţeava.

— De unde-ai luat aia? întrebă Jace.

— Am smuls-o de lângă un stâlp de telefon. Simon arăta de parcă amintirea l-ar fi surprins. Bănuiesc că poţi face orice când îţi creşte adrenalina.

— Sau când ai forţa nelegiuită a afurisitului, zise Jace.

— O, tăceţi odată, amândoi! se răsti Clary, primind o privire de martir din partea lui Simon şi un rânjet din partea lui Jace. Îşi făcu loc printre ei doi, luând-o spre malul râului. Sau aţi uitat de Luke?

Luke era încă inconştient, dar respira. Era palid cum fusese

şi Maia, iar mâneca lui era sfâşiată la umăr. Când Clary îi dădu la o parte pânza scorţoasă de sânge, cu toată blândeţea de care era în stare, văzu că pe umăr avea un ciorchine de răni circulare roşii, unde tentaculele se prin seseră de el. Din fiecare se prelingea un amestec de sânge şi de fluid negricios. Tresări.

— Trebuie să-l ducem înăuntru.

Magnus îi aştepta pe veranda din faţa casei, când Simon şi Jace, cărându-l pe Luke între ei, urcară scările. După ce terminase cu Maia, Magnus o dusese în pat, în camera lui Luke, aşa că acum îl aşezară pe Luke pe canapeaua pe care fusese întinsă ea şi îl lăsară pe Magnus să se ocupe de el.

— O să fie bine? întrebă Clary, învârtindu-se în jurul canapelei, când Magnus aduna focul albastru care scânteia între mâinile sale.

— O să fie bine. Otrava de raum e puţin mai complexă decât înţepătura unui drevak, dar nu-i ceva cu care să nu mă descurc. Magnus îi făcu semn să se îndepărteze. Cel puţin, dacă te dai tu la o parte şi mă laşi să lucrez.

Călcându-şi pe inimă, ea se lăsă să cadă într-un fotoliu. Jace şi Alec erau la fereastră, cu frunţile apropiate. Ea îşi dădu seama că Jace îi explica lui Alec cum se desfăşurase lupta cu demonii. Simon, arătând stingherit, se sprijinea de peretele de lângă uşa de la bucătărie. Părea pierdut în gânduri. Fiindcă nu voia să se uite la faţa trasă şi lividă a lui Luke, Clary îşi lăsă privirea să zăbovească asupra lui Simon, meditând la cum părea el deopotrivă foarte cunoscut şi foarte străin. Fără ochelari, ochii lui arătau de două ori mai mari şi foarte închişi la culoare, mai degrabă negri decât căprui. Pielea îi era foarte

palidă şi netedă ca marmura albă, desenată cu vene mai întunecate pe la tâmple, şi pometţii foarte ascuţiţi. Până şi părul îi părea mai închis, în contrast izbitor cu albeaţa pielii. Îşi aminti cum se uitase la mulţimea din hotelul lui Raphael, întrebându-se de ce nu vedea nici un vampir urât sau neatrăgător. Poate că era vreo regulă a lor să nu facă vampiri din persoanele neatrăgătoare fizic, gândise ea atunci, însă acum se întreba dacă vampirismul în sine nu transforma, netezind tenul cu acnee, adăugând culoare şi strălucire ochilor şi părului. Probabil era un avantaj al evoluţiei speciei. Frumuseţea nu putea decât să le fie de folos vampirilor ca să-şi ademenească prada.

Îşi dădu seama în clipa aceea că şi Simon se uita la ea, cu ochii lui întunecaţi larg deschişi. Smulgându-se din reverie, ea îşi întoarse privirea şi atunci îl văzu pe Magnus ridicându-se în picioare. Lumina albastră dispăruse. Luke ţinea mai departe ochii închişi, dar culoarea cenuşie înfricoşătoare îi pierise din obraji, iar respiraţia îi era adâncă şi regulată.

— S-a făcut bine! exclamă Clary, iar Alec, Jace şi Simon se apropiară repede să arunce şi ei o privire.

Simon îşi strecură mâna într-a lui Clary, iar ea îşi strânse degetele peste ale lui, bucuroasă de gestul lui de încurajare.

— Deci o să trăiască? întrebă Simon, când Magnus se prăbuşi pe braţul celui mai apropiat fotoliu.

Magicianul arăta sleit de oboseală, tras la faţă şi pământiu.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur, răspunse Magnus. Eu sunt Înaltul magician din Brooklyn; ştiu ce fac.

Ochii lui alunecară spre Jace, care tocmai îi spusese ceva lui

Alec cu o voce prea joasă ca să fie auzit de oricare dintre cei de faţă.

— Ceea ce îmi aminteşte, continuă Magnus, înţepat – iar Clary se gândi că nu-l mai auzise niciodată vorbind scorţos înainte –, că nu-mi dau seama prea bine ce e în mintea voastră, de mă chemaţi de fiecare dată când unul dintre voi are fie şi o unghie de la picior crescută în carne care trebuie tăiată cu unghiera. Ca Înalt Magician, timpul meu e preţios. Sunt destui magicieni mai mici în grad care ar fi foarte bucuroşi să facă un serviciu pentru voi la un preţ mult mai redus.

Clary clipi uimită la el.

— Ne pui la plata! Dar Luke e prieten!

Magnus scoase o ţigaretă subţire şi albastră din buzunarul de la cămaşă.

— Nu e prietenul meu, zise el. L-am întâlnit doar în cele cateva ocazii când mama ta l-a luat cu ea, când vrăjile aruncate asupra memoriei tale trebuiau reîmprospătate.

Îşi trecu mâna peste vârful ţigării şi o aprinse cu o flacără multicoloră.

— Credeai că vă ajutam din mărinimia inimii mele? Sau eu sunt singurul magician pe care se întâmplă să-l cunoaşteţi?

Jace ascultase acest mic discurs cu o furie mocnită, scoţând scântei ce-i prefăceau ochii lui ca ambra în aur pur.

— Nu, zise el acum, dar tu eşti singurul magician pe care îl cunoaştem şi care se întâmplă să-şi dea întâlniri cu un prieten de-al nostru.

Pentru o clipă, toată lumea se uită la el – Alec îngrozit pur şi simplu, Magnus cu o uluire mânioasă, iar Clary şi Simon cu

surprindere. Alec fu acela care vorbi primul, cu tremur în voce:

— De ce spui una ca asta?

Jace păru contrariat.

— Una ca asta – cum?

— Că mă întâlnesc… că noi ne… nu-i adevărat, zise Alec, vocea ridicându-i-se şi coborând câteva octave, în timp ce făcea eforturi s-o controleze.

Jace se uită sever la el.

— N-am spus că se întâlnea cu tine, zise el, dar ce ciudat că ai ştiut la cine mă gândeam, nu?

— Nu ne dăm întâlniri, zise Alec din nou.

— Oh? zise Magnus. Deci eşti numai foarte prietenos cu toată lumea, asa-i?

— Magnus. Alec se uită implorator la magician.

Magnus, totuşi, părea să se fi săturat. Îşi încrucişă braţele peste piept şi se lăsă pe spate în tăcere, privind scena din faţa lui, cu ochii mijiţi.

Alec se întoarse către Jace:

— Tu nu… începu el. Vreau să spun, doar n-ai crezut…

Jace clătina din cap, nedumerit.

— Ceea ce nu pricep este de ce stărui până într-atât să-ţi ascunzi relaţia cu Magnus de mine, când ştii bine că n-aş fi avut nimic împotrivă dacă mi-ai fi vorbit deschis despre ea.

Dacă voise să spună ceva liniştitor, era foarte clar că n-o nimerise. Alec se albi îngrijorător la faţă şi nu răspunse nimic. Jace se întoarse spre Magnus:

— Ajută-mă să-l conving, zise el, că într-adevăr nu-mi pasă.

— Oh, zise Magnus liniştit, cred că te crede în privinţa asta.

— Atunci, eu tot nu…

Uluirea era evidentă pe faţa lui Jace şi, pentru o clipă, Clary îi surprinse expresia lui Magnus şi îşi dădu seama că murea de poftă să-i răspundă. Năpădită de o milă subită pentru Alec, îşi trase mâna dintr-a lui Simon şi zise:

— Jace, destul! Las-o baltă!

— Ce să lase baltă? întrebă Luke.

Clary se răsuci pe călcâi şi îl văzu ridicat în capul oaselor pe canapea, strâmbându-se puţin de durere, dar altminteri îndeajuns de refăcut.

— Luke!

Se repezi spre canapea, gândindu-se dacă să-l îmbrăţişeze, văzând cum se ţinea de umăr, dar renunţă la idee.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

— Nu prea. Luke îşi trecu o mână peste faţă. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că am ieşit afară la camionetă. Ceva m-a lovit în umăr şi m-a smucit într-o parte. Îmi amintesc de o durere incredibilă… oricum, cred că trebuie să fi leşinat după asta. Următorul lucru pe care îl ştiu e că ascultam cinci oameni care se certau. Despre ce era vorba, de fapt?

— Nimic, răspunseră în cor Clary, Simon, Alec, Magnus şi Jace, într-un surprinzător şi probabil irepetabil unison.

În pofida vlăguirii evidente, Luke ridică din sprâncene, dar nu spuse decât:

— Aha!

De vreme ce Maia încă dormea în camera lui Luke, el declară că avea să-i fie foarte bine pe canapea. Clary încercă să-i propună patul din dormitorul ei, dar el refuză să-l

accepte. Renunţând, se îndreptă spre holul îngust ca să aducă nişte cearşafuri şi pături din dulapul cu lenjerii. Tocmai trăgea o pilotă de pe un raft de sus, când simţi pe cineva în spatele ei. Clary se răsuci, scăpând pătura pe care o ţinea în mână, grămadă, la picioare.

Era Jace.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

— E-n regulă. Se apleca să ia pătura de jos.

— De fapt, nu-mi pare rău, zise el. E singura emoţie pe care am obţinut-o de la tine în atâtea zile.

— Nu te-am văzut de mai multe zile.

— Şi din vina cui? Te-am sunat. N-ai răspuns la telefon. Şi nu ai cum să spui c-aş fi putut pur şi simplu să vin să te văd. Sunt la închisoare, în caz că ai uitat.

— Ei, nu chiar la închisoare. Încercă să vorbească degajat, ridicându-se. Îl ai pe Magnus care să-ţi ţină companie. Şi ai Gilligan's Island.

Jace sugeră că actorii din Gilligan's Island ar putea face un lucru anatomic neverosimil cu ei înşişi.

Clary oftă.

— N-ar trebui să pleci odată cu Magnus?

Gura lui se strâmbă, iar ea văzu ceva frângându-se în spatele ochilor lui, o explozie de durere.

— Abia aştepţi să scapi de mine?

— Nu.

Strânse pătura la piept şi se uită în jos, la mâinile lui, nefiind în stare să-i susţină privirea. Degetele lui subţiri erau pline de cicatrice, frumoase, cu o uşoară bandă de piele mai deschisă la culoare, încă vizibilă, acolo unde purtase inelul

Morgensternilor pe arătătorul de la mâna dreaptă. Dorinţa de a-l atinge era atât de puternică, încât îi venea să dea drumul păturii şi să ţipe.

— Vreau să spun, nu, nu de-asta te-am întrebat. Nu te urăsc, Jace.

— Nici eu nu te urăsc.

Ea îşi ridică ochii spre el, uşurată.

— Mă bucur să aud asta…

— Mi-aş dori să te urăsc, zise el. Vorbea glumeţ şi gura i se arcuise într-un nepăsător început de zâmbet, dar ochii lui erau bolnavi de mâhnire. Vreau să te urăsc. Încerc să te urăsc. Ar fi fost mult mai uşor dacă te-aş fi urât. Uneori, cred că te urăsc în sfârşit, după care te văd, şi atunci…

Mâinile ei amorţiseră strângând pătura.

— …ce?

— Tu ce crezi? Jace clătină din cap. De ce ar trebui să-ţi spun eu totul despre ce şi cum simt, când tu nu-mi spui niciodată nimic? Parcă m-aş da cu capul de un perete, numai că, dacă într-adevăr m-aş da cu capul de-un perete, aş fi în stare şi să mă opresc.

Buzele lui Clary tremurau atât de puternic, încât vorbi cu mare greutate.

— Şi crezi că pentru mine e uşor? întrebă ea. Crezi că…

— Clary?

Simon intrase în hol, păşind cu noua lui graţie fără zgomot, făcând-o să tresară atât de rău, că scăpă din nou pătura din mână. Îşi întoarse capul, dar nu destul de repede cât să-şi ascundă expresia de ochii lui, sau lumina din ochi, care-o dădea de gol.

— Înţeleg, zise el, după o pauză lungă. Scuze de întrerupere. Dispăru la loc în living, lăsând-o pe Clary să se uite în urma lui printre lacrimi.

— La naiba! Se întoarse spre Jace. Ce-i cu tine? întrebă ea, cu mai multă înveninare decât voise. De ce trebuie să strici tu totul?

Îi aruncă pătura în braţe, grăbită, şi o luă la fugă după Simon.

El ajunsese deja la uşa de la intrare. Îl prinse din urmă pe verandă, lăsând uşa să se trântească în spatele ei.

— Simon! Unde te duci?

El se întoarse, aproape cu lehamite.

— Acasă. E târziu… nu vreau să mă prindă răsăritul pe-aici.

De vreme ce mai erau ore bune până la răsărit, lui Clary i se păru o scuză cusută cu aţă albă.

— Ştii că eşti binevenit să stai şi să dormi aici în timpul zilei, dacă vrei să te fereşti de mama ta. Poti să dormi în camera mea…

— Nu cred că-i o idee bună.

— De ce nu? Nu înţeleg de ce pleci.

El îi zâmbi. Era un zâmbet trist, ascunzând altceva dedesubt.

— Ştii care e cel mai rău lucru pe care mi-l pot închipui?

Ea clipi nedumerită:

— Nu.

— Să nu am încredere în persoana iubită.

Ea îşi puse mâna pe braţul lui. El nu se feri, dar nici nu-i răspunse la atingere.

— Vrei să spui…

— Da, zise el, ştiind ce voia să întrebe ea. Vreau să spun, tu.

— Dar poţi avea încredere în mine.

— Obişnuiam să cred că pot, zise el. Dar am senzaţia că mai degrabă te agăţi de cineva cu care n-ar fi niciodată posibil să fii, decât să fii cu cineva cu care poţi.

N-avea nici un rost să se mai prefacă.

— Dă-mi timp, zise ea. Am nevoie doar de un timp să depăşesc... să trec peste toată povestea.

— N-ai de gând să-mi spui că mă înşel, nu? zise el. Ochii lui păreau foarte mari şi întunecaţi, în lumina slabă de pe verandă. Nu şi de data asta.

— Nu şi de data asta. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Se întoarse cu spatele la ea şi la mâna ei întinsă, îndepărtându-se spre treptele verandei. Cel puţin, e adevărat.

Cât o preţui treaba asta. Ea îşi vârî mâinile în buzunare, petrecându-l cu privirea până fu înghiţit de întuneric.

Se dovedi că Magnus şi Jace nu erau pe picior de plecare; Magnus voia să mai petreacă vreo câteva ore acolo, ca să se asigure că Maia şi Luke se refăceau aşa cum se aştepta. După câteva minute de conversaţie stingherită cu un Magnus plictisit, în vreme ce Jace, stând pe scăunelul din faţa pianului lui Luke şi studiind sârguincios o partitură, nu o băga în seamă, Clary se hotărî să se ducă la culcare mai devreme.

Dar somnul nu voia să vină. Îl auzea pe Jace, prin pereţi, cântând încet la pian, dar nu asta o ţinea trează. Se gândea la Simon, plecând către o casă pe care n-o mai simţea casa lui, la disperarea din glasul lui Jace când spusese Vreau să te

urăsc, şi la Magnus care nu-i spusese adevărul lui Jace, acela că Alec nu voise ca Jace să ştie despre relaţia lui pentru că încă era îndrăgostit de el. Se gândi la satisfacţia pe care ar fi avut-o Magnus să spună cu voce tare cuvintele, să dezvăluie adevărul, dar n-o făcuse – lăsându-l pe Alec să continue să mintă şi să se prefacă – pentru că asta era ceea ce-şi dorea Alec, iar Magnus ţinea îndeajuns de mult la Alec ca să-i dăruiască asta. Poate că, la urma urmelor, era adevărat ce spusese Regina Elfilor: dragostea te face mincinos.

13
O ceată de îngeri rebeli

Gaspard de la nuit, a lui Ravel, are trei părţi distincte; Jace o cântase pe prima, în felul lui, apoi se ridicase de la pian, se dusese în bucătărie, luase telefonul lui Luke şi dăduse un singur telefon. După aceea, se întorsese la pian şi la Gaspard.

Ajunsese pe la jumătatea părţii a treia când văzu o lumină trecând peste peluza din faţa casei lui Luke. Aceasta se închise, o clipă mai târziu, cufundând priveliştea din faţa casei în beznă, dar Jace era deja în picioare şi îşi căuta jacheta.

Închise uşa de la intrare în urma lui, fără zgomot, şi coborî sprinten scara, sărind câte două trepte o dată. Pe peluză, lângă alee, era o motocicletă, al cărei motor încă păcănea uşor. Avea o înfăţişare straniu de organică: ţevile se împleteau ca nişte vene şi treceau peste şasiu, iar unicul far, acum pe poziţie, semăna cu un ochi luminos. Într-un fel, arăta la fel de viu ca băiatul care se rezema de motocicletă şi se uita curios la Jace. Purta o jachetă de piele cafenie, iar buclele părului său negru îi cădeau la spate peste guler, iar în faţă îi acopereau fruntea până la nivelul ochilor. Rânjea, etalându-şi dinţii albi şi ascuţiţi. Bineînţeles, gândi Jace, nici băiatul, nici motocicleta nu erau într-adevăr vii; ambii funcţionau cu energie demonică, alimentaţi de noapte.

— Raphael, zise Jace, în chip de salut.

— Vezi, zise Raphael, am adus-o, aşa cum mi-ai cerut.

— Văd asta.
— Totuşi, aş putea adăuga, am fost foarte curios să ştiu de ce voiai o motocicletă demonică. Nu sunt tocmai conforme Codexului, în primul rând, iar în al doilea rând se zvoneşte că ai avea deja una.
— E adevărat că am una, recunoscu Jace, înconjurând motocicleta ca s-o vadă din toate părţile. Dar e pe acoperişul Institutului şi nu pot să mă duc s-o iau în momentul de faţă.
Raphael chicoti încetişor.
— Se pare că nici tu, nici eu nu suntem bineveniţi la Institut.
— Voi, lipitorile, sunteţi încă pe lista Celor mai căutaţi?
Raphael se aplecă într-o parte şi scuipă, delicat, pe pământ.
— Ne acuză pe noi de crime, zise, cu mânie. De moartea vârcolacului, a elfului, ba chiar şi a magicianului, deşi eu le-am spus că noi nu bem sânge de magician. E amar şi poate produce schimbări ciudate în cei care-l consumă.
— I-ai spus asta lui Maryse?
— Maryse. Ochii lui Raphael sclipiră. N-aş putea să vorbesc cu ea nici dac-aş vrea. Toate deciziile sunt luate acum de către Inchizitoare, toate întrebările şi toate cererile trec pe la ea. E o situaţie nasoală, prietene, e-o situaţie nasoală.
— Mie-mi spui? făcu Jace. Şi nu suntem prieteni. N-am fost de acord să anunţ Conclavul despre ce s-a întâmplat cu Simon, pentru că aveam nevoie de ajutorul tău. Nu pentru că te simpatizam.
Raphael rânji, iar dinţii lui părură un fulger alb în întuneric.
— Mă simpatizezi. Îşi înclină capul într-o parte. E ciudat, cugetă el. Aş fi crezut că o să fii altfel acum, când ai ajuns în

dizgraţia Conclavului. Când nu mai eşti fiul lor favorit. Aş fi crezut c-o să-ţi mai scadă din aroganţă. Dar eşti neschimbat.

— Sunt adeptul consecvenţei, zise Jace. O să mă laşi să mă folosesc de motocicletă sau nu? Nu am decât câteva ore până la răsărit.

— Înţeleg din asta că n-o să mă duci până acasă?

Raphael se dădu graţios la o parte de lângă motocicletă şi, când se mişcă, Jace prinse sclipirea lănţişorului de aur de la gâtul lui.

— Nu. Jace se urcă pe motocicletă. Dar poţi dormi în pivniţa de sub casă, dacă îţi faci griji în legătură cu răsăritul.

— Hmm…

Raphael păru să cugete; era cu câţiva centimetri mai scund decât Jace şi, cu toate că arăta mai tânăr, ochii lui erau mult mai bătrâni.

— Deci acum suntem chit pentru Simon, vânătorule de umbre?

Jace ambală motocicleta, întorcând-o spre râu:

— N-o să fâm niciodată chit, vampirule, dar măcar e un început.

Jace nu se mai plimbase cu motocicleta de când vremea se schimbase şi fu prins nepregătit de vântul îngheţat care venea dinspre râu şi care-l străpungea cu uşurinţă prin jacheta subţire şi prin materialul jeanşilor, cu zeci de ace de frig. Jace începu să dârdâie şi se bucură că măcar avea mănuşi de piele ca să-şi protejeze mâinile.

Deşi soarele apusese de puţină vreme, lumea deja arăta ştearsă, lipsită de culoare. Râul părea de oţel, cerul era

cenuşiu ca o turturică, orizontul, ca o linie neagră şi groasă, trasată în depărtare. Luminile clipeau şi licăreau pe întinderea Williamsburgului şi pe lângă Manhattan Bridge. Aerul mirosea a zăpadă, deşi iarna era la câteva luni distanţă.

Ultima oară când zburase peste râu, fusese şi Clary cu el, şi-şi ţinuse braţele în jurul lui şi mâinile ei mici încleştate în materialul jachetei lui. Atunci nu-i fusese frig. Suci de ghidonul motocicletei şi o simţi cum se clatină pe-o parte; crezu că vede propria umbră zburând pe apă, înclinată nebuneşte. Îndreptând motocicleta, o văzu: o ambarcaţiune cu bordaj de metal negru, fără nume şi aproape fără lumini, cu prova ca o lamă îngustă brăzdând apa dinaintea ei. Îi amintea de un rechin, subţire, rapid şi mortal.

Frână şi se lăsă cu precauţie în jos, fără zgomot, ca o frunză prinsă într-un şuvoi de apă. Nu simţea că pică, mai curând părea că vasul se ridica să-l întâlnească, luat de un curent de aer ascendent. Roţile vehiculului atinseră puntea şi alunecară încet, oprindu-se. Nu era nevoie să închidă motorul; de cum se dădu jos de pe şa, uruitul scăzu la un mârâit, apoi la tors, apoi linişte. Când se uită în spate la motocicletă, aceasta părea să se încrunte la el, ca un câine nefericit după ce i s-a poruncit să şadă.

El rânji:

— O să mă întorc la tine, zise. Trebuie doar să verific vasul ăsta.

Era destul de mult de verificat. Se afla pe o punte largă, cu apa în partea dreaptă. Totul era vopsit în negru: puntea, parapetele care o înconjura; chiar şi ferestrele cabinei lungi şi înguste erau acoperite cu vopsea neagră. Vasul era mai mare

decât se aşteptase el: probabil de lungimea unui teren de fotbal, poate mai mult. Nu semăna cu nicio altă navă pe care o mai văzuse până atunci: prea mare să fie un iaht, prea mică să fie un vas de-al marinei şi în plus nu mai văzuse niciodată un vas pe care totul să fie vopsit în negru. Jace se întrebă de unde făcuse rost tatăl lui de el.

Lăsând motocicleta în urmă, porni într-un circuit lent în jurul punţii. Norii se risipiseră şi stelele străluceau anormal de luminoase. Putea vedea oraşul iluminat, şi în dreapta şi în stânga lui, de parcă ar fi stat într-un pasaj îngust, delimitat de ziduri făcute din lumini. Bocancii răsunau a gol pe punte. Se întrebă deodată dacă Valentine era măcar acolo. Jace rareori mai fusese într-un loc care să pară atât de pustiu.

Se opri pentru o clipă la prova vasului, uitându-se spre râul care îşi tăia drumul printre Manhattan şi Long Island ca o cicatrice. Apa era agitată în valuri cenuşii, tivite cu argintiu pe creste, şi bătea un vânt puternic şi constant, genul de briză care suflă întotdeauna pe apă. Îşi întinse braţele în lături şi lăsă vântul să-i ia jacheta şi să i-o umfle în spate ca pe nişte aripi, să-i biciuiască faţa, să-i înţepe ochii până la lacrimi.

Existase un lac, în apropiere de conacul de la ţară, în Idris. Tatăl lui îl învăţase să navigheze pe el, îl învăţase limbajul vântului şi al apei, al plutirii şi al aerului. Toţi bărbaţii ar trebui să ştie cum să navigheze, spusese el. Fusese unul dintre puţinele momente în care vorbise aşa, spunând toţi bărbaţii şi nu toţi vânătorii de umbre. Era o scurtă reamintire a faptului că, orice altceva ar fi putut fi Jace, ar fi făcut mereu parte din rasa umană.

Se întoarse cu spatele la proră, usturându-l ochii, şi văzu o

uşă în peretele cabinei, între două ferestre înnegrite. Traversând puntea repede, încercă mânerul; era încuiat. Cu stela, trasă rapid o pereche de rune de Deschidere în metal, iar uşa se deschise, balamalele scârţâind ascuţit un protest şi împrăştiind fulgi de rugină roşie. Jace se aplecă intrând pe uşa scundă şi se trezi pe nişte scări de metal slab luminate. Aerul mirosea a rugină şi a paragină. Făcu încă un pas înainte, iar uşa se închise în urma lui cu un bang metalic amplificat de ecou, cufundându-l în întuneric.

Înjură, pipăindu-şi buzunarul după piatra-rună de lampa-vrăjitoarei. Mănuşile îl incomodau, iar degetele îi erau amorţite de frig. Era mai frig înăuntru decât fusese afară, pe punte. Aerul era ca gheaţa. Îşi scoase mâna din buzunar, înfiorându-se şi nu doar din pricina temperaturii. Simţea furnicături pe ceafă, iar nervii îi erau încordaţi la maximum. Ceva nu era în regulă.

Îşi ridică piatra-rună şi lumina izbucni orbitoare, făcându-i ochii lăcrimeze şi mai tare. Prin ceaţa aceea, văzu silueta firavă a unei fete stând în faţa lui, cu mâinile strânse la piept, cu părul roşu ca o pată de culoare pe fundalul metalului negru din jurul lor.

Mâna îi tremură, împrăştiind săgeţi săltăreţe de lumină, ca şi când un roi de licurici s-ar fi ridicat în zbor din bezna de dedesubt.

— Clary?

Ea se uita la el, albă la faţă, cu buzele tremurătoare. Întrebările îi muriră pe buze – ce căuta ea aici? Cum ajunsese pe vas? Un spasm de groază îl cuprinse, mai rău decât orice altă frică pe care o simţise vreo dată pentru el însuşi. Era ceva

rău cu ea, cu Clary. Făcu un pas înainte, tocmai când ea își desprinse brațele de la piept și le întinse spre el. Erau mânjite de sânge. Sângele îi păta toată partea din față a rochiei sale albe ca o bavetă stacojie.

El o prinse cu un braț, când ea se prăbuși înainte. Aproape că scăpă lampa-vrăjitoarei din mână, când se lăsă cu toată greutatea peste el. Îi simți bătăile puternice ale inimii, atingerea părului ei moale pe bărbie, atât de familiară. Totuși, mirosul ei era diferit. Mirosul pe care el îl asociase cu Clary, un amestec de săpun floral și bumbac curat, nu îl mai simțea; acum, desluși doar sânge și metal. Capul ei căzu pe spate și își dădu ochii peste cap. Bătăile nebunești ale inimii ei încetiniră… se opriră…

— Nu! O zgâlțâi tare și capul ei se rostogoli pe brațul lui. Clary! Trezește-te!

O zgâlțâi din nou și, de data asta, pleoapele i se zbătură; el își simți ușurarea potopindu-l ca o nădușeală rece; ochii ei erau deschiși, dar nu mai erau verzi; erau de un alb opac și luminos, albi și orbitori ca felinarele pe un drum întunecat, albi ca larma asurzitoare din mintea lui. Am mai văzut ochii ăștia înainte, gândi el, iar atunci, valul beznei se ridică peste el, aducând tăcerea.

Erau spărturi care perforau întunericul, puncte sclipitoare de lumină pe fundalul negru. Jace închise ochii, încercând să-și calmeze propria respirație. În gură avea un gust coclit, ca de sânge, și își dădu seama că stătea întins pe o suprafață de metal rece și că frigul se strecura prin hainele lui, intrându-i adânc în carne. Numără în minte descrescător, de la o sută,

până când respiraţia îi încetini. Apoi deschise din nou ochii.

Întunericul era în continuare acolo, dar se definitivase în familiarul cer al nopţii presărat cu stele. Se afla pe puntea vasului întins pe spate, lângă Brooklyn Bridge, la umbra lui care se înălţa la prova ca un munte cenuşiu de metal şi piatră. Gemu şi se ridică în coate – apoi încremeni când desluşi o altă umbră, în care recunoscu o siluetă omenească, aplecându-se deasupra lui.

— Te-ai lovit destul de urât la cap, zise vocea care îi bântuia coşmarurile.

— Cum te simţi?

Jace se ridică imediat şi regretă, căci stomacul i se revoltă. Dacă ar fi mâncat ceva în ultimele zece ore, era convins că ar fi vomitat. Însă aşa, doar gustul acid al bilei îi năvăli în gură.

— Mă simt ca dracu'.

Valentine zâmbi. Stătea pe o stivă de cutii goale, turtite, purtând un costum cenuşiu impecabil şi cravată, de parcă s-ar fi aflat în spatelr elegantului birou de mahon din conacul de la ţară al familiei Wayland, în Idris.

— Mai am o întrebare evidentă pentru tine. Cum m-ai găsit?

— Prin tortură, de la demonul raum, zise Jace. Tu m-ai învăţat unde-şi au inimile. L-am ameninţat, iar el mi-a spus – ce-i drept, nu sunt prea deştepţi, dar a izbutit să-mi îngaime că a venit de pe un vas aflat pe râu. M-am uitat pe apă şi am văzut umbra vasului tău. Mi-a mai spus şi că tu îl invocaseşi, dar asta deja ştiam.

— Înţeleg. Valentine păru să-şi ascundă un zâmbet. Data viitoare ar fi mai bine să mă anunţi dinainte că vii. Te-ar scuti de o ciocnire neplăcută cu gărzile mele.

— Gărzi? Jace se sprijini cu spatele de parapetul rece de metal şi trase adânc în piept aerul curat, rece. Vrei să spui demoni, nu? Ai folosit Sabia ca să-i chemi.

— Nu neg, zise Valentine. Fiarele lui Lucian mi-au zdrobit armata de damnaţi şi n-am avut nici timp, nici poftă să creez alţii. Acum, când am Sabia Mortală, nu mai am nevoie de ei. Am alţii.

Jace se gândi la Clary, însângerată şi murind în braţele sale. Îşi duse o mână la frunte. Îşi simţi palma rece, acolo unde atinsese parapetul de metal

— Chestia aia de pe scări, zise el. Nu era Clary, nu?

— Clary? Glasul lui Valentine sună uşor surprins. Asta ai văzut tu?

— De ce n-ar fi asta ce-am văzut eu?

Jace se strădui să-şi păstreze vocea egală, nepăsătoare. Nu că ar fi fost neobişnuit sau incomodat de secrete – fie ale lui, fie ale altor persoane –, dar sentimentele sale pentru Clary erau unele pe care el decisese că le putea îndura numai dacă nu le privea prea de-aproape.

Dar avea de-a face cu Valentine. El se uita la tot foarte de-aproape, îl studia şi analiza în ce fel l-ar fi putut întoarce în avantajul lui. În privinţa asta, îi amintea lui Jace de Regina Curţii Elfilor Luminii: rece, ameninţător, calculat.

— Ceea ce ai întâlnit pe scări, zise Valentine, era Agramon, Domonul Fricii. Agramon ia forma a ceea ce te înspăimântă mai tare pe tine. Când termină să se hrănească din groaza ta, te ucide, presupunând că mai eşti viu până atunci. Cei mai mulţi bărbaţi – şi femei – mor înainte de momentul ăsta. Meriţi să fii felicitat pentru că ai rezistat atât de mult cât ai

făcut-o.
— Agramon? Jace era stupefiat. Asta e un Demon Căpetenie. Cum ai făcut să supui unul ca ăsta?
— Am plătit un magician tânăr şi încrezut să-l invoce pentru mine. El a crezut că dacă demonul rămâne în interiorul pentagramei lui, îl va putea controla. Din nefericire pentru el, cea mai mare frică a lui a fost că demonul pe care îl invoca avea să rupă pavezele pentagramei şi să-l atace, şi exact asta s-a întâmplat când Agramon a sosit.
— Deci aşa a murit, zise Jace.
— Cine a murit?
— Magicianul, zise Jace. Numele lui era Elias. Avea şaisprezece ani. Dar ştiai asta, nu? Ritualul Conversiunii Infernale…
Valentine râse.
— Dar chiar ai fost ocupat, nu? Deci ştii de ce i-am trimis pe demonii ăia acasă la Lucian, nu?
— O voiai pe Maia, zise Jace. Pentru că ea este un vârcolac copil. Îi voiai sângele.
— I-am trimis pe demonii drevak să iscodească şi să vină să-mi raporteze ce văzuseră acasă la Lucian, zise Valentine. Lucian l-a ucis pe unul dintre ei, dar când celălalt a raportat prezenţa unui tânăr licantrop…
— Ai trimis demonii raum s-o ia. Jace se simţi deodată foarte obosit. Pentru că Luke o îndrăgeşte şi voiai să-i faci un rău, dacă ai fi putut.
Făcu o pauză şi apoi spuse, pe un ton măsurat:
— Ceea ce e destul de josnic, chiar şi din partea ta.
Pentru o clipă, o scânteie de mânie se aprinse în ochii lui

Valentine; apoi îşi dădu capul pe spate şi scoase un muget, înveselit:

— Îţi admir încăpăţânarea. Îmi semeni atât de mult!

Se ridică în picioare şi-i întinse o mână lui Jace:

— Vino! Hai să te plimbi pe punte cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva.

Jace ar fi vrut să ignore cu dispreţ mâna oferită, dar nu era sigur, dată fiind durerea din capul lui, că s-ar fi putut ridica în picioare fără ajutor. De altfel, era probabil mai bine să nu-l scoată din pepeni pe tatăl lui prea curând; orice ar fi zis Valentine despre lăudabila răzvrătire a lui Jace, nu avusese niciodată prea multă răbdare cu purtările neascultătoare,

Mâna lui Valentine era rece şi uscată, iar strânsoarea ei, ciudat de liniştitoare. Când Jace fu pe picioarele lui, Valentine îi dădu drumul şi scoase o stelă din buzunar.

— Dă-mi voie să te scap de rănile alea, zise el, întinzând mâna spre cea a fiului său.

Jace îşi trase mâna în lături – după o secundă de ezitare pe care Valentine cu siguranţă că o observase.

— Nu vreau ajutorul tău.

Valentine puse stela la loc.

— Cum doreşti.

Începu să meargă, iar Jace, după o clipă, porni după el, silit să alerge ca să-l prindă din urmă. Îl cunoştea pe tatăl lui destul de bine cât să ştie că nu s-ar fi întors niciodată să se uite dacă Jace venea după el, dar se aştepta s-o fi făcut şi avea să înceapă să vorbească în consecinţă.

Avusese dreptate. Până să ajungă Jace lângă el, Valentine deja vorbea. Îşi ţinea mâinile la spate şi păşea cu o graţie

degajată, nepăsătoare, neobişnuită pentru un bărbat înalt, cu umeri laţi, ca el. Se apleca înainte în mers, de parcă ar fi înfruntat un vânt puternic.

— … dacă-mi amintesc bine, zicea Valentine, tu ştii de fapt Paradisul pierdut al lui Milton?

— Nu m-ai pus să-l citesc decât de vreo zece sau cincisprezece ori, zise Jace. E mai bine să fii domn în iad decât slugă în rai, etcetera şi aşa mai departe.

— Non serviam, zise Valentine. „Nu voi sluji”. Asta şi-a scris Lucifer pe flamură, când a pornit călare cu hoarda sa de îngeri rebeli împotriva unei autorităţi corupte.

— Şi ce vrei să spui? Că tu eşti de partea diavolului?

— Unii spun că Milton însuşi i-ar fi ţinut partea diavolului. Satan al lui este, cu siguranţă, un personaj mult mai interesant decât Dumnezeul lui.

Ajunseseră aproape în partea din faţă a vasului. Valentine se opri şi se rezemă de parapet.

Jace se duse lângă el. Trecuseră de podurile de pe East River şi se îndreptau spre larg, printre Staten Island şi Manhattan. Luminile din centrul financiar al oraşului licăreau pe apă, ca nişte lampa-vrăjitoarei. Cerul era pudrat cu diamante şi râul îşi ţinea secretele ascunse sub o pojghiţă lucioasă neagră, sfâşiată ici şi colo de o sclipire argintie care ar li putut fi coada unui peşte – sau a unei sirene. Oraşul meu, gândi Jace de încercare, dar cuvintele îi aduceau în minte tot Alicante şi turnurile lui de cristal, nu zgârie-norii din Manhattan.

După un moment, Valentine zise:

— De ce ai venit aici, Jonathan? M-am întrebat, după ce te-

am văzut în Oraşul Oaselor, dacă ura ta pentru mine era de neîmblânzit. Aproape că îmi luasem nădejdea de la tine.

Tonul său era potolit, cum era de cele mai multe ori, dar în el se mai strecurase ceva – nu vulnerabilitate, ci un soi de curiozitate sinceră, de parcă şi-ar fi dat seama că Jace era capabil să-l surprindă.

Jace privi în depărtare, pe apă.

— Regina Curţii Elfilor Luminii m-a pus să te întreb ceva. Mi-a zis să te întreb ce sânge curge prin venele mele.

Surprinderea trecu peste chipul lui Valentine ca o mână care i-ar fi şters toată expresia.

— Ai vorbit cu Regina?

Jace nu spuse nimic.

— Asta e stilul spiritelor naturii. Tot ce spun ele are mai mult de un înţeles. Spune-i, dacă mai întreabă, că prin venele tale curge sângele Îngerului.

— Ca şi prin venele oricărui vânător de umbre, zise Jace, dezamăgit. Nădăjduia într-un răspuns mai interesant. N-ai minţi-o pe Regina Curţii Elfilor Luminii, nu-i aşa?

Tonul lui Valentine fu sec.

— Nu. Şi tu n-ai venit aici doar ca să-mi pui întrebarea asta ridicolă. De ce eşti de fapt aici, Jonathan?

— Trebuia să vorbesc cu cineva.

Nu era atât de bun în a-şi controla vocea cum era tatăl său; îşi auzi durerea, ca o rană sângerândă foarte aproape de suprafaţă.

— Soţii Lightwood… nu sunt decât o pacoste pentru ei. Luke probabil că mă urăşte acum. Inchizitoarea vrea să mă vadă mort. Am făcut ceva şi l-am rănit pe Alec, şi nici măcar

nu sunt sigur ce anume.

— Şi sora ta? întrebă Valentine. Clarissa ce spune?

De ce trebuie să strici tu totul?

— Nici ea nu e prea încântată de mine. Jace şovăi. Mi-am amintit ce mi-ai spus, în Oraşul Oaselor. Că n-ai avut nici o şansă să-mi spui adevărul. Nu am încredere în tine, adăugă el. Vreau să ştii asta. Dar m-am gândit că ţi-aş da o şansă să-mi spui de ce.

— Trebuie să mă întrebi mai mult decât de ce, Jonathan.

Exista o notă în vocea tatălui său care-l şocă pe Jace – o smerenie aspră care părea să-i înmoaie trufia lui Valentine, la fel cum oţelul poate fi înmuiat de foc.

— Sunt atât de multe „de ce” -uri.

— De ce i-ai ucis pe Fraţii Tăcuţi? De ce ai luat sabia Mortală? Ce plănuieşti? De ce nu ţi-a fost de ajuns Pocalul Mortal?

Jace se stăpâni mai înainte de a putea da glas şi celorlalte întrebări care-l frământau. De ce m-ai părăsit a doua oară? De ce mi-ai spus că nu mai eram fiul tău şi apoi ai venit după mine, totuşi?

— Ştii ce vreau eu. Conclavul este corupt fără speranţă şi trebuie distrus şi construit din nou. Idris trebuie eliberat de influenţa raselor degenerate, iar Pământul trebuie izolat împotriva ameninţării demonice,

— Mda, cât despre ameninţarea demonică… Jace se uită în jur, de parcă n-ar fi fost surprins să vadă umbra neagră a lui Agramon ridicându-se la el. Am crezut că urăşti demonii. Acum îi foloseşti ca slujitori ai tăi. Ravenerul, demonii drevak, Agramon – sunt angajaţii tăi. Gărzi, măcelar, bucătar

personal şi mai ştiu eu ce.

Valentine bătu darabana pe parapet.

— Eu nu sunt prieten cu demonii, zise el. Sunt nefilim, oricât de mult aş crede că Acordurile sunt nefolositoare şi Legea este frauduloasă. Nu-i obligatoriu ca un om să fie de acord cu ocârmuirea ca să fie patriot, nu? E datoria adevăratului patriot să se opună, să spună că-şi iubeşte ţara mai mult decât îi pasă de poziţia sa în ordinea socială. Am fost defăimat pentru alegerea mea, silit să trăiesc ascuns, expulzat din Idris. Dar sunt – şi voi fi totdeauna – nefilim. Nu pot schimba sângele din venele mele nici dac-aş vrea – şi nu vreau.

Eu, da. Jace se gândi la Clary. Privi din nou în jos, la apa întunecată, ştiind că nu era adevărat. Să renunţe la vânătoare, la ucideri, la cunoaşterea propriei viteze de a se avânta şi la abilităţile certe – era imposibil. Era un războinic. N-ar fi putut fi nimic altceva.

— Tu vrei? întrebă Valentine.

Jace îşi întoarse repede ochii, întrebându-se dacă tatăl lui îi putea citi pe faţă gândurile. Stătuseră împreună, numai ei doi, singuri, atâţia ani. Îi ştiuse faţa tatălui său mai bine decât pe-a lui însuşi, cândva. Valentine era singura persoană faţă de care simţea că n-ar putea niciodată să-şi ascundă sentimentele. Sau prima persoană, cel puţin. Uneori, avea impresia că şi Clary putea privi drept prin el, de parc-ar fi fost de sticlă.

— Nu, răspunse el. Nu vreau.

— Eşti vânător de umbre pentru totdeauna?

— Sunt, până la urmă, ceea ce tu m-ai făcut, zise Jace.

— Bine, zise Valentine. Asta voiam să aud.

Se lăsă pe spate, peste parapet, uitându-se în sus la cerul nopţii. În părul lui alb-argintiu se strecuraseră fire cărunte. Jace nu le mai observase până atunci.

— Ăsta e un război, zise Valentine. Singura întrebare este de care parte vei lupta tu?

— Am crezut că suntem cu toţii de aceeaşi parte. Am crezut că suntem noi împotriva lumii demonilor.

— Bine ar fi fost, dacă s-ar fi putut. Nu înţelegi că, dacă aş fi simţit că mai presus de orice Conclavul ţine la binele şi interesele acestei lumi, dacă aş fi considerat că ei îşi făceau datoria în cel mai bun mod cu putinţă, pe Înger, de ce m-aş fi luptat cu ei? Ce motiv aş fi avut?

Puterea, gândi Jace, dar nu spuse nimic. Nu mai ştia sigur ce trebuia să spună şi încă mai puţin ce să creadă.

— Dacă se continuă în Conclav aşa ca acum, zise Valentine, demonii o să le vadă slăbiciunea şi o să atace, iar Conclavul, distras de nesfârşitele lor ploconeli faţă de rasele degenerate, nu va fi în stare să lupte împotriva lor şi să-i alunge. Demonii o să atace şi o să distrugă tot, n-o să mai rămână absolut nimic.

Rasele degenerate. Cuvintele aveau o familiaritate stingheritoare; îi aminteau lui Jace de copilăria sa, într-un mod care nu era pe de-a-ntregul plăcut. Când se gândea la tatăl său şi la Idris, avea întotdeauna aceleaşi amintiri înceţoşate – un soare fierbinte scăldând pajiştile verzi din faţa conacului lor de la ţară şi o siluetă înaltă, întunecată, cu umeri laţi, aplecându-se să-l ridice pe el din iarbă şi să-l ducă înăuntru. Trebuie să fi fost foarte mic pe-atunci, şi totuşi nu uitase niciodată nici cum mirosea iarba – verde, strălucitoare

şi proaspăt cosită –, nici cum soarele îi prefăcea părul tatălui său într-un nimb alb, nici senzaţia de a fi purtat în braţe. De a fi în siguranţă.
— Luke, zise Jace, cu o oarecare greutate, Luke nu e un degenerat…
— Lucian e diferit. El a fost odată vânător de umbre. Tonul lui Valentine era sec şi categoric. Problema nu e despre repudiaţi particulari, Jonathan. Este despre supravieţuirea fiecărei creaturi vii din lumea asia. Îngerul l-a ales pe nefilim dintr-un anumit motiv. Noi suntem cei mai buni din lumea asta şi avem menirea de-a o salva. Noi suntem cele mai apropiate fiinţe din lumea asta de zei – şi trebuie să folosim puterea asta ca să salvăm lumea de distrugere, oricât ne-ar costa.
Jace îşi sprijini coatele de parapet. Era frig aici: vântul îngheţat pătrundea prin hainele lui, iar vârful degetelor îi erau amorţite. Dar în minte vedea colinele înverzite, apa albastră şi pietrele de culoarea mierii ale conacului Wayland.
— În povestea veche, zise el, când i-a ispitit să păcătuiască, Satana le-a spus lui Adam şi Evei: „Veţi fi asemenea zeilor”. Şi au fost alungaţi din grădina raiului din cauza asta.
Urmă o pauză, după care Valentine râse şi rosti:
— Vezi, de-asta am nevoie de tine, Jonathan. Tu mă fereşti de păcatul mândriei.
— Există tot soiul de păcate. Jace se îndreptă şi se întoarse spre tatăl lui. Nu mi-ai răspuns la întrebarea despre demoni, tată. Cum justifici faptul că-i invoci, că te înhăitezi cu ei? Plănuieşti să-i trimiţi împotriva Conclavului?
— Bineînţeles că da, zise Valentine fără ezitare, fără nici o

clipă de gândire dacă era înţelept să-şi dezvăluie planurile cuiva care le-ar fi putut transmite duşmanilor săi.

Nimic nu l-ar fi zdruncinat mai tare pe Jace decât să-şi dea seama cât de sigur era tatăl lui de reuşită.

— Conclavul nu va deschide ochii decât cu forţa. Am încercat să alcătuiesc o armată de damnaţi; cu Pocalul, aş fi putut crea o armată de vânători de umbre, dar asta ar lua ani. Eu n-am ani la dispoziţie. Noi, rasa umană, nu avem ani la dispoziţie. Cu Sabia pot să chem sub comanda mea o armată de demoni. Ei îmi vor servi ca unelte, să facă orice le voi porunci. Nu vor avea de ales. Şi când o să termin treaba cu ei, o să le poruncesc să se autodistrugă, şi ei o vor face.

Glasul lui era lipsit de emoţie.

Jace strânse de marginea parapetului atât de tare, încât degetele începură să-l doară.

— Nu poţi ucide orice vânător de umbre care ţi se opune. Asta-i crimă.

— Nu va trebui s-o fac. Când Conclavul o să vadă puterea pregătită împotriva sa, toţi se vor preda. Nu sunt sinucigaşi. Şi există printre ei unii care mă susţin. Vor ieşi în faţă când va veni vremea.

Nu exista nici pic de aroganţă în vocea lui Valentine, ci doar o siguranţă calmă.

— Cred că subestimezi Conclavul. Jace încercă să vorbească, fără ca vocea să-i tremure. Nu cred că înţelegi cât de mult te urăsc ei.

— Ura nu înseamnă nimic dacă e pusă în balanţă cu supravieţuirea. Valentine duse mâna la cingătoare, unde mânerul săbiei sclipea sumbru. Dar nu mă crede pe cuvânt.

Ţi-am spus că voiam să-ţi arăt ceva. Uite!

Scoase Sabia din teacă şi i-o întinse lui Jace. Jace văzuse această Maellartach şi înainte, în Oraşul Oaselor, atârnată pe perete în pavilionul Stelelor Vorbitoare. Si-i mai văzuse şi mânerul ieşind din teaca de umăr a lui Valentine, dar n-o examinase niciodată de aproape. Sabia Îngerului. Era dintr-un metal argintiu-închis, greu, sclipind cu un luciu întunecat. Lumina părea să se mişte pe deasupra şi prin lama ei, de parcă era făcută din apă. În mânerul ei înflorea un trandafir învăpăiat de lumină.

Jace vorbi, simţindu-şi gura uscată:

— Foarte frumoasă.

— Vreau s-o ţii în mână.

Valentine îi prezentă Sabia fiului său, aşa cum îl învăţase şi pe el, cu mânerul înainte. Sabia părea să reflecte negru în lumina stelelor.

Jace şovăi.

— Eu nu…

— Ia-o! Valentine i-o apăsă în palmă.

În clipa în care degetele lui Jace se închiseră pe mâner, o suliţă de lumină ţâşni din mânerul Săbiei, prin miezul lamei, până sus. El se uită repede spre tatăl lui, dar Valentine era de nepătruns.

O durere surdă se răspândi prin braţul lui Jace şi până în piept. Nu pentru că Sabia ar fi fost grea; nu era. Dar părea că voia să-l tragă în jos, să-l târască prin vas, prin apa verde a oceanului, prin scoarţa subţire a pământului însuşi. Jace simţi că tot aerul i-a fost scos din plămâni. Îşi ridică fruntea şi se uită în jur…

Şi văzu că noaptea se schimbase. O plasă sclipitoare de sârme de aur fusese aruncată peste cer, iar stelele luminau prin ea, strălucitoare ca nişte flori de cuie bătute cu ciocanul în întunecime. Jace văzu arcuirca lumii care aluneca departe de el, iar pentru moment fu izbit de frumuseţea întregii privelişti. Apoi, cerul nopţii păru să se crape ca sticla şi, revărsându se prin spărtură, începu să se apropie o hoardă de forme întunecate, cocoşate şi diforme, strâmbe şi lipsite de chip, urlând un ţipăt mut care-i pârjolea mintea. Vântul îngheţat îl arse când caii cu şase picioare se năpustiră pe deasupra lui, copitele lor scoţând scântei de sânge din puntea vasului. Făpturile care îi călăreau erau cu neputinţă de descris. Deasupra acestora, creaturi fără ochi, cu aripi de piele, se roteau ţipând şi lăsând să picure o mâzgă verde ca veninul.

Jace se aplecă peste parapet, icnind incontrolabil, ţinând încă Sabia strâns în mână. Sub el, apa clocotea de demoni ca o tocană otrăvitoare. Văzu creaturi cu ţepi, cu ochi injectaţi cât nişte farfurii, zbătându-se şi târâte sub masele viermuitoare de tentacule negre alunecoase. O sirenă prinsă în strânsoarea unui păianjen de apă cu zece picioare ţipă deznădăjduită când acesta îşi înfipse colţii în coada ei care bătea înnebunită, ochii lui roşii licărind ca nişte picături de sânge.

Sabia căzu din mâna lui Jace şi zăngăni pe punte. Brusc, sunetul şi spectacolul dispărură, iar noaptea deveni tăcută. Se ţinu strâns de balustradă, uitându-se în jos la mare, fără să-i vină să creadă. Era goală, suprafaţa sa fiind încreţită numai de vânt.

— Ce-a fost asta? şopti Jace.

Îl ustura gâtlejul de parcă ar fi fost râcâit cu şmirghel. Se uită înnebunii la tatăl lui, care se aplecase să ridice Sabia-Sufletului de pe punte, unde o scăpase Jace.

— Ăştia sunt demonii pe care i-ai chemat deja?

— Nu. Valentine vârî Sabia în teacă. Aceştia sunt demonii care au fost atraşi la marginile lumii acesteia de către Sabie. Mi-am adus vasul în locul ăsta pentru că scuturile sunt mai subţiri aici. Ceea ce ai văzut e armata mea, aşteptând în partea cealaltă de scuturi – aşteptând să-i chem eu la mine.

Ochii lui erau gravi.

— Mai crezi că nu vor capitula cei din Conclav?

Jace închise ochii şi spuse:

— Nu toţi… nu soţii Lightwood…

— I-ai putea convinge tu. Dacă stai cu mine, îţi jur că nu li se va întâmpla nici un rău.

Întunericul din spatele pleoapelor lui Jace începu să se prefacă în roşu. Îşi închipuise cenuşa vechiului cămin al lui Valentine, oasele înnegrite ale bunicilor pe care nu îi cunoscuse niciodată. Acum vedea alte chipuri. Al lui Alec. Al lui Isabelle. Al lui Max. Al lui Clary.

— Le-am făcut deja atât de mult rău, şopti el. Nimic nu trebuie să li se mai întâmple, nici unuia dintre ei. Nimic.

— Bineînţeles. Înţeleg.

Iar Jace îşi dădu seama, spre uluirea lui, că Valentine chiar înţelegea, că, într-un fel, el vedea ceea ce nimeni altul nu părea în stare să înţeleagă.

— Tu crezi că e vina ta, toate necazurile care s-au abătut asupra prietenilor tăi, asupra familiei tale.

— Este vina mea.

— Ai dreptate. Este.

La acestea, Jace îşi ridică privirea absolut stupefiat. Era surprins că i se dădea dreptate şi era, în egală măsură, îngrozit şi uşurat.

— Este?

— Răul nu este voit, bineînţeles. Dar tu eşti ca mine. Noi otrăvim şi distrugem tot ce iubim. Există un motiv pentru asta.

— Ce motiv?

Valentine îşi ridică privirea spre cer.

— Noi suntem meniţi unui scop mai înalt, tu şi cu mine. Distracţiile lumii sunt numai atât, distracţii. Dacă îngăduim să fim abătuţi de la cursul nostru de către ele, suntem pedepsiţi corespunzător.

— Iar pedeapsa noastră e ispăşită de toată lumea la care ţinem? Pare un pic cam aspru pentru ei.

— Soarta nu e niciodată dreaptă. Eşti prins într-un curent mult mai puternic decât tine, Jonathan; înoată împotriva lui şi te vei îneca, iar pe lângă tine, o să-i îneci şi pe cei care încearcă să te salveze. Înoată cu el şi o să supravieţuieşti.

— Clary…

— Nici un rău nu i se va întâmpla surorii tale dacă mi te vei alătura. O să merg până la capătul pământului s-o apăr. O s-o aduc în Idris, unde nimic nu i se poate întâmpla. Iţi promit asta.

— Alec. Isabelle. Max…

— Copiii Lightwood, de asemenea, vor avea protecţia mea.

Jace spuse cu glas scăzut:

— Luke…

Valentine şovăi, apoi spuse:
— Toţi prietenii tăi vor fi protejaţi. De ce nu mă poţi crede, Jonathan? Asta e singura cale prin care poţi să-i salvezi. Jur!
Jace nu putea vorbi. Închise ochii din nou. Înăuntrul lui, frigul toamnei se lupta cu amintirea verii.
— Te-ai hotărât? întrebă Valentine.
Jace nu-l privi, dar simţi nuanţa definitivă din întrebare. Era chiar nerăbdător.
Jace deschise ochii. Lumina stelelor era o explozie albă în irisurile lui; pentru o clipă, nu putu vedea nimic altceva. Răspunse:
— Da, tată. M-am hotărât.

Partea A Treia

Ziua mâniei

14
Neînfricat

Când Clary se trezi, lumina se revărsa pe fereastră; în obrazul stâng simţea o durere vie. Răsucindu-se, văzu că adormise cu capul pe caietul ei de schiţe şi colţul acestuia îi intrase în carne. De asemenea, stiloul îi căzuse din mână pe plapumă şi o pată neagră se întinsese pe cearşaf. Gemând, se ridică în capul oaselor, frecându-şi tristă obrazul, şi se duse să facă un duş.

În baie se vedeau urmele activităţii din noaptea trecută; erau pansamente însângerate îngrămădite în coşul de gunoi şi o dâră de sânge uscată pe chiuvetă. Înfiorată, Clary intră sub duş, cu o sticlă de gel de grepfruit, hotărâtă să se cureţe bine de senzaţia stăruitoare de nelinişte.

După aceea, îmbrăcată într-un halat de baie de-al lui Luke şi cu părul ud înfăşurat în prosop, deschise uşa de la baie şi dădu nas în nas cu Magnus care pândea de partea cealaltă, ţinând un prosop într-o mână, şi părul strălucitor în cealaltă. Trebuie să fi dormit pe el, gândi ea, pentru că o parte a ţepilor sclipitori arătau turtiţi.

— De ce le ia fetelor atât de mult timp să facă duş? întrebă el. Fetele muritorilor, vânătoarele de umbre, femeile

magicieni, toate sunteţi la fel. Nu întineresc deloc aşteptând aici.

Clary se dădu la o parte, lăsându-i cale liberă.

— Câţi ani ai, apropo? îl întrebă ea, curioasă.

Magnus îi făcu cu ochiul.

— Trăiam pe vremea când Marea Moartă se simţea ca un lac puţin cam sărăcuţ.

Clary îşi dădu ochii peste cap.

Magnus o goni cu un gest.

— Acum mişcă-ţi poponeţul de-aici! Trebuie să intru eu; părul meu e un dezastru.

— Nu-mi consuma tot gelul de duş, că e scump, îi spuse Clary şi se îndreptă spre bucătărie, unde scormoni după nişte filtre şi dădu drumul la cafetiera Mr. Coffee. Familiarul bolborosit al aparatului şi mirosul de cafea îi atenuară senzaţia de nelinişte. Câtă vreme exista cafea pe lume, cât de rău puteau sta lucrurile?

Se întoarse în dormitor, să se îmbrace. Zece minute mai târziu, în jeanşi şi un pulover cu dungi albastre şi verzi, se afla în living, trezindu-l pe Luke. El se ridică în capul oaselor gemând, ciufulit şi cu faţa boţită de somn.

— Cum te simţi? întrebă Clary, întinzându-i o cană ciobită, în care era cafea aburindă.

— Mai bine, acum. Luke îşi studie bluza sfâşiată; marginile despicăturii erau pătate de sânge. Unde-i Maia?

— Doarme în camera ta, nu ţii minte? Ai spus c-o poate folosi ea.

Clary se aşeză pe braţul canapelei.

Luke se frecă la ochii săi încercănaţi.

— Nu-mi amintesc prea bine noaptea trecută, recunoscu el. Ştiu că am ieşit afară, să mut camioneta, dar ştiu mai puţin din ce-a urmat.
— Mai erau şi alţi demoni ascunşi afară. Te-au atacat. Jace şi cu mine ne-am ocupat de ei.
— Alţi demoni drevak?
— Nu. Clary n-ar fi vrut să vorbească. Jace le-a spus demoni raum.
— Demoni raum? Luke se ridică deodată, atent. E serioasă treabă. Demonii drevak sunt păcătoşi şi periculoşi, dar raum…
— E-n regulă, îi spuse Clary. Am scăpat de ei.
— Voi aţi scăpat de ei? Sau Jace a făcut-o? Clary, nu vreau ca tu…
— N-a fost aşa. Clătină din cap. A fost…
Luke o întrerupse, evident supărat:
— Nu era Magnus aici? El de ce n-a mers cu voi?
— Pentru că eu o vindecam pe Maia, de-aia, zise Magnus, intrând în living mirosind puternic a grepfruit.
Avea părul înfăşurat într-un prosop şi era îmbrăcat într-un trening de satin albastru, cu vipuşcă argintie.
— Unde e recunoştinţa?
— Sunt recunoscător. Luke arăta de parcă era în acelaşi timp mânios şi gata să izbucnească în râs. Doar că dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Clary…
— Atunci, Maia ar fi murit dacă m-aş fi dus cu ei, zise Magnus, prăbuşindu-se într-un fotoliu. Clary şi Jace s-au descurcat foarte bine cu demonii, nu-i aşa? se întoarse el spre Clary.

Ea se foi în loc.
— Vezi, tocmai asta e…
— Ce e? întrebă Maia, îmbrăcată încă în hainele pe care le purtase în ajun, cu unul dintre puloverele mari ale lui Luke tras peste tricoul ei.
Veni păşind înţepenită prin odaie şi se aşeză, binişor, pe un scaun.
— Îmi miroase cumva a cafea? întrebă ea cu speranţă, încreţindu-şi nasul.
Pe bune, gândi Clary, nu era drept deloc pentru un vârcolac să fie frumoasă şi apetisantă; ar fi trebuit să fie hirsută, probabil cu smocuri de păr ieşindu-i din urechi. Iar ăsta, adăugă în minte Clary, este exact motivul pentru care nu am nici o prietenă şi îmi petrec tot timpul cu Simon. Ar trebui să-mi vin în fire. Se ridică în picioare:
— Vrei să-ţi aduc?
— Da, te rog, încuviinţă Maia. Cu lapte şi zahăr! strigă în urma lui Clary. după ce aceasta ieşise din cameră.
Dar când se întoarse din bucătărie, cu o cană aburindă în mână, fata vârcolac era încruntată.
— Nu-mi amintesc foarte clar ce s-a întâmplat noaptea trecută, zise ea, dar era ceva în legătură cu Simon, ceva care mă supărase…
— Păi, ai încercat să-l ucizi, zise Clary, aşezându-se la loc pe braţul canapelei. Poate că asta e.
Maia păli, cu ochii în cana de cafea.
— Uitasem. El e vampir acum. Îşi ridică ochii spre Clary. N-am vrut să-i fac rău. A fost doar…
— Da? Clary îşi ridică sprâncenele. Doar ce?

Faţa Maiei căpătă încet o culoare roşu-aprins. Puse cana de cafea jos, pe măsuţa de lângă ea.

— Nu vrei să te întinzi? zise Magnus, prevenitor. Socotesc cât asta ajută când îţi dai seama deodată de o chestie oribilă, care te zdrobeşte.

Ochii Maiei se umplură deodată de lacrimi. Clary se uită la Magnus, îngrozită – el părea deopotrivă şocat, observă ea –, apoi la Luke,

— Fă ceva, îi şopti ea, încet.

Magnus poate că era un magician care putea tămădui răni mortale cu un jet de foc albastru, dar Luke era maestru în a trata adolescente care plângeau.

Luke îşi dădu pătura la o parte, pregătindu-se să se ridice, însă înainte de a fi în picioare, uşa de la intrare se deschise brusc şi intră Jace, urmat de Alec, care ducea în braţe o cutie albă. Magnus îşi dădu grăbit prosopul jos din cap şi-l lăsă să cadă în spatele fotoliului. Fără gel şi sclipici, părul lui era negru şi drept, lung până aproape de umeri.

Clary îşi aţinti imediat ochii asupra lui Jace, cum făcea întotdeauna; nu se putea abţine, dar cel puţin nimeni altcineva nu părea să bage de seamă. Jace arăta încordat, atent şi gata de acţiune, dar şi epuizat, cu ochii adumbriţi de cearcăne. Privirea lui trecu peste ea fără expresie şi se opri asupra Maiei, care încă plângea pe muteşte, de parcă nici nu-i auzise pe băieţi intrând.

— Văd că toată lumea e bine dispusă, observă el. Staţi bine cu moralul?

Maia se şterse la ochi.

— Rahat, mormăi ea. Urăsc să plâng în faţa vânătorilor de

umbre.

— Atunci du-te şi plângi în altă cameră, zise Jace, fără pic de căldură în glas. Cu siguranţă, n-avem nevoie de smiorcăielile tale pe-aici, în timp ce noi discutăm, nu?

— Jace, începu Luke pe un ton de avertisment, dar Maia deja se ridicase în picioare şi pornise glonţ către uşa bucătăriei.

Clary se întoarse spre Jace:

— Discutăm? Păi, nu discutăm.

— Dar o să discutăm, zise Jace, lăsându-se să cadă pe băncuţa din faţa pianului, întinzându-şi picioarele lungi. Magnus vrea să ţipe la mine, nu-i aşa, Magnus?

— Da, zise Magnus, desprinzându-şi cu greu privirile de la Alec, răstimp suficient ca să se încrunte. Unde naiba ai fost? Am crezut că am vorbit limpede când ţi-am spus că trebuie să stai în casă.

— Eu am crezut că n-are de ales, zise Clary. Am crezut că trebuia să stea unde te aflai tu. Ştii, din cauza magiei.

— În mod normal, da, zise Magnus oţărât, dar noaptea trecută, după tot ce am făcut, magia mea a fost… epuizată.

— Epuizată?

— Ei, da. Magnus părea furios la culme. Nici măcar Înaltul Magician din Brooklyn nu are resurse inepuizabile. Sunt om. Mă rog, se corectă el, pe jumătate om, oricum.

— Dar trebuie să fi ştiut că resursele tale se consumaseră, nu-i aşa? zise Luke, nu lipsit de simpatie.

— Da, şi l-am pus pe ticălosul ăsta mic să jure că va sta în casă. Magnus îl fulgeră cu privirea pe Jace. Acum ştiu câte parale fac mult lăudatele voastre jurăminte de vânători de

umbre.

— Trebuie să ştii cum să mă faci să jur cum trebuie, zise Jace, netulburat. Numai un jurământ pe Înger are valoare.

— E adevărat, zise Alec – era primul lucru pe care-l spunea de când intrase.

— Unde ai fost toată noaptea, apropo? întrebă Magnus, cu voce acră. Cu Alec?

— N-am putut să dorm, aşa că am ieşit la o plimbare. Când m-am întors, am dat peste nefericitul ăsta patrulând pe lângă verandă, zise Jace arătând spre Alec.

Magnus se însenină.

— Ai fost acolo toată noaptea? îl întrebă el pe Alec.

— Nu, răspunse Alec. Am fost acasă şi m-am întors. Am alte haine, nu se vede? Uite.

Toată lumea se uită. Alec purta un pulover închis la culoare şi jeanşi, adică exact ce purtase şi în ajun. Clary hotărî să-i lase avantajul îndoielii.

— Ce-i în cutie? întrebă ea.

— Oh! Ah! Alec privi cutia de parcă uitase de ea. Gogoşi, de fapt. Deschise cutia şi o aşeză pe măsuţa de cafea. Vrea cineva?

Toată lumea, după cum se dovedi, voia gogoaşă. Jace a vrut două. După ce înghiţi gogoaşa cu cremă pe care i-o aduse Clary, Luke păru ceva mai întremat; dădu în sfârşit pătura la o parte şi se ridică pe canapea.

— Un singur lucru nu pricep, zise el.

— Numai unul? Eşti cu mult înaintea noastră, zise Jace.

— Voi doi aţi ieşit afară după mine, când aţi văzut că nu mai veneam înapoi, zise Luke, uitându-se la Clary şi la Jace.

— Noi trei, zise Clary. A venit şi Simon.

Luke arăta îndurerat.

— Bine. Voi trei. Erau doi demoni, dar Clary spune că n-aţi ucis niciunul. Aşadar, ce s-a întâmplat?

— Eu l-aş fi ucis pe-al meu, dar a fugit, zise Jace. Altminteri…

— Dar de ce să fi făcut asta? întrebă Alec. Ei doi, voi trei – să se fi simţit în inferioritate numerică?

— Fără nici o intenţie de a vă jigni, dar singurul dintre voi care pare de temut este Jace, zise Magnus. Un vânător de umbre fără pregătire şi un vampir speriat…

— Cred că s-ar putea să fi fost din cauza mea, zise Clary. Cred că probabil eu i-am speriat.

Magnus clipi des.

— N-am spus adineauri că…

— Nu vreau să spun că i-am speriat pentru că sunt atât de înfricoşătoare, zise Clary. Cred că a fost din cauza asta.

Îşi ridică mâna, întorcând-o astfel încât să vadă şi ei pecetea de pe antebraţul său.

Se lăsă brusc tăcerea. Jace se uită la ea cu atenţie, apoi îşi întoarse privirea; Alec clipi nedumerit, iar Luke păru uluit.

— N-am mai văzut niciodată pecetea asta, zise el, în cele din urmă. A mai văzut-o cineva?

— Nu, zise Magnus. Dar nu-mi place.

— Nu ştiu sigur ce este sau ce înseamnă, zise Clary, lăsându-şi braţul jos. Dar nu provine din Cartea Gri.

— Toate runele vin din Cartea Gri, zise Jace ferm.

— Nu şi asta, răspunse Clary. Am văzut-o într-un vis.

— Într-un vis? Jace se uită la ea furios, de parcă l-ar fi

insultat personal. De-a ce te joci, Clary?

— Nu mă joc de-a nimic. Nu-ţi mai aduci aminte când am fost la la Curtea Elfilor…

Jace se schimbă la faţă, de parcă i-ar fi dat o palmă. Clary continuă grăbită, mai înainte să poată el spune ceva:

— … şi Regina ne-a spus că noi am fost experimente? Că Valentine făcuse… ne făcuse ceva ca să fim diferiţi, speciali? A spus că darul meu era cel al cuvintelor care nu pot fi rostite, iar al tău, darul Îngerului însuşi?

— Aia a fost o aiureală de zână.

— Zânele nu mint, Jace. Cuvintele care nu pot fi rostite – se referea la rune. Fiecare are un înţeles diferit, dar sunt făcute pentru a fi desenate, nu rostite cu voce tare. Clary continuă, ignorând privirea lui neîncrezătoare: Îţi aduci aminte când m-ai întrebat cum am intrat în celula ta din Oraşul Tăcut? Ţi-am spus că am folosit o rună obişnuită de Dschidere…

— Asta a fost tot ce-ai făcut? se miră Alec. Eu am ajuns acolo imediat după ce-ai făcut-o, dar mi s-a părut că smulsese cineva uşa aia din ţâţâni.

— Iar runa mea nu a descuiat doar uşa, zise Clary. A descuiat tot ce era în celulă. I-a desfăcut şi cătuşele lui Jace.

Trase aer în piept.

— Cred că Regina voia să spună că eu pot desena rune care sunt mai puternice decât runele obişnuite. Şi chiar pot crea unele noi.

Jace clătină din cap.

— Nimeni nu poate crea rune noi…

— Poate că ea este în stare, Jace, zise Alec, gânditor. E adevărat, nici unul dintre noi n-a mai văzut vreodată pecetea

aceea de pe braţul ei.

— Alec are dreptate, zise Luke. Clary, vrei să ne arăţi caietul tău de schiţe?

Ea se uită la el cu oarecare surprindere. Ochii lui albaştri-cenuşii erau obosiţi, puţin afundaţi, dar aveau aceeaşi statornicie ca pe vremea când Clary avea şase ani şi el îi făgăduise că, dacă ea avea să urce în modulul Jungle Gym de pe terenul de joacă din Prospect Park, el întotdeauna avea să stea dedesubt s-o prindă, dacă ar fi căzut. Şi întotdeauna fusese acolo.

— Bine, zise ea. Mă întorc imediat.

Ca să ajungă în camera de oaspeţi, Clary trebuia să treacă prin bucătărie, unde o găsi pe Maia aşezată pe un taburet lângă bufet, arătând profund nefericită.

— Clary, zise ea, sărind de pe taburet. Pot să vorbesc cu tine o secundă?

— Tocmai mă duceam în camera mea ca să aduc ceva…

— Uite, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Simon. Deliram doar.

— O, zău? Şi cum rămâne cu afirmaţia „vârcolacii sunt meniţi să urască vampirii”?

Maia scoase un oftat de exasperare.

— E adevărat, dar… bănuiesc că nu trebuie să grăbesc eu procesul.

— Nu-mi explica mie; explică-i lui Simon.

Maia roşi din nou, obrajii devenindu-i de un roşu întunecat.

— Mă îndoiesc că el o să vrea să stea de vorbă cu mine.

— S-ar putea s-o facă. E destul de iertător.

Maia se uită la ea mai atent.

— Nu că aş vrea să-mi bag nasul, dar voi doi sunteţi împreună?

Clary simţi că începe să roşească şi le mulţumi pistruilor pentru că-i ofereau cât de cât protecţie.

— De ce vrei să ştii?

Maia ridică din umeri.

— Prima oară când l-am întâlnit a zis despre tine că erai prietena lui cea mai bună, dar a doua oară te-a numit iubita lui. Mă întrebam doar dacă e o relaţie instabilă.

— Cam aşa ceva. La început am fost prieteni. E o poveste lungă.

— Înţeleg. Roşeaţa dispăruse din obrajii Maiei, iar pe faţă îi reapăruse zâmbetul superior de fată dură. Ei bine, eşti norocoasă, asta-i tot. Chiar dacă el e vampir acum. Trebuie să fii destul de obişnuită cu tot soiul de chestii ciudate, fiind vânător de umbre, aşa că pariez că asta nu te impresionează.

— Ba mă impresionează, zise Clary, mai tăios decât ar fi vrut. Eu nu sunt Jace.

Zâmbetul încrezut deveni mai larg.

— Nimeni nu e. Şi am senzaţia că o ştie şi el.

— Asta ce vrea să însemne?

— Oh, ştii tu. Jace îmi aduce aminte de un fost iubit de-al meu. Unii tipi se uită la tine ca şi cum ar vrea să facă sex. Jace se uită la tine ca şi cum ar fi făcut deja sex cu tine, a fost mişto, dar acum nu mai sunteţi decât prieteni – chiar dacî tu ai vrea mai mult. Scot fetele din minţi. Înţelegi ce vreau să spun?

Da, gândi Clary.

— Nu, spuse ea.

— Bănuiesc că nu poţi, fiindcă eşti sora lui. Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

— Va trebui. Clary aproape că ieşise pe uşă, când un gând îi veni în nimic. Şi se întoarse. Ce s-a întâmplat cu el?

Maia arătă nedumerită.

— Ce s-a întâmplat cu cine?

— Cu fostul iubit. Cel de care îţi aminteşte Jace.

— Oh, zise Maia. El este cel care m-a transformat în vârcolac.

— Gata, l-am adus, zise Clary, intrând înapoi în living, ţinând caietul de schite într-o mână şi o cutie de creioane Prismacolor în cealaltă.

Trase un scaun de la masa de sufragerie rar folosită – Luke mânca întotdeauna în bucătărie sau în biroul lui, iar masa era acoperită cu ziare şi facturi vechi – şi se aşeză, punând caietul în faţa ei. Se simţea ca la un test de la şcoala de artă. Desenează mărul acesta.

— Ce vreţi să fac?

— Tu ce crezi?

Jace încă mai stătea pe băncuţa de la pian, cu umerii aduşi în faţă; arăta de parcă nu închisese un ochi toată noaptea. Alec se rezemasc de pian, în spatele lui, probabil pentru că acolo era locul cel mai îndepărtat de Magnus în care putea sta.

— Jace, ajunge. Luke stătea în capul oaselor, dar părea să depună eforturi. Ai spus că poţi desena rune, Clary?

— Am spus că aşa cred.

— Păi, aş vrea să încerci.

— Acum?

Luke zâmbi slab:

— Cel puţin, dacă nu plănuiai să faci altceva?

Clary deschise caietul la o pagină nouă şi se uită lung la ea. Niciodată o foaie de hârtie nu i se mai păruse atât de goală. Putea simţi neclintirea din încăpere, toată lumea cu ochii la ea: Magnus cu vechea lui curiozitate temperată; Alec prea preocupat de problemele sale pentru a-şi bate capul cu ale ei; Luke cu speranţă; Jace cu o lipsă de emoţie rece şi înfricoşătoare. Ea-şi aminti cum spusese că ar fi vrut s-o poată urî şi se întrebă dacă într-o bună zi nu avea să reusească.

Puse creionul jos.

— Nu pot s-o fac pur şi simplu aşa, la comandă. Nu fără o idee.

— Ce fel de idee? zise Luke.

— Vreau să spun, nici măcar nu ştiu ce rune există deja. Trebuie să mă gândesc la un înţeles, la un cuvânt, înainte să pot desena o rună pentru el.

— E destul de greu şi pentru noi să ne amintim fiecare rună… începu Alec, dar Jace, spre surprinderea lui Clary, îi tăie vorba.

— Ce zici de „Neînfricare”? spuse el, liniştit.

— Neînfricare? repetă ea.

— Există rune pentru curaj, zise Jace. Dar niciodată ceva care să-ţi înlăture orice frică. Dar dacă tu, aşa cum spui, poţi crea rune noi… Privi în jur şi văzu expresiile uluite ale lui Alec şi Luke. Uite, tocmai mi-am amintit că nu există una ca asta, atâta tot. Şi mi se pare destul de benignă.

Clary se uită la Luke, care ridică din umeri:

— Bine, zise el.

Clary luă un creion cenuşiu-închis din cutie şi puse vârful pe hârtie. Se gândi la forme, linii, înflorituri; se gândi la semnele din Cartea Gri, străvechi şi perfecte, întrupări ale unei limbi prea desăvârşite pentru a fi vorbite. O voce blândă îi vorbi în cap: Cine eşti tu, să crezi că poţi vorbi limba raiului?

Creionul se mişcă. Era aproape sigură că nu-l mişcase ea, alunecă pe hârtie, trasând o singură linie. Simţi un gol în inimă. Se gândi la mama ei, stând şi visând în faţa pânzelor sale, creând propria viziune despre lume, în tuş şi vopsea în ulei. Se gândi: Cine sunt eu? Eu sunt fiica lui Jocelyn Fray. Creionul se mişcă din nou şi, de data asta, i se tăie respiraţia; descoperi că pronunţa cuvântul, abia şoptit: „Neînfricare, Neînfricare". Creionul făcu o buclă peste cap, iar acum ea îl conducea pe el, nu se mai lăsa condusă de el. Când termină, puse creionul jos şi se uită lung, mirându-se, la rezultat.

Runa Neînfricării era o matrice de linii spiralate. O rună cutezătoare şi aerodinamică precum un vultur. Smulse pagina şi o ridică s-o vadă şi ceilalţi.

— Poftim, zise ea şi fu răsplătită cu o privire speriată din partea lui Luke – deci el n-o crezuse – şi cu o imperceptibilă mărire a ochilor din partea lui Jace.

— Mişto, zise Alec.

Jace se ridică în picioare şi traversă camera, luându-i foaia de hârtie din mână.

— Dar funcţionează?

Clary se întrebă dacă vorbea serios sau voia doar să fie nesuferit.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, cum ne dăm seama dacă funcţionează? În clipa asta nu e decât un desen – nu poţi să iei frica unei foi de hârtie, căci ea nu are niciuna. Va trebui s-o încercăm pe unul dintre noi, ca să fim siguri că e o rună reală.

— Nu sunt sigur că asta e o idee bună, zise Luke.

— E o idee fabuloasă. Jace lăsă hârtia pe masă şi începu să-şi dezbrace jacheta. Am o stelă pe care o putem folosi. Cine vrea să mi-o facă?

— O regretabilă combinaţie de cuvinte, murmură Magnus.

Luke se ridică în picioare.

— Nu, zise el. Jace, tu deja te porţi ca şi cum n-ai fi auzit niciodată de cuvântul „frică”. Nu reuşesc să-mi închipui cum o să ne putem da seama de deosebire, dacă într-adevăr are vreun efect asupra ta.

Alec îşi înăbuşi un chicotit. Jace doar zâmbi, un zâmbet forţat, neprietenos.

— Am auzit cuvântul „frică”, zise el. Numai că prefer să cred că nu mi se potriveşte.

— Exact asta e problema, zise Luke.

— Păi, atunci de ce să nu încercăm pe tine? zise Clary, dar Luke clătină din cap.

— Nu poţi însemna cu peceţi repudiaţii, Clary, nu cu un efect autentic. Boala demonică împiedică peceţile să aibă efect, cauzând licantropia.

— Atunci…

— Încercaţi pe mine, zise Alec pe neaşteptate. Mi-ar prinde bine nişte neînfricare.

Îşi dădu jacheta jos, o aruncă pe băncuţa pianului şi traversă încăperea, aşezându-se în faţa lui Jace.

— Poftim. Însemnează-mi braţul.
Jace aruncă o privire spre Clary:
— Dacă nu crezi că tu ar trebui s-o faci…?
Ea clătină din cap.
— Nu. Tu te pricepi mai bine decât mine să aplici peceţi. Jace dădu din umeri.
— Ridică-ţi mâneca, Alec.
Ascultător, Alec îşi suflecă mâneca până sus. Era deja o pecete permanentă pe braţul lui, o elegantă spirală de linii menită să-i confere echilibru perfect. Cu toţii îşi lungiră gâturile, chiar şi Magnus, în timp ce Jace trasa cu atenţie contururile runei Neînfricării pe braţul lui Alec, imediat sub pecetea deja existentă. Alec tresări când stela arse desenul pe pielea lui. Când Jace termină, îşi strecură stela la loc în buzunar şi se opri un moment să-şi admire opera.
— Ei bine, măcar arată frumos, anunţă el. Dacă funcţionează sau nu…
Alec îşi atinse noua pecete cu vârful degetelor, apoi îşi ridică privirea, descoperind că toţi ceilalţi din încăpere se holbau la el.
— Ei? întrebă Clary.
— Ei ce? Alec îşi lăsă mâneca în jos, acoperind pecetea.
— Aşadar, cum te simţi? Diferit cumva?
Alec păru să cântărească în minte.
— Nu chiar.
Jace îşi ridică mâinile:
— Deci nu funcţionează.
— N-ai de unde şti, zise Luke. Ar putea fi pur şi simplu din pricină că nu se petrece nimic care s-o activeze. Probabil că

nu există nimic aici de care lui Alec să-i fie frică.
Magnus aruncă o privire spre Alec şi îşi ridică sprâncenele:
— Buu! făcu el.
Jace ranjea.
— Ei, haide, sigur ai tu o fobie. Ce te sperie? Alec se gândi o clipă.
— Păianjenii, zise el.
Clary se întoarse spre Luke:
— Ai vreun păianjen pe undeva?
Luke făcu o mină exasperată:
— De ce aş avea vreun păianjen? Arăt eu ca unul care i-ar colecţiona?
— Fără supărare, zise Jace, dar cam da.
— Ştii – tonul lui Alec era acru –, poate că ăsta e doar un experiment stupid.
— Dar întunericul? sugeră Clary. Te-am putea încuia în pivniţă.
— Sunt un vânător de demoni, zise Alec, cu răbdare exagerată. E clar că nu mi-e frică de întuneric.
— Ei, ar fi putut să-ţi fie.
— Dar nu mi-e.
Zbârnâitul soneriei de la intrare o scuti pe Clary de o altă replică. Se uită spre Luke, ridicându-şi sprâncenele.
— Simon?
— Nu poate fi el. E ziuă.
— Oh, aşa e! Iar uitase. Vrei să mă duc eu să răspund?
— Nu. Se ridică în picioare, icnind scurt de durere. Sunt bine. E probabil cineva care se întreabă de ce librăria e închisă.

Străbătu încăperea şi deschise larg uşa. Umerii îi înţepeniră imediat de surprindere. Clary auzi lătratul familiar al unei voci stridente şi supărate de femeie, iar în clipa următoare Isabelle şi Maryse Lightwood trecură pe lângă Luke, intrând în cameră, urmate de silueta cenuşie şi ameninţătoare a Inchizitoarei. În urma lor era un individ înalt şi solid, cu părul negru şi piele măslinie, cu o barbă neagră deasă. Deşi fusese făcută cu mulţi ani în urmă, Clary îl recunoscu din fotografia veche pe care i-o arătase Hodge: era Robert Lightwood, tatăl lui Alec şi al lui Isabelle.

Magnus ridică imediat capul. Jace păli considerabil, dar nu arătă nici o emoţie. Iar Alec – Alec se uită de la sora lui, la mama lui, la tatăl lui şi apoi la Magnus, cu ochii lui curaţi, albastru-deschis, umbriţi de o hotărâre de neclintit. Făcu un pas înainte, plasându-se între părinţii lui şi toţi ceilalţi din încăpere.

Maryse, văzându-şi fiul în mijlocul livingului lui Luke, făcu o dublă criză:

— Alec, ce naiba cauţi tu aici? Am crezut că am vorbit destul de clar…

— Mamă – vocea lui Alec care o întrerupse pe mama lui era fermă, implacabilă şi nu lipsită de bunăvoinţă –, tată, trebuie să vă spun ceva. Le zâmbi. Mă văd cu cineva.

Robert Lightwood se uită la fiul lui cu o oarecare exasperare.

— Alec, zise el. Nu-i momentul potrivit.

— Ba da, este. E important. Înţelegeţi, nu doar că mă văd cu cineva. Cuvintele păreau să se reverse şuvoi din Alec, în vreme ce părinţii lui îşi întorceau privirile, descumpăniţi.

Isabelle şi Magnus se uitau la el cu expresii aproape identice de perplexitate.
— Mă văd cu un repudiat. Mai exact, mă văd cu un ma…
Degetele lui Magnus se mişcară iute ca fulgerul în direcţia lui Alec. În jurul lui, aerul începu să strălucească uşor, apoi Alec îşi dădu ochii peste cap şi căzu la podea, doborât ca un copac.
— Alec!
Maryse îşi duse o mână la gură. Isabelle, care stătuse cel mai aproape de fratele ei, se lăsă în genunchi, lângă el. Dar Alec deja începuse să se mişte, deschizându-şi pleoapele.
— Ce… ce… de ce sunt pe podea?
— Bună întrebare. Isabelle se uită urât la fratele ei aflat pe jos. Ce-a fost asta?
— Ce-a fost ce? Alec se ridică, ţinându-se de cap. O expresie alarmată îi traversă chipul. Stai… am spus ceva? Înainte să leşin, adică.
Jace pufni.
— Ştii că ne întrebam dacă o să funcţioneze sau nu ceea ce a făcut Clary? întrebă el. Funcţionează de minune.
Alec păru extraordinar de îngrozit.
— Ce am spus?
— Ai spus că te vezi cu cineva, îl lămuri tatăl lui. Deşi n-a fost foarte clar de ce era important.
— Nu e, zise Alec. Adică, nu mă văd cu nimeni. Şi nu e important. Sau nu ar fi, dacă m-aş vedea cu cineva, ceea ce nu fac.
Magnus se uită la el ca la un idiot.
— Alec delirează, zise el. Efecte secundare de la vreo toxină

demonică. Foarte neplăcut, dar o să-şi revină curând.

— Toxină demonică? Vocea lui Maryse deveni înaltă, ascuţită. Nimeni n-a raportat vreun atac al demonilor la Institut. Ce se petrece aici, Lucian? Asta e casa ta, nu-i aşa? Ştii foarte bine că dacă a fost un atac al demonilor, trebuia să raportezi…

— Şi Luke a fost atacat, zise Clary. A fost fără cunoştinţă.

— Ce potriveală! Toată lumea e ba lipsită de cunoştinţă, ba delirantă, zise Inchizitoarea. Vocea ei ca un cuţit spintecă încăperea, reducându-i pe toţi la tăcere. Repudiatule, ştii foarte bine că Jonathan Morgenstern n-ar fi trebuit să fie în casa ta. Ar fi trebuit să fie închis, în grija magicianului.

— Am un nume, ştii, zise Magnus. Apoi, ca şi cum s-ar fi răzgândii s-o mai întrerupă pe Inchizitoare, adăugă: Nu că ar conta, într-adevăr. De fapt, uită ce-am spus.

— Îţi ştiu numele, Magnus Bane, zise Inchizitoarea. Ţi-ai încălcat datoria o dată; n-o să mai ai a doua ocazie.

— Mi-am încălcat datoria? Magnus se încruntă. Numai pentru că l-am adus pe băiat aici? Nu există nimic în contractul pe care l-am semnat care să spună că nu-l pot lua cu mine unde şi când vreau.

— Nu asta a fost greşeala ta, zise Inchizitoarea. Faptul că l-ai lăsat să-şi vadă tatăl noaptea trecută, asta a fost greşeala ta.

Se lăsă o tăcere stupefiată. Alec se ridică anevoie de pe podea, căutându-i ochii lui Jace – dar Jace nu se uita la el. Faţa lui era ca o mască.

— Asta-i ridicol, zise Luke. Clary rar îl mai văzuse atât de furios. Jace nici măcar nu ştie unde e Valentine. Încetează să-l mai hăituieşti.

— Hăituirea e îndatorirea mea, repudiatule, zise Inchizitoarea, meseria mea. Se întoarse către Jace. Spune adevărul, acum, băiete, şi totul va fi mult mai uşor.

Jace îşi ridică bărbia:

— Nu am să-ţi spun nimic

— Dacă eşti nevinovat, de ce nu te aperi? Spune-ne unde ai fost noaptea trecută. Spune-ne despre micul vas de agrement al lui Valentine.

Clary se holbă la el. Am ieşit la o plimbare, spusese el. Dar asta nu însemnase nimic. Poate chiar ieşise la o plimbare. Însă i se făcu rău – o dureau inima, măruntaiele. Ştii care e lucrul cel mai rău pe care mi-l pot închipui? spusese Simon. Să nu ai încredere în persoana iubită.

Fiindcă Jace nu vorbi, Robert Lightwood spuse, cu vocea lui gravă, profundă:

— Imogen? Spui că Valentine este… a fost…

— Pe un vas în mijlocul lui East River, zise Inchizitoarea. Este adevărat.

— De-aceea nu l-am putut găsi eu, zise Magnus, aproape ca pentru sine. Toată apa aia… mi-a întrerupt vraja.

— Ce caută Valentine în mijlocul râului? zise Luke, uluit.

— Întreabă-l pe Jonathan, zise Inchizitoarea. El a împrumutat o motocicletă de la căpetenia unui clan de vampiri din oraş şi a zburat cu ea până pe vas. Nu-i aşa, Jonathan?

Jace nu răspunse. Faţa lui era imposibil de citit. Inchizitoarea arăta totuşi flămândă, de parcă se hrănea cu suspansul din încăpere.

— Bagă mâna în buzunarul jachetei tale, zise ea. Scoate

obiectul pe care-l porţi la tine de când ai părăsit Institutul.

Fără grabă, Jace făcu ceea ce îi ceruse. Când scoase mâna din buzunar, Clary recunoscu obiectul sclipitor, albastru-cenuşiu. Ciobul de oglindă din portal.

— Dă-l încoace! Şi Inchizitoarea i-l smulse din mână.

El tresări; ciobul îl tăiase, iar sângele îi ţâşni de-a lungul palmei. Maryse scoase o exclamaţie firavă, dar nu se mişcă.

— Ştiam c-o să te întorci la Institut după ăsta, zise Inchizitoarea, privindu-l acum de-a dreptul cu nesaţ. Ştiam că în sentimentalismul tău nu te-ai fi îndurat să-l laşi acolo.

— Ce e ăla? întrebă Robert Lightwood, nedumerit.

— O bucăţică de portal în formă de oglindă, zise Inchizitoarea. Când portalul a fost distrus, imaginea ultimei sale destinaţii s-a păstrat. Întoarse ciobul de oglindă între degetele ei lungi, ca de păianjen.

— În cazul de faţă, conacul Wayland.

Ochii lui Jace urmăriră mişcarea oglinzii. În bucăţica aceea, părea să fie prins un petic de cer senin – putu vedea Clary. Se întrebă dacă ploua vreodată în Idris.

Cu o mişcare bruscă, violentă, contrastând cu tonul ei calm, Inchizitoarea dădu cu bucăţica de oglindă de pământ. Se sparse instantaneu în aşchii subţiri. Clary îl auzi pe Jace trăgându-şi scurt respiraţia, dar el nu făcu nici o mişcare.

Inchizitoarea îşi puse o pereche de mănuşi cenuşii, îngenunche între fărâmele de cioburi şi îşi plimbă degetele printre ele până găsi ceea ce căuta – o bucăţică mică de hârtie subţire. Se ridică în picioare, ţinând-o în sus, pentru ca toată lumea din încăpere să vadă runa groasă scrisă pe ea cu cerneală neagră.

— Eu am marcat această hârtie cu o rună care să ia urma şi am strecurat-o între bucata de oglindă şi învelişul din spate. Apoi am pus-o la loc în odaia băiatului. Nu trebuie să te simţi prost pentru că n-ai observat-o, îi zise ea lui Jace. Şi alte capete mai coapte şi mai înţelepte decât al tău au fost păcălite de Conclav.

— M-ai spionat, zise Jace, iar acum vocea lui era marcată de mânie. Asta face Conclavul, invadează intimitatea camarazilor vânători de umbre ca…

— Ai grijă ce vorbeşti. Nu eşti tu singurul care a încălcat Legea.

Privirea de gheaţă a Inchizitoarei se plimbă de jur împrejur prin încăpere.

— Prin eliberarea ta din Oraşul Tăcut, prin scoaterea ta de sub controlul magicianului, şi prietenii tăi au făcut la fel.

— Jace nu e prietenul nostru, zise Isabelle. E fratele nostru.

— În locul tău, eu aş fi mai atentă la ce spun, Isabelle Lightwood, zise Inchizitoarea. Ai putea fi considerată complice.

— Complice? Spre surprinderea tuturor, Robert Lightwood fu acela care vorbi. Fata încerca doar să te oprească să ne destrami familia. Pentru numele lui Dumnezeu, Imogen, ei toţi sunt doar nişte copii…

— Copii? Inchizitoarea îşi întoarse privirea glacială către Robert. La fel cum şi voi eraţi copii când Cercul a complotat distrugerea Conclavului? La fel cum şi fiul meu a fost un copil când…

Se opri cu un soi de exclamaţie, de parcă îşi impuse cu mari eforturi să se stăpânească.

— Deci e vorba despre Stephen, de fapt, zise Luke, cu un soi de milă în glas. Imogen…

Faţa Inchizitoarei se contorsionă.

— Nu e vorba despre Stephen! E vorba despre Lege!

Degetele subţiri ale lui Maryse tresăreau, în timp ce îşi frământa mâinile.

— Şi Jace, zise ea, ce se va întâmpla cu el?

— O să se întoarcă în Idris cu mine, mâine, zise Inchizitoarea. V-aţi pierdut dreptul de a şti mai mult de-atât.

— Cum poţi să-l duci înapoi în locul ăla? întrebă Clary. Când o să se întoarcă?

— Clary, nu! zise Jace.

Cuvintele lui erau o rugăminte, dar ea continuă să se bată.

— Nu Jace este problema aici! Valentine este problema!

— Las-o baltă, Clary! răcni Jace. Pentru binele tău, las-o baltă!

Clary nu se putu abţine, se feri de el, dându-se la o parte – nu mai ţipase niciodată aşa la ea, nici măcar când îl târâse după ea în rezerva de spital a mamei sale. Văzu expresia de pe faţa lui când îi observă eschiva, şi ea îşi dori să şi-o fi luat cumva înapoi.

Mai înainte de a putea spune orice altceva, mâna lui Luke coborî pe umărul ei. Vorbi el, cu vocea la fel de gravă ca în noaptea în care îi spusese povestea vieţii lui.

— Dacă băiatul s-a dus la tatăl lui, zise el, ştiind ce soi de tată a fost Valentine, este pentru că noi i-am întors spatele lui, nu pentru că el ne-a întors nouă spatele.

— Păstrează-ţi sofismele pentru tine, Lucian, zise Inchizitoarea. Ai devenit la fel de slab ca un mundan.

— Are dreptate, zise Alec, stând pe marginea canapelei, cu braţele încrucişate şi gura strânsă ferm. Jace ne-a minţit pe noi. Nu există nici o scuză pentru asta.

Jace rămase cu gura căscată. Fusese sigur pe loialitatea lui Alec, cel puţin, iar Clary nu-l învinovăţi. Până şi Isabelle se uită cu oroare la fratele ei:

— Alec, cum poţi să spui asta?

— Legea e Lege, Izzy, zise Alec, fără să se uite la sora lui. Nu există nici o cale ocolitoare.

La acestea, Isabelle scoase o mică exclamaţie de furie şi uimire şi se repezi pe uşă afară din casă, lăsând-o să se legene deschisă în urma ei. Maryse făcu un gest s-o urmeze, dar Robert o opri pe soţia lui, spunându-i ceva cu voce joasă.

Magnus se ridică în picioare:

— Sunt convins că ăsta e un semn şi pentru mine să plec, zise el.

Clary observă că evita să se uite la Alec.

— Aş zice că a fost o plăcere să mă întâlnesc cu voi toţi, dar, în realitate, n-a fost. A fost chiar stânjenitor şi, pe cinstite, data viitoare când o să mai văd fie şi pe unul dintre voi o să mi se pară mult prea curând.

Alec îşi ţinu privirea în podea când Magnus ieşi ţanţoş din living şi-apoi pe uşa de la intrare. De data asta, uşa se trânti puternic în urma lui.

— Doi au căzut, zise Jace, cu un amuzament palid. Cine-i următorul?

— Destul cu prostiile tale, zise Inchizitoarea. Dă mâinile încoace.

Jace întinse mâinile şi Inchizitoarea scoase o stelă dintr-un

buzunar secret şi începu să-i traseze o pecete în jurul încheieturilor. Când termină, încheieturile lui Jace erau una peste alta, legate cu ceea ce arăta ca un cerc de flăcări arzătoare.

Clary strigă:

— Ce faci? O să-l răneşti…

— Sunt bine, surioară.

Jace vorbise destul de calm, dar ea observă că părea să nu se poată uita la ea.

— Flăcările n-o să mă ardă, cel puţin dacă nu încerc să-mi eliberez mâinile.

— Cât despre tine, adăugă Inchizitoarea şi se întoarse spre Clary, spre marea ei surprindere, căci până acum Inchizitoarea abia părea să bage de seamă că era vie. Ai avut mare noroc că ai fost crescută de Jocelyn şi ai scăpat fără să te molipseşti de la tatăl tău. Cu toate acestea, o să stau cu ochii pe tine.

Luke o strânse mai tare de umăr pe Clary:

— Asta-i o ameninţare?

— Conclavul nu ameninţă, Lucian Graymark. Conclavul face promisiuni pe care şi le ţine.

Vocea Inchizitoarei părea aproape veselă. Era singura din încăpere care ar fi putut fi descrisă astfel; toţi ceilalţi arătau zdruncinaţi, în afară de Jace. Dinţii lui erau dezgoliţi într-un rânjet, deşi Clary se îndoia că el îşi dădea seama de asta. Arăta ca un leu prins în cursă.

— Haide, Jonathan, zise Inchizitoarea. Mergi înaintea mea. Dacă faci o singură încercare să fugi, îţi înfig un pumnal între umeri.

Jace făcu eforturi să deschidă mânerul rotund al uşii de la

intrare, cu mâinile sale legate. Clary trebui să strângă tare din dinţi ca să nu ţipe, iar apoi uşa se deschise şi Jace plecă, la fel şi Inchizitoarea. Familia Lightwood îi urmă în şir indian, Alec tot cu ochii în pământ. Uşa se închise după ei, iar Clary şi Luke rămaseră singuri în living, muţi, nevenindu-le să creadă.

15
Dintele şarpelui

— Luke, începu Clary, în clipa în care uşa se închise în urma ultimului Lightwood. Ce-o să facem…

Luke îşi prinse capul în mâini, de parcă voia să-l împiedice să i se crape în două.

— Cafea, declară el. Am nevoie de cafea.

— Ti-am adus cafea.

El îşi lăsă mâinile jos şi oftă.

— Am nevoie de mai multă.

Clary îl urmă în bucătărie, unde el îşi mai turnă o porţie de cafea, apoi se aşeză la masă, trecându-şi absent degetele prin păr.

— E rău, zise el. Foarte rău.

— Crezi? Clary nu se putea gândi să mai bea vreo gură de cafea în clipa aceea. Deja îşi simţea nervii întinşi şi firavi ca nişte sârme. Ce se întâmplă dacă îl duc în Idris?

— Judecata în faţa Conclavului. O să-l găsească probabil vinovat. Apoi, pedeapsa. E tânăr, aşa că s-ar putea să-i jupoaie doar peceţile, fără să-l anatemizeze.

— Ce înseamnă asta?

Luke îşi feri ochii.

— Înseamnă că-i vor lua peceţile, n-o să-l mai lase să fie vânător de umbre şi-o să-l arunce afară din Conclav. O să fie mundan.

— Dar asta l-ar ucide. Pe bune, l-ar ucide. Mai degrabă ar muri.

— Nu crezi că ştiu asta? Luke îşi terminase cafeaua şi se uita posomorât la cană, apoi o aşeză din nou pe masă. Însă asta n-o să conteze deloc pentru Conclav. Nu pot pune mâna pe Valentine, aşadar o să-l pedepsească în schimb pe fiul lui.

— Bine, şi eu? Sunt fiica lui.

— Dar nu eşti din lumea lor. Jace este. Ceea ce nu înseamnă că nu-ţi sugerez să stai în colţişorul tău o vreme. Mi-aş dori să ne putem duce la fermă…

— Nu putem să-l lăsăm pur şi simplu pe Jace cu ei! Clary era înspăimântată. Eu nu plec nicăieri.

— Bineînţeles că nu pleci. Luke îi scurtă protestele cu un gest. Am spus că mi-aş dori să ne putem duce, nu că m-am gândit să ne ducem. Rămâne întrebarea: ce va face Imogen acum, când ştie unde e Valentine, bineînţeles? S-ar putea să ne trezim în mijlocul unui război.

— Nu-mi pasă dacă vrea să-l ucidă pe Valentine. E binevenită să se ocupe de Valentine. Eu vreau doar să-l iau înapoi pe Jace.

— S-ar putea să nu fie atât de simplu, zise Luke, având în vedere că, de data asta, el chiar a făcut lucrul de care este acuzat.

Clary era indignată.

— Ce, tu crezi că el i-a ucis pe Fraţii Tăcuţi? Crezi…

— Nu. Nu cred că i-a ucis el pe Fraţii Tăcuţi. Cred că a făcut exact ceea ce l-a văzut Imogen făcând: s-a dus să-l vadă pe tatăl lui.

Amintindu-şi ceva, Clary întrebă:

— Ce ai vrut să spui când ai zis că noi i-am întors spatele lui, nu invers? Vrei să spui că nu îl învinovăţeşti?

— Da şi nu. Luke părea obosit. A fost o prostie din partea lui. În Valentine nu poţi avea încredere. Dar când soţii Lightwood i-au întors spatele, ce se aşteptau să facă el? E doar un copil, încă mai are nevoie de părinţi. Dacă ei nu vor să-l mai aibă, el va pleca să caute pe cineva care să-l vrea.

— Eu m-am gândit că poate, zise Clary, poate avea să te caute pe tine.

Luke arăta nespus de trist.

— Şi eu m-am gândit la fel, Clary, şi eu m-am gândit la fel.

Foarte slab, Maia auzea sunetul vocilor venind din bucătărie. Terminaseră cu ţipatul în living. Era timpul să iasă. Împături biletul pe care îl scrisese în grabă, îl lăsă pe patul lui Luke şi traversă camera spre fereastra la care îşi petrecuse ultimele douăzeci de minute ca s-o deschidă forţat. Aerul rece se revărsă prin ea – era una dintre acele zile de toamnă timpurie, când cerul pare incredibil de albastru şi adânc, iar în aer e un uşor iz de fum.

Se aplecă peste pervaz şi se uită în jos. Ar fi fost o săritură care ar fi îngrijorat-o înainte de a se fi preschimbat; acum ezită doar o clipă, gândindu-se la umărul ei rănit, înainte să sară. Ateriză ghemuindu-se pe betonul crăpat din curtea din spate a casei lui Luke. Îndreptându-se, aruncă o privire înapoi, spre casă, dar nimeni nu deschise brusc vreo uşă, nici nu strigă după ea să se întoarcă.

Îşi înăbuşi cu greu un ghimpe rătăcit de dezamăgire. Nu-i dăduse prea multă atenţie nici când fusese în casă, se gândi ea, căţărându-se pe gardul înalt de sârmă care despărţea curtea din spate de alee, deci de ce ar fi remarcat că plecase? Ea era în mod evident personaj secundar, aşa cum fusese

întotdeauna. Singurul dintre ei care o tratase de parcă ar fi avut vreo importanţă fusese Simon.

Gândul la Simon o făcu să tresară, când îşi dădu drumul de partea cealaltă a gardului şi o luă la fugă pe alee spre Kent Avenue. Îi spusese lui Clary că nu-şi mai aducea aminte incidentul din noaptea trecută, dar nu era adevărat. Îşi amintea expresia de pe faţa lui când ea dăduse înapoi – de parcă ar fi fost gravată pe dosul pleoapelor ei. Lucrul cel mai straniu fusese că în clipa aceea el încă mai arătase uman în ochii ei, mai uman decât aproape oricare altul pe care-l cunoscuse vreodată.

Traversă strada ca să evite să treacă tocmai pe sub ferestrele lui Luke. Strada era aproape pustie, căci locuitorii din Brooklyn dormeau până târziu, duminica. Se îndreptă spre metroul de pe Bedford Avenue, cu mintea încă la Simon. Simţea un gol în capul pieptului, unde o durea când se gândea la el. El fusese prima persoană în care voise să aibă încredere, după atâţia ani, şi tocmai ea făcuse imposibilă încrederea în el.

Vezi să nu, dacă să ai încredere în el e imposibil, atunci de ce eşti pe drum să-l vezi pe el chiar în clipa asta? Veni şoapta din mintea ei, cea care întotdeauna vorbea cu vocea lui Daniel. Mai taci, îi spuse ea ferm. Chiar dacă nu putem fi prieteni, îi datorez măcar scuze.

Cineva râse. Sunetul ieşi în ecou dintre pereţii înalţi ai fabricii din stânga ei. Cu inima strânsă de-o frică subită, Maia se întoarse repede, dar strada era pustie în spatele ei. Doar o bătrână îşi plimba câinele pe malul râului, însă Maia se îndoia că s-ar fi putut auzi până la ea.

Grăbi pasul, oricum. Îi putea întrece în mers pe oricare dintre oameni, îşi aminti ea, ca să nu mai punem la socoteală fuga. Şi aşa, în starea ei de acum, cu braţul care-o durea de parcă ar fi lovit-o cu un baros în umăr, nu se putea teme de vreun hoţ sau vreun violator. Doi adolescenţi care aveau asupra lor cuţite încercaseră s-o prindă când mergea prin Central Park într-o noapte, la scurt timp după ce ajunsese în oraş, şi numai Bat o împiedicase să nu-i ucidă pe amândoi.

Deci de ce era atât de panicată?

Aruncă o privire peste umăr. Bătrâna nu se mai vedea; Kent Avenue era pustiu. Cele două fabrici de zahăr Domino abandonate se ridicau în faţa ei. Simţind nevoia subită de a nu mai fi pe stradă, coti pe prima alee de lângă ele.

Se trezi într-un spaţiu îngust, între cele două clădiri, plin de gunoaie, sticle aruncate, şi fojgăind de şobolani. Acoperişurile clădirilor, deasupra capului ei, se atingeau, obturând soarele şi făcând-o să se simtă de parcă ar fi intrat într-un tunel. Zidurile erau de cărămidă, străpunse de ferestre mici, murdare, multe dintre ele sparte de vandali. Prin acestea, putea vedea etajul fabricilor abandonate, şiruri după şiruri de cazane metalice, furnale şi cuve. Aerul mirosea a zahăr ars. Se sprijini de unul dintre ziduri, încercând să-şi domolească bătăile rapide ale inimii. Aproape izbutise să se calmeze, când o voce imposibil de familiară îi vorbi din umbră:

— Maia?

Se întoarse imediat. El stătea la intrarea în alee, cu părul luminat din spate, strălucind ca un halo în jurul feţei sale frumoase. Ochii negri, tiviţi cu franjurii genelor lungi, o priveau curioşi. Purta jeanşi şi, în pofida aerului rece, un

tricou cu mâneci scurte. Încă mai arăta de cincisprezece ani.

— Daniel, şopti ea.

El se apropie de ea, paşii lui nefăcând nici un zgomot.

— Nu te-am mai văzut de mult, surioară.

Ea ar fi vrut să fugă, dar îşi simţea picioarele prefăcute în două pungi cu apă. Se lipi cu spatele de zid, de parcă ar fi putut dispărea în el.

— Dar… ai murit.

— Şi tu n-ai plâns la funeraliile mele, nu-i aşa, Maia? Nici o lacrimă pentru fratele tău mai mare?

— Ai fost un monstru, şopti ea. Ai încercat să mă ucizi…

— Nu m-am străduit destul.

În mâna lui apăruse acum ceva lung şi ascuţit, ceva care lumina ca un foc de argint în penumbră. Maia nu ştia sigur ce era; vederea i se tulburase de groază. Se lăsă moale la pământ, în timp ce el veni spre ea, picioarele refuzând s-o mai susţină.

Daniel îngenunche lângă ea. Acum ea putea vedea ce avea în mână: un ciob cu marginile ascuţite, smuls dintr-una din ferestrele sparte. Teroarea se ridică şi se sparse în ea ca un val, dar nu frica de arma din mâna fratelui său o copleşise, ci golul din ochii lui. Putea privi acum în ei, dai nu vedea decât întuneric.

— Îţi mai aduci aminte, zise el, când ţi-am spus c-o să-ţi tai limba înainte să te las să mă pârăşti la mama şi la tata?

Paralizată de spaimă, ea nu putu decât să se uite la el. Deja simţea sticla tăindu-i pielea, gustul înecăcios al sângelui umplându-i gura, şi îşi dori să fi fost moartă, deja moartă, oricum altfel decât pradă ororii şi groazei…

— Destul, Agramon.

O voce de bărbat străbătu ceaţa şi mintea ei. Nu era vocea lui Daniel – era blândă, cultivată, incontestabil omenească. Îi amintea de cineva – dar de cine?

— Cum doreşti, stăpâne Valentine.

Daniel răsuflă, un uşor suspin de dezamăgire – iar atunci faţa lui începu să i se şteargă şi să se surpe. În clipa următoare dispăruse, iar odată cu el şi senzaţia de groază paralizantă, care o strivea până-n măduva oaselor şi ameninţa s-o sufoce până la moarte. Trase cu disperare aer în piept.

— Bine. Respiră, se auzi din nou vocea bărbatului, acum enervată. Zău aşa, Agramon, câteva secunde în plus şi ar fi fost moartă.

Maia îşi ridică privirea. Bărbatul – Valentine – stătea lângă ea, foarte înalt, îmbrăcat cu totul în negru, până şi mănuşile din mâini şi bocancii cu talpă groasă din picioare. Cu vârful unui bocanc o sili să-şi ridice bărbia. Când îi vorbi, vocea îi era rece, nepăsătoare:

— Câţi ani ai?

Faţa aplecată în jos spre a ei era îngustă, cu oase ascuţite, lipsită de orice culoare, cu ochii negri şi părul atât de alb, încât arăta ca negativul unei fotografii. În partea stângă a gâtului său, chiar deasupra gulerului paltonului, avea o pecete în spirală.

— Tu eşti Valentine? şopti ea. Dar am crezut că tu…

Bocancul coborî pe mâna ei, trimiţându-i un junghi ascuţit în lungul braţului. Ea ţipă.

— Ţi-am pus o întrebare, zise el. Câţi ani ai?

— Câţi ani am? Durerea din mână, amestecată cu duhoarea înţepătoare a gunoiului din jur îi întorcea stomacul pe dos.

Du-te dracului!

O bară de lumină păru să salte printre degetele lui; o repezi în jos şi peste faţa ei atât de iute, încât ea nu avu timp să se dea înapoi. O linie de durere usturătoare, arzătoare, îi brăzdă obrazul; ea-şi lipi o palmă pe faţă şi simţi sângele udându-i degetele.

— Acum, zise Valentine, cu aceeaşi voce stăpânită şi rafinată, câţi ani ai?

— Cincisprezece. Am cincisprezece ani.

Mai degrabă îi simţi decât îi văzu zâmbetul:

— Perfect.

Odată întorşi la Institut, Inchizitoarea îl conduse pe Jace departe de oricare dintre membrii familiei Lightwood, pe scări în sus, către sala de antrenamente. Prinzând cu privirea reflecţia sa în lungile oglinzi aliniate pe lângă pereţi, tresări şocat. Nu se mai uitase într-adevăr la el de vreo câteva zile, iar noaptea trecută fusese o noapte proastă. Ochii îi erau înconjuraţi de cercuri negre, bluza îi era mânjită de sânge uscat şi murdară de noroiul de pe malul lui East River. Faţa îi era trasă şi lividă.

— Te admiri? Vocea Inchizitoarei îl întrerupse din reverie. N-ai să mai arăţi atât de frumos când Conclavul o să termine cu tine.

— Pari de-a dreptul obsedată de înfăţişarea mea. Jace se întoarse cu spatele la oglindă, cu o oarecare uşurare. Să fie oare pentru că te simţi atrasă de mine?

— Nu fi revoltător! Inchizitoarea scosese patru lame lungi din tolba cenuşie care-i atârna la brâu. Pumnale de serafi. Ai

putea să-mi fii fiu.

— Stephen. Jace îşi aduse aminte ce spusese Luke, în urmă, acasă la el. Aşa se numea, nu?

Inchizitoarea se întoarse repede spre el. Pumnalele din mână vibrau de furia ei.

— Tu să nu-i rostesti niciodată numele!

Pentru o clipă, Jace se întrebă dacă într-adevăr ar fi încercat să-l ucidă. Nu spuse nimic, până când ea îşi recăpătă stăpânirea de sine. Fără să se uite la el, îi făcu semn cu unul dintre pumnale.

— Stai acolo, în centrul încăperii, te rog.

Jace se supuse. Deşi încercă să nu se uite la oglinzi, îşi putu vedea reflecţia – şi pe a Inchizitoarei – cu colţul ochiului, oglinzile reflectându-le înapoi una la alta până când un număr infinit de Inchizitoare stăteau acolo, ameninţând un număr infinit de Jace.

Se uită în jos, la mâinile lui legate. Încheieturile sale şi umerii trecuseră de la durere la un junghi ascuţit, sever, dar nu tresări când Inchizitoarea privi una dintre lame, o numi Jophiel şi o înfipse în scândurile lustruite ale duşumelei de la picioarele ei. El aşteptă, dar nu se mumplă nimic.

— Bum? zise el, în cele din urmă. Ar fi trebuit să se întâmple ceva aici?

— Ţine-ţi gura! Tonul Inchizitoarei era categoric. Şi stai acolo unde eşti.

Jace stătu, urmărind cu o curiozitate crescută cum ea se duse în partea cealaltă de el, numi o a doua lamă Harahel şi o înfipse şi pe aceasta în podea.

Cu cea de-a treia lamă – Sandalphon –, el îşi dădu seama ce

făcea. Primul pumnal fusese înfipt în podea la sud de el, al doilea la est, iar următorul la nord. Marca punctele unei busole. Se chinui să-şi aducă aminte ce însemna asta, dar chiar n-avea idee. Era în mod clar un ritual de-al Conclavului, dincolo de orice fusese el învăţat. Când ea ajunse la ultimul pumnal, Tahariel, palmele lui erau năduşite şi iritate acolo unde se frecaseră una de alta.

Inchizitoarea se îndreptă de spate, mulţumită de sine.

— Aşa.

— Aşa ce? întrebă Jace, dar ea ridică o mână.

— Nu-i gata încă, Jonathan. Mai trebuie un lucru.

Se duse la pumnalul dinspre sud şi îngenunche în faţa lui. Cu o mişcare rapidă, scoase o stelă şi desenă o singură rună întunecată pe podea, chiar sub pumnal. Când se ridică în picioare, un clinchet înalt, ascuţit şi dulce răsună prin încăpere, sunetul unui clopoţel delicat când e lovit. Lumina ţâşni din cele patru lame al pumnalelor, atât de orbitoare, încât Jace îşi întoarse faţa, închizându-şi ochii pe jumătate. Când se intoarse înapoi, un moment mai târziu, văzu că stătea în interiorul unei cuşti ai cărei pereţi arătau de parc-ar fi fost ţesuţi din filamente de lumini. Nu erau statice, ci mişcătoare, ca perdelele de ploaie iluminată.

Inchizitoarea era acum doar o siluetă înceţoşată în spatele unui perete luminos. Când Jace strigă la ea, până şi vocea lui sună tremurătoare şi cavernoasă, de parcă striga la ea prin apă.

— Ce e asta? Ce-ai făcut?

Ea râse.

Mânios, Jace făcu un pas înainte, apoi încă unul; umărul lui

atinse în trecere un perete luminos. De parcă ar fi atins un gard electrificat, şocul ce pulsă prin el a fost ca o lovitură, doborându-l din picioare. Se rostogoli stângace pe podea, incapabil să se folosească de mâini ca să-şi atenueze căderea.

Inchizitoarea râse din nou.

— Dacă încerci să treci prin perete, o să primeşti mai mult decât un şoc. Conclavul numeşte această pedeapsă specială Configuraţia Malachi. Pereţii aceştia nu pot fi străpunşi atâta vreme cât pumnalele de serafi rămân unde sunt acum. Nu te-aş sfătui, adăugă ea, când Jace, îngenunchind, făcu o mişcare spre cel mai apropiat pumnal. Atingi pumnalele şi vei muri.

— Dar tu le poţi atinge, zise el, incapabil să-şi ascundă aversiunea din glas.

— Eu pot, dar n-am s-o fac.

— Şi cum rămâne cu mâncarea? Apa?

— Toate la timpul lor, Jonathan.

El se ridică în picioare. Prin peretele înceţoşat, o văzu întorcându-se să plece.

— Dar mâinile mele… Se uită la încheieturile lui. Metalul arzător îi rodea pielea ca acidul. Sângele apăruse în jurul cătuşelor învăpăiate.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să te duci să-l vezi pe Valentine.

— Nu prea mă faci să mă tem de răzbunarea Consiliului. Ei nu pot fi mai răi decât tine.

— Oh, dar n-ai să mergi la Consiliu, zise Inchizitoarea.

Era o linişte calmă în tonul ei care lui Jace nu-i plăcu.

— Ce vrei să spui, cum adică nu merg la Consiliu? Parcă ai spus că mâine mă duci în Idris?

— Nu. Plănuiesc să te returnez tatălui tău.

Şocul la cuvintele ei aproape că-l doborî iar din picioare.

— Tatălui meu?

— Tatălui tău. Plănuiesc să i te dau la schimb pentru Instrumentele mortale.

Ace se holbă la ea.

— Glumeşti, desigur.

— Nicidecum. E mai simplu decât un proces. Bineînţeles, o să fii expulzat din Conclav, adăugă ea, ca un fel de răzgândire, dar presupun că te aşteptai la asta.

Jace clătină din cap.

— Ţi-ai greşit omul. Sper că-ţi dai seama de asta.

O expresie de plictiseală îi traversă rapid faţa:

— Am crezut că te-am dezbărat de prefăcuta-ţi nevinovăţie, Jonathan.

— Nu mă refeream la mine. Mă refeream la tatăl meu.

Pentru prima oară de când o întâlnise, ea păru nedumerită.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Tata n-o să dea la schimb Instrumentele mortale pentru mine.

Cuvintele erau amare, dar tonul lui Jace, nu. Era degajat.

— O să te lase să mă ucizi în faţa lui, dar tot n-o să-ţi dea Sabia sau Pocalul.

Inchizitoarea clătină din cap.

— Tu nu înţelegi, zise ea, şi în vocea ei se strecură un derutant resentiment. Copiii nu înţeleg niciodată. Dragostea unui părinte pentru nu copil… nimic nu se compară cu ea. Nici o altă dragoste nu-i atât de mistuitoare. Nici un tată – nici măcar Valentine – nu şi-ar sacrifica fiul pentru o grămadă

de metal, indiferent cât de puternic.

— Nu-l cunoşti pe tata. O să-ţi râdă în nas şi o să-ţi ofere nişte bani să-mi trimiţi cadavrul prin poştă în Idris.

— Nu fi absurd…

— Ai dreptate, zise Jace. Dacă mă gândesc mai bine, probabil o să te pună pe tine să plăteşti singură taxele de transport.

— Văd că eşti fiul tatălui tău. Nu vrei ca el să piardă Instrumentele mortale – ar fi o pierdere şi a puterii tale, totodată. Nu vrei să-ţi trăieşti viaţa ca dizgraţiatul fiu al unui criminal, aşa că o să spui orice ca să-mi schimbi hotărârea. Dar pe mine nu mă prosteşti.

— Ascultă!

Inima lui Jace bătea foarte tare, însă el încercă să vorbească liniştit. Era musai să-l creadă.

— Ştiu că mă urăşti. Ştiu că mă consideri un mincinos ca tata. Dar îţi spun adevărul acum. Tatăl meu crede cu tărie în ceea ce face. Tu îl socoteşti rău. Dar el crede că are dreptate. El crede că face lucrarea lui Dumnezeu. N-o să renunţe la asta pentru mine. M-ai urmărit când am fost acolo, la el, trebuie să fi auzit ce a spus…

— Te-am văzut vorbind cu el, zise Inchizitoarea. N-am auzit nimic.

Jace înjură cu voce joasă.

— Uite, îţi jur pe ce vrei tu, ca să-ţi dovedesc că nu mint. El foloseşte Sabia şi Pocalul pentru a invoca demonii şi pentru a-i controla. Cu cât pierzi mai mult timp cu mine, cu atât mai multă armată îşi adună el. Până o să-ţi dai seama că el nu va face nici un târg, n-o să mai ai nici o şansă împotriva lui…

Inchizitoarea îi întoarse spatele, cu un sunet de dezgust.

— M-am săturat de minciunile tale.

Jace îşi ţinu respiraţia, nevenindu-i să creadă, când ea porni cu paşi hotărâţi către uşă.

— Te rog! strigă el.

Ea se opri la uşă şi se întoarse să se uite la el. Jace nu vedea decât umbrele ascuţite ale chipului ei, bărbia ascuţită şi adânciturile negre ale tâmplelor. Veşmintele ei cenuşii dispăruseră în umbră, astfel încât arăta ca un craniu plutitor, lipsit de corp.

— Să nu crezi, zise ea, că te înapoiez tatălui tău fiindcă aşa vreau eu să fac. Valentine Morgenstern nu merită un asemenea bine.

— Dar ce merită?

— Să ţină trupul neînsufleţit al copilului său în braţe. Să-şi vadă copilul mort şi să ştie că nu poate face nimic, nici o vrajă, nici un descântec, nici un pact cu diavolul care să i-l aducă înapoi… Se întrerupse. El ar trebui să ştie, zise ea în şoaptă şi împinse uşa, bâjbâind.

Uşa se închise în urma ei cu un declic, lăsându-l pe Jace, cu încheieturile arzând, uitându-se lung după ea, în confuzie.

Clary puse receptorul jos, încruntându-se.

— Nici un răspuns.

— Pe cine încerci să suni?

Luke era la a cincea cană de cafea, iar Clary începuse să fie îngrijorată pentru el. Sigur atâta cafeină nu-l otrăvea? El nu părea a fi la un pas să facă o criză sau altceva, dar ea scoase din priză pe furiş filtrul de cafea, întorcându-se spre masă,

pentru orice eventualitate.
— Pe Simon?
— Nu. Mă simt ciudat să-l trezesc în timpul zilei, deşi el a zis că nu-l deranjează, atâta vreme cât nu trebuie să vadă lumina zilei.
— Deci…
— O sunam pe Isabelle. Voiam să aflu ce se mai întâmplă cu Jace.
— Şi n-a răspuns?
— Nu.
Lui Clary îi chiorăi stomacul. Se duse la frigider, scoase un iaurt cu piersici şi-l mâncă mecanic, fără să simtă nici un gust. Era la jumătatea drumului spre coşul de gunoi, când îşi aminti ceva.
— Maia, zise ea. Ar trebui să trecem pe la ea să vedem dacă e bine. Puse iaurtul jos. Mă duc eu.
— Nu, eu sunt conducătorul haitei sale. Are încredere în mine. Pot s-o calmez, dacă e supărată, zise Luke. Mă întorc imediat.
— Nu spune asta, îl rugă Clary. Urăsc când oamenii spun asta.
El îi zâmbi strâmb şi dispăru pe culoar. În câteva minute se întorcea, uluit.
— Nu mai e.
— Nu mai e? Cum nu mai e?
— Vreau să spun că a plecat pe furiş din casă. A lăsat asta.
Puse pe masă o foaie de hârtie împăturită. Clary o luă şi citi încruntată frazele mâzgălite pe ea:
Scuze pentru totul. Am plecat să îndrept lucrurile.

Mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Maia

— A plecat să îndrepte lucrurile? Ce vrea să spună?

Luke oftă.

— Speram să ştii tu.

— Eşti îngrijorat?

— Demonii raum sunt copoi, zise Luke. Ei găsesc persoanele şi le aduc celui care i-a invocat. Demonul ăla ar mai putea fi încă pe urmele ei.

— Oh, şopti Clary. Păi, bănuiesc că a vrut să spună că se duce să-l vadă pe Simon.

Luke păru surprins.

— Ştie unde stă el?

— Nu ştiu, recunoscu Clary. Păreau cumva apropiaţi. Se poate.

Băgă mâna în buzunar, după telefonul ei.

— O să-l sun.

— Parcă spuneai că te simţi ciudat să-l suni.

— Nu la fel de ciudat precum mă fac să mă simt toate celelalte care se întâmplă.

Derulă agenda telefonului până găsi numărul lui Simon. Sună de trei ori până îi răspunse, buimac.

— Alo?

— Eu sunt.

Se întoarse cu spatele la Luke când începu să vorbească, mai mult din obişnuinţă decât din dorinţa de a-şi ascunde conversaţia de el.

— Ştii că acum sunt nocturn, zise el gemând. Ea-l auzi răsucindu-se în pat. Asta înseamnă că dorm toată ziua.

— Eşti acasă?

— Da, unde în altă parte să fiu? Vocea i se limpezi, somnul risipindu-i-se. Ce-i, Clary, ce s-a întâmplat?

— Maia a fugit. A lăsat un bilet în care spune că ar trece pe la tine pe acasă.

Simon vorbi buimac:

— Ei bine, n-a trecut. Sau dacă o face, nu a apărut încă.

— Mai e cineva acasă în afară de tine?

— Nu, mama e la serviciu, iar Rebecca are ore. Deci tu chiar crezi că Maia o să vină pe-aici?

— Dă-ne un telefon dacă vine…

Simon o întrerupse:

— Clary. Tonul lui era grăbit. Stai o clipă. Cred că cineva încearcă să intre hoţeşte în casa mea.

Timpul trecea în închisoare, iar Jace urmărea cu un soi de interes detaşat ploaia argintie căzând de jur împrejurul lui. Degetele începuseră să-i amorţească, ceea ce bănuia el că era un semn rău, dar nu se putea concentra să-i pese. Se întrebă dacă membrii familiei Lightwood ştiau că era aici, sus, sau dacă intrând careva în sala de antrenamente ar fi avut o surpriză neplăcută când l-ar fi găsit încuiat înăuntru. Dar, nu, Inchizitoarea nu era neglijentă. Trebuie să le fi spus că sala era restricţionată până ce avea să dispună ea de prizonier în modul care i se părea ei cel mai potrivit. Presupuse că el ar fi trebuit să fie mânios, chiar înfricoşat, dar nu se putea convinge să-i pese nici de asta. Nimic nu i se mai părea acum real: nici Conclavul, nici Codexul, nici Legea, nici măcar tatăl lui.

Un pas uşor îl avertiză de prezenţa altcuiva în încăpere.

Zăcea întins pe spate, uitându-se în tavan; acum se ridică în capul oaselor, privirea lui rotindu-se rapid prin încăpere. Văzu o siluetă întunecată, chiar în spatele cortinei de ploaie strălucitoare. Trebuie să fie Inchizitoarea. Se întorsese probabil să-i mai râdă în nas. Îşi adună curajul – apoi văzu, cu o tresărire, părul negru şi chipul familiar.

Poate mai existau încă lucruri de care îi păsa, totuşi.

— Alec?

— Eu sunt.

Alec îngenunche de partea cealaltă a peretelui luminos. Era de parcă s-ar fi uitat la cineva printr-o apă limpede înfiorată de curenţi; Jace îl vedea clar pe Alec acum, dar din când în când trăsăturile păreau să i se tulbure şi să se dizolve, în timp ce ploaia primejdioasă licărea şi se ondula.

Era în stare să-ţi dea rău de mare, gândi Jace.

— Pentru numele Îngerului, ce-i chestia asta? Alec întinse mâna să atingă peretele.

— Nu!

Jace întinse mâna, dar şi-o trase repede la loc, înainte de a intra în contact cu peretele.

— O să-ţi dea şocuri, poate chiar o să te ucidă dacă încerci să treci prin el.

Alec îşi trase mâna înapoi, fluierând încetişor.

— Inchizitoarea nu glumeşte.

— Bineînţeles că nu. Eu sunt un criminal periculos. Sau n-ai auzit?

Jace îşi auzi tonul acid, îl văzu pe Alec tresărind şi pe moment se bucură, răutăcios.

— Nu ţi-a zis chiar criminal…

— Nu. Sunt doar un băiat foarte neascultător. Fac tot felul de chestii rele. Dau cu şutul în pisici. Fac gesturi obscene către călugăriţe.

— Nu glumi. Asta e o treabă serioasă. Ochii lui Alec erau sumbri. Ce naiba a fost în capul tău când te-ai dus să-l vezi pe Valentine? Adică, nu, pe bune, ce ţi-a trecut prin cap?

O mulţime de răspunsuri isteţe îi veniră pe buze lui Jace, dar descoperi că nu voia să-l dea pe niciunul. Era prea obosit.

— M-am gândit că el e tatăl meu.

Alec arăta de parcă ar fi numărat în minte până la zece ca să-şi păstreze răbdarea.

— Jace…

— Dar dacă ar fi fost tatăl tău? Tu ce-ai fi făcut?

— Tatăl meu? Tatăl meu n-ar face niciodată lucrurile pe care Valentine…

Capul lui Jace ţâşni în sus:

— Tatăl tău a făcut lucrurile alea! A fost în Cerc, alături de tatăl meu! Şi mama ta la fel! Părinţii noştri au fost la fel. Singura deosebire e că ai tăi au fost prinşi şi pedepsiţi, iar ai mei nu!

Chipul lui Alec se crispă. Însă nu zise decât:

— Singura deosebire?

Jace se uită la mâinile lui. Cătuşele arzătoare n-ar fi trebuit să dureze atât de mult. Pielea de sub ele era plină de băşici de sânge.

— Eu doar voiam să spun, zise Alec, că nu pricep cum de-ai putut să vrei să-l vezi, nu după tot ce a făcut, în general, ci după tot ce ţi-a făcut ţie.

Jacc nu spuse nimic.

— Atâţia ani, zise Alec, te-a lăsat să crezi că era mort. Poate că nu-ţi mai aminteşti cum era când aveai zece ani, dar eu îmi amintesc. Nimeni, dacă te-ar fi iubit, n-ar fi putut să facă… n-ar fi putut să facă aşa ceva.

Dâre subţiri de sânge îşi croiau drum în jos pe mâinile lui Jace, ca nişte aţe roşii despletindu-se.

— Valentine mi-a spus, zise el liniştit, că dacă l-aş sprijini împotriva Conclavului, dacă aş face asta, ar lua măsuri ca nici unul dintre cei la care ţin să nu fie rănit. Nici tu, nici Isabelle, nici Max. Nici Clary. Nici părinţii voştri. A spus…

— Nimeni nu va fi rănit? Alec repetă zeflemitor. Vrei să spui că nu i-ar răni el personal. Drăguţ.

— Am văzut ce poate face, Alec. Genul de forţă demonică pe care o poate invoca. Dacă îşi mână armata de demoni împotriva Conclavului, o să fie război. Iar oamenii sunt răniţi în războaie. Mor în războaie.

Şovăi.

— Dacă tu ai avea şansa să-i salvezi pe toţi cei pe care îi iubeşti…

— Dar ce fel de şansă e asta? Cât valorează cuvântul lui Valentine?

— Dacă jură pe Înger că va face ceva, o va face. Îl cunosc.

— Dacă îl sprijini pe el împotriva Conclavului.

Jace dădu din cap.

— Trebuie să fi fost foarte enervat când ai spus nu, observă Alec. Jace îşi ridică ochii de la încheieturile lui însângerate şi se holbă la el.

— Ce?

— Am spus…

— Ştiu ce ai spus. Ce te face să crezi că am spus nu?

— Păi, ai făcut-o. Nu-i aşa?

Foarte încet, Jace dădu din cap.

— Te cunosc, zise Alec, cu o încredere desăvârşită, şi se ridică în picioare. I-ai spus Inchizitoarei despre Valentine şi planurile lui, nu? Şi ei nu i-a păsat?

— N-aş spune că nu i-a păsat. Mai curând nu m-a crezut. Şi-a făcut un plan şi crede că-l va anihila pe Valentine. Singura problemă e că planul ei e prost.

Alec dădu din cap.

— O să-mi povesteşti tu despre asta mai târziu. Mai întâi şi mai întâi, trebuie să ne gândim cum te scoatem de-aici.

— Ce? Nevenindu-i să creadă, Jace se simţi uşor ameţit. Credeam că ai plusat hotărât pentru a merge direct la închisoare, pentru a nu merge pe Interzis, pentru a nu ridica două sute de dolari. „Legea e Lege, Isabelle." Ce-a fost toată chestia aia de-ai îndrugat-o?

Alec păru foarte surprins.

— Doar n-ai crezut că vorbeam serios. Nu voiam decât ca Inchizitoarea să aibă încredere în mine, ca să nu mă urmărească tot timpul, cum îi urmăreşte pe Izzy şi pe Max. Despre ei ştie că sunt de partea ta.

— Şi tu? Eşti de partea mea?

Jace simţi asprimea din propria întrebare şi fu aproape copleşit de cât de mult însemna răspunsul pentru el.

— Sunt cu tine, zise Alec, întotdeauna. De ce mai trebuie să întrebi? Poate că respect Legea, dar ceea ce ţi-a făcut ţie Inchizitoarea n-are nimic de-a face cu Legea. Nu ştiu exact care-i treaba, dar ura pe care ţi-o poartă e personală. Nu e

deloc legată de Conclav.

— O zgândăresc, zise Jace. Nu mă pot abţine. Birocraţii absurzi îmi dau mâncărime.

Alec clătină din cap.

— Nu-i nici asta. Este o ură veche. O pot simţi.

Jace se pregătea să-i răspundă, când clopotele catedralei începură să bată. Fiind atât de aproape de acoperiş, sunetul răsuna foarte puternic. El se uită în sus – aproape se mai aştepta încă să-l vadă pe Hugo zburând printre grinzile de lemn în cercurile sale lente, contemplative. Corbului îi plăcea întotdeauna să stea acolo sus, între grinzi şi tavanul arcuit de piatră. Pe vremea aceea, Jace crezuse că păsării îi plăcea să-şi înfigă ghearele în lemnul moale; acum îşi dădea seama că de pe grinzi avea un post de observaţie excelent pentru a spiona.

În adâncul minţii lui Jace, o idee începea să capete formă, deocamdată întunecată şi nedesluşită. Cu voce tare spuse numai:

— Luke a zis ceva despre Inchizitoare – că ar fi avut un fiu pe nume Stephen. A zis că ea încerca să plătească pentru el cu aceeaşi monedă. Am întrebat-o despre el şi şi-a ieşit din minţi. Cred că asta trebuie să aibă o legătură cu faptul că mă urăşte atât de tare.

Clopotele se opriseră. Alec răspunse:

— Posibil. I-aş putea întreba pe părinţii mei, dar mă îndoiesc că mi-ar spune ceva.

— Nu, nu-i întreba pe ei. Întreabă-l pe Luke.

— Să mă duc înapoi până în Brooklyn, vrei să spui? Uite, să mă furişez până acolo o să fie de-a dreptul imposibil…

— Foloseşte telefonul lui Isabelle. Trimite-i mesaj lui Clary.

Cere-i să-l întrebe pe Luke.
— Bine. Alec făcu o pauză. Vrei să-i mai spun şi altceva din partea ta? Lui Clary adică, nu lui Isabelle.
— Nu, zise Jace. Nu am nimic să-i spun.

Simon! Strângând telefonul în mână, Clary se răsuci spre Luke. A spus că încearcă cineva să intre cu forţa în casa lui.
— Spune-i să iasă de-acolo.
— Nu pot să ies de-aici, zise Simon încordat. Cel puţin dacă nu vreau să iau foc.
— Lumina zilei, îi spuse ea lui Luke, dar văzu că el deja îşi dăduse seama de problemă şi căuta ceva în buzunare. Cheile maşinii. Le ridică şi le scutură.
— Spune-i lui Simon că venim. Spune-i să se încuie într-o cameră până ajungem acolo.
— Ai auzit asta? Incuie-te într-o cameră.
— Am auzit.
Glasul lui Simon suna foarte încordat; Clary auzi un râcâit uşor, apoi o bufnitură grea.
— Simon!
— Sunt bine. Doar îngrămădesc nişte lucruri în uşă.
— Ce soi de lucruri?
Ieşise acum pe verandă, tremurând în puloverul ei subţire. Luke, în spatele ei, încuia uşa casei.
— Un birou, zise Simon cu oarecare satisfacţie. Şi patul meu.
— Patul tău?
Clary se urcă în maşină, lângă Luke, chinuindu-se să-şi pună centura de siguranţă cu o mână, în timp ce Luke porni;

roţile au scrâşnit ieşind de pe alee şi maşina s-a lansat ca o rachetă pe Kent Avenue. Întinse el o mână şi prinse centura pentru ea.

— Cum ţi-ai urnit patul din loc?

— Uiţi. Superputere de vampir.

— Întreabă-l ce aude, zise Luke.

Mergeau cu viteză, ceea ce ar fi fost în regulă dacă strada dinspre apă a Brooklynului ar fi fost reparată, aşa însă Clary rămânea fără aer de fiecare dată când dădeau într-o groapă din asfalt.

— Ca auzi? întrebă ea, ţinându-şi respiraţia.

— Am auzit cum a fost spartă uşa de la intrare. Cred că a spart-o cineva cu piciorul. Apoi, Yossarian a venit glonţ în camera mea şi s-a ascuns sub pat. Aşa mi-am dat seama că, fără îndoială, era cineva străin în casă.

— Şi acum?

— Acum nu aud nimic.

— Asta-i de bine, nu? Clary se întoarse spre Luke. Zice că nu mai aude nimic acum. Poate c-au plecat.

— Poate. Luke părea să se îndoiască.

Erau acum pe autostradă, gonind spre cartierul lui Simon.

— Ţine-l la telefon, oricum.

— Ce faci acum, Simon?

— Nimic. Am îngrămădit tot ce-am avut în cameră şi am blocat uşa. Acum încerc să-l scot pe Yossarian din spatele climatizorului.

— Lasă-l acolo unde e.

— Toate astea o să fie foarte greu de explicat mamei, zise Simon şi telefonul amuţi.

Se auzi un clic şi apoi linişte. Beculeţul care arăta CONVORBIRE ÎNTRERUPTĂ pâlpâia pe ecranul digital.

— Nu. Nu!

Clary apăsă pe butonul de redial, cu degetele tremurânde.

Simon răspunse imediat.

— Scuze! Yossarian m-a zgâriat şi am scăpat telefonul din mână.

Gâtul o ardea de uşurare.

— N-are nimic, atâta vreme cât tu eşti bine şi…

Un zgomot ca un val de flux se sparse prin telefon, acoperindu-i vocea lui Simon. Ea dădu brusc la o parte telefonul de la ureche. Pe ecran era încă afişat CONVORBIRE ÎN DERULARE.

— Simon! ţipă ea în telefon. Simon, mă auzi?

Zgomotul de năruire se opri. Se auzi un alt zgomot, de ceva zgâlţâit, şi un urlet strident, nepământean – Yossarian? apoi o bufnitură – eva greu căzând la pământ.

— Simon? şopti ea.

Se auzi un clic şi apoi o voce tărăgănată, amuzată, vorbi în urechea ei.

— Clarissa, spuse, ar fi trebuit să-mi dau seama că tu eşti la celălalt capăt al firului.

Ea închise strâns ochii, simţind un gol subit în stomac, de parcă ar fi fost într-un roller coaster la prima cădere.

— Valentine.

— Vrei să spui „tată”, zise el, sincer supărat. Deplâng acest obicei modern de a le spune părinţilor pe numele lor mic.

— Cum aş vrea eu să-ţi spun de fapt, e cu mult mai necuviincios decât numele tău, se răsti ea. Unde-i Simon?

— Te referi la băiatul vampir? Tovărăşie îndoielnică pentru o fată vânător de umbre de familie bună, nu crezi? De acum încolo, mă aştept să am un cuvânt de spus când îţi alegi prietenii.

— Ce i-ai făcut lui Simon?

— Nimic, răspunse Valentine. Încă.

Şi închise.

Când Alec se întoarse în sala de antrenament, Jace stătea întins pe podea, imaginându-şi şiruri de fete dansând, în efortul de a-şi ignora durerea din încheieturile mâinilor. Nu mergea deloc.

— Ce faci? întrebă Alec, îngenunchind cât mai aproape de strălucitorul perete al închisorii.

Jace încercă să-şi amintească dacă atunci când Alec îi punea întrebarea asta chiar voia să afle ce făcea şi dacă era ceva pe care odinioară îl considera mai degrabă afectuos decât enervant. Nu reuşi.

— M-am gândit să zac pe podea şi să mă zvârcolesc de durere o vreme, mormăi el. Mă relaxează.

— Serios? Oh, eşti sarcastic. Asta-i semn bun, probabil, zise Alec. Dacă poţi sta în capul oaselor, poate-ai vrea s-o faci. O să încerc să-ţi strecor ceva prin perete.

Jace se ridică atât de repede, că-l luă cu ameţeală.

— Alec, nu…

Dar Alec deja făcuse o tentativă de a împinge ceva spre el cu ambele mâini, ca şi cum ar fi rostogolit o minge către un copil. O sferă roşie străbătu perdeaua luminoasă şi se rostogoli până la Jace, ciocnindu-se uşor de genunchiul lui.

— Un măr. Îl ridică de jos cu oarecare dificultate. Cât de potrivit!

— M-am gândit că poate ţi-e foame.

— Îmi e.

Jace muşcă o dată din măr; zeama i se prelinse pe mâini şi sfarai în flăcările albastre care-i încătuşau încheieturile.

— I-ai trimis mesaj lui Clary?

— Nu. Isabelle nu m-a primit în camera ei. Aruncă în uşă cu diverse lucruri şi ţipă. A spus că dacă intru, o să sară pe fereastră. Şi ştiu că ar face-o.

— Probabil.

— Am senzaţia, zise Alec şi zâmbi, că nu m-a iertat pentru că te-am trădat, după cum vede ea lucrurile.

— Draga de ea, zise Jace, apreciativ.

— Eu nu te-am trădat, idiotule.

— Intentia contează.

— Bine, pentru că ţi-am mai adus şi altceva. Nu ştiu dac-o să meargă, dar merită să încercăm.

Strecură ceva mic şi metalic prin perete. Era un disc argintiu cam cât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi. Jace lăsă mărul deoparte şi ridică discul, curios.

— Ce e ăsta?

— L-am luat de pe biroul din bibliotecă. I-am văzut mai demult pe părinţii mei folosindu-l pentru a-şi tăia legăturile. Cred că e o rună de Descuiere. Merită încercat…

Tăcu, văzând că Jace îşi atinse cu discul încheieturile, ţinându-l cu greu între două degete. În clipa în care atinse linia de flăcări albastre, cătuşele pâlpâiră şi dispărură.

— Mulţumesc.

Jace îşi frecă încheieturile, pe fiecare având pielea roasă, ca o brăţară, sângerândă. Începea să-şi simtă din nou vârfurile degetelor.

— Nu e tocmai o pilă ascunsă într-un tort aniversar, dar mă ajută sa-mi păstrez mâinile, să nu cadă.

Alec se uită la el. Liniile tremurătoare ale ploii ca o perdea îi făceau faţa să pară alungită, îngrijorată – sau poate că era într-adevăr îngrijorat.

— Ştii, mi-a venit o idee, când vorbeam adineauri cu Isabelle. I-am spus că nu poate sări pe fereastră şi nici să nu încerce, altminteri va muri.

Jace încuviinţă:

— Sună a sfat bun, de frate mai mare.

— Dar apoi am început să mă întreb dacă e adevărat şi în cazul tău – adică, te-am văzut făcând lucruri care practic înseamnă că zburai. Te-am văzut căzând de la etajul trei şi aterizând ca o pisică, sărind de pe pământ pe un acoperiş…

— Să aud povestea isprăvilor mele e cu siguranţă încântător, dar nu văd unde vrei s-ajungi, Alec.

— Vreau să spun că aici sunt patru pereţi, la cuşca asta, nu cinci.

Jace se uită lung la el.

— Deci Hodge nu minţea când spunea că vom avea nevoie de geometrie în viaţa noastră de zi cu zi. Ai dreptate, Alec. Cuşca asta, are patru pereţi. Acuma, dacă Inchizitoarea s-ar fi mulţumit cu doi, aş fi putut…

— JACE, îl opri Alec, pierzându-şi răbdarea. Vreau să spun că nu există capac la cuşca asta. Nu e nimic între tine şi tavan.

Jace îşi dădu capul pe spate. Grinzile păreau să se legene

ameţitor, sus de tot, pierdute în umbre.

— Eşti nebun.

— Poate, zise Alec. Sau poate doar ştiu ce poţi face tu. Ridică din umeri: Ai putea măcar să încerci.

Jace se uită la Alec – la faţa lui deschisă, sinceră, şi la ochii lui albaştri, hotărâţi. E nebun, gândi Jace. Era adevărat, în focul luptei, el făcuse unele lucruri uluitoare, dar tuturor li se întâmpla asta. Sângele de vânător de umbre, anii de antrenament… dar nu putea sări patru metri şi jumătate în sus, prin aer.

De unde ştii că nu poţi, zise o voce blândă în capul lui, dacă n-ai încercat niciodată?

Vocea lui Clary. Se gândi la ea şi la runele ei, la Oraşul Tăcut şi la cătuşele care săriseră de la mâinile lui de parcă s-ar fi spart sub o presiune enormă. El şi Clary aveau acelaşi sânge. Dacă ea putea face lucruri care n-ar fi trebuit să fie posibile…

Se ridică în picioare, aproape în silă, şi se uită în jur, făcând încet inventarul lucrurilor din sală. Putea încă vedea oglinzile lungi până la podea şi mulţimea de arme atârnate pe pereţi, cu lamele lor care luceau mohorât, prin cortina de foc argintiu care-l înconjura. Se aplecă şi luă de pe podea mărul pe jumătate mâncat, se uită un moment la el, gânditor, apoi îşi lăsă braţul pe spate şi-l azvârli cu toată puterea. Mărul pluti în aer, lovi un perete strălucitor şi izbucni într-o coroană topită, cu flăcări albastre.

Jace îl auzi pe Alec trăgându-şi scurt respiraţia. Deci Inchizitoarea nu exagerase. Dacă ar fi lovit prea tare vreunul dintre pereţii închisorii lui, ar fi murit.

Alec se ridicase în picioare, şovăind deodată:

— Jace, nu ştiu dacă…

— Taci, Alec. Şi nu te uita la mine. Nu m-ajută.

Dacă Alec îi răspunse şi ce anume, Jace nu mai auzi. Făcea deja o întoarcere lentă, cu ochii fixaţi asupra grinzilor. Runele care îi confereau o excelentă vedere la distanţă se activară deodată, grinzile devenind mai clare: le putea vedea marginile cioplite, spiralele şi articulaţiile, petele negre de vreme. Dar erau trainice. Ar fi susţinut acoperişul Institutului încă multe sute de ani. Aveau să ţină un adolescent. Îşi flexă degetele, respirând adânc, încet, controlat, exact aşa cum îl învăţase tatăl lui. Cu ochii minţii se văzu pe el însuşi sărind, înălţându-se, apucându-se cu uşurinţă de o grindă şi, din balans, ridicându-se deasupra ei. El era uşor, gândi el, uşor ca o săgeată, avea să zboare prin aer fără greutate, iute şi de neoprit. Floare la ureche, îşi spuse el. Floare la ureche.

— Eu sunt săgeata lui Valentine, şopti Jace. Chiar dacă el o ştie sau nu.

Şi sări.

16
O inimă de piatră

Clary apăsă pe buton pentru a-l suna din nou pe Simon, însă telefonul intră direct pe robot. Lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji; aruncă telefonul în torpedou.

— La dracu', la dracu'...

— Aproape că am ajuns, zise Luke.

Ieşiseră de pe autostradă, iar ea nici nu observase. Opriră în faţa casei lui Simon, o casă de lemn pentru o familie, a cărei faţadă era vopsită într-un roşu vesel. Clary coborî din maşină şi alergă pe aleea din faţă mai înainte ca Luke să fi apucat să tragă frâna de mână. Ea-l auzi strigând-o pe nume, când se repezi pe trepte şi bătu nebuneşte cu pumnii în usa de la intrare.

— Simon! strigă ea. Simon!

— Clary, gata! Luke veni lângă ea, pe veranda din faţă. Vecinii…

— Să-i ia dracu' pe vecini!

Duse mâna la centură după inelul cu chei, găsi cheia potrivită şi o vârî în încuietoare. Deschise uşa de perete şi păşi cu grijă în hol, Luke venind imediat în spatele ei. Aruncară o privire în prima încăpere din stânga, bucătăria. Totul arăta exact cum fusese întotdeauna, de la bufetul meticulos curăţat până la magneţii de pe frigider. Acolo era chiuveta unde ea îl sărutase pe Simon, cu numai câteva zile în urmă. Razele de soare se revărsau pe ferestre, inundând încăperea cu o lumină galben-pal. Lumină care era în stare să-

l prefacă pe Simon în scrum.

Camera lui Simon era ultima din capătul holului. Uşa era întredeschisă, însă Clary nu văzu nimic prin deschizătură decât întuneric.

Îşi scoase stela din buzunar şi o strânse cu putere. Ştia că nu era chiar o armă, dar şi numai s-o simtă în mână îi făcea bine. Înăuntru, camera era întunecată, draperii negre fiind trase la ferestre, singura lumină venind dinspre ceasul digital de pe noptieră. Luke întinsese mâna pe lângă ea ca să aprindă lumina, când ceva – ceva care şuiera şi scuipa şi maraia ca un demon – se repezi la el din beznă.

Clary ţipă, iar Luke o prinse de umeri şi-o împinse violent într-o parte. Ea se împiedică şi fu gata să cadă; când îşi recăpătă echilibrul, se întoarse şi-l văzu pe Luke, uluit, ţinând în mână un motan alb, care se zbătea şi miorlăia, cu blana zbârlită pe tot corpul. Arăta ca o minge de vată cu gheare.

— Yossarian! exclamă Clary.

Luke îi dădu drumul motanului. Yossarian o zbughi prompt printre picioarele ei şi dispăru pe hol.

— Motan prost, zise Clary.

— Nu-i vina lui. Pe mine nu mă plac pisicile.

Luke întinse mâna spre întrerupător şi aprinse lumina. Clary tresări. În cameră era o ordine desăvârşită, nu era nimic deranjat, nici măcar covorul nu era îndoit. Până şi cuvertura era întinsă frumos pe pat.

— Asta-i iluzie magică?

— Probabil că nu. Probabil e doar magie.

Luke înaintă până în mijlocul odăii, privind în jur, gânditor. Când se duse să dea o draperie la o parte, Clary văzu ceva

lucind pe covor, la picioarele lui.

— Luke, stai!

Se duse în locul unde rămăsese el şi îngenunche să ia obiectul de jos. Era telefonul argintiu al lui Simon, deformat rău, cu antena smulsă. Cu inima bătând nebuneşte, Clary deschise telefonul. În pofida crăpăturii de pe toată lungimea ecranului de afişaj, un singur mesaj se mai putea încă citi pe el: Acum îi am pe toţi.

Clary se prăbuşi pe marginea patului, cuprinsă de ameţeală. Ca din depărtare, simţi cum Luke îi luă telefonul din mână. Îl auzi trăgând aer în piept, când citi mesajul.

— Ce înseamnă asta? „Acum îi am pe toţi”? întrebă Clary.

Luke puse telefonul lui Simon pe birou şi îşi trecu o mână peste faţă.

— Mă tem că înseamnă că acum îl are pe Simon şi, cum am putea deduce, o are şi pe Maia. Înseamnă că are tot ce-i trebuie pentru Ritualul de Conversiune.

Clary se holbă la el.

— Vrei să spui că n-a făcut asta doar ca să lovească în mine… şi în tine?

— Sunt sigur că Valentine socoteşte asta ca pe un plăcut efect colateral. Dar nu ăsta e scopul lui principal. Scopul lui principal este să inverseze caracteristicile Sabiei-Sufletului. Iar pentru asta are nevoie...

— De sângele copiilor repudiaţilor. Dar Maia şi Simon nu sunt copii. Sunt adolescenţi.

— Când vraja a fost creată, vraja care să întoarcă Sabia-Sufletului în slujba întunericului, cuvântul „adolescent” nici măcar nu fusese inventat. În societatea vânătorilor de umbre,

eşti adult când ai împlinit optsprezece ani. Până atunci, eşti copil. Pentru scopurile lui Valentine, Maia şi Simon sunt copii. Avea deja sângele unui copil de elf şi sângele unui copil magician. Mai avea nevoie doar de un vârcolac şi un vampir.

Clary se simţi de parcă o lovise cineva în piept, lăsând-o fără aer.

— Atunci de ce n-am făcut ceva? De ce nu ne-am gândit să-i protejăm cumva?

— Până acum Valentine a făcut doar ce i-a fost la îndemână. Nici una dintre victime nu fusese aleasă din alte motive decât că îi ieşise în cale şi era disponibilă. Magicianul a fost uşor de găsit; Valentine n-a trebuit decât să-l tocmească sub pretextul că voia să invoce un demon. E destul de simplu să ocheşti un spirit al naturii într-un parc, dacă ştii unde să te uiţi. Iar Luna Vânătorului este exact locul unde te-ai duce ca să găseşti un vârcolac. Să se pună deodată în acest pericol gratuit şi să accepte o bătaie de cap în plus, doar ca să ne facă nouă un rău, când nimic nu s-a schimbat...

— Jace, zise Clary.

— Ce vrei să spui? Ce-i cu el?

— Cred că pe Jace încearcă să se răzbune. Jace trebuie să fi făcut ceva pe vas, noaptea trecută, ceva care chiar l-a scos din ţâţâni pe Valentine. Şi l-a scos din ţâţâni destul de tare cât să-şi abandoneze planul anterior şi să treacă la unul nou.

Luke păru zăpăcit:

— Ce te face să crezi că schimbarea de plan a lui Valentine are vreo legătură cu fratele tău?

— Pentru că, zise Clary cu o certitudine sumbră, numai Jace ar putea scoate pe cineva din ţâţâni în asemenea hal.

— Isabelle! Alec bătu în uşa surorii lui. Isabelle, deschide uşa. Ştiu că eşti înăuntru.

Uşa se crăpă o idee. Alec încercă să arunce o privire prin ea, dar nu apăru nimeni din partea cealaltă.

— Nu vrea să-ţi vorbească, zise o voce bine cunoscută.

Alec se uită în jos şi văzu ochii cenuşii privindu-l aspru din spatele unei perechi de ochelari strâmbi.

— Max, zise el, hai, frăţioare, lasă-mă să intru.

— Nici eu nu vreau să vorbesc cu tine.

Max începu să împingă uşa la loc, dar Alec, rapid ca o şfichiuire de bici de-a lui Isabelle, îşi vârî piciorul în deschizătură.

— Nu mă sili să te împing şi să te dau jos, Max.

— N-ai s-o faci. Max împinse înapoi cu toate puterile sale.

— Nu, dar m-aş putea duce la părinţii noştri şi bănuiesc că Isabelle n-ar vrea asta. Nu-i aşa, Isabelle? întrebă el, ridicând vocea destul de mult pentru ca sora lui să-l audă din cameră.

— O, pentru Dumnezeu! Isabelle părea furioasă. E-n regulă Max, lasă-l să intre.

Max se dădu la o parte şi Alec împinse uşa şi intră, lăsând-o apoi să se închidă în urma lui. Isabelle era îngenuncheată în ambrazura ferestrei de lângă patul ei, cu biciul ei de aur încolăcit pe braţul stâng. Purta echipamentul de vânătoare, pantalonii negri groşi şi bluza mulată pi corp, cu desenele argintii, aproape invizibile, ale runelor. Cizmele îi erau încheiate până la genunchi, iar părul ei negru flutura în briza din fereastra deschisă. Se uită încruntată la el, amintindu-i foarte tare pentru o clipă de Hugo, corbul negru al lui Hodge.

— Ce naiba faci? Încerci să te sinucizi? întrebă el, străbătând furios camera spre sora lui.

Biciul ei şerpui prin aer, încolăcindu-se de gleznele lui. Alec încremeni în loc, ştiind că doar cu un zvâcnet al încheieturii ei Isabelle l-ar fi putut prinde de picioare, trântindu-l legat fedeleş pe podeaua dură.

— Nu te apropia mai mult de mine, Alexander Lightwood, zise ea cu cea mai furibundă voce posibilă. Nu simt prea multă îngăduinţă pentru tine, în clipa asta.

— Isabelle…

— Cum ai putut să te întorci aşa împotriva lui Jace? După toate cele prin care a trecut? Şi ai mai şi făcut legământul acela de a vă ajuta unul pe altul…

— Nu dacă era vorba despre a încălca Legea, îi aminti el.

— Legea! replică Isabelle cu dezgust. Există o lege mai înaltă decât a Conclavului, Alec. Legea familiei. Jace e din familia ta.

— Legea familiei? N-am mai auzit de asta până acum, zise Alec, iritat.

Ştia că ar fi trebuit să se apere, dar era greu să nu se lase distras de obişnuinţa de-o viaţă de a-şi corecta fraţii mai mici atunci când nu aveau dreptate.

— Oare să fie pentru că tocmai ai inventat-o tu acum?

Isabelle zvâcni din încheietură. Alec simţi că-i fug picioarelc de sub el şi se răsuci, să îndulcească impactul cu podeaua punând mâinile în faţă. Ateriză, se rostogoli pe spate şi atunci o văzu pe Isabelle aplecată asupra lui. Max era lângă ea.

— Ce-ar trebui să facem cu el, Maxwell? întrebă Isabelle.

Să-l lăsăm legat aici, în cameră, până-l vor găsi părinţii?

Alec se sătură. Scoase iute un pumnal din teaca de la încheietură, se răsuci şi tăie biciul din jurul gleznelor sale. Sârma de electrum plesni cu un zbârnâit, iar el sări în picioare, când Isabelle îşi duse mâna în spate, sarma şuierând în jurul ei.

Un chicotit înfundat detensionă momentul.

— Bine, gata, l-ai torturat destul. Sunt aici.

Isabelle făcu ochii mari:

— Jace!

— Acelaşi.

Jace intră în camera lui Isabelle, închizând uşa după el.

— Nu-i nevoie să vă bateţi între voi…

Se chirci de durere, când Max se aruncă în el, strigându-i numele.

— Uşurel, zise el, desprinzându-se blând din braţele băiatului. Nu sunt în cea mai bună formă, în clipa asta.

— Văd asta, zise Isabelle, cercetându-l din cap până-n picioare, îngrijorată.

Încheieturile lui erau însângerate, părul lui blond era lipit de năduşeala de pe gât şi de pe frunte, iar faţa şi mâinile îi erau mânjite de murdărie şi limfă.

— Inchizitoarea te-a rănit?

— Nu prea rău. Jace îi întâlni privirea lui Alec. Doar m-a încuiat în sala armelor. Alec m-a ajutat să ies.

Biciul se ofili în mâna lui Isabelle, ca o floare.

— Alec, e adevărat?

— Da. Alec îşi scutura hainele prăfuite de la rostogolirea pe podea în ostentaţie făţişă. Nu rezistă să nu adauge: Ei, şi?

— Păi, ar fi trebuit să spui.

— Iar tu ar fi trebuit să ai puţină încredere în mine…

— Gata. Nu-i timp de ceartă, zise Jace. Isabelle, ce fel de arme ai aici? Şi bandaje, ai bandaje?

— Bandaje? Isabelle lăsă biciul jos şi scoase stela dintr-un sertar. Te pot aranja cu o iratze…

Jace îşi ridică încheieturile la vedere.

— O iratze ar fi bună pentru vânătăile mele, dar n-o să aibă efect la astea. Astea sunt arsuri de rune.

Arătau chiar mai rău în lumina puternică din camera lui Isabelle – cicatricele circulare erau negre şi crăpate pe alocuri, lăsând să se prelingă sânge şi limfă. El îşi lăsă mâinile în jos, iar Isabelle păli.

— Şi am nevoie şi de nişte arme, înainte să…

— Întâi bandaje. Armele mai târziu.

Îşi lăsă stela pe noptieră şi îl duse pe Jace la baie, cu un coş plin de alifii, pansamente de bumbac şi fâşii de tifon. Alec îi urmărea prin uşa întredeschisă, Jace rezemat de chiuvetă, în timp ce sora lui vitregă îi curăţa încheieturile cu un burete şi i le lega cu tifon.

— Bine, acum, scoate-ţi tricoul.

— Ştiam eu că mai aveam ceva pentru tine.

Jace îşi dezbrăcă jacheta şi îşi scoase tricoul, crispându-se de durere. Pielea lui era auriu-pal, bine întinsă peste muşchii tari. Peceţi negre i se împleteau pe braţele subţiri. Un mundan ar fi putut crede că arabescul cicatricelor albe de pe pielea lui Jace, rămăşiţe de la rune mai vechi, îi ştirbea frumuseţea, dar nu şi Alec. Ei aveau cu toţii asemenea cicatrice; erau însemne de onoare, nu cusururi.

Jace, văzându-l pe Alec privindu-l prin uşa întredeschisă, zise:

— Alec, poţi să aduci telefonul?

— E pe masa de toaletă. Isabelle nu-şi ridică ochii.

Ea şi Jace discutau cu voce joasă. Alec nu-i putea auzi, dar bănuia că şuşoteau fiindcă încercau să nu-l sperie pe Max.

Alec căută.

— Nu e pe masa de toaletă.

Isabelle, care trasa o iratze pe spatele lui Jace, înjură supărată.

— O, la dracu'. Mi-am uitat telefonul în bucătărie. Ce porcărie! Nu vreau să mă duc să-l caut, că poate e Inchizitoarea pe-acolo.

— Îl aduc eu, se oferi Max. Pe mine nu mă bagă în seamă, sunt prea mic.

— Cred că nu, zise Isabelle, cu îndoială. Dar de ce vă trebuie telefonul, Alec?

— Ne trebuie şi gata, zise Alec nerăbdător. Izzy…

— Dacă-i trimiţi mesaj lui Magnus cu „cre k eşti simpa”, te omor.

— Cine-i Magnus? întrebă Max.

— Un magician, zise Alec.

— Un magician sexy-sexy, îi spuse Isabelle lui Max, ignorând expresia lui Alec, de furie oarbă.

— Dar magicienii sunt răi, zise Max, arătând buimac.

— Exact, confirmă Isabelle.

— Nu înţeleg, zise Max, dar mă duc să iau telefonul. Vin imediat. Se strecură pe uşă, iar Jace se îmbrăcă din nou cu tricoul şi cu jacheta, apoi se întoarse în dormitor, unde începu

să caute arme în grămada de lucruri personale ale lui Isabelle, care erau împrăştiate pe covor. Isabelle îl urmă, clătinând din cap.

— Care-i planul acum? Plecăm? Inchizitoarea o să-şi iasă din minţi când o să descopere că nu mai suntem aici.

— Nu atât cât o să-şi iasă din minţi când Valentine o să-i refuze propunerea.

Foarte pe scurt, Jace le descrise planul Inchizitoarei.

— Singura problemă e că el nu va accepta niciodată, încheie Jace.

— Sin-singura problemă? Isabelle era atât de furioasă, că începuse să se bâlbâie, cum nu mai păţise de când avea şase ani. Nu poate face asta! Nu te poate da la schimb unui psihopat! Eşti membru al Conclavului! Eşti fratele nostru!

— Inchizitoarea nu e de aceeaşi părere.

— Nu-mi pasă de părerea ei. E o scorpie hidoasă şi trebuie să fie oprită.

— Odată ce-o să afle că planul ei e profund greşit, s-ar putea să fie în stare să asculte şi alte voci, zise Jace. Dar n-o să stau aici să văd ce face. O şterg.

— N-o să fie uşor, zise Alec. Inchizitoarea a încuiat locul ăsta mai zdravăn decât pe o pentagramă. Ştii că sunt gărzi la parter? A chemat aici jumătate din Conclav.

— Trebuie să aibă o părere foarte bună despre mine, zise Jace, dând la o parte un vraf de reviste.

— Poate că nu se înşală. Isabelle se uita la el, gânditoare. Serios, chiar ai sărit patru metri şi jumătate dintr-o Configuraţie Malachi? Chiar a făcut-o, Alec?

— Da, confirmă Alec. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Eu n-am mai văzut niciodată aşa ceva, zise Jace, ridicând un pumnal cu lamă de douăzeci şi cinci de centimetri de pe podea. În vârful extrem de ascuţit al pumnalului era înfipt unul dintre sutienele roz ale lui Isabelle. Isabelle îl smulse imediat, încruntându-se.

— Nu vorbeam despre asta. Cum ai făcut-o? Ştii?

— Am sărit.

Jace scoase de sub pat două discuri zburătoare cu marginile ascuţilr ca briciul. Erau acoperite cu păr cenuşiu de pisică. Suflă peste ele, împrăştiind blana.

— Chakhram-uri. Grozav. Mai ales dacă întâlnesc nişte demoni cu alergie la păr de pisică.

Isabelle îl lovi cu sutienul.

— Nu mi-ai răspuns!

— Pentru că nu ştiu, Izzy.

Jace se ridică în picioare.

— Poate că Regina Curţii Elfilor avea dreptate. Poate că am puteri despre care habar n-am, pentru că nu le-am încercat niciodată. Clary cu siguranţă are.

Isabelle îşi încreţi fruntea.

— Are?

Alec făcu deodată ochii mari.

— Jace, motocicleta vampir aia a ta mai e încă pe acoperiş?

— Probabil. Dar e ziuă, aşa că nu e de prea mare folos.

— De altfel, remarcă Isabelle, nu încăpem toţi pe ea.

Jace strecură chakhram-urile la cingătoare, împreună cu pumnalul de douăzeci şi cinci de centimetri. Mai multe pumnale de seraf ajunseră în buzunarele jachetei.

— Asta nu contează, zise el. Voi nu veniţi cu mine.

Isabelle bolborosi:
— Ce spui, noi nu…
Se întrerupse când Max intră pe uşă, cu răsuflarea tăiată şi ţinând strâns în mână telefonul ei roz ponosit.
— Max, eşti un erou!
Smulse telefonul de la el, aruncându-i o privire încruntată lui Jace.
— Mă întorc la tine într-un minut. Intre timp, pe cine sunăm? Pe Clary?
— Dă c-o sun eu… începu Alec.
— Nu. Isabelle îşi feri mâna. Pe mine mă place mai mult.
Deja forma numărul; scoase limba la el, când duse telefonul la ureche.
— Clary? Sunt Isabelle. Eu… Ce? Toată culoarea din obraji îi pieri ca ştearsă cu buretele, lăsând-o lividă şi cu privirea fixă. Cum e posibil? Dar de ce…
— Cum e posibil ce? Jace fu lângă ea din doi paşi. Isabelle, ce s-a întâmplat? Clary e…
Isabelle îndepărtă telefonul de ureche, cu degetele albe de atâta strânsoare:
— Valentine. I-a luat pe Simon şi pe Maia. O să-i folosească la îndeplinirea Ritualului.
Dintr-o mişcare agilă, Jace întinse mâna şi smulse telefonul din mâna lui Isabelle. Îl duse la ureche:
— Vino cu maşina la Institut, zise el. Nu intra. Aşteaptă-mă. Ne întâlnim afară.
Închise telefonul şi i-l întinse lui Alec.
— Sună-l pe Magnus, zise el. Spune-i că ne întâlnim pe malul apei, în Brooklyn. Poate alege el locul, dar ar trebui să

fie undeva mai izolat. O să avem nevoie de ajutorul lui ca să ajungem pe vasul lui Valentine.

— Noi? Isabelle se însufleţi vizibil.

— Magnus, Luke şi cu mine, o lămuri Jace. Voi doi rămâneţi aici şi îi ţineţi piept Inchizitoarei pentru mine. Când Valentine n-o să joace după cum îi cântă ea în târgul pe care l-a plănuit, voi o să fiţi cei care va trebui s-o convingeţi să trimită împotriva lui Valentine toate forţele Conclavului pe care le poate aduna.

— Nu pricep, zise Alec. Cum ai de gând să ieşi de-aici, în primul rând?

Jace rânji.

— Priveşte!

Şi sări pe pervazul ferestrei. Isabelle dădu un strigăt, dar Jace deja ieşea pe fereastră. Stătu o clipă în echilibru, pe pervazul exterior – apoi… nu se mai văzu.

Alec alergă la fereastră şi se uită afară, îngrozit, dar nu era nimic de văzut: doar grădina Institutului, jos, la mare distanţă, maronie şi goală, şi aleea îngustă ce ducea la uşa de la intrare. Nu existau trecători ţipând pe Ninety-Sixth Street, nici maşini oprite brusc la vederea un corp care cădea. Era de parcă Jace ar fi dispărut în văzduh.

Zgomotul apei îl trezi. Era un zgomot puternic, repetitiv – apă pleoscăind, lovindu-se de ceva solid, iarăşi şi iarăşi, de parcă el s-ar fi aflat pe fundul unui bazin care se golea şi se umplea la loc, rapid. Simţea gust de metal în gură şi miros de metal în jur. Îşi dădea seama de o durere sâcâitoare, persistentă, în mâna lui stângă. Gemând, Simon deschise

ochii.

Zăcea pe o podea dură, denivelată, de metal vopsit într-o nuanţă urâtă de verde-cenusiu. Pereţii erau din acelaşi metal verde. Exista o singură fereastră rotundă, undeva sus, pe un perete, îngăduind să intre doar puţin soare, dar de ajuns. Stătuse căzut cu mâna în peticul de lumină, iar degetele îi erau roşii şi băşicate. Gemând din nou, se rostogoli la o parte din lumină şi se ridică în capul oaselor.

Şi atunci îşi dădu seama că nu era singur în încăpere. Deşi umbrele erau dese, el putea vedea în întuneric foarte bine. În partea cealaltă de el, cu mâinile legate şi înlănţuite de o ţeavă mare de aburi, se afla Maia. Hainele îi erau rupte şi pe obrazul stâng avea o rană adâncă. Văzu că, într-o parte a capului, codiţele îi fuseseră smulse iar părul îi era năclăit de sânge. În clipa în care Simon se ridică, ea se uită speriată la el şi izbucni imediat în lacrimi.

— Am crezut, zise ea printre suspine, că… eşti mort.

— Sunt mort, zise Simon.

Se uită la mâna lui. Sub ochii lui, băşicile pieriră, durerea îi slăbi, pieră îşi reluă paloarea normală.

— Ştiu, dar vreau să spun, mort de-a binelea.

Îşi şterse faţa cu mâinile legate. Simon încercă se apropie de ea, dar icva îl opri scurt. O cătuşă metalică trecută în jurul piciorului său era ataşată de un lanţ gros de fier, înfipt în podea. Valentine nu risca nimic.

— Nu plânge, zise el şi imediat regretă. Nu era o situaţie care să nu justifice lacrimile. Sunt bine.

— Deocamdată, zise Maia, ştergându-şi cu mâneca faţa udă. Omul ăla – cel cu părul alb –, numele lui e Valentine.

— L-ai văzut? zise Simon. Eu n-am văzut nimic. Doar uşa de la intrarea casei mele explodând şi apoi o siluetă masivă care s-a năpustit la mine ca un marfar.

— El e acel Valentine, nu? Cel despre care toată lumea vorbeşte. Cel care a stârnit Răzmeriţa.

— Este tatăl lui Jace şi-al lui Clary, zise Simon. Asta-i tot ce ştiu despre el.

— Mi s-a părut mie că vocea lui îmi sună cunoscută. Seamănă perfect cu a lui Jace. Pe moment, păru copleşită de tristeţe. Nu-i de mirare că Jace e aşa un măgar.

Simon nu putea decât să fie foarte de acord.

— Deci tu n-ai… Vocea Maiei se stinse. Încercă din nou. Uite, ştiu că sună ciudat, dar când Valentine a venit după tine, ai văzut pe cineva împreună cu el pe care l-ai recunoscut, cineva care e mort? Ca o stafie?

Simon clătină din cap, nedumerit.

— Nu. De ce?

Maia şovăi.

— Eu l-am văzut pe fratele meu. Stafia fratelui meu. Cred că Valentine m-a făcut să am halucinaţii.

— Păi, cu mine n-a încercat nimic de genul ăsta. Eu vorbeam la telefon cu Clary. Îmi amintesc că l-am scăpat din mână când forma aceea s-a repezit la mine… Ridică din umeri. Asta-i tot.

— Cu Clary? Maia îl privi aproape cu speranţă. Atunci poate c-o să afle unde suntem. Poate o să vină după noi.

— Poate, zise Simon. Unde suntem, totuşi?

— Pe un vas. Eram încă trează când m-a adus aici. E o dihanie mare şi greoaie de metal. Nu există nici o lumină şi

sunt… chestii pretutindeni. Una dintre ele a sărit la mine şi am început să ţip. Atunci a fost când m-a apucat de cap şi m-a izbit de perete. Am leşinat pentru o vreme, după aceea.

— Chestii? Ce numeşti tu chestii?

— Demoni, zise ea şi se cutremură. Sunt tot soiul de demoni aici. Unii mari, alţii mici şi alţii zburători. Fac tot ce le spune el.

— Dar Valentine e vânător de umbre. Şi din câte-am auzit eu, el urăşte demonii.

— Păi, ei nu par să ştie asta, zise Maia. Ceea ce nu pricep eu e ce vrea de la noi. Ştiu că-i urăşte pe repudiaţi, dar acum mi se pare c-a depus prea mare efort ca să ucidă pur şi simplu doi dintre ei.

Începu să tremure, clănţănind din dinţi ca maxilarele mecanice de jucărie pe care le poţi cumpăra de la magazinele de suveniruri.

— Trebuie că vrea ceva de la vânătorii de umbre. Sau de la Luke.

Eu ştiu ce vrea, gândi Simon, dar n-avea nici un rost să-i spună şi Maiei, era destul de supărată şi aşa. Îşi dădu jacheta jos.

— Ia! zise el şi o aruncă în partea cealaltă a camerei, până la ea.

Răsucindu-se în jurul cătuşelor ei, izbuti să-şi învelească oarecum umerii. La sfârşit îi oferi un zâmbet firav, dar recunoscător.

— Mersi. Dar ţie nu ţi-e frig?

Simon clătină din cap. Arsura de pe mâna lui îi trecuse de tot acum,

— Eu nu simt frigul. Nu-l mai simt.

Ea deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. O luptă se dădea în ea.

— Îmi cer iertare. Despre felul în care am reacţionat cu tine, ieri. Făcu o pauză, aproape ţinându-şi respiraţia. Vampirii mă sperie de moarte, şopti ea, în cele din urmă. Când am venit prima oară în oraş, aveam o haită cu care obişnuiam să-mi petrec vremea – Bat şi alţi doi băieţi, Steve şi Gregg. Eram odată în parc şi am dat peste nişte vampiri sugând din nişte pungi de sânge sub un pod – s-a iscat o luptă şi cel mai bine îmi amintesc cum unul dintre vampiri doar ce l-a ridicat pe Gregg, doar l-a ridicat de la pământ, şi l-a şi sfâşiat în două...

Vocea i se ridicase şi îşi astupă gura cu mâna. Tremura.

— În două, şopti ea. Toate măruntaiele s-au risipit pe jos. Şi apoi au început să mănânce.

Simon simţi o greaţă adâncă revărsându-se peste el. Era aproape bucuros că povestea îi întorsese stomacul pe dos, decât să-i dea altă senzaţie. Ca de pildă, să-i fi stârnit foamea.

— Eu n-aş face asta, zise el. Mie îmi plac vârcolacii. Îmi place de Luke…

— Ştiu că-ţi place de el. Îşi căuta cuvintele. Doar că, atunci când te-am cunoscut, păreai atât de uman. Mi-ai adus aminte de cum eram eu, odinioară.

— Maia, zise Simon, eşti încă umană.

— Nu, nu sunt.

— În felurile care contează, eşti. Întocmai ca şi mine.

Ea încercă să zâmbească. El îşi dădu seama că ea nu-l crezuse şi nu putu s-o învinovăţească. Nu era sigur că se crezuse nici pe el însuşi.

Cerul devenise plumburiu, încărcat de nori grei. În lumina cenuşie, Institutul se înălţa ca o costişă de munte cu lespezi de piatră. Acoperişul ascuţit, acoperit cu ardezie, lucea ca argintul neşlefuit. Clary avu impresia că surprinde mişcarea unor siluete în pelerine cu glugă, prin umbrele de la uşa din faţă, dar nu era sigură. Era greu să vadă clar ceva, când ei parcaseră la o clădire distanţă, şi se uitau prin geamurile murdare ale camionetei lui Luke.

— De cât timp stăm aici? întrebă ea, pentru a patra sau a cincea oară, nu mai ştia.

— Au mai trecut cinci minute de când m-ai întrebat ultima oară, zise Luke.

Se lăsă pe spate în scaun, rezemându-şi capul de spătar, arătând frânt de oboseală. Tuleiele de pe falcă şi obraz erau cărunt-argintii, iar pe sub ochi se adânceau cearcănele negre. Toate nopţile acelea de la spital, atacul demonilor, iar acum asta, gândi Clary, dintr-odată îngrijorată. Acum vedea şi ea de ce el şi mama ei stătuseră ascunşi de viaţa asta atât de multă vreme. Şi ea ar fi vrut să se ascundă, la rândul ei.

— Vrei să te duci înăuntru?

— Nu. Jace a spus să aşteptăm afară.

Ea se uită din nou pe fereastră. Acum era sigură că erau nişte oameni pe lângă uşă. Când unul dintre ei se întoarse, i se păru că-i zăreşte părul argintiu…

— Uite! Luke se ridicase deodată în scaun, coborându-şi grăbit geamul portierei.

Clary se uită. Nimic nu părea să se fi schimbat.

— Te referi la oamenii de la uşă?

— Nu. Gărzile au fost acolo şi înainte. Uită-te pe acoperiş! îi arătă el.

Clary îşi lipi faţa de parbrizul camionetei. Acoperişul de ardezie al catedralei era o pădure de turnuleţe gotice şi turle, îngeri sculptaţi şi ambrazuri arcuite. Se pregătea să spună enervată că nu observase nimic decât nişte garguie ciobite, când o mişcare fulgerătoare îi atrase atenţia Era cineva sus pe acoperiş. O siluetă zveltă, negricioasă, mişcându-se rapid printre turnuleţe, săgetând de la o streaşină la alta, acum lăsându-se cu burta la pământ, la marginea unei pante de acoperiş imposibil de abrupte – cineva cu părul deschis la culoare, care lucea în lumina plumburie ca arama…

Jace.

Clary se dădu jos din camionetă înainte de a-şi da seama ce făcea, şi alergă pe stradă către biserică, iar Luke striga după ea. Uriaşa clădire părea să se clatine deasupra ei – câteva sute de metri de înălţime, o stâncă dreaptă. Jace era acum pe marginea acoperişului, uitându-se în jos, iar Clary gândi: Nu se poate, n-ar face-o, n-ar face el asta, nu Jace! Iar apoi el păşi de pe acoperiş în gol, la fel de calm ca şi cum ar fi păşit pe o verandă. Clary ţipă cât o ţinu gura, când el căzu ca piatra…

…şi ateriză uşor în picioare, chiar în faţa ei. Clary rămase cu gura căscată, privindu-l în timp ce el se ridica dintr-o mică genuflexiune şi rânji.

— Dacă aş glumi şi-aş zice că acum am picat, m-ai contrazice, taxându-mă că am spus un clişeu?

— Cum… cum ai… cum ai făcut asta? şopti ea, simţind că era gata să verse.

Îl văzu pe Luke ieşind din camionetă, stând cu mâinile la

ceafă şi uitându-se dincolo de ea. Se întoarse pe-un călcâi şi văzu doi paznici de la uşa din faţă alergând către ei. Unul era Malik; celălalt era femeia cu păr argintiu.

— Ptiu!

Jace o înşfăcă de mână şi-o trase după el. Alergară spre camionetă şi se înghesuiră lângă Luke, care tură motorul şi porni când portiera dinspre scaunul pasagerului atârna încă seschisă. Jace întinse mâna peste Clary şi-o smuci, închizând-o. Camioneta îi ocoli pe cei doi vânători de umbre – Malik, văzu Clary, avea în mână ceea ce părea un cuţit gata să fie aruncat. Ţintea spre una dintre roţi. Ea-l auzi pe Jace înjurând, în timp ce căuta în jachetă după o armă – Malik îşi duse braţul înapoi, lama sclipi, iar femeia cu păr argintiu se aruncă în spinarea lui, oprindu-i mâna. El încercă s-o dea la o parte – Clary se răsuci în scaunul ei, tresărind – şi apoi camioneta luă curba şi se pierdu în traficul de pe York Avenue, Institutul rămânând din ce în ce mai departe în urma lor.

Maia căzuse într-un soi de somnolenţă zbuciumată lângă o conductă de aburi, cu jacheta lui Simon pe umeri. Simon urmărea lumina din hublou mişcându-se prin încăpere şi încercă în zadar să calculeze orele. De regulă folosea telefonul mobil să vadă cât era ceasul, dar îl pierduse – se căutase zadarnic prin buzunare. Probabil îi căzuse când Valentine dăduse buzna în camera lui.

Avea oricum alte griji, mai serioase, în momentul de faţă. Gura îi era uscată şi pergamentoasă, gâtlejul îl ustura. Îi era sete într-un fel ca şi când orice sete şi foame pe care o simţise vreodată se adunaseră şi se amestecaseră pentru a alcătui o

tortură deosebită. Şi avea să fie din ce în ce mai rău.

Avea nevoie de sânge. Se gândea la sângele din frigider, de lângă patul lui de-acasă, iar venele îl ardeau ca nişte sârme de argint fierbinţi imediat sub piele.

— Simon? îl strigă Maia, ridicându-şi capul ameţită.

Obrazul ei era imprimat cu adâncituri albe acolo unde stătuse pe ţeava rugoasă. Sub ochii lui, albul se dizolvă în roz, când sângele îi reveni în obraz.

Sânge. Îşi trecu limba uscată peste buze.

— Da?

— Cât timp am dormit?

— Trei ore, poate patru. Acum e probabil după-amiază.

— Oh. Mulţumesc c-ai stat de pază.

Nu stătuse. Se simţi vag ruşinat şi zise:

— Desigur. Nici o problemă.

— Simon…

— Da?

— Sper că ştii ce vreau să spun când zic că îmi pare rău că eşti aici, dar mă bucur că eşti cu mine.

El simţi cum chipul i se destinde într-un zâmbet. Buzele lui uscate se crăpară şi simţi gust de sânge în gură. Stomacul îi chiorăi.

— Mersi.

Ea se aplecă spre el, jacheta alunecându-i de pe umeri. Ochii ei ei erau luminoşi, ca ambra cenuşie, şi schimbători când se mişcau.

— Poţi să ajungi până la mine? întrebă ea, întinzându-şi mâna.

Simon întinse şi el mâna spre ea. Lanţul care îi ţinea

gleznele zornăi când îşi întinse braţul cât putu de mult. Maia zâmbi când vârfurile degetelor li se atinseră…

— Ce înduioşător!

Simon îşi trase iute mâna înapoi, holbându-se. Vocea care se auzise din umbră era rece, stăpânită, vag străină într-un fel de care nu-şi putea da seama exact. Maia îşi lăsă mâna jos şi se răsuci în direcţia vocii, culoarea pierindu-i din obraz când îşi ridică privirea spre bărbatul din cadrul uşii. Apăruse fără nici un zgomot, încât niciunul dintre ei nu-l auzise.

— Copiii Lunii şi Nopţii, înţelegându-se între ei, în sfârşit.

— Valentine, şopti Maia.

Simon nu spuse nimic. Nu se putea abţine să nu se holbeze. Deci acesta era tatăl lui Clary şi al lui Jace. Cu părul ca o cască alb-argintie şi ochii negri scrutători, nu semăna prea mult cu niciunul dintre ei, deşi avea ceva ce-i amintea de Clary, în conformaţia oaselor şi în forma ochilor, şi de Jace, în insolenţa leneşă cu care se mişca. Era uriaş, cu umeri laţi şi trup masiv, iar la asta niciunul dintre copiii lui nu-i semăna. Păşi ca o pisică în camera de metal verde, în pofida faptului că era îngreunat de ceea ce părea un arsenal de arme cu care ai fi putut echipa un pluton întreg. Curele negre şi groase, cu catarame de argint, i se încrucişau pe piept, susţinând o sabie de argint cu mâner alb, într-o teacă la spate. O altă centură groasă îi înconjura talia, iar prin ea era trecută o colecţie de unelte de măcelar: cuţite, pumnale lungi şi lame subţiri, sclipitoare, ca nişte ace enorme.

— Ridică-te, îi zise lui Simon. Trecu la perete, cu spatele.

Simon îşi ridică bărbia sfidător. O văzu pe Maia urmărindu-l, albă la faţă, zgâriată, şi simţi o dorinţă sălbatică de a o

proteja. O să-l împedice pe Valentine să-i facă vreun rău, chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care avea să-l facă.

— Deci tu eşti tatăl lui Clary, zise el. Fără supărare, dar îmi cam dau seama de ce te urăşte.

Chipul lui Valentine rămase impasibil, aproape neclintit. Buzele abia i se mişcară când spuse:

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că, răspunse Simon, eşti evident psihotic.

Acum, Valentine zâmbi. Îşi mişcase doar buzele, iar acestea se arcuiră foarte puţin, restul feţei rămânându-i imobilă. Apoi ridică pumnul. Era încleştat; Simon se gândi pentru o clipă că Valentine avea să-l lovească şi se feri, din reflex. Dar Valentine nu-l lovi. În schimb, îşi deschise degetele, dând la iveală o grămăjoară strălucitoare de ceva ce semăna cu paietele, în mijlocul palmei sale late. Intorcându-se către Maia, se aplecă şi suflă praful acela peste ea, într-o grotescă parodie a unei bezele. Praful se aşternu pe ea ca un roi de albine scânteietoare.

Maia ţipă. Gâfâind şi smucindu-se înnebunită, se zvârcolea dintr-o parte într-alta, de parcă ar fi putut să se ferească de praf, vocea ei ridicându-se într-un vaiet cu suspine.

— Ce i-ai făcut? ţipă Simon, sărind în picioare.

Se aruncă spre Valentine, dar lanţul de la picioare îl smuci înapoi,

— Ce ai făcut?

Zâmbetul vag al lui Valentine se lărgi.

— Praf de argint, zise el. Arde licantropii.

Maia nu se mai zbătea şi stătea ghemuită într-o poziţie de fetus, pe podea, plângând în linişte. Sângele îi şiroia din rănile

urâte, roşii, de pe mâini şi de pe braţe. Lui Simon îi tresăltă iarăşi stomacul, iar el căzu înapoi, lângă perete, îngreţoşat de el însuşi şi de toate cele din jur.

— Ticălosule, zise el, când Valentine îşi scutura leneş ultimele fire de praf de pe degete. E doar o fată, n-avea de gând să te rănească, e înlănţuită, pentru numele…

Se înecă, iar gâtul îi luă foc.

Valentine râse:

— Pentru numele lui Dumnezeu? zise el. Asta voiai să zici?

Simon nu-i răspunse. Valentine duse mâna peste umăr şi trase din teacă Sabia grea de argint. Lumina se juca de-a lungul lamei sale, ca apa şiroind pe un perete neted de argint, ca însăşi reflecţia luminii soarelui. Pe Simon îl usturau ochii şi îşi întoarse faţa într-o parte.

— Sabia îngerului te arde, la fel cum numele lui Dumnezeu te îneacă, zise Valentine, cu voce rece, tăioasă ca oţelul. Se zice că acelora care mor străpunşi de vârful ei li se vor deschide porţile raiului. Caz în care, reînviatule, eu îţi fac ţie o favoare.

Îşi coborî sabia, astfel încât atinse gâtul lui Simon cu vârful ei. Ochii lui Valentine erau de culoarea apei negre şi nu se citea nimic în ei: nici mânie, nici milă, nici măcar ură. Erau goi ca două gropi de mormânt.

— Un ultim cuvânt?

Simon ştia ce ar fi trebuit să spună. Sh'ma Yisrael, adoinai elohanu, adonai echod. Ascultă, Israele: Domnul este Dumnezeul nostru şi este singurul Domn. Încercă să rostească acele cuvinte, dar o durere sfâşietoare îi pârjoli gâtul.

— Clary, şopti el în schimb.

Un val de enervare trecu peste chipul lui Valentine, de parcă i-ar fi displăcut să audă numele fiicei sale rostit de gura unui vampir. Întorcându-şi rapid încheietura, aduse Sabia în poziţie orizontală şi, dintr-o singură mişcare fluentă, îi tăie gâtul lui Simon.

17
La răsărit de eden

— Cum ai făcut asta? întrebă Clary, în timp ce camioneta gonea spre nordul oraşului, iar Luke era aplecat peste volan.

— Vrei să spui cum am ajuns pe acoperiş?

Jace se lăsase pe speteaza banchetei, cu ochii pe jumătate închişi. Avea încheieturile bandajate şi pete de sânge uscat la baza părului.

— Mai întâi, am ieşit pe fereastra camerei lui Isabelle şi am urcat pe zid. Sunt numeroase garguie ornamentale care-ţi oferă prize bune pentru căţărat. De asemenea, aş vrea să se ia notă de faptul că motocicleta mea nu mai este acolo unde am lăsat-o. Pariez că Inchizitoarea a luat-o pentru a da o raită de plăcere prin Hoboken.

— Vorbesc serios, zise Clary, cum ai sărit de pe acoperişul catedralei şi n-ai murit?

— Nu ştiu. Braţul lui se şterse de al ei când îşi ridică mâinile să se frece la ochi. Tu cum ai creat runa aia?

— Nici eu nu ştiu, şopti ea. Regina Elfilor Luminii a avut dreptate, nu? Valentine… chiar ne-a făcut nişte chestii.

Aruncă o privire spre Luke, care se prefăcea absorbit de faptul că trebuia să ia curba la stânga.

— Nu-i aşa?

— Nu e momentul să vorbim despre asta, zise Luke. Jace, ai o destinaţie anume în minte sau doar vrei să fii cât mai departe de Institut?

— Valentine i-a dus pe Maia şi pe Simon pe vas, ca să

îndeplinească Ritualul. O să vrea să treacă la treabă cât mai repede cu putinţă. Jace trase de unul dintre bandajele de la încheieturi. Trebuie să ajung acolo şi să-l opresc.

— Nu, zise Luke tăios.

— Bine, trebuie să ajungem acolo şi să-l oprim.

— Jace, nu te las să te mai întorci pe vasul acela. E prea periculos.

— Ai văzut ce am făcut adineauri şi încă îţi mai faci griji pentru mine? zise Jace ridicând vocea, nevenindu-i să creadă.

— Îmi fac griji pentru tine.

— N-avem timp de asta. După ce tata îţi ucide prietenii, o să cheme o armată de demoni cum nici nu-ţi poţi închipui. Iar după aceea, va fi de neoprit.

— Atunci, Conclavul…

— Inchizitoarea nu va mişca un deget, zise Jace. Ea le-a blocat accesul soţilor Lightwood la Conclav. N-a vrut să cheme întăriri nici când i-am spus ce plănuia Valentine. E obsedată cu planul ăla dement al ei.

— Care plan? întrebă Clary.

Glasul lui Jace deveni amar:

— Vrea să mă dea la schimb tatălui meu, pe Instrumentele mortale. I-am spus că Valentine nu va accepta niciodată, dar nu m-a crezut.

Râse – un râs spart şi sacadat.

— Isabelle şi Alec o să-i spună ce s-a întâmplat cu Simon şi cu Maia. Nu-mi fac prea mari speranţe, totuşi. Nu m-a crezut când i-am spus despre Valentine şi n-o să-şi prejudicieze nepreţuitul plan pentru a salva o pereche de repudiaţi.

— Oricum, nu putem doar să aşteptăm să vină ei, zise Clary.

Trebuie să ne ducem pe vas imediat. Dacă ne poţi lua şi pe noi până acolo…

— Cu mare regret vă anunţ că ne trebuie un vas ca să ajungem pe alt vas, zise Luke. Cred că nici măcar Jace nu poate merge pe apă.

În clipa aceea, telefonul lui Clary bâzâi. Primise un mesaj de la Isabelle. Clary se încruntă.

— E o adresă. Pe strada din lungul râului.

Jace se uită la mesaj peste umărul ei.

— Acolo trebuie să mergem ca să ne întâlnim cu Magnus.

Citi adresa pentru Luke, care execută o întoarcere nervoasă de o sută optzeci de grade şi o luă spre sud.

— Magnus o să ne treacă peste apă, explică Jace. Vasul e înconjurat de vrăji de protecţie. Eu am ajuns pe el pentru că tatăl meu a vrut să ajung. De data asta, n-o să vrea. Vom avea nevoie de Magnus ca să se ocupe de vrăji.

— Nu-mi place asta. Luke bătea din degete pe volan. Cred că ar trebui să mă duc eu, iar voi doi să rămâneţi cu Magnus.

Jace îl fulgeră cu privirea.

— Nu. Eu trebuie să fiu cel care se duce.

— De ce? întrebă Clary.

— Pentru că Valentine foloseşte un demon al fricii, îi explică Jace. Aşa a fost capabil să-i ucidă pe Fraţii Tăcuţi. Demonul ăsta l-a ucis pe magician, pe vârcolacul de la intrarea în Luna Vânătorului şi probabil pe copilul elf din parc. Şi de aceea Fraţii aveau expresiile alea pe chipurile lor. Expresiile alea îngrozite. Au fost literalmente speriaţi de moarte.

— Dar sângele…

— A luat sângele după ce-au murit. Iar în gang a fost întrerupt de un alt licantrop. De aceea n-a avut destul timp să ia sângele care-i trebuia. Şi de aceea mai are încă nevoie de Maia.

Jace îşi trecu o mână prin păr.

— Nimeni nu poate înfrunta demonul fricii. Intră în capul tău şi îţi distruge raţiunea.

— Agramon, zise Luke.

Tăcuse până atunci, uitându-se înainte. Chipul lui părea cenuşiu şi ofilit.

— Da, aşa i s-a adresat Valentine.

— Nu e un demon al fricii. Este chiar Demonul Fricii. Cum a reuşit Valentine să-l facă pe Agramon să se supună poruncilor lui? Până şi un vîrcolac ar avea de furcă să lege un Demon Căpetenie, iar în afara pentagramei…

Luke trase scurt aer în piept.

— Aşa a murit copilul magician, nu? Invocându-l pe Agramon?

Jace încuviinţă dând din cap şi explică rapid renghiul pe care i-l jucase Valentine lui Elias.

— Pocalul Mortal, sfârşi el, îi îngăduie să-l stăpânească pe Agramon. Se pare că îţi dă o oarecare putere asupra demonilor. Nu cum o face Sabia, totuşi.

— Acum sunt şi mai puţin dispus să te las să te duci, zise Luke. E un demon Căpetenie, Jace. Ar trebui toată armata de vânători de umbre din oraşul ăsta ca să-i facă faţă.

— Ştiu că e un Demon Căpetenie. Dar arma lui e frica. Dacă va pune Clary runa Neînfricării pe mine, o să pot să-l înving. Sau, cel puţin, o sa încerc.

— Nu! protestă Clary. Nu vreau ca siguranţa ta să depindă de runa mea stupidă. Şi dacă nu are efect?

— A avut înainte, zise Jace, când ieşiră de pe pod şi se îndreptară iarăşi spre Brooklyn.

Străbăteau îngusta Van Brunt Street, cu fabricile ei înalte de cărămidă ale căror ferestre bătute în scânduri şi uşi încuiate cu lacăt nu trădau prin nimic ceea ce se afla înăuntrul lor. În depărtare, râul sclipea printre clădiri.

— Dacă o greşesc, de data asta?

Jace întoarse capul spre ea şi, pentru o clipă, ochii li se întâlniră. Ai lui erau aurii ca lumina soarelui îndepărtat.

— N-ai să greşeşti, zise el.

— Eşti sigur că asta e adresa? întrebă Luke, încetinind camioneta şi apoi oprind. Magnus nu e aici.

Clary aruncă o privire în jur. Opriseră în faţa unei fabrici mari, care arăta de parcă ar fi fost distrusă de un incendiu de proporţii. Cărămizile scofâlcite şi zidurile tencuite rămăseseră încă în picioare, dar barele de metal se iţeau din ele, încovoiate şi deteriorate de foc. În depărtare, Clary văzu districtul financiar al Manhattanului de sud şi cocoaşa neagră a Insulei Guvernatorilor, ceva mai departe, în mare.

— O să vină, zise ea. Dacă i-a spus lui Alec că o să vină, atunci o să vină.

Se dădură jos din camionetă. Deşi fabrica se afla pe o stradă mărginită de clădiri asemănătoare, era linişte, chiar şi pentru o zi de duminică. Nu mai era nimeni altcineva prin preajmă şi nu se-auzea niciunul dintre zgomotele comerţului – camioane dând cu spatele, oameni strigând – pe care Clary le asocia cu

zonele depozitelor de mărfuri. În loc de toate acestea, era linişte, o briză rece sufla dinspre râu, iar prin văzduh străbăteau strigătele păsărilor de mare. Clary îşi puse gluga, îşi ridică fermoarul jachetei şi tremură.

Luke trânti portiera şi-şi ridică şi el fermoarul jachetei. Fără vreun cuvânt, îi oferi lui Clary o pereche de mănuşi groase de lână. Ea şi le puse şi-şi flutură degetele. Erau atât de mari de ea, încât parcă avea labe. Privi în jur:

— Stai… unde-i Jace?

Luke îi arătă. Jace tocmai îngenunchea la marginea apei, o siluetă întunecată al cărei păr luminos era singura pată de culoare pe fundalul cerului albastru-cenuşiu şi al râului maro.

— Crezi că vrea să fie singur? întrebă ea.

— În situaţia de faţă, intimitatea e un lux pe care nici unul dintre noi nu şi-l poate permite. Vino!

Luke porni pe şosea, iar Clary îl urmă. Fabrica însăşi ajungea până aproape de malul apei, dar exista o largă plajă pietroasă lângă ea. Valuri mici săreau pe pietrele năpădite de bălării. Nişte buşteni fusese aşezaţi într-un pătrat aproximativ în jurul unei gropi negre în care arsese cândva un foc. Pretutindeni se vedeau cutii ruginite şi sticle aruncate. Jace stătea la marginea apei. Îşi scosese jacheta. În timp ce Clary îl privea, el aruncă un obiect mic şi alb către apă; o lovi cu un pleoscăit şi dispăru.

— Ce faci? întrebă ea.

Jace se întoarse către ei, vântul aducându-i tot părul pe faţă.

— Trimit un mesaj.

Peste umărul lui, Clary avu impresia că vede un tentacul sclipitor – ca o algă vie – ieşind din apa cenuşie a râului, cu

ceva alb strâns în vârf. În clipa următoare, dispăru, iar ea rămase uitându-se nedumerită.

— Un mesaj pentru cine?

Jace se încruntă.

— Pentru nimeni.

Se întoarse cu spatele la apă şi se duse pe plaja de pietriş unde îşi lăsase jacheta pe jos. Trei pumnale cu lame lungi erau aşezate pe ea. Când el se întoarse, Clary văzu discurile de metal ascuţit vârâte la cingătoarea lui.

Jace îşi trecu degetele de-a lungul lamelor – erau drepte şi alb-cenuşii, aşteptând să fie numite.

— N-am avut cum să mă duc în sala armelor, aşa că astea sunt, armele pe care le avem. M-am gândit că e bine să ne pregătim cât putem până să ajungă Magnus aici.

Ridică primul pumnal.

— Abrariel!

Lama pumnalului licări şi îşi schimbă culoarea când el o numi. I o întinse lui Luke.

— Eu sunt pregătit, zise Luke şi îşi desfăcu jacheta pentru a-i arăta kinjdal-ul vârât la cingătoare.

Jace i-l dădu pe Abrariel lui Clary, care luă arma în tăcere. Era caldă în mâna ei, de parcă o viaţă tainică vibra înăuntrul său.

— Camael, zise Jace următorului pumnal, făcându-l să se înfioare şi să lumineze. Telantes, spuse el către al treilea.

— Folosiţi vreodată numele lui Raziel? întrebă Clary, când Jace îşi vârî pumnalele la cingătoare şi-şi îmbrăcă din nou jacheta, ridicându-se în picioare.

— Niciodată, zise Luke. Pumnalul ăla nu s-a făcut.

Privirea lui cerceta şoseaua din spatele lui Clary, uitându-se după Magnus. Ea îi simţi neliniştea, însă mai înainte de a putea spune altceva, telefonul ei bâzâi. Îl deschise imediat şi i-l întinse fără vreo vorbă lui Jace. El citi mesajul, ridicându-şi sprâncenele.

— Se pare că Inchizitoarea i-a dat răgaz lui Valentine până la apusul soarelui să se hotărască dacă mă vrea pe mine sau Instrumentele mortale, zise el. Ea şi Maryse s-au certat ore în şir, aşa că n-a băgat încă de seamă că am sters-o.

Îi înapoie lui Clary telefonul. Degetele lor se atinseră, iar Clary îşi smuci mâna înapoi, în pofida mănuşii groase de lână care-i acoperea pielea. Văzu o umbră trecând peste trăsăturile lui, însă el nu-i spuse nimic. În schimb, se întoarse spre Luke, cu o surprinzătoare bruscheţe.

— Fiul Inchizitoarei a murit? De aceea e ea aşa?

Luke oftă şi îşi afundă mâinile în buzunarele hainei.

— Cum ai ghicit?

— Din modul în care reacţionează când rosteşte cineva numele lui. E singurul moment în care am văzut-o vreodată arătând vreun sentiment uman.

Luke lăsă să-i scape un oftat prelung. Îşi ridicase ochelarii şi mijea ochii împotriva vântului aspru dinspre râu.

— Inchizitoarea este aşa cum este din mai multe motive. Stephen este numai unul dintre ele.

— E ciudat, zise Jace. Ea nu pare a fi genul de persoană căreia măcar să-i placă de copii.

— Nu de-ai altora, zise Luke. A fost altceva cu al ei. Stephen a fost copilul ei minune. De fapt, a fost al tuturor… al tuturor care l-au cunoscut. Era unul dintre acei indivizi care

excelau în toate, întotdeauna plăcut, fără a fi plictisitor, frumos fără ca nimeni să-l invidieze. Mă rog, poate îl invidiam cu toţii puţin.

— A fost la şcoală cu voi? întrebă Clary. Şi cu mama, şi cu Valentine? Aşa l-ai cunoscut tu?

— Familia Herondale era însărcinată să conducă Institutul din Londra, iar Stephen a mers la şcoală acolo. Eu l-am văzut mai mult după ce am absolvit cu toţii, când s-a mutat şi el înapoi în Alicante. Şi a fost o vreme în care l-am văzut, într-adevăr, foarte des.

Luke privea în depărtare, iar ochii îi erau albaştri-cenuşii ca râul.

— După ce s-a căsătorit.

— Deci a fost în Cerc? întrebă Clary.

— Nu atunci, zise Luke. S-a alăturat Cercului după ce eu… ei bine, după ceea ce s-a întâmplat cu mine. Valentine avea nevoie de un secund la comandă şi îl voia pe Stephen. Imogen, care era cu totul devotată Conclavului, a luat foc – l-a implorat pe Stephen să se răzgândească, dar el i-a întors spatele. N-a mai vorbit nici cu ea, nici cu tatăl lui. Era absolut vrăjit de Valentine. Îl urma pretutindeni ca o umbră.

Luke făcu o pauză.

— Problema era că Valentine nu credea că nevasta lui Stephen era potrivită pentru el. Nu pentru cineva care avea să fie al doilea la comanda Cercului. Ea avea… legături familiale nedorite.

Durerea din glasul lui Luke o surprinse pe Clary. Să fi ţinut el atât de mult la oamenii aceia?

— Valentine l-a silit pe Stephen să divorţeze de Amatis şi să

se recasătorească – a doua sa nevastă era foarte tânără, o fată de numai optsprezece ani, pe nume Celine. Şi ea, de asemenea, era cu totul sub influenţa lui Valentine, făcea tot ce-i spunea el, indiferent cât de bizar ar fi fost. Apoi Stephen a fost ucis în raidul Cercului asupra unui cuib de vampiri. Celine s-a sinucis când a aflat. La momentul acela, era însărcinată în opt luni. Şi tatăl lui Stephen a murit, de asemenea, de inimă rea. Aşadar, asta fusese toată familia lui Imogen şi se dusese toată. Nici măcar n-au putut să le înmormânteze cenuşa nurorii şi nepotului său în Oraşul Oaselor, deoarece Celine se sinucisese. A fost îngropată la o răscruce, în afara oraşului Alicante. Imogen a supravieţuit, dar… s-a prefăcut într-un sloi de gheaţă. Când Inchizitorul a fost ucis în Răzmeriţă, slujba aceasta i-a fost oferită lui Imogen. Ea s-a întors de la Londra în Idris, dar niciodată, cel puţin din câte am auzit, n-a mai vorbit despre Stephen. Însă aşa se explică de ce îl urăşte pe Valentine atât de mult.

— Pentru că tatăl meu otrăveşte tot ce atinge? zise Jace, cu amărăciune.

— Pentru că tatăl tău, cu toate păcatele lui, încă mai are un fiu, pe când ea nu mai are. Şi pentru că ea îl învinuieşte pentru moartea lui Stephen.

— Şi are dreptate, zise Jace. A fost vina lui.

— Nu pe de-a-ntregul, zise Luke. El i-a dat lui Stephen să aleagă, iar Stephen a ales. Indiferent ce alte vini avea, Valentine niciodată nu a şantajat sau n-a ameninţat pe nimeni să se alăture Cercului. El îşi dorea numai adepţi voluntari. Responsabilitatea pentru alegerea lui Stephen i-a aparţinut numai lui.

— Liberul-arbitru, zise Clary.

— Nu e nici un liber-arbitru în treaba asta, zise Jace. Valentine…

— Ţi-a propus şi ţie să alegi? zise Luke. Când ai fost să-l vezi. A vrut să rămâi cu el, nu-i aşa? Să rămâi şi să i te alături.

— Da. Jace se uită înspre apă, către Insula Guvernatorilor. Mi-a propus.

Clary vedea râul reflectându-se în ochii lui; aceştia păreau de oţel, de parcă apa cenuşie le înecase tot aurul.

— Iar tu ai spus nu, continuă Luke.

Jace îl fulgeră mânios cu privirea.

— Mi-aş dori ca oamenii să înceteze să mai ghicească asta. Mă face să mă simt previzibil.

Luke se întoarse cu spatele, parcă pentru a-şi ascunde un zâmbet, şi făcu o pauză.

— Vine cineva.

Într-adevăr, venea cineva, cineva foarte înalt, cu păr negru ce-i flutura în vânt.

— Magnus, zise Clary. Dar arată… altfel.

Când ajunse mai aproape, ea văzu că părul lui, de regulă ridicat în ţepi şi sclipitor ca un glob de discotecă, îi atârna curat pe după urechi, ca o bucată de mătase neagră. Pantalonii de piele în toate culorile curcubeului fuseseră înlocuiţi de un costum de modă veche, de culoare închisă, şi o redingotă cu nasturi sclipitori, de argint. Ochii lui de pisică luminau auriu-verzui.

— Păreţi surprinşi să mă vedeţi, zise el.

Jace se uită la ceas.

— Ne întrebam dacă o să vii.

— Am spus că vin, deci am venit. Am avut doar nevoie de timp să mă pregătesc. Nu e vorba de o scamatorie aici, vânătorule de umbre. Pentru asta o să fie nevoie de magie serioasă. Se întoarse spre Luke: Ce-ti mai face braţul?

— Bine, mulţumesc. Luke era întotdeauna politicos.

— Aia e camioneta ta, parcată lângă fabrică, nu-i aşa? Magnus făcu semn în direcţia ei. E teribil de virilă pentru un librar.

— Păi, cum să-ţi spun, zise Luke. Cu atâta târât de lăzi grele de cărţi, cu stivuitul lor până sus, cu alfabetizarea aia intensivă…

Magnus râse.

— Poţi să descui camioneta pentru mine? Adică, aş putea s-o fac şi singur – îşi flutură degetele –, dar pare nepoliticos.

— Desigur.

Luke ridică din umeri, apoi porniră împreună spre fabrică. În clipa în care Clary dădu să-i urmeze totuşi, Jace o prinse de braţ.

— Stai! Vreau să vorbesc cu tine o secundă.

Clary se uită după Magnus şi Luke, care se îndreptau spre camionetă. Alcătuiau o pereche ciudată, magicianul înalt într-o haină lungă şi neagră, iar bărbatul mai scund şi mai îndesat în jeanşi şi flanelă, dar erau amândoi repudiaţi, amândoi din acelaşi spaţiu aflat la mijloc între lumea mundanilor şi cea supranaturală.

— Clary, zise Jace. Pământul către Clary. Unde eşti?

Ea îşi întoarse privirea spre el. Soarele apunea pe apă acum, în spatele lui, lăsându-i faţa în umbră şi prefăcându-i părul într-un nimb de aur.

— Scuze.
— E-n regulă. Îi mângâie faţa, blând, cu dosul mâinii. Dispari cu desăvârşire în capul tău câteodată, zise el. Mi-aş dori să te pot urma.
O faci, ar fi vrut ea să-i spună. Trăieşti în capul meu tot timpul. În schimb, zise:
— Ce voiai să-mi spui?
El îşi lăsă mâna jos.
— Vreau să mă însemnezi cu runa Neînfricării. Înainte să se întoarcă Luke.
— Înainte să se întoarcă el?
— Pentru că o să spună că e o idee proastă. Dar este singura şansă să-l înving pe Agramon. Luke nu l-a… întâlnit, nu ştie cum e. Dar eu ştiu.
Ea îi cercetă faţa.
— Cum a fost?
Ochii lui erau imposibil de citit.
— Vezi lucrul de care te temi cel mai mult pe lume.
— Eu nici măcar nu ştiu care e ăla.
— Crede-mă, nu vrei să ştii. Privi în jos. Mai ai stela?
— Da, o am.
Îşi dădu jos mănuşa de lână din mâna dreaptă şi scotoci după stelă. Mâna îi tremura puţin când o scoase.
— Unde vrei pecetea?
— Cu cât e mai aproape de inimă, cu atât e mai eficientă. — îi întoarse spatele şi îşi dezbrăcă jacheta, lăsând-o jos, pe pământ. Îşi ridică tricoul, dezgolindu-şi spatele.
— Pe omoplat va fi foarte bine.
Clary puse o mână pe umărul lui, ca să se sprijine. Pielea lui

era de un auriu mai palid decât cea de pe mâini şi de pe faţă, şi netedă, unde nu avea cicatrice. Ea trecu vârful stelei de-a lungul omoplatului său şi-l simţi tresărind şi încordându-şi muşchii.

— Nu apăsa atât de tare…

— Scuze.

Lăsă mâna moale, îngăduind runei să curgă liber din mintea ei, de-a lungul braţului şi până în vârful stelei. Linia neagră ce rămânea în urmă arăta ca o arsură, o dâră de cenuşă.

— Poftim. Eşti gata.

El se întoarse, trăgându-şi tricoul la loc.

— Mersi.

Soarele strălucea foarte aproape de linia orizontului acum, inundând cerul cu sânge şi trandafiri, prefăcând luciul râului în aur lichid, îndulcind urâţenia deşeurilor urbane din jurul lor.

— Şi tu?

— Şi eu ce?

Făcu un pas mai aproape.

— Ridică-ţi mânecile. Te însemnez eu.

— Oh. Aşa-i.

Făcu aşa cum îi ceruse, ridicându-şi mânecile, ţinându-şi braţele goale întinse spre el.

Înţepătura stelei pe pielea ei era ca atingerea uşoară a vârfului unui ac, zgâriind fără să dea sângele. Ea urmări apărând liniile negre, cu un soi de fascinaţie. Pecetea pe care o căpătase în vis era încă vizibilă, doar uşor mai ştearsă pe margini.

— „Şi i-a zis Domnul Dumnezeu: «Nu aşa, ci tot cel ce va

ucide pe Cain înşeptit se va pedepsi.» Şi a pus Domnul Dumnezeu semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare."

Clary se întoarse, trăgându-şi mânecile în jos. Magnus stătea privindu-i, haina lui neagră părând să plutească în jurul lui în vântul dinspre râu. Un început de zâmbet juca pe buzele lui.

— Poţi cita din Biblie? întrebă Jace, aplecându-se să-şi ia jacheta.

— M-am născut într-un secol profund religios, băiatul meu, zise Magnus. Întotdeauna am gândit că probabil Cain a fost primul însemnat cu o Pecete. Cu siguranţă pe el l-a protejat.

— Dar el n-a fost unul dintre îngeri, zise Clary. Nu şi-a ucis el fratele?

— Şi noi nu plănuim să-l ucidem pe tatăl nostru? zise Jace.

— Asta-i altceva, zise Clary, dar nu avu şansa să detalieze cum anume era diferit, pentru că, în clipa aceea, camioneta lui Luke venea pe plajă, împrăştiind pietrişul de sub roţi.

Luke se aplecă pe fereastră.

— Bine, îi zise el lui Magnus. Asta e. Urcaţi.

— O să mergem cu maşina până la vas? zise Clary, uluită. Eu credeam…

— Care vas? chicoti Magnus, suindu-se în cabină, lângă Luke. Arătă cu degetul mare în spatele lui: Voi doi treceţi în spate.

Jace se căţără în spatele camionetei şi se aplecă s-o ajute pe Clary să urce după el. Când ea se aşeză pe roata de rezervă, văzu că o pentagramă neagră înscrisă într-un cerc fusese pictată pe podeaua metalică a remorcii. Braţele pentagramei

erau împodobite cu simboluri pline de ornamente. Nu erau chiar runele pe care le cunoştea ea – când te uitai la ele era ca şi cum ai fi încercat să înţelegi o persoană vorbind într-o limbă care era aproape, dar nu chiar limba pe care o vorbeai tu.

Luke se aplecă pe fereastră şi se uită în spate, la ei.

— Ştiţi că nu-mi place treaba asta, zise el, vântul acoperindu-i vocea. Clary, tu o să rămâi în camionetă, cu Magnus. Jace şi cu mine urcăm pe vas. Ai înţeles?

Clary dădu din cap şi se ghemui într-un colţ al remorcii. Jace se aşeză lângă ea, strângându-şi genunchii la piept.

— O să fie interesant.

— Ce… începu Clary, dar camioneta porni din nou la drum, roţile mugind pe pietriş şi acoperindu-i cuvintele.

Zvâcni înainte, în apa mică de la marginea râului. Clary se trezi aruncată în geamul din spate al cabinei, în timp ce camioneta continua să intre în râu – Luke îşi pusese în gând să-i înece pe toţi? Se răsuci în loc şi văzu cabina plină de coloane orbitoare de lumină albastră, care şerpuiau şi se împleteau. Camioneta păru să treacă peste un obstacol, ca peste un buştean. Apoi înaintară lin mai departe, aproape alunecând.

Clary se ridică în genunchi şi se uită peste marginea remorcii, deja foarte sigură de ceea ce avea să vadă.

Se mişcau – nu, conduceau – pe luciul apei negre, marginea de jos a roţilor camionetei abia atingând suprafaţa râului, împrăştiind unde minuscule în afară, deopotrivă cu ocazionala ploaie deasă şi măruntă de scântei albastre create de Magnus. Totul devenise deodată foarte tăcut, în afară de uruitul slab al

motorului şi ţipătul păsărilor de mare de deasupra lor. Clary se uită înapoi, în remorcă, la Jace, care rânjea.

— Ei, asta chiar o să-l impresioneze pe Valentine.

— Eu ştiu? zise Clary. Alte echipe din trupele speciale primesc lilieci bumeranguri şi puteri de a se căţăra pe ziduri; noi, acvacamionul.

— Dacă nu-ţi convine, nefilimule, se-auzi vocea lui Magnus, slab, din cabina camionetei, eşti invitata mea să vezi dacă poţi merge pe apă.

— Cred că ar trebui să intrăm, zise Isabelle, cu urechea lipită de uşa bibliotecii. Îi făcu semn lui Alec să se apropie. Tu auzi ceva?

Alec se aplecă lângă sora lui, cu grijă să nu scape din mână telefonul. Magnus spusese c-o să sune, dacă o să aibă veşti sau dacă o să se întâmple ceva. Până acum nu sunase.

— Nu.

— Tocmai. Au încetat să mai ţipe una la alta. Ochii negri ai lui Isabelle luciră. Acum îl aşteaptă pe Valentine.

Alec se îndepărtă de uşă şi făcu vreo câţiva paşi pe culoar, până la cea mai apropiată fereastră. Cerul de deasupra era de culoarea tăciunilor pe jumătate cufundaţi în cenuşă rubinie.

— E apusul soarelui.

Isabelle întinse mâna spre clanţă.

— Să mergem.

— Isabelle, aşteaptă…

— Nu vreau ca ea să ne poată minţi despre ceea ce o să răspundă Valentine, zise Isabelle. Sau despre ce se întâmplă. De altfel, vreau să-l văd şi eu pe tatăl lui Jace. Tu nu?

Alec veni înapoi spre uşa bibliotecii.

— Ba da, dar asta nu-i o idee bună, pentru că…

Isabelle apăsă pe clanţa uşii bibliotecii. Se deschise larg. Cu o privire aproape amuzată, aruncată peste umăr, spre fratele ei, ea intră; înjurând în barbă, Alec o urmă.

Mama lui şi Inchizitoarea stăteau faţă-n faţă, la câte un capăt al uriaşului birou, ca boxerii într-un ring. Obrajii lui Maryse erau de-un roşu-aprins, iar părul răvăşit în jurul feţei. Isabelle îi aruncă iute o privire lui Alec, ca pentru a-i spune Poate că n-ar fi trebuit să intrăm. Mama pare furibundă.

Pe de altă parte, dacă Maryse arăta furioasă la culme, Inchizitoarea arăta categoric smintită. Se răsuci în loc fulgerător, cu gura schimonosită dizgraţios, când se deschise uşa bibliotecii.

— Ce căutati voi doi aici? răcni ea.

— Imogen, zise Maryse.

— Maryse! Vocea Inchizitoarei se ridică. M-am săturat de voi şi de copiii voştri delincvenţi…

— Imogen, zise Maryse din nou.

Era ceva în glasul ei, o insistenţă care o făcu până şi pe Inchizitoarc să se întoarcă şi să se uite.

Aerul din jurul globului de bronz lumina tremurat ca apa. O formă începu să se închege din el, ca vopseaua neagră întinsă pe o pânză albă, evoluând în silueta unui bărbat cu umeri largi şi drepţi. Şi imaginea pâlpâia, prea tare ca Alec să desluşească mai mult decât faptul că bărbatul era înalt, cu un pămătuf de păr alb ca sarea, tuns foarte scurt.

— Valentine. Inchizitoarea păru luată pe nepregătite, gândi Alec, deşi cu siguranţă îl aşteptase.

Aerul din jurul globului sclipea mai violent acum. Isabelle tresări când un bărbat ieşi din aerul tremurător, de parcă ar fi trecut prin mai multe straturi de apă. Tatăl lui Jace era un bărbat impunător, de peste doi metri înălţime, cu un piept larg şi musculos, cu braţe groase, pe care muşchii se încolăceau ca nişte frânghii. Faţa lui era aproape triunghiulară, îngustându-se pronunţat spre bărbia ascuţită. Ar fi putut fi considerat frumos, gândi Alec, dar era şocant de diferit de Jace, fără nimic din înfăţişarea auriu-luminoasă a fiului său. Deasupra umărului său stâng se zărea mânerul unei săbii – Sabia Mortală. Şi asta nu era pentru că ar fi avut nevoie să fie înarmat, de vreme ce nu era prezent material, aşadar trebuie s-o fi purtat doar ca s-o irite pe Inchizitoare. Nu că ar fi fost nevoie să fie mai iritată decât era deja.

— Imogen, zise Valentine, ochii lui negri cercetând-o pe Inchizitoare cu un amuzament mulţumit.

Ăsta e Jace curat, privirea asta, gândi Alec.

— Şi Maryse, Maryse a mea… a trecut multă vreme.

Maryse, înghiţind nodul din gât, zise, cu greutate:

— Nu sunt Maryse a ta, Valentine.

— Iar aceştia trebuie să fie copiii tăi, continuă Valentine de parcă n-ar fi fost întrerupt.

Ochii lui poposiră asupra lui Isabelle şi Alec. Un fior slab îl străbătu pe Alec, de parcă i-ar fi ciupit ceva nervii. Cuvintele tatălui lui Jace erau foarte obişnuite, chiar politicoase, dar era ceva în privirea lui inexpresivă şi de prădător care-l făcu pe Alec să simtă dorinţa de a face un pas în faţa surorii lui, ca s-o pună la adăpost de ochii lui Valentine.

— Seamănă cu tine.

— Lasă-i pe copiii mei deoparte de povestea asta, Valentine, zise Maryse, chinuindu-se evident să-şi păstreze vocea fermă.

— Păi, nu pare prea cinstit, zise Valentine, ţinând cont că tu nu l-ai lăsat pe copilul meu deoparte de povestea asta. Se întoarse către Inchizitoare: Ţi-am primit mesajul. Cu siguranţă poţi mai mult de-atât, nu?

Ea nu se mişcase; acum clipi încet, ca o şopârlă.

— Sper că termenii ofertei mele au fost foarte clari.

— Fiul meu în schimbul Instrumentelor mortale. Asta era, corect? Altminteri o să-l omorâţi.

— Omorât? repetă Isabelle. MAMĂ!

— Isabelle, zise Maryse încordată. Taci!

Inchizitoarea aruncă o privire veninoasă spre Isabelle şi Alec, printre pleoapele ei mijite.

— Ai înţeles corect termenii, Morgenstern.

— Atunci, răspunsul meu este nu.

— Nu? Inchizitoarea arăta de parcă făcuse un pas pe pământ solid, care acum se prăbuşise sub picioarele ei. Nu poţi să blufezi cu mine, Valentine. O să fac exact cum am amenintat.

— Oh, nu mă îndoiesc de tine, Imogen. Întotdeauna ai fost o femeie mânată de un singur gând şi concentrată pe cruzime. Recunosc calităţile astea în tine pentru că le am şi eu.

— Eu nu sunt deloc ca tine. Eu urmez Legea…

— Chiar şi atunci când te instruieşte să ucizi un băiat încă adolescent numai ca să-l pedepseşti pe tatăl lui? Aici nu e vorba de Lege, Imogen, ci de faptul că tu mă urăşti şi mă învinuieşti pe mine de moartea fiului tău, iar aceasta este modul tău de a mi-o plăti. Dar n-o să schimbe absolut nimic. Nu voi ceda Instrumentele mortale, nici măcar pentru

Jonathan.

Inchizitoarea se uită pur şi simplu la el.

— Dar e fiul tău, zise ea. Copilul tău.

— Copiii fac propriile lor alegeri, zise Valentine. Asta n-ai înţeles tu niciodată. I-am oferit lui Jonathan siguranţă, dacă rămânea cu mine; el mi-a nesocotit propunerea şi s-a întors la tine, iar tu o să-ţi reverşi răzbunarea asupra lui aşa cum i-am spus eu că vei face. Imogen, încheie el, eşti absolut previzibilă.

Inchizitoarea nu păru să bage în seamă insulta lui.

— Conclavul va insista asupra morţii lui, dacă nu îmi vei da Instrumentele Mortale, zise ea, ca o persoană prinsă într-un vis urât. Eu nu voi fi în stare să-i opresc.

— Sunt conştient de asta, zise Valentine. Dar nu pot să fac nimic. I-am oferit o şansă. Nu a folosit-o.

— Nemernicule! ţipă Isabelle deodată şi dădu să se repeadă spre el. Alec o prinse de braţ şi o trase înapoi, ţinând-o lângă el.

— E un cretin, şuieră ea, apoi îşi ridică vocea din nou, strigându-i lui Valentine: Eşti un…

— Isabelle! Alec acoperi gura surorii sale cu palma, iar Valentine aruncă spre amândoi o privire fugară, amuzată.

— Tu… i-ai oferit… Inchizitoarea începea să semene, după părerea lui Alec, cu un robot ale cărui circuite ieşeau din funcţiune. Şi el te-a refuzat? Clătină din cap. Dar el e spionul tău, arma ta…

— Asta ai crezut? zise el, aparent cu sinceră surprindere. Nu sunt deloc interesat să spionez secretele Conclavului. Tot ce mă interesează este distrugerea lui, iar ca să îndeplinesc acest

scop, am arme cu mult mai puternice în arsenalul meu decât un băiat.

— Dar…

— Crezi ce vrei, zise Valentine ridicând din umeri. Nu însemni nimic, Imogen Herondale. Marioneta unui regim care în curând va fi zdrobit, a cărui cârmuire se încheie. Nu ai nimic să-mi oferi din ceea ce aş putea eu să-mi doresc.

— Valentine!

Inchizitoarea se aruncă asupra lui, de parcă ar fi putut să-l oprească, să-l înşface, dar mâinile sale trecură prin el ca prin apă. Cu o expresie de suprem dezgust, el făcu un pas înapoi şi dispăru.

Cerul era mângâiat de ultimele flăcări ale unui foc ce se stingea, apa se prefăcuse în fier. Clary îşi strânse mai tare jacheta pe lângă corp şi se înfioră.

— Ţi-e frig?

Jace stătuse în spatele remorcii, uitându-se în jos la siajul pe care maşina îl lăsa în urma ei: două brazde albe de spumă care despicau apa. Acum veni şi se aşeză lângă ea, cu spatele în geamul cabinei. Geamul însuşi era aproape complet înceţoşat de fumul albăstriu.

— Ţie nu?

— Nu. Clătină din cap şi îşi scoase jacheta, dându-i-o ei.

Ea o îmbrăcă, încântată de moliciunea pielii jachetei. Era prea mare, dar într-un mod plăcut.

— O să stai în camionetă aşa cum ţi-a spus Luke să faci, da?

— Am de ales?
— Nu, în sens literal, nu.
Ea îşi scoase mănuşa şi îi întinse mâna. El i-o luă şi i-o strânse tare.
Ea se uită în jos, la degetele lor împletite, ale ei atât de mici, pătrăţoase la vârf, ale lui lungi şi subţiri.
— O să-l găseşti tu pe Simon pentru mine, zise ea. Ştiu că o să-l găseşti.
— Clary.
Ea vedea apa din jurul lor oglindită în ochii lui.
— Ar putea să fie… vreau să spun, s-ar putea să fie…
— Nu. Tonul ei nu lăsa loc de îndoială. O să fie bine. Trebuie să fie.
Jace răsuflă lung. Irisurile lui făceau ape albastru-închis – ca lacrimile, gândi Clary, dar nu erau lacrimi, doar reflecţii.
— Trebuie să te întreb ceva, zise el. M-am temut să te întreb mai înainte. Dar acum nu mă tem de nimic.
Mâna lui se ridică să-i cuprindă obrazul, iar ea îi simţi palma caldă pe pielea ei rece şi descoperi că propria ei frică se risipise, de parcă el i-ar fi putut transmite puterea runei Neînfricării prin simpla atingere. Ea îşi ridică bărbia, aşteptând cu buzele întredeschise – gura lui i-o atinse uşor pe a ei, atât de uşor, încât păru ca atingerea unei pene, ca amintirea unui sărut – şi apoi el se dădu înapoi, făcând ochii mari; ea văzu un zid negru în ei, ridicându-se şi întunecându-le aurul uluit: umbra unei nave.
Jace îi dădu drumul, exclamând, şi se ridică în picioare. Clary se ridică şi ea, încurcată, jacheta grea a lui Jace dezechilibrând-o. Scântei albastre zburau de pe fereastra

cabinei, iar în lumina lor ea putu vedea flancul navei de metal negru încreţit, scara subţire care cobora până la apă şi o balustradă de fier ce se întindea de-a lungul părţii de sus. Pe balustradă stăteau cocoţate nişte păsări mari, de o formă ciudată. Valuri de frig păreau să se rostogolească de pe vas, îngheţând aerul ca în jurul unui aisberg. Când Jace îi strigă ceva, răsuflarea lui făcu aburi, dar cuvintele nu se auziră, înghiţite de mugetul subit al motoarelor uriaşei nave.

Ea se încruntă spre Jace.

— Ce? Ce-ai spus?

El o apucă, strecurându-şi o mână pe sub jacheta ei, degetele lui atingându-i pielea. Ea protestă, surprinsă. El îi smulse de la brâu pumnalul de seraf pe care i-l dăduse mai devreme şi i-l apăsă în palmă.

— Am spus să-l scoţi pe Abrariel zise el, pentru că vin.

— Cine?

— Demonii. Si-i arătă în sus.

La început, Clary nu văzu nimic. Apoi observă păsările uriaşe, mătăhăloase, cum nu mai văzuse niciodată. Se lăsau să cadă de pe balustradă, una după alta, picând ca pietrele pe lângă vas – apoi se redresau şi porneau glonţ către camioneta care plutea pe valuri. Când se apropiară, ea văzu că nu erau păsări, ci nişte creaturi urâte zburătoare, ca nişte pterodactili, cu aripi largi, de piele, şi capete osoase, triunghiulare. Gurile erau pline de şiruri peste şiruri de colţi ascuţiţi ca de rechini, iar ghearele drepte sclipeau ca bricele.

Jace se căţără pe acoperişul cabinei, cu Telantes aprins în mâna lui. Când prima dintre creaturile zburătoare ajunse la ei, el repezi pumnalul spre ea. Lovi demonul, retezându-i vârful

ţestei cum ai tăia vârful unui ou. Cu un ţipăt înalt şi prelung, creatura se răsturnă într-o parte, cu aripile zbătându-se spasmodic. Când atinse oceanul, apa clocoti.

Al doilea demon lovi capota camionetei, ghearele sale lăsând brazde adânci în metal. Se ciocni de parbriz, geamul crăpându-se, arătând ca pânza de păianjen. Clary strigă după Luke, dar o altă creatură plonjă spre ea, venind ca o săgeată din cerul plumburiu. Ea îşi ridică iute mâneca jachetei, ridicându-şi braţul ca să-şi arate runa protectoare. Demonul ţipă ca şi cel de dinainte, bătând din aripi înapoi – dar ajunsese deja prea aproape. Clary văzu că nu avea ochi, ci doar nişte adâncituri de-o parte şi de alta a craniului, în timp ce îi înfipse în piept pumnalul Abrariel. Explodă, lăsând un fuior de fum negru în urma lui.

— Bravo, zise Jace.

Sărise de pe cabina camionetei ca să căsăpească o altă zburătoare ţipătoare. Avea acum un cuţit cu lamă lungă în mână, al cărui mâner era mânjit cu sânge negru.

— Ce sunt creaturile astea? gâfâi Clary, repezindu-şi mâna cu Abrariel într-un arc de cerc larg, care spintecă pieptul unui demon zburător,

Acesta croncăni şi lovi spre ea cu o aripă. De atât de aproape, văzu că aripile se terminau cu lame osoase ascuţite ca săbiile. Una dintre acestea atinse mâneca jachetei lui Jace şi-o sfâşie.

— Jacheta mea! exclamă Jace furios şi înjunghie creatura când aceasta dădu să se ridice, străpungându-i spinarea. Pasărea ţipă şi dispăru. Îmi plăcea mult jacheta aia.

Clary se zgâi la el, apoi se răsuci când scrâşnetul metalului

sfâşiat îi zgârie urechile. Doi dintre demonii zburători îşi înfipseseră ghearele în acoperişul cabinei, smulgându-l. Luke era pe capotă, atacând creaturile cu kindjal-ul. Una căzu de pe marginea camionetei, dispărând înainte să atingă apa. Cealaltă se înălţă brusc în aer, cu acoperişul cabinei în gheare, chirăind triumfătoare şi zburând spre vas.

Pentru moment, cerul rămase liber. Clary dădu fuga spre cabină şi se uită înăuntru. Magnus era prăbuşit în scaunul lui, pământiu la faţă, Era prea întuneric ca să-şi dea seama dacă era rănit.

— Magnus! strigă ea. Eşti rănit?

— Nu. Se strădui să se ridice pe scaun, apoi se lăsă pe spetează. Sunt doar… stors. Vrăjile de protecţie asupra navei sunt foarte puternice. Să le desfac, apoi să le ţin la distanţă e… dificil. Vocea i se stinse. Dar dacă n-o fac, oricine pune piciorul pe nava aia, în afară de Valentine, moare.

— Poate ar trebui să vii şi tu cu noi, zise Luke.

— Nu pot lucra împotriva protecţiilor dacă mă aflu eu însumi pe navă. Trebuie s-o fac de-aici. Aşa merge treaba asta. Rânjetul lui Magnus păru dureros. De altfel, nu mă pricep la lupte. Talentele mele sunt de altă natură.

Clary, încă aplecată spre cabină, începu:

— Dar dacă vom avea nevoie…

— Clary! strigă Luke, dar prea târziu.

Niciunul dintre ei nu văzuse creatura zburătoare care stătuse nemişcată şi se ţinuse cu ghearele de marginea camionetei. Se aruncă acum în sus, bătând din aripi într-o parte, înfăgându-şi ghearele adânc în spatele jachetei lui Clary, într-o înceţoşare de aripi negricioase, duhoare şi colţi ascuţiţi. Cu un zbierăt

asurzitor de triumf, se ridică în zbor, Clary atârnând neajutorată în ghearele ei.

— Clary! strigă Luke din nou şi alergă pe capotă, unde se opri, uitându-se deznădăjduit în sus, la forma înaripată din ce în ce mai mică şi la povara ei atârnând în gheare.

— N-o s-o ucidă, zise Jace, venind lângă el, pe capotă. Doar a capturat-o pentru Valentine.

Era ceva în tonul vocii sale care, lui Luke, îi dădu un fior rece prin vene. Se întoarse ca să se uite atent la băiatul de lângă el.

— Dar…

Nu sfârşi. Jace deja sărise de pe camionetă în apă, dintr-o singură mişcare, legată. Plonja în râul murdar şi porni să înoate spre vas, bătând puternic apa cu picioarele şi ridicând spumă.

Luke se întoarse spre Magnus, a cărui faţă palidă abia se vedea prin parbrizul crăpat, ca o pată albă pe fundalul întunecat. Luke ridică o mână şi i se păru că-l vede pe Magnus dând din cap, drept răspuns. Vârându-şi kindjal-ul în teacă, la şold, se aruncă în râu, după Jace.

Aloc îi dădu drumul lui Isabelle din strânsoare, aşteptându-se cumva ca ea să înceapă să ţipe din clipa în care avea să-şi ia mâna de la gura ei. Nu ţipă. Rămase lângă el, uitându-se fix, ca şi Inchizitoarea, care stătea ca o statuie, clătinându-se puţin, cu faţa ca de cretă alb-cenuşie.

— Imogen, zise Maryse, iar în tonul ei nu se simţea nici un sentiment, nici măcar mânie.

Inchizitoarea nu păru s-o audă. Expresia ei nu se schimbă, numai se prăbuşi, ca o păpuşă de cârpă, în vechiul jilţ al lui Hodge.

— Doamne, zise ea, cu ochii pironiţi în tăblia biroului, ce-am făcut? Maryse aruncă o privire spre Isabelle.

— Cheamă-l pe tatăl tău.

Maryse traversă încăperea spre Inchizitoare şi se uită la ea.

— Ce-ai făcut, Imogen? zise ea. I-ai dat victoria în mână lui Valentine. Asta ai făcut.

— Nu, şopti Inchizitoarea.

— Ştiai foarte bine ce plănuia Valentine când l-ai încuiat pe Jace. Ai refuzat să-i permiţi Conclavului să se implice, pentru că s-ar fi amestecat în planul tău. Tu voiai să-l faci pe Valentine să sufere la fel cum te-a făcut şi el pe tine să suferi; voiai să-i arăţi că ai puterea să-i ucizi fiul la fel cum ţi l-a ucis el pe-al tău. Voiai să-l umileşti.

— Da…

— Însă Valentine nu se lasă umilit, zise Maryse. Asta ţi-aş fi putui spune şi eu. Nu l-ai avut niciodată la mână cu ceva. El doar s-a prefăcut că se gândeşte la oferta ta, pentru a fi absolut sigur că n-o să mai avem timp să chemăm întăriri din Idris. Iar acum e prea târziu.

Inchizitoarea îşi ridică privirea rătăcită. Părul i se desprinsese din coc şi îi atârna în şuviţe dezordonate, pe lângă faţă. Era cea mai umană înfăţişare pe care i-o văzuse Alec, dar nu simţi nicio plăcere s-o vadă aşa. Cuvintele mamei sale îl îngheţară: prea târziu.

— Nu, Maryse, zise Inchizitoarea. Încă mai putem…

— Încă mai putem ce? explodă vocea lui Maryse. Să

apelăm la Conclav? Nu avem la dispoziţie nici zile, nici ore, cât o să le ia lor până ajung aici. Dacă e să-l înfruntăm pe Valentine – şi Dumnezeu ştie că nu aveam de ales…

— Atunci va trebui s-o facem acum, o întrerupse o voce groasă.

În spatele lui Alec, sumbru şi încruntat, apăruse Robert Lightwood.

Alec îl privi pe tatăl său. De mulţi ani nu-l mai văzuse în costumul de vânătoare; mai tot timpul era ocupat cu sarcini administrative: conducerea Conclavului şi rezolvarea problemelor cu repudiaţii. Văzându-l acum pe tatăl său în hainele acestea grele, întunecate şi blindate, cu sabia lată prinsă în curele la spate, lui Alec i se păru că era din nou copil, când tatăl său era cel mai mare, cel mai puternic şi cel mai înfricoşător bărbat pe care şi-l putea imagina. Şi încă era înfricoşător. Alec nu-l mai văzuse de când se făcuse de râs la Luke. Acum încercă să-i prindă privirea, dar Robert se uita la Maryse.

— Conclavul e pregătit, zise Robert. Bărcile ne aşteaptă la doc.

Inchizitoarea îşi flutură mâinile pe lângă faţă:

— N-are niciun rost, zise ea. Nu suntem destui… nu ne-ar fi cu putinţă…

Robert o ignoră. În schimb, se uită la Maryse:

— Ar trebui să pornim cât mai curând, zise el şi, în tonul său se simţea respectul care lipsise când i se adresase Inchizitoarei.

— Dar Conclavul, începu Inchizitoarea, ar trebui informat.

Maryse împinse cu putere telefonul de pe birou către

Inchizitoare.

— Spune-le tu. Spune-le ce ai făcut. E meseria ta, la urma urmelor.

Inchizitoarea nu spuse nimic, doar se uită ţintă la telefon, cu o mână la gură.

Mai înainte ca Alec să înceapă să simtă milă pentru ea, uşa se deschise din nou şi intră Isabelle, în costumul de vânător de umbre, cu biciul ei lung, de argint şi aur, într-o mână şi o naginata de lemn, cu tăiş de fier, în cealaltă. Se încruntă spre fratele ei:

— Du-te şi pregăteşte-te, zise ea. Plecăm chiar acum cu bărcile spre vasul lui Valentine.

Alec nu se putu abţine; colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet. Isabelle era întotdeauna atât de hotărâtă.

— Asta-i pentru mine? întrebă el, arătând spre naginata.

Isabelle o trase la o parte dinspre el.

— Ia-ţi singur una!

Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Alec se îndreptă către uşă, dar o mână pe umăr îl opri. Îşi ridică ochii, surprins.

Era tatăl său. Se uita scrutător la el şi, cu toate că nu zâmbea, era o expresie de mândrie pe chipul lui obosit şi zbârcit.

— Dacă ai nevoie de o armă, Alexander, am o guisarme la intrare. Mi-ar plăcea s-o foloseşti.

Alec înghiţi în sec şi dădu din cap, dar înainte să-i poată mulţumi tatălui său, Isabelle vorbi din spatele lui:

— Poftim, mamă.

Alec se întoarse şi văzu că sora lui îi întinse naginata mamei sale, carv o luă şi o răsuci expertă în mână.

— Mulţumesc, Isabelle, zise Maryse şi cu o mişcare la fel de rapidă ca oricare dintre ale fiicei sale, coborî vârful lamei, astfel încât ţintea drept spre inima Inchizitoarei.

Imogen Herondale îşi ridică privirile spre Maryse, golită de expresie şi răvăşită ca o statuie fărâmată:

— Vrei să mă ucizi, Maryse?

Maryse şuieră printre dinţi.

— Nici nu-mi trece prin gând, zise ea. Avem nevoie de toţi vânătorii de umbre din oraş, iar în momentul de faţă asta te include şi pe tine. Ridică-te, Imogen, şi pregăteşte-te de bătălie. De-acum încolo, ordinele pe-aici vor veni de la mine. Zâmbi sumbru. Iar primul lucru pe care-l vei face este să-mi eliberezi fiul din blestemata aia de Configuraţie Malachi.

Arăta nemaipomenit când spusese asta, gândi Alec cu mândrie, un adevărat războinic vânător de umbre, fiecare trăsătură a ei fiind înflăcărată de furia dreptăţii.

Regretă că trebuia să strice momentul – dar aveau să afle şi singure, destul de curând, că Jace plecase. Era mai bine să le amortizeze cineva şocul.

Îşi drese glasul.

— De fapt, zise el, s-ar cuveni probabil să ştiţi…

18
Întunericul la vedere

Clary nu putuse suferi niciodată roller coaster-ele, senzaţia că stomacul îi cădea în picioare când coaster-ul se repezea în jos. Dar să fie înşfăcată din camionetă şi cărată prin aer ca un şoarece în ghearele unui vultur era de zece ori mai rău. Ţipase din răsputeri când picioarele îi părăsiseră remorca şi corpul îi fusese înălţat, incredibil de repede. Ţipă şi se zbătu – până când se uită în jos şi văzu cât de mult se înălţase deja deasupra apei şi realiză ce s-ar întâmpla dacă demonul zburător i-ar da drumul.

Rămase nemişcată. Camioneta arăta acum ca o jucărioară, dedesubt, plutind imposibil pe apă. Oraşul se legăna în jurul ei, ziduri neclare de lumini pâlpâitoare. Poate să fi fost frumos, dacă n-ar fi fost atât de speriată. Demonul se înclină, descriind un cerc în aer, apoi plonjă şi, dintr-odată, Clary nu se mai înălţa, ci pica. Se gândi la creatura care cădea cu ea de la cei peste treizeci de metri înălţime, până avea să se zdrobească de apa neagră îngheţată, şi închise ochii – dar era mai rău aşa, să cazi orbeşte prin întuneric. Deschise ochii iar şi văzu puntea neagră a vasului ridicându-se de sub ea ca o mână ce urma să le pocnească pe amândouă, dându-le jos din văzduh. Ţipă a doua oară, când ajunseră deasupra punţii – şi-apoi picară printr-o deschizătură pătrată, neagră, tăiată în puntea vasului. Acum erau în pântecele navei.

Creatura zburătoare încetini. Cădeau prin mijlocul vasului,

înconjurat de punţi de acces cu balustrade metalice. Clary zări nişte maşinării întunecate; nici una nu părea să mai fie în stare de funcţionare şi în diverse locuri se vedeau echipamente şi unelte abandonate. Dacă ar fi existat lumini electrice înainte, acum n-ar mai fi funcţionat, deşi o lumină slabă se infiltra de pretutindeni. Oricare ar fi fost cândva tipul de energie folosit de vas, Valentine îl înlocuise acum cu altceva.

Ceva care absorbise toată căldura din atmosferă. Un aer îngheţat îi biciuia faţa lui Clary, în timp ce demonul ajunse pe fundul vasului şi pătrunse printr-un culoar lung şi abia luminat. Nu umbla cu prea multă grijă faţă de ea. Se izbi cu genunchiul de o ţeavă, când creatura cârmi după un colţ, trimiţându-i o undă de şoc prin tot piciorul. Ea ţipă şi-i auzi demonului râsul şuierat deasupra ei. Apoi îi dădu drumul şi se văzu căzând în gol. Răsucindu-se în aer, Clary încercă să-şi aducă mâinile şi genunchii sub ea, înainte de impact. Aproape că reuşi. Lovi podeaua zdruncinându-şi şi creierii în cap şi se rostogoli într-o parte, buimăcită.

Zăcea pe o suprafaţă de metal dur, în semiîntuneric. Acesta fusese probabil un spaţiu de depozitare, pentru că pereţii erau netezi şi fără uşi. Deasupra capului, foarte sus, se afla o deschizătură pătrată, prin care se filtra singura lumină din încăpere. O durea tot corpul, ca şi când ar fi fost o singură vânătaie, mare.

— Clary? şopti o voce.

Ea se întoarse pe o parte, gemând. O umbră îngenunchease lângă ea. Când ochii i se mai obişnuiră cu întunericul, văzu trupul mărunţel, cu forme pline, părul împletit în codiţe şi ochii mari, căprui-închis. Maia.

— Clary, tu eşti?

Clary se ridică în capul oaselor, ignorând durerea ascuţită din spate.

— Maia. Maia, o, Doamne. Se holbă la cealaltă fată, apoi se uită înnebunită prin încăpere. Nu mai era nimeni, în afară de ele două. Maia, el unde e? Unde e Simon?

Maia îşi muşcă buza. Încheieturile ei erau însângerate, observă Clary, iar obrajii purtau dâre de lacrimi uscate.

— Clary, îmi pare atât de rău, zise ea, cu vocea ei blândă şi puţin răguşită. Simon e mort.

Ud fleaşcă şi pe jumătate îngheţat, Jace se prăbuşi pe puntea vasului, cu apa şiroindu-i din păr şi din haine. Îşi ridică privirile spre cerul înnorat al nopţii, gâfâind. Nu fusese deloc uşor să se caţere pe scara şubredă de fier, abia prinsă de bordajul vasului, mai ales cu mâinile lunecoase şi cu hainele ude care-l trăgeau în jos.

Dacă n-ar fi fost runa Neînfricării, cugetă el, probabil şi-ar fi făcut griji că vreunul dintre demonii zburători l-ar fi putut culege de pe scară cum ar fi cules o pasăre un gândac de pe o viţă. Spre norocul lui, demonii păruseră să se fi retras pe navă, odată ce o capturaseră pe Clary. Jace nu-şi putea închipui de ce, dar renunţase de mult să mai încerce să găsească o explicaţie pentru motivele şi faptele tatălui său.

Deasupra creştetului său apăru un cap, profilat pe cer. Era Luke, care ajunsese şi el în capul scării. Se căţără cu greu pe balustradă şi sări de cealaltă parte a ei. Apoi se uită în jos, la Jace:

— Eşti bine?

— Bine.

Jace se ridică în picioare. Tremura. Era frig pe vas, mai frig decât fusese în apă – iar jachetă nu mai avea. I-o dăduse lui Clary.

Jace se uită în jur.

— Undeva e o uşă care duce în interiorul vasului. Am găsit-o eu, data trecută. Va trebui să mergem pe punte până o găsim iarăşi.

Luke o luă înainte.

— Iar eu merg primul, adăugă Jace, făcând un pas în faţa lui.

Luke îi aruncă o privire nedumerită la culme, păru că ar vrea să răspundă ceva, dar se dădu bătut şi îşi potrivi pasul cât să fie imediat în spatele lui Jace, apropiindu-se de prova arcuită a vasului, unde Jace stătuse de vorbă cu Valentine, cu o noapte înainte. Putea auzi pleoscăitul uleios al apei lovindu-se de vas, jos, la mare distanţă.

— Tatăl tău, zise Luke, ce ţi-a spus când l-ai văzut? Ce ţi-a făgăduit?

— Oh, ştii tu. Chestiile obişnuite. Bilete la Knicks pe viaţă. Jace vorbea glumeţ, dar amintirea îl pătrunsese mai adânc decât frigul. A spus că o să aibă grijă să nu păţim nimic, nici eu, nici vreuna dintre persoanele la care ţineam eu, dacă părăseam Conclavul şi mă întorceam în Idris cu el.

— Crezi… şovăi Luke. Crezi că i-ar face vreun rău lui Clary ca să te aducă înapoi la el?

Ocoliră prova şi Jace zări pentru puţin timp Statuia Libertăţii, departe în larg, un stâlp de lumină strălucitoare.

— Nu. Cred că a luat-o ca să ne silească pe noi să venim pe

vasul lui astfel, ca să-i dăm prilejul de a negocia. Atâta tot.

— Mă îndoiesc că are nevoie câtuşi de puţin de vreun prilej de a negocia. Luke vorbi cu voce scăzută, scoţându-şi kindjalul din teacă.

Jace se întoarse ca să-i urmărească privirea lui Luke şi, pentru o clipă, nu putu decât să se uite fix.

Era o deschizătură neagră în punte, în partea de vest a vasului, ca un pătrat mare decupat în metal, iar din adâncurile sale se revărsa un nor negru de monştri. Jace îşi aminti pentru o fracţiune de secundă viziunea avută ultima oară când stătuse aici, cu Sabia Mortală în mână, uitându-se în jurul său îngrozit, cu cerul de deasupra lui şi marea de sub el prefăcute în mase tumultuoase coşmareşti. Numai că acum erau aievea în fata lui, un adevărat iad: demonii raum cu oase albe care îi atacaseră la Luke acasă; demoni oni, cu trupuri verzi, guri largi şi coarne; demoni kuri, târâtori iuţi şi negri; demoni-păianjen, cu opt braţe terminate în cleşti şi colţi din care picura veninul, crescuţi din orbite…

Jace nu-i putea număra pe toţi. Duse mâna după Camael şi-l scoate de la brâu, strălucirea lui albă luminând puntea. Demonii şuierară la vederea pumnalului, dar niciunul nu se dădu înapoi. Runa Neînfricată de pe omoplatul lui Jace începu să-l ardă. Se întrebă câţi demoni ar putea ucide înainte să dispară cu totul efectele ei.

— Stai! Stai! Mâna lui Luke înfiptă în spatele cămăşii lui îl smuci înapoi. Sunt prea mulţi, Jace. Dacă putem ajunge înapoi la scară…

— Nu putem. Jace se eliberă din strânsoarea lui Luke şi îi arătă. Ne-au tăiat ambele retrageri.

Era adevărat. O falangă de demoni moloch, aruncând jeturi de flăcări din ochii lor goi, le blocaseră retragerea. Luke înjură, cu poftă şi murdar.

— Atunci, sari peste parapet. Îi ţin eu în loc.

— Sari tu, zise Jace. Eu sunt bine aici.

Luke îşi dădu capul pe spate. Urechile îi crescuseră ascuţite, iar când mârâi la Jace, îşi dezveli caninii, deodată foarte ascuţiţi.

— Tu…

Se întrerupse când un demon moloch făcu un salt asupra lui, cu ghearele întinse. Jace îl împunse degajat cu pumnalul în şira spinării când trecu pe lângă el, iar acesta se clătină căzând spre Luke şi urlând. Luke îl prinse în mâinile sale cu gheare şi îl aruncă peste balustradă.

— Ai folosit runa aia a Neînfricării, nu-i aşa? zise Luke, întorcându-se spre Jace, cu ochi luminând ca ambra.

Se auzi un pleoscăit în depărtare.

— Nu greşeşti, admise Jace.

— Iisuse, zise Luke. Te-ai însemnat tu singur?

— Nu. Clary mi-a desenat-o.

Jace spintecă aerul cu pumnalul de seraf, ca un foc alb; doi demoni drevak căzură. Mai erau alţi zece de unde veniseră aceştia, furişându-se spre ei, cu mâinile lor terminate în vârfuri ascuţite ca acele, larg deschise.

— Se pricepe la treaba asta, ştii.

— Adolescenţii, zise Luke de parcă ar fi fost cel mai murdar cuvânt pe care-l ştia şi se aruncă în hoarda ce înainta.

— Mort? Clary se uită la Maia de parcă ar fi vorbit bulgară.

Nu poate fi mort.

Maia nu spuse nimic, doar o privea cu ochii trişti, întunecaţi.

— Aş fi ştiut. Clary îşi apăsă mâna, strânsă în pumn, la piept. Aş fi ştiut-o aici.

— Aşa am crezut şi eu, zise Maia. Dar nu ştii. Niciodată nu ştii.

Clary se ridică anevoie în picioare. Jacheta lui Jace îi atârna de pe umeri, cu spatele aproape în totalitate sfâşiat. Şi-o dădu jos nerăbdătoare şi o lăsă să cadă pe podea. Era inutilizabilă, spatele pur tând răbojul a zece urme de gheare. Jace o să fie supărat că i-am stricat jacheta, gândi ea. Ar trebui să-i cumpăr una nouă. Ar trebui…

Trase adânc şi sacadat aer în piept. Îşi auzea inima bătând puternic, dar şi bătăile ei veneau parcă de departe.

— Cum… s-a întâmplat?

Maia încă stătea îngenuncheată pe podea.

— Valentine ne-a adus aici pe amândoi, zise ea. Ne-a legat în lanţuri, în aceeaşi încăpere. Apoi a venit cu o armă – o sabie foarte lungă şi strălucitoare, de parcă lumina. A aruncat nişte praf de argint peste mine, ca să nu mă pot lupta cu el, iar el… l-a înjunghiat în gât pe Simon.

Vocea ei scăzu până la şoaptă:

— I-a tăiat venele şi i-a scurs sângele în nişte vase. Câteva dintre creaturile astea demoni au venit să-l ajute să-l ia. Apoi l-a lăsat pur şi simplu pe Simon să zacă acolo, ca pe o jucărie căreia îi scosese toate piesele dinăuntru ca să nu mai fie de folos de acum încolo. Eu am ţipat... dar ştiam că era mort. Apoi, unul dintre demoni m-a luat şi m-a adus aici, jos.

Clary îşi apăsă dosul palmei peste gură, apăsă şi apăsă până simţi gustul sărat al sângelui. Gustul sângelui păru să-i spulbere ceaţa din creier,

— Trebuie să ieşim de-aici.

— Fără supărare, dar e mai mult decât evident. Maia se ridică în picioare, crispându-se de durere. Nu există nici o cale de a ieşi de-aici. Nici măcar pentru un vânător de umbre. Poate dacă ai fi tu…

— Dacă aş fi cine? întrebă Clary, plimbându-se în jurul celulei pătrate. Jace? Ei bine, nu sunt. Lovi cu piciorul într-un perete. Sună a gol. Se scotoci în buzunar şi scoase stela. Dar am talentele mele.

Puse vârful stelei pe perete şi începu să deseneze. Liniile păreau să curgă şuvoi din ea, negre şi carbonizate la înfăţişare, fierbinţi ca furia ei. Izbi cu stela în perete, încă o dată şi-ncă o dată, iar liniile negre se înălţau din vârful obiectului ca flăcările. Când se dădu înapoi, gâfâind, o văzu pe Maia uitându-se la ea uluită.

— Fată, zise ea, ce ai făcut?

Clary nu era sigură. Arăta de parcă ar fi aruncat o găleată cu acid pe perete. Metalul de jur împrejurul runei se topea şi curgea ca îngheţata într-o zi toridă. Ea făcu un pas înapoi, uitându-se cu îngrijorare cum o gaură de mărimea unui câine mare se deschidea în perete. Clary zări grinzile scheletului de oţel din spatele lui şi mai mult din interiorul metalic al vasului. Marginile găurii încă sfârâiau, deşi nu se mai lărgeau. Maia făcu un pas înainte, dându-i la o parte braţul lui Clary.

— Aşteaptă! Clary era deodată foarte nervoasă. Metalul topit… ar putea fi, de pildă, ca noroiul toxic sau mai ştiu eu

ce.
Maia pufni dispreţuitor.
— Eu sunt din New Jersey. M-am născut în noroi toxic.
Se duse până la gaură şi se uită prin ea.
— E o pasarelă de metal, pe partea cealaltă, anunţă ea. Ia… o să trec eu prin ea.
Se întoarse şi îşi împinse picioarele prin gaură, apoi şoldurile, înaintând încet, cu spatele. Se strâmbă în timp ce-şi şerpuia corpul prin deschizătură, apoi rămase nemişcată.
— Au! Mi s-au înţepenit umerii. Mă împingi? întrebă ea şi îşi întinse ambele mâini.
Clary îi apucă mâinile şi o împinse. Maia se făcu albă la faţă, apoi roşie – şi deodată ţâşni dincolo, cum sare dopul dintr-o sticlă de şampanie. Cu un strigăt ascuţit, se răsturnă pe spate. Se auzi o bufnitură, iar Clary îşi vârî îngrijorată capul prin gaură.
— Eşti teafără?
Maia zăcea pe o îngustă pasarelă de metal, la câţiva metri mai jos. Se întoarse cu faţa în sus, încet, şi se ridică în capul oaselor, gemând.
— Glezna mea… dar o să mă fac bine, adăugă ea, zărindu-i expresia lui Clary. Şi noi ne vindecăm repede, ştii.
— Ştiu. Bine, e rândul meu.
Stela lui Clary o înghionti în stomac când se aplecă, pregătindu-se să se strecoare prin gaură, după Maia. Distanţa până la pasarelă o cam speria, dar nu atât ca ideea de a rămâne în cală şi a aştepta să vină cine-o veni după ele. Se răsuci pe burtă, trecându-şi picioarele prin gaură…
Şi ceva o înşfăcă de spatele bluzei, ridicând-o în sus. Stela îi

căzu de la cingătoare şi zăngăni pe podea. Ea scoase un icnet scurt de şoc şi de durere; gulerul puloverului îi strângea gâtul şi se sufoca. În clipa următoare, era eliberată. Se prăbuşi la podea, genunchii săi izbind metalul cu un dangăt ce răsună a gol. Horcăind, se întoarse pe spate şi se uită în sus, ştiind ce avea să vadă.

Valentine stătea aplecat deasupra ei. Într-o mână ţinea un pumnal de seraf, care împrăştia o lumină albă, dură. Mâna cealaltă, cu care o apucase de spatele bluzei, era strânsă în pumn. Pe faţa lui albă şi aspră avea întipărit un rânjet de dispreţ.

— Nu te dezminţi, eşti fiica mamei tale, Clarissa, zise el. Ce-ai făcut acum?

Cu greu, Clary se ridică în genunchi. Gura îi era plină de sânge sărat, fiindcă i se spărsese buza. Uitându-se la Valentine, furia ei mocnită se deschise ca o floare otrăvitoare în pieptul ei. Omul ăsta, tatăl ei, îl ucisese pe Simon şi îl lăsase mort pe podea, ca pe un gunoi oarecare. Crezuse că-i mai urâse înainte şi pe alţii, la viaţa ei; se înşelase. Asta era ură.

— Fata vârcolac unde e? continuă Valentine, încruntându-se.

Clary se aplecă şi scuipă gura plină de sânge pe pantofii lui. Cu o exclamaţie de dezgust şi de surprindere, el se dădu înapoi, ridicând mână cu pumnalul şi, pentru o clipă, Clary văzu furia nestăpânită din ochii lui şi crezu că are s-o facă de-adevăratelea, are s-o ucidă chiar acolo unde se afla, ghemuită la picioarele lui, pentru că-i scuipase pe pantofi.

Încet, el coborî pumnalul. Fără nici un cuvânt, trecu pe

langă ea şi se uită prin gaura pe care o făcuse în perete. Încet, ea se întoarse, cercetând din ochi podeaua până când o văzu – stela mamei sale.

Întinse mâna după ea, ţinându-şi respiraţia…

Valentine, răsucindu-se, văzu ce făcea. Dintr-un pas, era în capătul celălalt al încăperii. Lovi cu piciorul în stelă cât să n-o mai ajungă ea şi stela se duse învârtindu-se pe podeaua de metal şi căzu prin gaura din perete. Ea închise ochii pe jumătate, simţind pierderea stelei ca şi când ar fi pierdut-o din nou pe mama ei.

— Demonii o s-o găsească pe prietena ta repudiată, zise Valentine, cu vocea lui rece, netulburată, vârând pumnalul de seraf într-o teacă de la brâu. Nu are unde fugi. Nici tu nu ai unde te duce. Acum, ridică-te, Clarissa.

Încet, Clary se ridică în picioare. O durea tot corpul de la loviturile suferite. În clipa următoare, exclamă surprinsă când Valentine o apucă de umeri, întorcând-o astfel încât să fie cu spatele la el. Apoi fluieră; un sunet înalt, pătrunzător, neplăcut. Aerul fremătă deasupra şi auzi bătaia scârboasă a unor aripi de piele. Cu un mic ţipăt, încercă să se elibereze, dar Valentine era prea puternic. Aripile se lăsară în jurul amândurora şi apoi erau ridicaţi împreună în aer, Valentine ţinând-o în braţe, de parcă într-adevăr ar fi fost tatăl ei.

Jace crezuse că el şi Luke trebuia să fie morţi până acum. Nu era foarte sigur că nu erau. Puntea vasului era plină de sânge. El era mânjit tot. Până şi părul îi era umed şi lipicios de limfă, iar ochii îl usturau de sânge şi năduşeală. Avea o rană adâncă pe braţul drept şi nu era timp să-şi graveze o rună

vindecătoare pe piele. De fiecare dată când ridica braţul, o durere arzătoare îl străbătea prin toată partea aceea a corpului.

Reuşiseră să se retragă într-un intrând din peretele de metal al vasului şi luptau din adăpostul acesta împotriva demonilor care-i asaltau. Jace folosise ambele chakhram-uri şi rămăsese cu un singur pumnal de seraf şi cuţitul lung pe care-l luase de la Isabelle. Nu era mult – n-ar fi plecat niciodată să înfrunte câţiva demoni atât de slab înarmat, iar acum înfrunta o hoardă întreagă. Ar fi trebuit să fie înspăimântat, îşi dădea scama, dar nu simţea aproape nimic de genul ăsta – doar dezgust pentru demoni, care nu aparţineau acestei lumi, şi mânie împotriva lui Valentine, care îi chemase aici. În străfundul conştiinţei sale, ştia că această absenţă a fricii nu era în întregime un lucru bun. Nu era îngrijorat nici măcar de cât sânge pierdea din braţ.

Un demon-păianjen se apropie grăbit de Jace, ciripind şi aruncând otravă galbenă. El se feri, însă nu destul de rapid ca să nu fie atins de câteva picături care îi împroşcară bluza. Sfârâind, otrava pătrunse prin material; Jace îi simţi înţepăturile când îi arseră pielea ca zeci de ace înroşite în foc.

Demonul-păianjen cloncăni satisfăcut şi scuipă un alt jet de otravă. Jace se feri, iar veninul izbi un demon oni care venea spre el dintr-o parte; oni ţipă agonic şi sări la bătaie cu demonul-păianjen, întinzându-şi ghearele spre el. Cei doi se încleştară şi se rostogoliră pe punte.

Demonii din jur se feriră de otrava revărsată care închipuia o barieră între ei şi vânătorul de umbre. Jace se folosi de prilejul scurtei pauze pentru a se întoarce spre Luke, de lângă el. Luke era aproape de nerecunoscut. Urechile i se ridicaseră

ascuţite ca de lup; buzele îi dezveleau botul într-un rictus permanent, mâinile terminate cu gheare fiind negre de sângele demonilor.

— Ar trebui s-o luăm spre balustradă. Vocea lui Luke era pe jumătate mârâit. Să plecăm de pe vas. Nu-i putem ucide pe toţi. Poate Magnus...

— Eu nu cred că o ducem chiar atât de prost.

Jace îşi învârti pumnalul de seraf în mână – o idee proastă; mâna îi era udă de sânge, iar pumnalul aproape că-i scăpă din strânsoare,

— Ţinând seama de împrejurări.

Luke scoase un sunet care ar fi putut fi un mârâit sau un chicotit, sau o combinaţie între acestea două. Apoi ceva imens şi diform căzu din cer, doborându-i pe amândoi la podea.

Jace se lovi zdravăn, iar pumnalul de seraf îi zbură din mână, lovi puntea, alunecă pe suprafaţa de metal până la marginea vasului, ieşind din vedere. Jace înjură şi se ridică anevoie în picioare.

Creatura care aterizase peste ei era un demon oni. Era neobişnuit de mare pentru cei din specia lui – ca să nu mai punem la socoteală că era neobişnuit de isteţ, dacă se gândise să se caţere pe acoperiş şi să se arunce de-acolo peste ei. Acum stătea în spinarea lui Luke, repezindu-se la el cu colţii ca de mistreţ care-i ieşeau din frunte. Luke se apăra cât putea cu ghearele, dar era deja totuna de sânge; kindjal-ul său zăcea la o jumătate de metru de el, pe punte. Luke se întinse după armă, dar demonul oni îi apucă un picior într-o mână ca o cazma, punându-l peste genunchiul lui ca pe un lemn din pădure. Jace auzi osul rupandu-se cu un trosnet şi pe Luke

strigând îndurerat.

Jace plonjă spre kindjal, îl înşfăcă şi făcu o piruetă, înfâgând pumnalul cu putere în ceafa demonului oni. Lama trecu prin gâtul creaturii cu destulă forţă cât s-o decapiteze, corpul ei se înmuie, sângele negru ţâşnind din ciotul gâtului ca dintr-un gheizer. În clipa următoare, dispăru. Kindjal-ul căzu pe punte, lângă Luke.

Jace dădu fuga la el şi îngenunche.

— Piciorul tău…

— E rupt.

Luke se chinui să se ridice în capul oaselor. Faţa îi era schimonosită de durere.

— Dar te vindeci repede.

Luke se uită în jur, cu faţa posomorâtă. Oni era mort, dar ceilalţi demoni învăţaseră din exemplul lui. Se înghesuiau să urce pe acoperiş. Jace n-ar fi putut spune, la lumina slabă a lunii, câţi erau – zeci? Sute? De la o anumită cifră încolo, nici nu mai conta.

Luke strânse mânerul kindjal-ului în mână.

— Nu destul de repede.

Jace scoase de la brâu cuţitul lung, dat de Isabelle. Era ultima sa armă şi i se păru deodată jalnic de mică. O emoţie puternică îl străbătu – nu frică, era încă departe de senzaţia asta, ci părere de rău. Îi văzu pe Alec şi pe Isabelle de parc-ar fi stat în faţa lui, zâmbindu-i, şi apoi o văzu pe Clary, cu braţele deschise, de parcă l-ar fi întâmpinat acasă.

Se ridică în picioare exact în momentul în care demonii săriră de pe acoperiş într-un val care acoperi luna. Jace se duse în faţa lui Luke, încercând cumva să-l protejeze, dar era

zadarnic; demonii erau de jur împrejur. Unul se cabra în faţa lui. Era un schelet de doi metri înălţime, rânjind cu dinţii rupţi. Zdrenţe de steaguri tibetane de rugăciune atârnau de oasele sale putrede. În mâna osoasă avea o sabie katana, ceea ce era foarte neobişnuit – majoritatea demonilor nu se înarmau. Lama acesteia, inscripţionată cu rune demonice, era mai lungă decât braţul lui Jace, curbă, ascuţită şi mortală.

Jace aruncă pumnalul. Lovi cutia toracică descărnată a demonului şi rămase înfipt acolo. Demonul nici nu păru să bage de seamă; continua să înainteze, inexorabil ca moartea. Aerul din jurul lui puţea a moarte şi a cimitire. Înălţă katana în mâna ca o gheară…

O umbră cenuşie tăie întunericul prin faţa lui Jace, o umbră ce mişca efectuând piruete sigure şi mortale. Katana repezită în jos se ciocni cu scrâşnet metalic de un alt metal; silueta ca umbra împinse katana înapoi spre demon, înfigând-o în el de jos în sus cu cealaltă mână, cu o asemenea viteză, încât ochii lui Jace abia o putură urmări. Demonul căzu pe spate, ţeasta lui fărâmiţându-se în timp ce se prefăcea în nimic. De jur împrejurul lui putea auzi zbieretele demonilor care urlau de durere şi surprindere. Răsucindu-se, văzu că zeci de siluete – siluete omeneşti – se căţăraseră peste parapete, sărind pe punte şi năpustindu-se în masa demonilor care se târau, alunecau, şuierau şi zburau în jur. Cu toţii aveau pumnale luminoase şi purtau veşmintele negre, rezistente, de…

— … vânători de umbre? zise Jace, surprins că vorbise tare.

— Cine alţii? Un rânjet fulgeră prin beznă.

— Malik? Tu eşti?

Malik înclină capul.

— Îmi cer scuze pentru azi, mai devreme, zise el. Primisem ordin.

Jace se pregătea să-i spună lui Malik că tocmai îi salvase viaţa şi asia cântărea mai mult decât încercarea lui de mai devreme de a-l împiedic să părăsească Institutul, dar un grup de demoni raum îi luă cu asalt, biciuind cu tentaculele prin aer. Malik se răsuci şi se repezi în întâmpinarea lor cu un strigăt, lama pumnalului său de seraf arzând prin aer ca o stea. Jace dădu să-l urmeze când o mână îl apucă de braţ şi-l trase la o parte.

Era un vânător de umbre, îmbrăcat complet în negru, cu o glugă acoperindu-i faţa.

— Vino cu mine.

Mâna îl trăgea stăruitor de mânecă.

— Trebuie să mă duc la Luke. A fost rănit. Îşi eliberă braţul cu o smucitură. Dă-mi drumul.

— O, pentru numele Îngerului…

Silueta îi dădu drumul şi ridică mâna să-şi dea jos gluga hainei lungi, dezvăluind o faţă îngustă şi albă, cu ochi cenuşii care scânteiau ca nişte cioburi de diamant.

— Acum o să faci ce ţi se spune, Jonathan?

Era Inchizitoarea.

În pofida vitezei ameţitoare cu care zburau, Clary s-ar fi bătut cu Valentine, dacă ar fi putut. Dar el o ţinea de parcă braţele îi erau nişte bare de fier. Picioarele îi atârnau libere, dar oricât s-ar fi căznit, nu părea în stare să nimerească nimic lovind cu ele.

Când demonul se înclină brusc să-şi înfrâneze zborul, ea

dădu un ţipăt. Valentine râse. Apoi se învârtiră printr-un tunel îngust de metal şi printr-o încăpere mai lungă şi mai largă. În loc să-i lase să-i cadă din gheare fără ceremonie, demonul zburător îi aşeză cu băgare de seamă pe podea.

Spre marea mirare a lui Clary, Valentine îi dădu drumul. Ea se smuci de lângă el şi se împletici în mijlocul încăperii, uitându-se înnebunită în jur. Era o incintă mare, probabil odinioară una dintre camerele motoarelor. Maşinăriile încă stăteau aliniate de-a lungul pereţilor, împinse la o parte pentru a lăsa în centru un spaţiu gol, pătrat. Podeaua era de metal gros, negru, pe care se vedeau ici şi colo pete mai întunecate. În mijlocul spaţiului gol erau patru vase, fiecare destul de mari cât să poţi spăla un câine în el. Primele două erau mânjite înăuntru de o rugină întunecată, maronie. Al treilea era plin cu un lichid roşu-întunecat. Al patrulea era gol.

Un cufăr de metal se afla în spatele vaselor. O pânză întunecată fusese aruncată deasupra. Când ea se apropie, văzu că pe acea pânză se afla o sabie de argint care emana o lumină negricioasă, aproape inversul luminii: o întunecime vizibilă, ce împrăştia raze.

Clary se răsuci şi se uită la Valentine, care o urmărise tăcut.

— Cum ai putut? vru să ştie ea. Cum ai putut să-l ucizi pe Simon? Era doar un… era doar un băiat, doar un om obişnuit…

— Nu era om, zise Valentine, cu vocea lui mătăsoasă. Devenise un monstru. Tu n-ai putut vedea adevărul, Clarissa, pentru că monstrul acesta purta chipul unui prieten.

— Nu era un monstru, zise ea şi se mişcă puţin mai aproape de Sabie. I se părea uriaşă, grea. Se întrebă dacă o va putea

ridica – şi chiar dacă ar fi ridicat-o, ar fi putut s-o mânuiască?

— Era tot Simon, continuă ea.

— Să nu crezi că nu te compătimesc, zise Valentine.

El rămăsese pe loc, în singura pată de lumină ce venea prin trapa din tavan.

— La fel a fost şi pentru mine când Lucian a fost muşcat.

— Mi-a povestit, se răţoi ea la el. Tu i-ai dat un pumnal şi i-ai spus să se sinucidă.

— Asta a fost o greşeală, zise Valentine.

— Bine măcar că recunoşti…

— Ar fi trebuit să-l ucid eu însumi. I-aş fi dovedit astfel că îmi păsa. Clary clătină din cap.

— Dar nu-ţi păsa. Nu ţi-a păsat niciodată de nimeni. Nici măcar de mama mea. Nici măcar de Jace. Ei erau doar obiecte în proprietatea ta.

— Păi şi nu este asta dragostea, Clarissa? Posesiune? „Eu sunt a iubitului meu şi iubitul meu este al meu”, cum spune Cântarea Cântărilor.

— Nu. Şi nu-mi cita mie din Biblie. Nu cred că o înţelegi.

Stătea foarte aproape de cufăr acum, mânerul sabiei fiind la îndemână. Degetele îi erau jilave de sudoare şi ea le şterse pe furiş, pe jeanşi.

— Nu e vorba doar să-ţi aparţină cineva, ci să te dăruieşti tu lor. Mă îndoiesc că tu ai dăruit ceva cuiva vreodată. În afară de coşmaruri, probabil.

— Să te dăruieşti cuiva? Zâmbetul lui subţire nu tremură. Aşa cum te-ai dăruit tu lui Jonathan?

Mâna ei, care se ridica spre Sabie, tresări, încleştându-se în pumn. Şi-l duse la piept, uitându-se la Valentine fără să-i vină

a crede.

— Ce?

— Crezi că n-am observat cum vă uitaţi voi doi unul la celălalt? Cum îţi rosteşte el numele? Poţi să crezi că eu sunt lipsit de sentimente, dar asta nu înseamnă că nu pot detecta sentimentele la ceilalţi.

Tonul lui Valentine era rece, fiecare cuvânt fiind ca o aşchie de gheaţă împungând-o în urechi.

— Presupun că e numai vina noastră, a mamei tale şi a mea; pentru că v-am ţinut departe atât de multă vreme, n-aţi dezvoltat niciodată repulsia reciprocă aşa cum ar fi fost mai normal între fraţii de sânge.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Clary clănţănea din dinţi.

— Cred că am vorbit destul de limpede.

Făcu un pas, ieşind din conul de lumină. Chipul lui era ca un portret de studiu în umbră.

— L-am văzut pe Jonathan după ce a înfruntat demonul fricii, ştii. El i s-a arătat sub înfăţişarea ta. Asta mi-a spus tot ce voiam să ştiu. Cea mai mare frică din viaţa lui Jonathan este dragostea pe care o simte pentru sora lui.

— Nu fac ce mi se spune, zise Jace. Dar aş putea face cum doreşti, dacă mă rogi frumos.

Inchizitoarea făcu o grimasă de parcă ar fi vrut să-şi rostogolească ochii, dar uitase cum.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Jace se uită la Inchizitoare:

— Acum?

Ea puse o mână pe braţul lui:
— Acum.
— Nu eşti zdravănă.
Jace se uită pe puntea vasului. Arăta ca o pictură a Iadului, de-a lui Hosch. Întunericul colcăia de demoni: prăbuşindu-se, urlând, zbierând şi lovind cu ghearele şi colţii. Nefilimii săgetau înainte şi înapoi, cu armele lor luminoase prin întuneric. Jace vedea deja că nu erau destui vânători de umbre. Nici pe departe.
— Exclus… în mijlocul unei bătălii…
Strânsoarea Inchizitoarei era surprinzător de puternică.
— Acum.
Îl împinse şi el se dădu un pas în spate, prea surprins să reacţioneze altfel, apoi mai făcu un pas şi încă unul, până ajunseră în intrândul peretelui. Ea îi dădu drumul lui Jace şi scotoci prin faldurile pelerinei sale negre, scoţând două pumnale de serafi. Le şopti numele şi câteva cuvinte pe care Jace nu le ştia, după care le aruncă în punte, câte unul de fiecare parte a lui. Ele se înfipseră în metal şi o singură pânză alb-albăstruie de lumină ţâşni din ele, izolându-i pe Jace şi pe Inchizitoare de restul celor de pe vas.
— Mă închizi din nou? întrebă Jace, uitându-se la Inchizitoare, nevenindu-i să creadă.
— Asta nu e o Configuraţie Malachi. Poţi ieşi, dacă vrei. Îşi împreună strâns mâinile subţiri. Jonathan…
— Vrei să spui Jace.
Nu mai putea vedea bătălia prin peretele de lumină albă, dar încă auzea zgomotele ei, ţipetele şi urletele demonilor. Dacă întorcea capul, putea zări o mică porţiune de ocean, sclipind

de lumină ca diamantele risipite pe faţa unei oglinzi. Erau vreo zece bărci jos, trireme zvelte, cu multiple învelişuri, cum se foloseau pe lacurile din Idris. Bărcile vânătorilor de umbre.

— Ce cauţi aici, doamnă Inchizitor? De ce-ai venit?

— Ai avut dreptate, zise ea. Despre Valentine. N-a acceptat schimbul,

— Ţi-a spus să mă laşi să mor, zise Jace simţind deodată o ceaţă pe creier.

— În clipa în care a refuzat, bineînţeles, am solicitat adunarea Conclavului şi i-am chemat aici. Îţi datorez… vă datorez scuze ţie şi familiei tale.

— S-a notat, zise Jace. Nu putea suferi scuzele. Alec şi Isabelle? Sunt aici? N-o să fie pedepsiţi pentru că mă ajută pe mine?

— Sunt aici şi nu, n-o să fie pedepsiţi. Încă se mai uita la el, cercetător. Nu pot să-l înţeleg pe Valentine, zise ea. Ca un tată să se dispenseze aşa de viaţa copilului său, de a singurului său fiu…

— Mda, zise Jace. Îl durea capul şi ar fi vrut ca ea să tacă, sau să-i atace vreun demon. E o enigmă, de acord.

— Cel puţin, dacă nu…

Acum el se uită surprins la ea.

— Dacă nu ce?

Ea îl împunse cu degetul în umăr.

— De unde ai asta?

Jace se uită în jos şi văzu că otrava demonului-păianjen îi mâncase tricoul, lăsându-i umărul gol în mare parte.

— Tricoul? De la Macy's. Reduceri de iarnă.

— Cicatricea. Cicatricea asta de-aici, de pe umărul tău.

— O, asta. Jace se miră de intensitatea privirii ei. Nu sunt sigur. Ceva care s-a întâmplat când eram foarte mic, a zis tata. Vreun accident. De ce?

Inchizitoarea răsuflă şuierător printre dinţii strânşi.

— Nu se poate, murmură ea. Nu se poate să fii tu…

— Ce să nu fiu eu?

Era o notă de nesiguranţă în tonul Inchizitoarei.

— În toţi anii ăştia, zise ea, până când ai crescut… ai crezut de-adevăratelea că erai fiul lui Michael Wayland…?

O furie ascuţită îl cuprinse pe Jace, mai dureroasă încă de uşoara dezamăgire care o însoţea.

— Pe Înger, se zbârli el, m-ai târât aici, deoparte, în toiul bătăliei, doar ca să-mi pui iar aceleaşi întrebări afurisite? Nu m-ai crezut prima oară şi nu mă crezi nici acum. N-o să mă crezi niciodată, orice s-ar întâmpla, chiar dacă tot ce ţi-am spus eu până acum a fost adevărat.

Împunse aerul cu un deget, spre ceea ce se petrecea dincolo de peretele de lumină, şi continuă:

— S-ar cuveni să fiu acolo, la luptă. De ce mă ţii aici? Ca după ce toate acestea se vor sfârşi, dacă vreunul dintre noi mai rămâne în viaţă, tu să te poţi duce la Conclav şi să le spui că n-am vrut să lupt de partea voastră împotriva tatălui meu? Deşteaptă mutare.

Ea devenise mai palidă decât ar fi crezut el că-i cu putinţă:

— Jonathan, nu asta am vrut…

— Numele meu e Jace! urlă el.

Inchizitoarea tresări, cu gura semideschisă, de parcă tot ar mai fi vrut să spună ceva. Jace nu mai voia să audă. Trecu hotărât pe lângă ea, aproape dărâmând-o într-o parte, şi lovi

cu piciorul într-unul dintre pumnalele de serafi înfipte în punte. Acesta se răsturnă, iar peretele de lumină dispăru,

Dincolo de el, era haos. Siluete întunecate alergau de colo-colo pe punte, demonii se căţărau pe trupurile neînsufleţite, iar aerul era plin de fum şi de vaiete. Încercă să zărească pe cineva cunoscut în încăierare, Unde era Alec? Dar Isabelle?

— Jace! Inchizitoarea se grăbi să-l prindă din urmă, cu faţa crispată de frică. Jace, n-ai nicio armă, ia măcar…

Se opri când un demon se ridică din întuneric în faţa lui Jace ca un aisberg la prova unui vas. Era unul pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci: avea o faţă zbârcită şi mâinile agile ale unei maimuţe, dar o coadă lungă şi cu ţepi ca de scorpion. Ochii i se rostogoleau galbeni în cap. Şuieră la el printre colţii rupţi, ascuţiţi ca acele; mai înainte i, i Jace să se poată feri, coada lui ţâşni înainte, ca o cobră care atacă. Văzu vârful ascuţit ca acul îndreptându-se spre faţa lui…

Şi pentru a doua oară în noaptea aceea, o umbră trecu printre el şi moarte. Scoţând din teacă un cuţit cu lamă lungă, Inchizitoarea se aruncă în faţa lui, iar acul scorpionului se înfipse în pieptul ei.

Ea ţipă, dar rămase în picioare. Coada demonului zvâcni înapoi, gata pentru o nouă lovitură – dar cuţitul Inchizitoarei deja pornise din mâna ei, zburând drept şi la ţintă. Runele săpate pe lamă luminară în timp ce străpungea gâtul demonului. Cu un şuierat, ca aerul ieşind dintr-un balon înţepat, demonul se strânse în el însuşi, zvâcnind o ultimă oară din coadă înainte de a dispărea.

Inchizitoarea se lăsă moale pe punte. Jace îngenunche lângă ea şi îi puse o mână pe umăr, întorcând-o pe spate. Sângele se

întindea pe pieptul bluzei sale. Faţa îi era trasă şi galbenă şi, pentru o clipă, Jace crezu că era moartă deja.

— Doamnă Inchizitor?

Nici măcar acum nu-i putea spune pe numele mic.

Pleoapele ei se zbătură şi deschise ochii. Globii albi deja se înceţoşau. Cu mare efort, îi făcu semn să se apropie de ea. El se aplecă mai aproape, destul de aproape cât să-i audă şoapta la ureche, şoapta cu ultima ei răsuflare…

— Cum? zise Jace, uluit. Ce înseamnă asta?

Nu primi niciun răspuns. Inchizitoarea căzuse din nou pe punte, cu ochii larg deschişi şi ficşi, cu gura arcuită în ceea ce părea aproape un zâmbet.

Jace rămase stând pe călcâie, amorţit şi uitându-se lung. Ea murise. Murise din cauza lui.

Ceva îl apucă de spatele tricoului şi-l ridică în picioare. Jace duse o mână la cingătoare – îşi dădu seama că nu avea arme – şi se răsuci ca să vadă o pereche familiară de ochi albaştri uitându-se într-ai lui cu stupefacţie.

— Eşti viu, zise Alec – două cuvinte scurte, dar cu o mare încărcătură de sentimente în spatele lor.

Uşurarea de pe chipul lui era evidentă, la fel ca şi epuizarea. În pofida aerului îngheţat, părul lui negru era lipit de năduşeala de pe frunte şi obraji. Hainele şi pielea lui erau mânjite de sânge, iar în jacheta lui blindată avea o despicătură lungă, de parcă i-o sfâşiase ceva zimţat şi ascuţit. Strângea în mâna dreaptă o guisarme însângerată şi în cealaltă gulerul lui Jace.

— Se pare că da, admise Jace. Totuşi n-am să mai fiu multă vreme, dacă nu-mi dai o armă.

Aruncând iute o privire în jur, Alec îi dădu drumul lui Jace, scoase un pumnal de seraf de la cingătoare şi i-l întinse lui.

— Tine, zise el. Îl cheamă Samandriel.

Jace abia apucă pumnalul în mână când un demon drevak de mărime medie tropăi către el, cloncănind imperios. Jace ridică pumnalul Samandriel dar Alec deja ucisese creatura împungând-o rapid cu guisarme.

— Drăguţă armă, zise Jace, dar Alec se uita dincolo de el, la silueta cenuşie prăbuşită pe punte.

— E Inchizitoarea? E…?

— E moartă, zise Jace.

Alec strânse din dinţi.

— Bine c-am scăpat. Cum a murit?

Jace dădu să-i răspundă când fu întrerupt de un strigăt:

— Alec! Jace!

Era Isabelle, alergând către ei prin duhoare şi fum. Purta o jachetă neagră strânsă bine pe corp, mânjită cu sânge gălbui. Lanţuri de aur de care erau agăţate rune îi înconjurau încheieturile şi gleznele, iar biciul ei era încolăcit în jurul trupului ca o plasă de sârmă de electrum.

Îşi întinse braţele:

— Jace, noi credeam…

— Nu. Ceva îl făcu pe Jace să se dea un pas înapoi, ferindu-se de atingerea ei. Sunt plin de sânge, Isabelle. Nu…

Un nor îndurerat trecu pe faţa ei.

— Dar te-am căutat cu toţii… mama şi tata, ei…

— Isabelle! strigă Jace, dar prea târziu.

Un masiv demon-păianjen se cabră în spatele ei, aruncând un jet de otravă galbenă din colţi. Isabelle ţipă când otrava o

atinse, dar biciul ei ţâşni cu viteză orbitoare, spintecând demonul în două. Se prăbuşi pe punte în două bucăţi, apoi dispăru.

Jace se repezi la Isabelle, tocmai când ea cădea în faţă. Biciul îi alunecă din mână când el o prinse şi-o luă stângaci în braţe. Putu vedea cat de multă otravă primise: o împroşcase în cea mai mare parte pe jachetă, dar îi ajunsese şi pe gât, iar unde o atinsese, pielea ardea şi sfârâia. Abia auzit, ea scoase un scâncet – Isabelle, care nu-şi arăta niciodată durerea.

— Dă-mi-o mie, zise Alec, lăsându-şi arma jos şi grăbindu-se să-şi ajute sora.

O luă pe Isabelle din braţele lui Jace şi o aşeză blând pe punte. Îngenunchind lângă ea, cu stela în mână, se uită la Jace:

— Opreşte orice se apropie, până o vindec.

Jace nu-şi putea dezlipi ochii de la Isabelle. Sângele şiroia din gâtul ei pe jachetă, udându-i părul.

— Trebuie s-o ducem de pe vasul ăsta, zise el, răguşit. Dacă rămâne aici…

— O să moară? Alec îşi plimba vârful stelei cu toată delicateţea de care era în stare peste gâtul surorii sale. Toţi o să murim. Ei sunt prea mulţi. Ne-au măcelărit. Inchizitoarea a meritat să moară pentru asta… e numai vina ei.

— Un demon-scorpion a încercat să mă ucidă, zise Jace, întrebându-se de ce-o spunea, de ce apăra pe cineva pe care-l urâse. Inchizitoarea i-a tăiat calea. Mi-a salvat viaţa.

— Zău? În tonul lui Alec era o uimire sinceră. De ce?

— Bănuiesc că s-a gândit că meritam să fiu salvat.

— Păi ea întotdeauna…

Alec se întrerupse şi expresia lui se schimbă într-una îngrijorată:

— Jace, în spatele tău… sunt doi…

Jace se întoarse. Doi demoni se apropiau: un ravener, cu trupul lui ca de aligator şi mai multe şiruri de dinţi ascuţiţi, şi coada ca de scorpion adusă deja în arc deasupra capului, şi un drevak, a cărui carne palidă ca de vierme lumina stins sub razele lunii. Jace îl auzi pe Alec în spatele lui trăgându-şi respiraţia, alarmat; apoi, pumnalul Samandiriel porni din mâna lui tăind o potecă argintie prin aer. Reteză coada demonului ravener, imediat sub sacul de otravă ce-i atârna la capătul acului său lung.

Ravenerul urlă. Drevakul se întoarse, nedumerit – şi primi sacul de otravă în plină faţă. Sacul se sparse, scăldându-l pe drevak în venin. El scoase un singur ţipăt trunchiat şi căzu, capul fiindu-i topit până la os. Sângele şi otrava se împrăştiară pe punte, în timp ce drevakul dispăru. Ravenerul, cu sângele curgând valuri din ciotul său de coadă, se mai târî înainte vreo câţiva paşi, apoi dispăru şi el.

Jace se aplecă şi luă de jos cu prudenţă pumnalul Samandiriel. Metalul punţii sfârâia în locurile unde otrava ravenerului se vărsase pe ea, perforând-o cu nişte găuri mici ca de şvaiţer.

— Jace. Alec se ridicase în picioare, ţinând-o de braţ pe Isabelle, palidă dar dreaptă. Trebuie s-o scoatem pe Isabelle de-aici.

— Bine, zise Jace. Voi ştergeţi-o de-aici! Mă ocup eu de aia.

— De care? zise Alec, uimit.

— De aia, repetă Jace şi-i arătă.

Ceva venea spre ei prin fum şi flăcări, ceva uriaş, gheboşat şi masiv. De cel puţin cinci ori mai mare decât oricare alt demon de pe vas, avea un corp împlătoşat, mai multe picioare, fiecare terminat într-o gheară chitinoasă, ca un vârf de lance. Tălpile lui erau cât tălpile de elefant, uriaşe şi evazate. Avea un cap de muscă gigantică, observă Jace când demonul se apropie, cu tot cu ochii de insectă şi trompa prin care se hrănea, roşie ca sângele şi atârnândă.

Alec trase aer în piept.

— Ce naiba e asta?

Jace se gândi o clipă.

— Ceva mare, zise el, la sfârşit. Foarte.

— Jace…

Jace se întoarse şi se uită la Alec, apoi la Isabelle. Ceva dinăuntrul lui îi spuse că asta s-ar putea să fie ultima oară când îi mai vedea şi în pofida acestui lucru lui tot nu-i era frică, nu pentru el. Ar fi vrut să le spună ceva, poate că îi iubeşte, că oricare dintre ei valora mai mult pentru el decât o mie de Instrumente mortale şi puterea pe care puteau s-o aducă. Dar cuvintele refuzară să-i iasă pe gură.

— Alec, se auzi vorbind, du-o pe Isabelle la scară, acum, altminteri murim toţi trei.

Alec îi întâlni privirea şi i-o susţinu, o clipă. Apoi dădu din cap şi o împinse pe Isabelle, care tot mai protesta, către balustradă. O ajută să se caţere pe ea şi apoi să treacă dincolo şi Jace văzu cu o imensă uşurare cum capul ei negru dispare, în timp ce cobora scara. Acum tu, Alec, gândi el. Du-te.

Dar Alec nu se ducea. Isabelle, acum în afara razei lui vizuale, strigă ascuţit când fratele ei sări înapoi de pe

balustradă pe puntea navei. Guisarme zăcea pe punte, unde o lăsase el; o luă de jos şi veni să stea langă Jace ca să se lupte cu demonul care se apropia.

Nu mai ajunse până acolo. Demonul, năpustindu-se spre Jace, făcu rapid o fandare în lături şi îl atacă pe Alec, trompa lui însângerată biciuind aerul înainte şi înapoi, înfometată. Jace se răsuci să-l acoperc pe Alec, dar în locul unde stătea el puntea de metal, roasă de otravă, cedă sub greutatea sa. Piciorul îi scăpă înăuntru şi el căzu pe punte.

Alec mai avu timp să strige numele lui Jace, apoi demonul sări asupra lui. Îl împunse cu guisarme, vârând adânc vârful armei în carnea demonului. Creatura se ridică pe picioarele dindărăt, slobozind un ţipăt straniu de omenesc, sângele negru ţâşnindu-i din rană. Alec se dădu înapoi, întinzând mâna după o altă armă, când gheara demonului şuieră prin aer şi-l doborî pe punte. Apoi trompa se înfăşură în jurul lui.

Undeva, Isabelle ţipă. Jace se zbătu disperat să-şi scoată piciorul din punte; aşchiile ascuţite de metal îi intrară în carne când se smulse şi se clătină, ridicându-se.

Îşi înălţă pumnalul Samandiriel. Lumina ţâşni din lama de seraf, strălucitoare ca o stea căzătoare. Demonul se chirci, ferindu-se, scoţând un şuierat gros. Slăbi puţin strânsoarea lui Alec şi, pentru o clipă, Jace se gândi că s-ar putea să-i dea drumul. Apoi îşi dădu brusc capul pe spate, cu o viteză înspăimântătoare, şi îl azvârli pe Alec eu o forţă formidabilă. Alec izbi puternic puntea de metal plină de mâzgă, alunecă pe ea – şi căzu, cu un singur strigăt, răguşit, peste marginea vasului.

Isabelle îi strigă numele lui Alec; ţipetele ei erau ca suliţele

înfipte în urechile lui Jace. Pumnalul Samandiriel încă lumina în mâna sa. Îl lumina şi pe demon, care venea cu paşi mari către el, cu ochii lui de insectă strălucitori şi sclipind ca ai unui prădător, însă tot ce putea vedea Jace era Alec; Alec căzând peste marginea vasului, Alec înecându-se în apa neagră de dedesubt. Avu impresia că simte apa sărată de mare în propria gură sau poate să fi fost sânge. Demonul era aproape de el; ridică mâna cu pumnalul Samandiriel şi-l aruncă – demonul chelălăi, un sunet înalt, agonizant—, apoi puntea cedă sub Jace cu un scrâşnet de metal rupt, şi el căzu în beznă.

19
Dies Irae

— Greşeşti, zise Clary, dar vocea ei era lipsită de convingere. Nu ştii nimic despre mine sau despre Jace. Încerci doar să…

— Să ce? Încerc să te fac să gândeşti, Clarissa. Să te fac să înţelegi.

Clary nu detectă nici un sentiment în vocea lui Valentine, în afară de un vag amuzament.

— Îţi râzi de noi. Crezi că mă poţi folosi ca să-l răneşti pe Jace, aşadar râzi de noi. Nici măcar nu eşti mânios, adăugă ea. Un tată adevărat ar fi mânios.

— Eu sunt un tată adevărat. Acelaşi sânge care curge în venele mele curge şi într-ale voastre.

— Tu nu eşti tatăl meu. Luke este, zise Clary, aproape la capătul puterilor. Am trecut peste asta.

— Tu numai l-ai confundat pe Luke cu tatăl tău din pricina relaţiei lui cu mama ta…

— Relaţiei lor? Clary râse tare. Luke şi mama sunt prieteni.

Pentru o clipă, fu sigură că vede o expresie de surpriză pe faţa lui,

— Aşa? zise el şi continuă: Tu chiar crezi că el ar fi îndurat toate astea – de Lucian vorbesc –, toată viaţa asta de tăcere, ascunzişuri şi fugă, acest devotament de a apăra un secret pe care nici măcar nu-l înţelesese pe de-a-ntregul, numai din prietenie? Cât de puţine ştii despre oameni, Clary, la vârsta ta,

şi încă şi mai puţin despre bărbaţi.

— Poţi să faci tu câte aluzii răutăcioase vrei la adresa lui Luke. N-o să schimbe lucrurile cu nimic. Te-ai înşelat asupra lui, la fel cum te-ai înşelat şi asupra lui Jace. Trebuie să găseşti tu oricui motive urâte pentru tot ceea ce face, pentru că motivele urâte sunt singurele pe care le poţi înţelege.

— Aşa ar fi fost dacă el ar fi iubit-o pe mama ta? Urât? zise Valentine. Ce-i aşa de urât în iubire, Clarissa? Sau poate că simţi, în adâncul sufletului tău, că nepreţuitul tău Lucian nu e nici cu adevărat uman, nici cu adevărat capabil de sentimente aşa cum le înţelegem noi…

— Luke e la fel de uman cum sunt şi eu, îi azvârli Clary. Eşti tu bigot.

— O, nu, zise Valentine. Sunt orice, numai asta nu.

Veni mai aproape de ea, iar ea păşi în faţa Sabiei, ascunzând-o vederii lui.

— Te uiţi la mine şi la ceea ce fac eu, prin lentilele înţelegerii tale mundane a lumii. Mundanii creează distincţii între ei înşişi. Distincţii care-i par ridicole oricărui vânător de umbre. Distincţiile lor se bazează pe rase, religie, identitate naţională, oricare dintre zecile de semne irelevante. Pentru mundani, acestea par logice, fiindcă deşi mundanii nu pot vedea, înţelege sau cunoaşte lumile demonilor, totuşi undeva, îngropat în memoria lor străveche, ei ştiu că există şi dintr-aceia care umblă pe pământul ăsta şi care sunt altfel; care nu aparţin acestei lumi şi care urmăresc numai răul şi distrugerea. De vreme ce ameninţarea demonilor este invizibilă pentru mundani, sunt nevoiţi să atribuie ameninţarea altora din specia lor. Ei identifică faţa

duşmanului lor cu faţa vecinilor şi astfel sunt asigurate generaţii de nefericire.

Mai făcu un pas spre ea şi Clary se dădu instinctiv înapoi; acum era lipită de cufăr.

— Eu nu sunt aşa, continuă el. Eu pot să văd adevărul. Mundanii văd ca printr-o sticlă, nedesluşit, dar vânătorii de umbre… noi vedem direct. Noi deosebim adevărul de malefic şi ştim că, deşi răul umblă printre noi, nu este unul dintre noi. Cui nu aparţine lumii noastre nu trebuie să-i fie îngăduit să prindă rădăcini aici, să crească aidoma unei flori otrăvitoare şi să ducă la pieirea întregii vieţi.

Clary voia să se întoarcă spre Sabie şi apoi spre Valentine, dar cuvintele lui o şocară. Vocea lui era atât de catifelată, atât de stăruitor convingătoare şi desigur nici ea nu era de acord ca demonii să fie îngăduiţi pe pământ, să o secătuiască prefăcând-o în cenuşă, aşa cum secătuiseră atât de multe alte lumi… Părea aproape logic ceea ce spunea el, dar…

— Luke nu e demon, zise ea.

— Mie mi se pare, Clarissa, zise Valentine, că ai prea puţină experienţă ca să ştii cine este demon şi cine nu. Ai întâlnit câţiva repudiaţi care ţie ţi s-au părut destul de cumsecade, şi prin lentilele cumsecădeniei lor priveşti lumea. Demonii, pentru tine, sunt doar creaturile hidoase care sar din întuneric ca să prade şi să atace. Şi există şi astfel de creaturi. Dar există deopotrivă şi demoni de mare subtilitate şi discreţie, demoni care umblă printre oameni, nerecunoscuţi ca atare şi nestingheriţi. Totuşi eu i-am văzut comiţând nişte lucruri atât de cumplite, încât şi cei mai feroce colegi ai lor par blânzi în comparaţie cu ei. Exista un demon în Londra pe care l-am

întâlnit şi eu, odată, care poza într-un foarte puternic om de afaceri. Nu era niciodată singur, aşa că mi-era greu să mă apropii destul de mult de el ca să-l ucid, cu toate că ştiam bine ce era. El îşi punea servitorii să-i aducă animale şi copii mici – tot ce era mic şi neajutorat...

— Încetează! Clary îşi puse mâinile la urechi. Nu vreau să aud asta.

Dar vocea lui Valentine continuă să toarcă, inexorabil, înfundată, dar nu de neauzit.

— Îi mânca încet, de-a lungul mai multor zile. Avea trucurile lui, modul lui de a-i păstra în viaţă, supunându-i la cele mai oribile torturi imaginabile. Dacă-ţi poţi închipui un copil încercând să se târască spre tine cu jumătate de corp smuls…

— Încetează! Clary îşi luă mâinile de la urechi. E destul, destul!

— Demonii se hrănesc din moarte, durere şi nebunie, zise Valentine. Când eu ucid, o fac pentru că trebuie. Ai crescut într-un fals paradis, frumos, înconjurat de pereţi de sticlă fragilă, fiica mea. Mama ta a creat între aceşti pereţi lumea în care ar fi vrut ea să trăiască şi te-a crescut pe tine înăuntru, dar nu ţi-a spus niciodată că era doar o iluzie. Şi în tot timpul ăsta, demonii aşteptau cu armele lor de sânge şi groază să spargă sticla şi să te elibereze de minciună.

— Tu ai spart pereţii ăia, şopti Clary. Tu m-ai târât în toate astea. Tu şi nimeni altcineva.

— Şi sticla care te-a tăiat, durerea pe care ai simţit-o, sângele? Mă învinuieşti tot pe mine pentru asta? Nu eu am fost cel care te-a închis în colivie.

— Încetează! Nu mai vorbi.

Lui Clary îi vuia capul. Ar fi vrut să ţipe la el: Tu mi-ai răpit mama, tu ai făcut asta, e vina ta! Dar începuse să vadă la ce se referise Luke când spusese că nu te puteai contrazice cu Valentine. Cumva, el făcuse ca ei să-i fie cu neputinţă să nu fie de acord cu el, fără să se simtă de parcă ar fi luat apărarea demonilor care muşcau copiii pe jumătate. Se întrebă cum rezistase Jace în toţi anii aceia, trăind în umbra acestei personalităţi exigente, copleşitoare. Începu să vadă de unde venea aroganţa lui Jace, aroganţa lui şi emoţiile controlate cu mare grijă.

Marginea cufărului din spatele ei îi intra în carnea picioarelor. Putea simţi răceala venind dinspre Sabie, dându-i fiori la ceafă.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă ea pe Valentine.

— Ce te face să crezi că aş vrea ceva de la tine?

— Altminteri n-ai sta de vorbă cu mine. Mi-ai fi dat una în cap şi m-ai fi lăsat să aştept… să aştept pasul următor din povestea asta.

— Pasul următor, zise Valentine, este ca prietenii tăi vânători de umbre să vină după tine, iar eu să le spun lor că, dacă vor să te recupereze vie, va trebui să mi-o dea la schimb pe fata vârcolac. Încă mai am nevoie de sângele ei.

— N-o vor da niciodată la schimb pe Maia pentru mine!

— Aici greşeşti, zise Valentine. Ei cunosc valoarea unui repudiat în comparaţie cu a unui copil de vânător de umbre. O să accepte schimbul. O cere Conclavul.

— Conclavul? Vrei să spui că… asta face parte din Lege?

— Stipulată de la începutul începuturilor, zise Valentine.

Acuma înţelegi? Nu suntem atât de diferiţi, Conclavul şi cu mine, sau Jonathan şi cu mine, sau nici măcar tu şi cu mine, Clarissa. Avem doar un simplu dezacord în ceea ce priveşte metoda.

Zâmbi şi făcu un pas închizând spaţiul dintre ei.

Mişcându-se mai repede decât s-ar fi crezut în stare, Clary întinse mâna în spatele ei şi înşfăcă Sabia-Sufletului. Era grea aşa cum îşi închipuise că o să fie, atât de grea, că aproape o dezechilibră. Întinzând o mână ca să se sprijine, ridică sabia şi o îndreptă către Valentine.

Căderea lui Jace luă sfârşit brusc, când lovi o suprafaţă de metal dur cu destulă forţă cât să-i clănţăne dinţii în gură. Tuşi, simţi sânge în gură şi se ridică, îndurerat, în picioare.

Stătea pe o pasarelă de metal, pictată în verde mohorât. Interiorul navei era gol, o cameră imensă de metal, cu pereţi întunecaţi, curbaţi în afară. Uitându-se în sus, Jace putu vedea un mic petic de cer înstelat prin spărtura fumegândă din punte, sus, departe.

Pântecele navei era un labirint de pasarele şi scări care păreau să nu ducă nicăieri, răsucindu-se unele printre altele ca maţele unui şarpe gigantic. Era frig de-i îngheţau oasele. Jace îşi vedea răsuflarea formând mici norişori albi când expira. Era foarte puţină lumină. Se zgâi prin întuneric, apoi vârî mâna în buzunar să-şi ia piatra-rună de lampa-vrăjitoarei.

Strălucirea ei albă lumină bezna. Pasarela era lungă, cu o scară la capătul îndepărtat, ce cobora la un alt nivel. În timp ce Jace se îndrepta spre ea, ceva sclipi la picioarele sale.

Se aplecă. Era o stelă. Nu se putu abţine, ci se holbă în jurul

lui, de parcă ar fi aşteptat să se materializeze cineva din umbre; cum naiba ajunsese o stelă de vânător de umbre aici, jos? O ridică, precaut. Toate stelele aveau un soi de aură, o imprimare fantomatică a personalităţii posesorului lor. Cea din mâna lui îi trimise o săgeată dureroasă când o recunoscu. Clary.

Deodată, un râs uşor rupse tăcerea. Jace se întoarse, vârând stela la brâu. În razele lămpii-vrăjitoarei, Jace desluşi o siluetă întunecată, la capătul pasarelei. Faţa îi era ascunsă în umbră.

— Cine-i acolo? strigă el.

Nu primi nici un răspuns, avea doar senzaţia că râdea cineva de el. Jace îşi duse automat mâna la cingătoare, dar pumnalul de seraf îi scăpase. Nu avea nicio armă.

Dar ce îl învăţase şi îi spusese mereu tatăl lui? Folosit cum se cuvine, aproape orice obiect poate fi o armă. Păşi încet spre siluetă, ochii lui înregistrând diversele detalii din jur – o bară de care ar fi putut să se apuce şi să se balanseze, lovind cu picioarele; o bucată de metal rupt, ieşită în afară, în care ar fi putut să-şi împingă adversarul, înţepându-i şira spinării. Toate aceste gânduri îi trecură prin cap într-o fracţiune de secundă, singura fracţiune de secundă înainte ca silueta de la capătul pasarelei să se întoarcă, părul său alb strălucind în bătaia lămpii-vrăjitoarei, iar Jace să-l recunoască.

Jace încremeni pe loc.

— Tată? Tu eşti?

Primul lucru de care Alec îşi dădu seama a fost frigul pătrunzător. Al doilea, că nu putea respira. Încercă să tragă aer în piept, iar corpul i se zbătu. Se ridică în capul oaselor,

scoţând apă murdară de râu din plămânii lui într-un şuvoi amar care-l făcu să icnească şi să tuşească.

În cele din urmă, reuşi să respire, deşi simţea că plămânii îi luaseră foc. Gâfâind, se uită în jur. Stătea pe o platformă de metal ondulat – nu, era remorca unui camion. O camionetă, mai exact, care plutea în mijlocul râului. Din părul şi hainele sale se scurgea apă rece. Iar Magnus Bane stătea în faţa lui, privindu-l cu ochi de pisică, la fel de galbeni ca ambra, care luminau în întuneric.

Dinţii începură să-i clănţăne în gură.

— Ce… ce s-a întâmplat?

— Ai încercat să bei toată apa din East River, zise Magnus, iar Alec văzu, pentru prima oară, că hainele lui Magnus erau ude fleaşcă de asemenea, lipite de corpul lui ca o a doua piele, întunecată. Iar eu te-am scos afară.

Lui Alec capul îi zvâcnea dureros. Se pipăi la brâu, căutând stela, dar n-o mai avea. Încercă să-şi amintească – vasul, covârşit de demoni; Isabelle căzând şi Jace prinzând-o; sânge peste tot, pe unde călcai, demoni atacând…

— Isabelle! Cobora pe scară când am căzut eu…

— E teafără. A reuşit să ajungă la o barcă. Am văzut-o eu. Magnus întinse mâna spre capul lui Alec. Tu, pe de altă parte, s-ar putea să ai o vânătaie.

— Trebuie să mă întorc la bătălie. Alec îi dădu mâna la o parte. Tu eşti magician. N-ai putea, nu ştiu, să mă trimiţi în zbor înapoi pe navă sau ceva de genul ăsta? Şi să-mi vindeci şi vânătaia, dacă tot te preocupă?

Magnus, cu mâna încă întinsă, se prăbuşi pe lângă marginea remorcii camionetei. În lumina stelelor, ochii lui erau ca două

cioburi de pietre preţioase, în verde şi auriu, dure şi plate.

— Scuze, zise Alec, dându-şi seama cum sunase cererea lui, deşi încă mai simţea că Magnus s-ar fi cuvenit să priceapă că a fi pe vas ena cel mai important lucru. Ştiu că tu n-ar trebui să ne ajuţi pe noi… că o favoare…

— Opreşte-te! Eu nu-ţi fac ţie favoruri, Alec. Fac unele lucruri pentru tine pentru că… ei bine, de ce crezi că le fac?

Un nod se ridică în gâtul lui Alec, împiedicându-l să răspundă. Întotdeauna se întâmpla aşa când era cu Magnus. De parcă ar fi fost un balon de suferinţă sau de regret în inima lui, iar când voia să spună ceva, orice care ar fi părut lipsit de sens sau neadevărat, se ridica şi-i tăia cuvintele.

— Trebuie să mă întorc pe vas, zise el, în cele din urmă.

Magnus părea prea obosit chiar şi să fie mânios.

— Te-aş ajuta, zise el. Dar nu pot. Să îndepărtez vrăjile de protecţie de pe vas era destul de greu – e un farmec puternic, foarte puternic, cu bază demonică –, dar când ai căzut tu, a trebuit să pun şi o vrajă de legare pe camionetă ca să nu se scufunde, când aveam să-mi pierd cunoştinţa. Şi o să-mi pierd cunoştinţa, Alec. E doar o chestiune de timp.

Îşi trecu o mână peste ochi.

— N-am vrut să te îneci tu, zise. Descântecul ar trebui să ţină destul cât să poţi duce camioneta înapoi pe uscat.

— Nu… nu mi-am dat seama.

Alec se uită la Magnus, care avea trei sute de ani, dar care întotdeauna arătase neatins de timp, de parcă s-ar fi oprit din îmbătrânire pe la vârsta de nouăsprezece ani. Acum avea cute adânci săpate în pielea din jurul ochilor şi a gurii. Părul lui atârna fără vlagă pe frunte, iar umerii căzuţi nu vădeau

obişnuita lui postură nepăsătoare, ci o reală sleire de puteri.

Alec îşi întinse mâinile. Erau palide, în lumina lunii, zbârcite de apă şi pătate cu zeci de cicatrice argintii. Magnus se uită în jos la ele, apoi din nou la Alec, nedumerirea întunecându-i privirea.

— Ia-mă de mâini, zise Alec. Şi ia şi puterile mele. Oricând poţi folosi din ele ca să… ca să continui ce faci.

Magnus nu se clinti.

— Parcă ziceai că vrei să te întorci pe vas.

— Trebuie să lupt, zise Alec. Dar asta faci şi tu, nu-i aşa? Participi la luptă la fel de mult ca vânătorii de umbre de pe vas – şi ştiu că poţi să iei o parte din puterile mele, am auzit că magicienii fac asta –, aşadar, eu mă ofer. Ia-le! Sunt ale tale.

Valentine zâmbi. Purta armura sa neagră şi mănuşile metalice care străluceau precum carapacele de insecte negre.

— Fiul meu.

— Nu mă numi aşa, zise Jace şi apoi, simţind un început de tremur în mâini, întrebă: Unde e Clary?

Valentine încă zâmbea.

— M-a sfidat, zise el. A trebuit să-i dau o lecţie.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic.

Valentine veni mai aproape de Jace, destul de aproape cât să-l atingă, dac-ar fi vrut să întindă mâna. N-o făcu.

— Nimic din care să nu-şi revină.

Jace îşi strânse mâna în pumn, ca să nu-l lase pe tatăl lui să vadă că tremura.

— Vreau s-o văd.

— Serios? Cu tot ce se petrece acum? Valentine aruncă o privire în sus, de parcă ar fi putut vedea prin metalul vasului carnajul de pe punte. Eu aş fi crezut că vrei să lupţi împreună cu prietenii tăi vânători de umbre. Păcat că eforturile lor sunt zadarnice.

— Nu ştii asta.

— Ba ştiu. Pentru fiecare din ei, pot chema o mie de demoni. Nici cel mai bun nefilim nu poate rezista împotriva unui asemenea număr. Cum a fost şi cazul sărmanei Imogen, adăugă Valentine.

— Cum de…

— Văd tot ce se petrece pe vasul meu. Valentine îşi miji ochii. Ştii că e vina ta că a murit, nu-i aşa?

Jace trase aer în piept. Îşi simţea inima bătându-i nebuneşte de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept.

— Dacă n-ar fi fost pentru tine, niciunul dintre ei n-ar fi venit pe vas. Au crezut că te salvau pe tine, ştii. Dacă ar fi fost doar pentru cei doi repudiaţi, nu s-ar fi deranjat.

Jace aproape că uitase.

— Simon şi Maia…

— Oh, sunt morţi. Amândoi. Tonul lui Valentine era degajat, chiar blând. Câţi mai trebuie să moară, Jace, până să vezi adevărul?

Jace îşi simţea capul ca plin de vălătuci de fum. În umăr avea o durere arzătoare.

— Am mai purtat conversaţia asta. Greşeşti, tată. Poate că ai dreptate în privinţa demonilor, poate că ai dreptate şi în privinţa Conclavului, dar nu asta e calea…

— Vreau să spun, zise Valentine, când o să vezi că eşti exact ca mine?

În pofida frigului, Jace începu să transpire.

— Ce?

— Tu şi cu mine suntem la fel, zise Valentine. Aşa cum mi-ai spus şi înainte, tu eşti ceea ce eu te-am făcut să fii, iar eu te-am făcut o copie a mea. Ai aroganţa mea. Ai curajul meu. Şi ai acea calitate care-i face pe ceilalţi să-şi dea viaţa pentru tine fără discuţie.

Ceva bubuia în adâncul conştiinţei lui Jace. Era ceva ce ar fi trebuit să ştie sau pe care-l uitase – umărul îl ardea…

— Nu vreau să-şi dea oamenii viaţa pentru mine! strigă el.

— Ba da, vrei. Îţi place să ştii că Alec şi Isabelle ar muri pentru tine. Că sora ta ar muri pentru tine. Că Inchizitoarea chiar a murit pentru tine, nu-i aşa, Jonathan? Iar tu ai stat deoparte şi ai lăsat-o…

— Nu!

— Eşti exact ca mine – deloc surprinzător, nu-i aşa? Suntem tată şi fiu, de ce n-am fi aidoma?

— Nu!

Jace întinse fulgerător mâna şi apucă bara de metal îndoit. Aceasta cedă în mâna lui cu un trosnet exploziv, capătul rupt fiind zimţat şi periculos de ascuţit.

— Nu sunt ca tine! strigă el şi înfipse bara drept în pieptul tatălui său. Valentine deschise gura. Se dădu înapoi, clătinându-se, capătul barei ieşind din pieptul lui. Pentru o clipă, Jace nu putu decât să se uite prostit, gândindu-se: Am greşit… chiar era el. Dar apoi Valentine păru să se prăbuşească în el însuşi, trupul fărâmiţându-i-se ca nisipul.

Aerul se umplu de mirosul de ars, când trupul lui Valentine se prefăcu în cenuşă, risipindu-se în aerul îngheţat.

Jace îşi duse o mână la umăr. Pielea unde runa Neînfricării luase foc se simţea fierbinte la atingere. O senzaţie de slăbiciune îl covârşi deodată.

— Agramon, şopti el, şi căzu în genunchi pe pasarelă.

Stătu în genunchi doar câteva momente, până când pulsul i se domoli, dar lui Jace i se părură secole. Când se ridică, în cele din urmă, picioarele îi erau amorţite de frig. Vârfurile degetelor erau vinete. Aerul încă mai duhnea a ceva ars, deşi nu se mai vedea nici urmă de Agramon.

Ţinând strâns bara de metal, Jace porni spre scara din capătul pasarelei. Efortul de a coborî cu o singură mână îi limpezi mintea. Sări de pe ultimul cui al scării, trezindu-se pe o a doua pasarelă îngustă, întinsă de-a lungul peretelui uriaşei incinte de metal. Mai erau zeci de alte pasarele dispuse pe perete, şi o sumedenie de conducte şi maşinării. Nişte bubuituri veneau dinăuntrul conductelor şi, din când în când, câte o ţeavă scotea câte un jet exploziv de ceea ce arăta ca aburul, deşi aerul rămânea îngheţat.

Straşnic cuibuşor ţi-ai mai tras, tată, gândi Jace. Interiorul golaş, industrial, al vasului nu se potrivea gusturilor lui Valentine pe care îl cunoştea el, care punea mare preţ pe tipul de cristal din care erau făcute carafele sale. Jace privi în jur. Era un autentic labirint, aici, jos; nu se putea orienta după nimic ca să-şi dea seama încotro ar trebui să meargă. Se întoarse având de gând să coboare pe următoarea scară şi observă o pată roşie pe podeaua de metal.

Sânge. Râcâi puţin pata cu vârful bocancului. Era încă

umed, uşor lipicios. Sânge proaspăt. Pulsul i se acceleră. Ceva mai încolo, pe pasarelă, văzu o altă pată roşie şi apoi încă una, la distanţă, ca poteca însemnată cu firimituri de pâine din poveste.

Jace urmări sângele, bocancii lui răsunând în ecou pe pasarela de metal. Forma petelor de sânge era aparte, nu ca şi când ar fi fost din vreo luptă, ci mai degrabă ca şi când cineva ar fi fost cărat, sângerând, pe pasarelă…

Ajunse la o uşă. Era din metal negru, argintată ici şi colo de scrijelituri şi lovituri. Şi pe clanţă era o amprentă însângerată. Strângând mai tare bara smulsă din perete, Jace deschise uşa.

Un val de aer încă şi mai rece îl lovi în plină faţă şi-i tăie respiraţia, Camera era goală, în afară de o ţeavă de metal care mergea de-a lungul peretelui, şi ceea ce arăta ca o grămadă de pânză de sac, într-un colţ. O geană de lumină pătrundea printr-un hublou aflat sus, pe perete. Când Jace păşi cu precauţie înainte, lumina de la hublou căzu pe grămada din colţ, iar el îşi dădu seama că nu era o grămadă de gunoi, de fapt, ci un corp.

Inima începu să-i bată ca o uşă neînchisă într-o vijelie.

Podeaua de metal era lipicioasă de sânge. Bocancii lui se desprindeau de ea cu un clefăit dezgustător, când traversă camera şi se aplecă deasupra siluetei ghemuite din colţ. Un băiat cu părul negru, îmbrăcat în jeanşi şi într-un tricou albastru mânjit de sânge.

Jace îl apucă de umăr şi-l ridică. Se răsturnă pe spate, moale ca o cârpă, cu ochii căprui aţintiţi fără să vadă în sus. Jace rămase fără aer în piept. Era Simon. Era alb ca o coală de hârtie. La baza gâtului avea o crestătură urâtă şi ambele

încheieturi îi fuseseră tăiate, lăsându-i nişte răni căscate, cu margini ferfeniţite.

Jace se lăsă în genunchi, încă ţinându-l pe Simon de umăr. Se gândi deznădăjduit la Clary, la durerea ei când avea să afle, la felul în care îi strivise mâinile într-ale ei, cu atâta putere în degetele ei mici: Găseşte-l pe Simon. Ştiu c-o să-l găseşti.

Şi îl găsise. Dar era prea târziu.

Când Jace avea zece ani, tatăl lui îi explicase toate modurile de a ucide vampiri. Să le înfigi ţăruşi în inimă. Să le tai capetele şi să le arzi ca pe felinarele făcute din dovleci, de Halloween. Să laşi soarele să-i prefacă în cenuşă. Sau să le scurgi tot sângele. Ei aveau nevoie de sânge ca să trăiască, sângele era ceea ce-i făcea să funcţioneze, ca benzina pentru maşini. Uitându-se la rana de la gâtul lui Simon, nu era greu să vadă ce făcuse Valentine.

Jace întinse mâna să-i închidă ochii lui Simon. Dacă va trebui să-l vadă Clary mort, mai bine să nu-l vadă aşa. Îşi coborî mâna, ducând-o la gulerul tricoului lui Simon, voind să-l ridice ca să-i acopere rana.

Simon se mişcă. Pleoapele sale se zbătură şi se deschiseră, şi ochii se rostogoliră în cap, arătându-şi albul. Apoi bolborosi, un zgomot slab, trăgându-şi buzele înapoi şi dezvelindu-şi colţii ascuţiţi de vampir. Respiraţia îi suna horcăit prin rana din gâtlej.

Jace simţi un val de greaţă urcându-i în gât, strângând cu mâinile de gulerul lui Simon. Nu era mort. Dar, Dumnezeule, durerea trebuie să fi fost incredibilă. Nu se putea vindeca, nu se putea regenera, nu fara…

Nu fără sânge. Jace îi dădu drumul tricoului lui Simon şi îşi ridică mâneca dreaptă cu dinţii. Folosind vârful ascuţit al barei rupte, îşi făcu o rană adâncă, în lungime, la încheietură. Sângele ţâşni la suprafaţa pielii. E:1 lăsă bara jos; lovi podeaua metalică zăngănind puternic. Simţi mirosul propriului sânge în aer, pătrunzător şi cu un iz de cupru.

Se uită la Simon, care nu se mişcase. Sângele îi curgea acum lui Jace pe mână în jos, încheietura zvâcnindu-i. O ţinu deasupra feţei lui Simon, lăsând sângele să-i picure din degete, să-i cadă pe gură lui Simon. Nici o reacţie. Simon nu se mişca. Jace se dădu mai aproape; îngenunchease deasupra lui Simon, acum, respiraţia lui făcând norişori albi în aerul îngheţat. Se aplecă şi-şi apăsă încheietura sângerândă de gura lui Simon.

— Bea-mi sângele, idiotule, şopti el. Bea-l.

Pe moment, nu se întâmplă nimic. Apoi Simon închise brusc ochii. Jace simţi o durere ascuţită în încheietură, un soi de smulgere, o apăsare puternică – şi mâna dreaptă a lui Simon se ridică rapid şi se încleştă de braţul lui Jace, chiar deasupra cotului. Spinarea lui Simon se arcui de la podea, presiunea pe încheietura lui Jace crescu, iar colţii lui Simon se înfipseră mai adânc. Durerea îl săgetă pe Jace până în umăr.

— Okay, zise Jace. Okay, destul.

Simon deschise ochii. Nu mai erau albi, iar irisurile lui căprui-închis se fixară asupra lui Jace. În obraji îi apăruseră două pete de culoare ca de febră. Buzele îi erau uşor întredeschise, colţii albi mânjiţi de sânge.

— Simon? zise Jace.

Simon se ridică. Se mişcă incredibil de repede, doborându-l

pe Jace într-o rână şi rostogolindu-se deasupra lui. Capul lui Jace se izbi dr podeaua metalică, urechile începând să-i ţiuie când Simon îşi înfipse colţii în gâtul lui. Încercă să se zbată şi să se dea la o parte, dar braţele celuilalt băiat erau ca drugii de fier, ţintuindu-l la podea, înfigându-şi adânc degetele în umerii lui.

Dar Simon nu-i făcea rău – nu chiar rău—, durerea ascuţită se stinse, prefăcându-se într-o arsură vagă, plăcută în felul în care arsura stelei era uneori plăcută. O moleşeală şi o senzaţie de pace, se strecură prin venele lui, iar muşchii i se destinseră; mâinile care încercaseră să-l împingă pe Simon deoparte, o clipă mai devreme, acum îl trăgeau mai aproape. Îşi simţea bătăile propriei inimi, o simţea încetinind, bubuitul ei devenind un ecou din ce în ce mia slab. Un întuneric sclipitor se pogorî la colţurile ochilor săi, frumos şi straniu. Jace închise ochii…

Durerea îi săgeta gâtul. Trase aer în piept şi deschise ochii; Simon stătea deasupra lui, privindu-l cu ochi îngroziţi, cu o mână lipită de gură. Rănile lui Simon nu mai erau, deşi sânge proaspăt îi păta tricoul.

Jace simţi iarăşi durerea în umerii lui învineţiţi, tăietura de la încheietură, gâtul înţepat. Nu-şi mai auzea inima, dar ştia că-i bate în piept.

Simon îşi luă mâna de la gură. Colţii îi dispăruseră.

— Aş fi putut să te ucid, zise el.

În tonul lui era un soi de implorare.

— Te-aş fi lăsat, zise Jace.

Simon se uită lung la el, apoi scoase un sunet din fundul gâtului. Se rostogoli la o parte de pe Jace şi izbi podeaua cu

genunchii, ţinându-se de coate. Jace îi văzu dârele întunecate ale venelor pe sub pielea albă de pe gât, linii ramificate albastre şi violet. Vene pline de sânge.

Sângele meu. Jace se ridică în capul oaselor. Îşi scoase stela. S-o plimbe pe braţ era la fel de greu ca şi cum ar fi târât o conductă de plumb peste un teren de fotbal. Capul îi zvâcnea dureros. Când termină iratze, îşi lăsă capul pe spate, lipindu-l de peretele de metal din spatele lui, respirând adânc, durerea diminuându-se pe măsură ce runa vindecătoare îşi făcea efectul. Sângele meu e în venele lui.

— Îmi pare rău, zise Simon. Îmi pare atât de rău!

Runa vindecătoare îşi făcuse efectul. Capul începu să i se limpezească, iar bubuiturile din piept se domoliră. Se ridică în picioare, cu prudenţă, aşteptându-se să-l ia cu ameţeală, dar se simţea doar puţin slăbit şi obosit. Simon era încă în genunchi, uitându-se la mâinile lui. Jace se aplecă şi-l înşfăcă de spatele tricoului, ridicându-l în picioare.

— Nu-ţi mai cere scuze, zise el, dându-i drumul lui Simon. Acum, mişcă-te. Valentine a luat-o pe Clary şi nu avem prea mult timp la dispoziţie.

În secunda în care degetele lui Clary se strânseră în jurul mânerului lui Maellartach, o usturătoare explozie de frig îi străbătu tot braţul. Valentine o privea cu o expresie de curiozitate moderată, în timp ce ea tresări de durere, degetele amorţindu-i pe loc. Ea strângea cu disperare de Sabie, dar îi alunecă din mână şi zăngăni pe podea, la picioarele ei.

Nici nu-l văzu pe Valentine mişcându-se. În clipa următoare, el stătea în faţa ei cu Sabia în mână. Clary simţea

înţepături prin tot braţul, Se uită în jos la palma ei şi văzu o umflătură roşie, ca de arsură.

— Tu chiar ai crezut că te-aş fi lăsat să te apropii de o armă dacă m-aş fi gândit că ai putea s-o foloseşti? zise Valentine, cu o nuanţă de dezgust în voce şi clătinând din cap. N-ai înţeles nici un cuvânt din ce ţi-am spus eu, nu-i aşa? Se pare că din cei doi copii ai mei, numai unul e în stare să înţeleagă adevărul.

Clary îşi strânse mâna rănită în pumn, aproape salutând durerea.

— Dacă la Jace te referi, află că şi el te urăşte.

Valentine ridică Sabia, aducându-i vârful la nivelul claviculei lui Clary.

— Destul, zise el, m-am săturat de tine.

Vârful Săbiei era ascuţit; când ea respiră, îi înţepă gâtul şi o şuviţă de sânge îşi croi drum spre pieptul ei. Atingerea sabiei părea să-i răspândească frigul prin vene, trimiţând particule de gheaţă prin braţele şi picioarele ei, amorţindu-i mâinile.

— Distrusă de creşterea pe care ai primit-o, zise Valentine. Mama ta a fost întotdeauna o femeie încăpăţânată. A fost unul dintre lucrurile care mi-au plăcut la ea, la început. Am crezut că avea să rămână fidelă idealurilor sale.

Era ciudat, gândi Clary cu un soi de groază detaşată, că atunci când îşi văzuse tatăl înainte, la castelul Renwick, considerabila lui carismă personală fusese etalată pentru binele lui Jace. Acum nu se mai ostenea, iar fără poleiala de farmec, părea… gol. Ca o statuie goală în interior, cu ochii decupaţi, arătând doar întunericul dinăuntru.

— Spune-mi, Clarissa, mama ta ţi-a vorbit vreodată despre

mine?

— Mi-a spus că tata era mort.

Nu spune nimic altceva, se avertiză ea, dar era sigură că el putea citi restul cuvintelor în ochii ei: Şi ce bine ar fi fost să-mi fi spus adevărul.

— Şi nu ţi-a spus niciodată că tu erai altfel? Specială?

Clary înghiţi nodul din gât şi vârful lamei pătrunse ceva mai adânc. Mai mult sânge şiroi pe pieptul ei.

— Nu mi-a spus niciodată că eram vânător de umbre.

— Ştii de ce m-a părăsit mama ta? întrebă Valentine, uitându-se la ea în lungul Săbiei.

Lacrimile usturătoare se strânseră în gâtul lui Clary. Scoase un sunet înecat.

— Vrei să spui că a fost un singur motiv?

— Ea mi-a spus, continuă el, de parcă ea n-ar fi vorbit, că eu îl prefăcusem pe primul nostru născut într-un monstru. M-a părăsit înainte ca eu să-i pot face acelaşi lucru şi celui de-al doilea copil al ei. Tu. Dar a fost prea târziu.

Frigul din gâtul ei, din membrele ei, era atât de intens, că nici nu mai putea dârdâi. Era de parcă Sabia o prefăcuse într-un sloi de gheaţă.

— N-a spus niciodată asta, şopti Clary. Jace nu e un monstru. Nici eu.

— Eu nu vorbeam despre…

Trapa de deasupra capetelor lor se trânti, deschizându-se, şi două siluete întunecate coborâră prin ea, aterizând chiar în spatele lui Valentine. Cea dintâi, văzu Clary cu un val de uşurare, era Jace, lunecând prin aer ca o săgeată trasă dintr-un arc, sigură pe ţinta ei. Atinse podeaua cu o uşurinţă fermă.

Într-o mână ţinea o bară de oţel, al cărei capăt era rupt şi foarte ascutit.

A doua siluetă ateriză lângă Jace cu aceeaşi uşurinţă, chiar dacă nu cu aceeaşi graţie. Clary văzu liniile trupului unui băiat slăbuţ, cu părul negru, şi îşi spuse în gând: Alec. Abia când se îndreptă şi recunoscu faţa familiară îşi dădu seama cine era.

Uită de sabie, de frig, de durerea din gât, uită de toate.

— Simon!

Simon se uită la ea. Ochii lor se întâlniră doar pentru o clipă, iar Clary spera că el putea citi pe faţa ei uşurarea deplină şi copleşitoare. Lacrimile care ameninţau să izvorască se revărsară acum pe obrajii ei. Nu se mişcă pentru a şi le şterge.

Valentine îşi întoarse capul să se uite în spatele lui, iar gura i se strâmbă în prima expresie de surpriză neprefăcută pe care o văzuse vreodată Clary pe faţa lui. Se răsuci cu faţa spre Jace şi Simon.

În clipa în care vârful Săbiei nu-i mai atinse gâtul, frigul din ea pieri şi, odată cu el, şi puterile ei. Se lăsă moale în genunchi, tremurând incontrolabil. Când îşi ridică mâinile ca să-şi şteargă lacrimile, văzu că vârfurile degetelor erau albe, ca un început de degerătură.

Jace se uită la ea îngrozit, apoi la tatăl lui.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic, zise Valentine, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Încă.

Spre surprinderea lui Clary, Jace păli, de parcă vorbele tatălui său l-ar fi şocat.

— Eu sunt cel care ar trebui să te întreb ce ai făcut, Jonathan, zise Valentine şi, cu toate că îi vorbea lui Jace, ochii lui erau aţintiţi asupra lui Simon. De ce e el încă viu? Nemorţii se pot regenera, dar nu cu atât de puţin sânge în ei.

— Te referi la mine? întrebă Simon.

Clary făcu ochii mari. Simon vorbea altfel. Nu mai vorbea ca un copil care se dă deştept în faţa unui adult, ci vorbea ca o persoană care simţea că-i putea ţine piept lui Valentine Morgenstern cu puteri egale. Ca o persoană care merita să-l înfrunte pe picior de egalitate.

— Oh, ai dreptate, m-ai lăsat mort. Mă rog, mai mort.

— Taci! Jace îi aruncă o privire mânioasă lui Simon; ochii lui erau foarte întunecaţi. Lasă-mă pe mine să răspund. Se întoarse către tatăl lui: L-am lăsat pe Simon să-mi bea sângele, zise el. Astfel, n-a mai murit.

Faţa oricum severă a lui Valentine căpătă trăsături şi mai ascuţite, de parcă oasele i-ar fi împuns prin piele.

— Ai lăsat de bunăvoie un vampir să-ţi bea sângele?

Jace păru să şovăie un moment – aruncă o privire la Simon, care se uita ţintă la Valentine, cu o privire de ură intensă. Apoi răspunse, cu grija:

— Da.

— Habar n-ai ce-ai făcut, Jonathan, zise Valentine cu o voce înfricoşătoare. Habar n-ai.

— Am salvat o viaţă, zise Jace. Una pe care tu ai încercat s-o iei. Atâta ştiu.

— Nu o viată omenească, zise Valentine. Ai readus la viaţă un monstru care nu va face decât să ucidă ca să se hrănească din nou. Celor din specia lui le este întotdeauna foame…

— Mi-e foame chiar şi-n clipa asta, zise Simon şi zâmbi, arătându-şi colţii, care-i ieşiseră din teci. Aceştia sclipiră albi şi ascuţiţi, peste buza de jos. Nu m-ar deranja încă puţin sânge. Bineînţeles, sângele tău probabil că mi-ar sta în gât, la cât eşti de veninos şi de…

Valentine râse.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând, nemortule, zise el. Când Sabia-Sufletului o să te taie, o să şi arzi, când o să mori.

Clary văzu că ochii lui Jace se îndreaptă spre Sabie şi apoi spre ea. Plutea în ei o întrebare nerostită. Ea spuse repede:

— Sabia e preschimbată. Dar nu pe de-a-ntregul. N-a obţinut şi sângele Maiei, aşa că n-a încheiat ritualul…

Valentine se întoarse către ea, cu Sabia în mână, şi-l văzu că zâmbeşte. Sabia păru să fulgere în mâna lui, după care ceva o lovi – de parcă fusese izbită de un val, târâtă în jos şi apoi ridicată în pofida voinţei sale şi aruncată în aer. Se rostogoli pe podea, incapabilă să se oprească, până când se ciocni de perete, cu forţă zdrobitoare. Rămase grămadă la baza lui, gâfâind de lipsă de aer şi de durere.

Simon dădu să alerge la ea. Valentine învârti Sabia-Sufletului prin aer şi un jet de foc învăpăiat se ridică din ea, făcându-l să se dea înapoi, împleticit, ferindu-se de dogoarea pe care o emana.

Clary se chinui să se ridice în coate. Gura îi era plină de sânge. Lumea se clătina în jurul ei; se întrebă cât de tare se lovise la cap şi dacă avea să leşine. Făcu un efort de voinţă ca să-şi păstreze cunoştinţa.

Focul se domolise, dar Simon încă era ghemuit la podea, arătând buimăcit. Valentine îi aruncă scurt o privire, apoi se

întoarse spre Jace:

— Dacă-l ucizi acum pe nemort, zise el, mai poţi încă să desfaci ce ai făcut.

— Nu, şopti Jace.

— Foloseşte arma pe care o ţii în mână şi înfige-o pur şi simplu în inima lui. Vocea lui Valentine era blândă. O simplă mişcare. Nimic nou, ai mai făcut-o de-atâtea ori.

Jace îi întâlni ochii tatălui său, privindu-l cu egală intensitate:

— L-am văzut pe Agramon, zise el. Avea faţa ta.

— L-ai văzut pe Agramon? Sabia-Sufletului scânteie, când Valentine se apropie de fiul său. Şi ai supravieţuit?

— L-am ucis.

— L-ai ucis pe Demonul Fricii, dar nu vrei să ucizi un singur vampir, nici măcar la porunca mea?

Jace îl privi pe Valentine fără expresie:

— E vampir, asta-i adevărat, zise el. Dar numele lui e Simon.

Valentine se opri în faţa lui Jace, cu Sabia-Sufletului în mână, arzând cu o lumină dură, neagră. Clary se întrebă pentru o clipă de teroare dacă Valentine voia să-l ucidă pe Jace pe loc, şi dacă Jace avea de gând să-l lase.

— Înţeleg, aşadar, că nu te-ai răzgândit? zise Valentine. Ceea ce mi-ai spus când ai venit să mă vezi a fost ultimul tău cuvânt sau regreţi că nu mi-ai dat ascultare?

Jace clătină încet din cap. Cu o mână încă mai ţinea strâns bara ruptă, dar cu cealaltă – cea dreaptă – scoase ceva de la brâu. Ochii, totuşi, nu-i părăsiră nici o clipă pe-ai lui Valentine, iar Clary nu era sigură că Valentine vedea ce făcea

Jace. Spera să nu.

— Da, zise Jace. Regret că nu te-am ascultat.

Nu! gândi Clary, dar i se strânse inima. Oare se dădea bătut, oare credea că asta era singura cale să-i salveze pe ea şi pe Simon?

Chipul lui Valentine se îmblânzi.

— Jonathan…

— Mai ales, îl întrerupse Jace, de când plănuiesc s-o fac din nou. Chiar acum.

Mâna lui se mişcă, iute ca fulgerul, şi ceva zbură prin aer spre Clary. Căzu la câţiva centimetri de ea, lovind metalul cu un dangăt şi rostogolindu-se. Ea făcu ochii mari.

Era stela mamei sale.

Valentine începu să râdă.

— O stelă? Jace, asta-i o glumă? Sau în sfârşit ai…

Clary nu mai auzi restul cuvintelor lui; se ridică, tresărind când o durere sfâşietoare îi sfredeli capul. Ochii i se umplură de lacrimi, vederea i se înceţoşă; întinse o mână tremurătoare după stelă – iar când degetele ei o atinseră, auzi o voce, la fel de limpede în capul ei de parcă mama sa ar fi fost lângă ea: Ia stela, Clary. Foloseşte-o. Ştii ce ai de făcut.

Degetele ei se strânseră spasmodic în jurul ei. Se ridică în capul oaselor, ignorând valul de durere care-i trecu prin cap şi-i coborî pe şira spinării. Ea era vânător de umbre, iar durerea era ceva cu care trăiai. Ca prin ceaţă, îl auzi pe Valentine spunându-i pe nume, îi auzi paşii apropiindu-se – şi se repezi la perete, împingând stela cu atâta forţă, încât în clipa în care vârful ei atinse metalul, crezu că aude sfârâitul a ceva care ardea.

Începu să deseneze. Cum se întâmpla de fiecare dată când desena, lumea dispăru şi nu mai rămase decât ea, cu stela şi metalul pe care desena. Îşi aminti când stătuse în afara celulei lui Jace şoptind, pentru ea, Deschide-te, deschide-te, deschide-te! şi ştiu că-şi concentrase toate puterile să creeze runa care-i desfăcuse legăturile lui Jace. Şi ştiu că forţa pe care o pusese în runa aceea nu era nici a zecea parte, nici a suta parte din forţa pe care o punea în aceasta. Mâinile îi ardeau şi scoase un strigăt, când trase stela în josul peretelui de metal, lăsând în urmă o linie carbonizată. Deschide-te!

Toată frustrarea, toată dezamăgirea, toată furia ei trecuseră prin degete în stelă şi în rună. Deschide-te! Toată dragostea ei, toată uşurarea simţită când îl văzuse pe Simon viu, toată speranţa că ei ar mai putea încă supravieţui. Deschide-te!

Mâna ei, încă ţinând stela, îi căzu în poală. Pentru o clipă, se lăsă o linişte profundă, când toţi – Jace, Valentine, ba chiar şi Simon – se uitau ca şi ea la runa care ardea pe peretele vasului.

Simon fu acela care vorbi primul, întorcându-se spre Jace:

— Ce înseamnă?

Dar îi răspunse Valentine, fără să-şi ia ochii de la perete. Pe chipul său era întipărită o expresie – nici pe departe expresia pe care o aşteptase Clary, o expresie în care se amestecau triumful şi groaza, disperarea şi încântarea.

— Înseamnă „Mene, mene, tekel upharsin”.

Ridicându-se în picioare, Clary se clătină.

— Nu înseamnă asta, şopti ea. Înseamnă „deschide-te”.

Valentine îşi încrucişă privirile cu ale ei.

— Clary…

Scrâşnetul metalului îi acoperi cuvintele. Peretele pe care desenase Clary, un perete făcut din plăci solide de oţel, se răsuci şi se cutremură. Niturile ieşiră din lăcaşurile lor şi jeturi de apă ţâşniră în încăpere.

Îl auzi pe Valentine strigând, dar glasul îi fu înghiţit de zgomotul asurzitor al metalului smuls de pe metal, când fiecare cui, fiecare şurub, fiecare nit care ţinea la un loc enorma navă începu să se desfacă din lăcaşul său.

Ea încercă să fugă spre Jace şi Simon, dar căzu în genunchi când un alt jet de apă ţâşni prin deschizătura din ce în ce mai largă din perete. De data asta, valul o doborî, apa îngheţată o trase dedesubt. De undeva, Jace o striga pe nume, cu glas răsunător şi disperat, acoperind vaietele vasului. Ea îi strigă numele doar o dată, înainte de a fi absorbită prin deschizătura zimţată din perete în corpul vasului şi apoi în râu.

Se răsuci şi dădu din mâini şi din picioare în apa neagră. Groaza o podidi, groaza de întunericul orb şi de adâncimile râului, de milioanele de tone de apă de jur împrejurul ei, apăsând asupra ei, scoţându-i tot aerul din plămâni. Nu-şi dădea seama care era susul şi care era josul, nici în ce direcţie trebuia să înoate. Nu-şi mai putu ţine respiraţia. Trase în piept apa murdară, simţi cum îi ia foc pieptul de durere, şi văzu stele explodând în spatele ochilor ei. În urechi, zgomotul apei năvalnice fu înlocuit de un cântec înalt, dulce, imposibil. Mor, gândi ea, mirată. O pereche de mâini palide se întinseră din apa neagră şi o traseră mai aproape. Un păr lung pluti în jurul ei. Mamă, gândi Clary, dar înainte să-i vadă mai bine chipul mamei sale, întunericul îi închise ochii.

Clary îşi recăpătă cunoştinţa – în jur auzea voci, iar în ochi îi străluceau lumini. Stătea întinsă pe spate, în remorca de metal ondulat a camionetei lui Luke. Cerul negru-cenuşiu plutea deasupra ei. Simţea mirosul apei râului de jur împrejurul ei, amestecat cu mirosul de fum şi de sânge. Chipuri albe se aplecară deasupra ei ca nişte baloane agăţate de sfori. Se legănară până prinseră contur, când ea clipi.

Luke. Şi Simon. Amândoi se uitau în jos la ea, având pe chip expresii de îngrijorare şi nelinişte. Pentru o clipă, crezu că Luke albise de tot; apoi, clipind, îşi dădu seama că era plin de cenuşă. De fapt, la fel era şi aerul – avea gust de cenuşă –, iar hainele şi pielea lor erau mânjite cu funingine neagră.

Ea tuşi, simţind cenuşă în gură.

— Unde-i Jace?

— El…

Ochii lui Simon săgetară spre Luke, iar Clary simţi cum i se strânge inima.

— E teafăr, nu-i aşa? întrebă ea. Se căzni să se ridice în capul oaselor şi o durere ascuţită îi zvâcni în cap. Unde este? Unde este?

— Sunt aici. Jace apăru la marginea câmpului ei vizual, cu faţa în umbră. Îngenunche lângă ea. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu aici când te-ai trezit. Doar că…

Vocea i se frânse.

— Doar că?

Ea se uită lung la el; luminat de stele, părul lui era mai degrabă argintiu decât auriu, iar ochii, şterşi de orice culoare. Pielea îi era mânjită cu negru şi cenuşiu.

— A crezut că ai murit şi tu, zise Luke şi se ridică în

picioare deodată.

Se uita ţintă pe râu, la ceva pe care Clary nu-l putea vedea. Cerul era plin de trombe de fum negru şi stacojiu, de parcă ar fi luat foc.

— Am murit şi eu? Dar cine altcineva…?

Se întrerupse, când o durere îngreţoşătoare o cuprinse. Jace îi văzu expresia şi vârî mâna în buzunar, scoţându-şi stela.

— Clary, nu te mişca!

Simţi o arsură pe antebraţ, iar capul începu să i se limpezească. Se ridică în capul oaselor şi văzu că stătea pe o scândură udă, proptită de cabina camionetei. Remorca era plină cu vreo câţiva centimetri de apă pleoscăitoare, amestecată cu vârtejuri de cenuşă care se cerneau din cer într-o ploaie fină, neagră.

Aruncă o privire spre locul unde Jace desenase o pecete vindecătoare, la interiorul braţului ei. Slăbiciunea ei deja începea să-i dispară, de parcă el i-ar fi descărcat un şoc de energie în vene.

Apăsase linia runei iratze pe care i-o desenase pe braţ cu degetele. Mâna lui era la fel de rece şi de udă ca şi pielea ei. Şi restul corpului său era la fel de ud; părul jilav şi hainele fleaşcă stăteau lipite de el.

În gură ea avea un gust neplăcut, de parcă ar fi lins o scrumieră.

— Ce s-a întâmplat? A izbucnit vreun incendiu?

Jace se uită spre Luke, care se uita în larg, la râul învolburat, negru-cenuşiu. Apa era presărată ici şi colo cu bărci mici, dar nu era nici urmă de vasul lui Valentine.

— Da, zise el, vasul lui Valentine a ars până la linia de

plutire. N-a mai rămas nimic.

— Unde e toată lumea?

Clary îşi mută privirea spre Simon, singurul dintre ei care era uscat. Pe pielea lui deja foarte albă se întindea o culoare uşor verzuie, de parcâ îi erau rău sau avea febră.

— Unde sunt Isabelle şi Alec?

— Sunt pe una dintre bărcile celorlalţi vânători de umbre. Sunt teferi.

— Şi Magnus? Se răsuci să se uite în cabina camionetei, dar era goală.

— A trebuit să meargă să se îngrijească de câţiva vânători de umbre mai grav răniţi, zise Luke.

— Dar toată lumea e bine? Alec, Isabelle, Maia – toţi sunt bine, nu-i aşa? Vocea lui Clary sună firavă şi scâncită în urechile ei.

— Isabelle a fost rănită, zise Luke. La fel şi Robert Lightwood. O să aibă nevoie de mult timp până să se vindece. Mulţi alţi vânători de umbre, inclusiv Malik şi Imogen, au murit. Asta a fost o bătălie foarte grea, Clary, şi n-a sfârşit bine pentru noi. Valentine a dispărut. La fel şi Sabia. Conclavul e fărâmiţat. Nu ştiu…

Se întrerupse. Clary se uită fix la el. Era ceva în vocea lui care o înfricoşa.

— Îmi pare rău, zise ea. Asta e vina mea. Dacă eu n-aş fi…

— Dacă tu n-ai fi făcut ceea ce ai făcut, Valentine i-ar fi ucis pe toţi cei de pe vasul lui, zise Jace îndârjit. Tu eşti singura care a împiedicat masacrul.

Clary se uită lung la el.

— Vrei să spui ce am făcut eu cu runa?

— Ai spulberat vasul ăla în bucăţi, zise Luke. Fiecare şurub, fiecare nit, orice piesă care ar fi putut să-l ţină îmbinat a crăpat pur şi simplu. Toată nava s-a desfăcut în bucăţi. Până şi rezervoarele cu motorină s-au desfăcut. Cei mai mulţi dintre noi abia am avut timp să sărim în apă înainte să ia foc. Ceea ce ai făcut tu… nimeni n-a mai văzut aşa ceva.

— Oh, zise Clary, abia auzit. A fost cineva… am rănit pe cineva?

— Nu puţini demoni s-au înecat când vasul s-a scufundat, zise Jace. Dar niciunul dintre vânătorii de umbre n-a fost rănit, nu.

— Pentru că ştiu să înoate?

— Pentru că au fost salvaţi. Numeroşi nixie ne-au scos din apă pe toţi. Clary îşi aminti mâinile din apă, cântecul imposibil de dulce care o înconjura. Deci nu fusese mama ei, de fapt.

— Vrei să spui spiritele apelor?

— Regina Curţii Elfilor a intervenit, în felul ei, zise Jace. Ne promisese să ne ajute cu ce va putea.

— Dar cum a…

Cum a ştiut? Voia Clary să întrebe, dar se gândi la ochii înţelepţi şi ageri ai Reginei, şi la Jace aruncând bucăţica aceea de hârtie albă în apă, pe plajă, în Red Hook, şi se hotărî să nu mai întrebe.

— Bărcile vânătorilor de umbre au început să se mişte, zise Simon, uitându-se în larg. Bănuiesc că au cules din apă pe câţi au putut.

— Da. Luke îşi îndreptă umerii. E timpul s-o luăm şi noi din loc. Se duse încet spre cabina camionetei – şchiopăta, deşi

altfel părea nevătămat.

Luke se aruncă pe scaunul şoferului şi într-o clipă motorul camionetei torcea din nou. Porniră, alunecând pe apă, picăturile împroşcate de roţi reflectând cenuşiul-argintiu al cerului care se lumina.

— E atât de ciudat, zise Simon. Mă tot aştept să văd camioneta începând să se scufunde.

— Nu pot să cred că după ce ai trecut prin tot ce am trecut noi, mai consideri că asta e ciudat, zise Jace, dar nu exista niciun pic de maliţie în tonul lui şi nicio iritare. Suna doar foarte, foarte obosit.

— Ce o să se întâmple cu familia Lightwood? întrebă Clary. După tot ce s-a petrecut… Conclavul…

Jace ridică din umeri.

— Conclavul acţionează în moduri misterioase. Nu ştiu ce o să facă. Vor fi totuşi foarte interesaţi de tine. Şi de ceea ce poţi tu să faci.

Simon scoase un zgomot. Clary crezu la început că era un zgomot de protest, dar când se uită mai bine la el, văzu că era mai verde ca niciodată.

— Ce-ai păţit, Simon?

— De la râu, zise el. Apa curgătoare nu e bună pentru vampiri. E pură şi… noi nu.

— East River cu greu s-ar putea numi pur, zise Clary, dar întinse mâna şi îl mângâie uşor pe braţ. El îi zâmbi. Tu n-ai căzut în apă când vasul s-a dezmembrat?

— Nu. Era o bucată de metal care plutea pe apă, iar Jace m-a aruncat pe ea. Am stat afară din râu.

Clary se uită peste umăr spre Jace. Îl vedea mai clar acum;

întunericul se destrăma.

— Mulţumesc, îi zise ea. Crezi că…

El ridică din sprâncene.

— Ce să cred?

— Că Valentine s-a înecat?

— Niciodată să nu crezi că tipul rău e mort până nu-i vezi cadavrul, zise Simon. Fiindcă asta duce la tot felul de nenorociri şi ambuscade.

— Nu greşeşti, zise Jace. După părerea mea, nu e mort. Altminteri am fi găsit Instrumentele mortale.

— Conclavul nu poate continua fără ele? Indiferent dacă Valentine e viu sau nu? întrebă Clary.

Conclavul întotdeauna merge înainte, zise Jace. Ăsta-i singurul lucru pe care ştie să-l facă. Se întoarse cu faţa spre orizontul de la est. Răsare soarele.

Simon încremeni. Clary se uită la el surprinsă pe moment, apoi şocată de groază. Se răsuci să-i urmărească privirea lui Jace. Avea dreptate – orizontul estic era o pată roşie care se răspândea dintr-un glob auriu. Clary putu vedea primele raze de soare colorând apa din jurul lor în nepământene nuanţe de verde, stacojiu şi auriu.

— Nu! şopti ea.

Jace se uită la ea surprins, apoi la Simon, care stătea nemişcat, cu ochii la soarele care răsărea, ca un şoarece prins în cursă de o pisică. Jace se ridică iute în picioare şi se duse până la cabina camionetei. Vorbi ceva cu voce joasă. Clary îl văzu pe Luke întorcându-se să se uite la ea şi la Simon, apoi înapoi la Jace. Clătină din cap.

Camioneta ţâşni înainte. Luke apăsase probabil pedala panii

la capăt. Clary se apucă de marginea remorcii ca să se ţină. În faţă, Jace striga la Luke că trebuie să existe vreo cale să facă blestemata de maşină să meargă mai repede, dar Clary ştia că n-ar fi întrecut niciodată răsăritul.

— Trebuie să fie ceva, îi zise ea lui Simon.

Nu-i venea să creadă că în mai puţin de cinci minute trecuse de la incredibilă uşurare la incredibilă groază.

— Te-am putea acoperi cu hainele noastre…

Simon continua să se uite la soare, alb la faţă.

— O grămadă de zdrenţe n-o să ţină, zise el. Raphael mi-a explicat – e nevoie de ziduri ca să ne apere de lumina soarelui. O să ardă prin pânză.

— Dar trebuie să existe ceva…

— Clary. Ea îl vedea foarte desluşit acum, în lumina cenuşie de dinaintea răsăritului, cu ochii uriaşi şi negri pe faţa lui albă. Îşi întinse mâinile spre ea. Vino aici!

Ea căzu la pieptul lui, încercând să acopere cât mai mult din corpul lui cu al ei. Ştia că era zadarnic. Când soarele avea să-l atingă, avea să se prefacă în cenuşă.

Rămaseră pentru o clipă perfect nemişcaţi, strângându-se în braţe. Clary îi simţi pieptul care i se ridica şi îi cobora – din virtutea obişnuinţei, îşi aminti ea, nu din necesitate. Poate că nu respira el, dar tot mai putea muri.

— N-o să te las să mori, zise ea.

— Nu cred că ai de ales. Ea îl simţi zâmbind. Nu m-am gândit că o să apuc să văd iar soarele, zise el. Bănuiesc că am greşit.

— Simon…

Jace le striga ceva. Clary îşi ridică privirile. Cerul era

inundat cu trandafiriu, ca vopseaua turnată în apă limpede. Simon se încordă în braţele ei.

— Te iubesc, zise el. N-am iubit niciodată pe altcineva decât pe tine.

Fire de aur răzbătură prin trandafiriul cerului ca vinişoarele de aur în marmura scumpă. Apa din jurul lor ardea de lumină, iar Simon devenise rigid, cu capul căzut pe spate, ochii lui deschişi umplându-se cu aur de parcă metalul topit se ridica dinăuntrul lui. Linii negre apărură pe pielea lui ca nişte crăpături într-o statuie sfărâmată.

— Simon! ţipă Clary.

Întinse mâna după el, dar se simţi deodată ridicată şi împinsă în spate; era Jace, care o strângea tare de umeri. Ea încercă să se smulgă, dar el o ţinu bine; îi spunea ceva la ureche, repeta şi repeta acelaşi lucru, dar abia după câteva clipe ea începu să înţeleagă ce spunea:

— Clary, uită-te. Uită-te.

— Nu! îşi acoperi faţa cu mâinile. Putea simţi apa sălcie de pe fundul remorcii pe palmele ei. Era sărată ca lacrimile. Nu vreau să mă uit. Nu vreau…

— Clary. Mâinile lui Jace o apucară de încheieturi, dându-i palmele la o parte de pe faţă. Lumina răsăritului îi ustura ochii. Uită-te!

Ea se uită. Şi îşi auzi respiraţia fluierând aspru în plămâni când trase aer în piept. Simon stătea în capul oaselor, la spatele camionetei, într-un petic de lumină a soarelui, cu gura căscată şi holbându-se în jos, la el însuşi. Soarele dansa pe apă în spatele lui, iar marginile părului său sclipeau ca aurul. Nu arsese prefăcându-se în cenuşă, ci stătea teafăr în lumina

soarelui, iar pielea lui palidă de pe faţă şi de pe braţe era în întregime neatinsă.

Noaptea cădea peste Institut. Slaba lumină roşie a apusului pătrundea prin ferestrele dormitorului lui Jace, în vreme ce el se uita la grămada de obiecte personale de pe pat. Grămada era mult mai mică decât crezuse el c-o să fie. Şapte ani din viaţa lui în acest loc, şi numai atât avea de pe urma lor: o jumătate de geantă de voiaj cu haine, un mic teanc de cărţi şi câteva arme.

Se gândea dacă ar trebui să ia cu el şi cele câteva lucruri pe care le păstrase de la conacul din Idris, când avea să plece, în seara asta. Magnus îi dăduse înapoi inelul de argint al tatălui său, pe care nu se mai simţea bine să-l poarte. Îl pusese pe un lănţişor şi îl atârnase la gât. În cele din urmă, se hotărî să ia totul. N-avea nici un rost să lase ceva de-al lui în locul ăsta.

Tocmai îndesa hainele în geantă, când auzi o bătaie la uşă. Se duse să deschidă, aşteptându-se să fie Alec sau Isabelle.

Era Maryse. Purta o rochie sobră, neagră, iar părul ei era pieptănat pe spate, lăsându-i faţa liberă. Arăta mai bătrână decât şi-o amintea el. Două cute adânci îi coborau de la colţurile gurii până la bărbie. Numai ochii ei mai aveau culoare.

— Jace, zise ea. Pot să intru?

— Poţi să faci ce doreşti, zise el, întorcându-se spre pat. E casa ta.

Apucă un mănunchi de tricouri şi le îndesă în geanta de voiaj, probabil cu mai multă forţă decât era nevoie.

— De fapt, e casa Conclavului, zise Maryse. Noi suntem

doar paznicii ei.

Jace aruncă şi cărţile în geantă.

— Mă rog.

— Ce faci?

Dacă lui Jace i-ar fi păsat, ar fi zis că vocea ei tremura puţin.

— Îmi fac bagajele, zise el. Asta fac de obicei oamenii când se mută în alt loc.

Ea se albi la faţă.

— Nu pleca, zise. Dacă vrei să stai…

— Nu vreau să stau. Nu aparţin acestui loc.

— Unde o să te duci?

— Acasă la Luke, zise el şi o văzu tresărind. Pentru o vreme. După aia, nu ştiu. Poate în Idris.

— Acelui loc crezi tu că aparţii?

Era o tristeţe dureroasă în vocea ei.

Jace se opri din împachetat pentru o clipă şi se uită în jos, la geanta lui.

— Nu ştiu cărui loc aparţin.

— Împreună cu familia ta. Maryse făcu o încercare de a se apropia de el cu un pas. Cu noi.

— Voi m-aţi dat afară. Jace îşi auzi asprimea din propria voce şi încercă s-o îmblânzească. Îmi pare rău, zise el, întorcându-se s-o privească, pentru tot ce s-a întâmplat. Dar tu nu m-ai vrut aici înainte şi nu pot să-mi închipui că m-ai vrea acum. Robert urmează să zacă o vreme la pat; tu va trebui să ai grijă de el. Eu doar o să vă încurc.

— O să ne încurci? Părea că nu-i vine a crede. Robert vrea să te vadă, Jace…

— Mă îndoiesc.
— Şi cum rămâne cu Alec? Isabelle, Max… ei au nevoie de tine. Dacă nu mă crezi pe mine că vreau să fii aici – şi nu te pot învinui dacă nu poţi –, trebuie să fii convins că ei te vor. Am trecut cu toţii printr-o perioadă grea, Jace. Nu-i răni mai mult decât sunt deja răniţi.
— Asta nu-i drept.
— Nu te învinuiesc dacă mă urăşti.
Vocea ei chiar tremura. Jace se întoarse să se uite la ea, surprins.
— Dar tot ceea ce am făcut eu – chiar şi dându-te afară din casă –, purtându-mă cu tine cum am făcut-o, a fost ca să te protejez. Şi pentru că mi-a fost frică.
— Ti-a fost frică de mine?
Ea dădu din cap.
— Ei bine, asta mă face să mă simt mult mai bine.
Maryse trase adânc aer în piept.
— Am crezut că o să-mi zdrobeşti inima la fel cum a făcut şi Valentine, zise ea. Tu ai fost cea dintâi fiinţă pe care am iubit-o, vezi tu, după el, care nu era sânge din sângele meu. Prima fiinţă vie. Şi erai doar un copil…
— Dar ai crezut că eram altcineva.
— Nu. Am ştiut dintotdeauna cine eşti. Chiar de prima oară când te-am văzut coborând de pe vasul care a venit din Idris, când aveai doar zece ani – ai păşit drept în inima mea, la fel precum copiii mei când s-au născut.
Ea clătină din cap.
— Tu nu poţi să înţelegi. N-ai fost niciodată părinte. Nu iubeşti niciodată pe nimeni cum îţi iubeşti propriii copii. Şi

nimic nu te poate face mai mânios.

— Am observat partea cu mânia, zise Jace, după o pauză.

— Nu mă aştept să mă ierţi, zise Maryse. Dar dacă ai vrea să rămâi pentru Isabelle, Alec şi Max, ţi-aş fi profund recunoscătoare…

Cu asta n-o nimerise.

— Nu vreau recunoştinţa ta, zise Jace şi se întoarse iar spre geanta lui de voiaj.

Nu mai avea nimic de pus în ea. Trase fermoarul.

— A la claire fontaine, zise Maryse, m'en allant promener…

El se întoarse mirat spre ea.

— Ce?

— Il y a longtemps que je t'aime. Jamais je ne t'oublierai – e vechea baladă franţuzească pe care obişnuiam să le-o cânt lui Alec şi lui Isabelle. Cea despre care m-ai întrebat tu.

Era foarte puţină lumină în cameră, acum, iar în penumbră, Maryse i se părea aproape la fel ca atunci când avea el zece ani, de parcă nu se schimbase deloc în ultimii şapte ani. Arăta severă şi îngrijorată, neliniştită… şi plină de speranţă. Arăta ca singura mamă pe care o cunoscuse vreodată.

— Ai greşit când ai spus că nu ţi-am cântat-o niciodată, zise ea. Doar că nu m-ai auzit tu niciodată...

Jace nu spuse nimic, dar întinse mâna şi trase înapoi fermoarul genţii, întorcând-o cu susul în jos şi lăsându-şi lucrurile să se împrăştie pe pat.

Epilog

— Clary! La vederea fetei care stătea pe treptele de la intrarea casei sale, mama lui Simon zâmbi larg. Nu te-am mai văzut de secole. Începusem să-mi fac griji că tu şi Simon v-aţi certat.

— O, nu, zise Clary. Doar că nu m-am simţit eu prea bine, atâta tot.

Chiar şi după ce ai primit rune vindecătoare magice, se pare că tot nu eşti invulnerabil. Nu fusese surprinsă să se trezească în dimineaţa de după bătălie cu o durere crâncenă de cap şi cu febră; crezuse că răcise – cine n-ar fi răcit, după atâta îngheţat în haine ude, stând în larg atâtea ore, noaptea? —, dar Magnus spusese că era mai degrabă epuizare după ce creaseruna aceea care-i distrusese vasul lui Valentine.

Mama lui Simon chicoti, cu îngăduinţă.

— Acelaşi microb pe care l-a avut şi Simon, săptămâna trecută, pariez. Abia de se putea da jos din pat.

— Dar acum e mai bine, nu-i aşa? zise Clary. Ştia că da, dar nu o deranja să mai audă o dată.

— E bine. Acum e afară, în grădină, cred. Du-te şi intră pe poartă la el, zise ea, zâmbindu-i. O să fie fericit să te vadă.

Şirul de case de cărămidă roşie de pe strada lui Simon era împărţit de garduri drăguţe, de fier forjat alb, fiecare dintre ele având o poartă care ducea într-un petic de grădină în spatele casei. Cerul era senin şi aerul răcoros, în pofida zilelor însorite. Clary simţi în aer gustul zăpezii viitoare.

Închise poarta în urma ei şi se duse să-l găsească pe Simon.

Se afla în grădina din spate, cum făgăduise, întins pe un şezlong de plastic, cu o revistă de benzi desenate deschisă în poală. O lăsă deoparte când o văzu pe Clary, se ridică şi rânji:

— Bună, iubito.

— Iubito? Ea se instală lângă el, pe şezlong. Glumeşti, nu?

— Voiam să văd cum sună. Nu?

— Nu, zise ea cu fermitate şi se aplecă să-l sărute pe gură.

Când ea se dădu înapoi, degetele lui zăboviră în părul ei, dar ochii îi erau gânditori.

— Mă bucur c-ai trecut pe-aici, zise el.

— Şi eu. Aş fi venit mai devreme, dar…

— Ai fost bolnavă. Ştiu.

Îşi petrecuse toată săptămâna trimiţându-i mesaje pe telefon de pe canapeaua lui Luke, unde zăcuse, înfăşurată într-o pătură, urmărind reluările la CSI. Era liniştitor să petreacă un timp într-o lume în care fiecare enigmă îşi găsea un răspuns detectabil, ştiinţific.

— Acum sunt mai bine. Îşi roti privirea în jur şi se înfioră, strângându-şi puloverul alb pe lângă corp. Ce cauţi să stai pe-afară pe vremea asta, oricum? Nu ţi-e frig?

Simon clătină din cap.

— Nu mai simt căldura, şi nici frigul acum. De altfel – gura i se arcui într-un zâmbet –, vreau să petrec în lumina soarelui cât de mult timp pot. Încă mai sunt somnoros, în timpul zilei, dar fac eforturi să-mi treacă.

Ea îi atinse obrazul cu dosul palmei. Pielea îi era caldă de la soare, dar dedesubt, faţa îi era rece.

— Însă toate celelalte sunt… sunt tot la fel?

— Vrei să spui dacă sunt tot vampir? Da. Aşa se pare. Tot

mai vreau să beau sânge, tot nu îmi bate inima. Va trebui să mă feresc de doctor, dar de vreme ce vampirii nu se îmbolnăvesc… ridică din umeri.

— Ai vorbit cu Raphael? Tot n-are nici o idee de ce tu poţi să ieşi în lumina soarelui?

— Niciuna. Şi pare destul de supărat pe chestia asta.

Simon clipi la ea somnoros, de parcă ar fi fost două dimineaţa, nu două după-amiaza.

— Eu cred că îi dă peste cap cunoştinţele despre cum trebuie să stea lucrurile. Plus că o să aibă mai multă bătaie de cap să mă facă să bântui noaptea, când eu sunt hotărât să bântui ziua.

— Eu as fi zis că o să fie încântat.

— Vampirilor nu le plac schimbările. Sunt foarte tradiţionalişti. Simon îi zâmbi, iar ea gândi: întotdeauna el o să arate aşa. Când eu o să am cincizeci sau şaizeci de ani, el o să arate de şaisprezece ani. Nu era un gând prea vesel.

— Oricum, asta o să-mi prindă bine în cariera muzicală. Dacă te poţi lua după ce scrie Anne Rice, vampirii pot deveni mari staruri rock.

— Nu sunt sigură că informaţiile alea sunt de încredere.

El se lăsă pe spate în şezlongul său:

— Dar ce e? În afară de tine, fireşte.

— De încredere? Aşa gândeşti tu despre mine? întrebă ea, cu o prefăcută indignare. Asta nu e prea romantic.

O umbră păru să-i treacă peste faţă.

— Clary...

— Ce? Ce s-a întâmplat? Ea se întinse să-i ia mâna şi o ţinu într-a ei. Ai vocea de veşti proaste.

El îşi întoarse privirea de la ea.

— Nu ştiu dacă e o veste proastă sau nu.

— Toate sunt fie într-un fel, fie în celălalt, zise Clary. Doar spune-mi că tu eşti bine.

— Sunt bine, zise el. Dar… nu cred că noi doi ar trebui să ne mai vedem.

Clary aproape căzu de pe şezlong.

— Nu vrei să mai fim prieteni?

— Clary…

— E din cauza demonilor? Pentru că te-ai transformat în vampir? Vocea ei se ridica din ce în ce mai mult. Ştiu că totul a fost nebunesc, dar te pot ţine la o parte de toate chestiile astea. Pot să…

Simon se chirci.

— Începi să ai glasul unui delfin, ştii asta? Încetează!

Clari încetă.

— Încă mai vreau să fim prieteni, zise el. Dar despre cealaltă chestie nu sunt sigur.

— Cealaltă chestie?

El roşi. Ea nu ştiuse că vampirii pot roşi. Arăta destul de surprinzător pe pielea lui albă.

— Chestia cu iubiţii.

Ea rămase tăcută un lung moment, căutându-şi cuvintele. În cele din urmă, spuse:

— Cel puţin n-ai spus „chestia cu sărutul”. Mă temeam că pe-asta o numeşti aşa.

El se uită în jos, la mâinile lor, care stăteau împletite pe plasticul şezlongului. Degetele ei păreau mici pe lângă ale lui, dar pentru prima oară pielea ei era mai închisă la culoare. El îi

mângâie absent încheieturile degetelor cu degetul lui mare şi spuse:

— N-aş fi numit-o aşa.

— Am crezut că asta era ceea ce voiai, zise ea. Am crezut că ai spus că…

El se uită în sus la ea, printre genele sale negre.

— Că te iubesc? Te iubesc. Dar nu e asta toată povestea.

— E din cauza Maiei? Dinţii ei începuseră să clănţăne, deşi parţial din pricina frigului. Pentru că îţi place de ea?

Simon şovăi.

— Nu. Adică, da, îmi place de ea, dar nu în felul la care te referi tu. Doar că, atunci când sunt cu ea… ştiu cum e să ai pe cineva ca mine în felul ăla. Şi nu e ca atunci când sunt cu tine.

— Dar pe ea n-o iubeşti…

— Poate o să reuşesc, cândva.

— Poate o să reuşesc eu să te iubesc pe tine, cândva.

— Dac-o faci vreodată, zise el, vino şi anunţă-mă. Ştii unde mă găseşti.

Dinţii ei clănţăneau mai tare.

— Nu pot să te pierd, Simon. Nu pot.

— N-o să mă pierzi niciodată. Nu te părăsesc. Dar mai degrabă mă mulţumesc cu felul în care suntem acum, care e real, adevărat şi important, decât să te am lângă mine prefăcându-te că eşti altfel. Când sunt cu tine, Clary, vreau să ştiu că sunt cu tine cea adevărată, Clary cea reală.

Ea îşi lipi capul de-al lui, închizând ochii. Încă îl mai simţea ca pe Simon, în pofida celor întâmplate; încă mirosea ca el, a săpunul cu care-şi spăla lenjeria.

— Poate că nu ştiu cine e acea fată.

— Dar eu ştiu.

Camioneta nou-nouţă a lui Luke era oprită la capătul aleii, cu motorul în ralanti, când Clary părăsi casa lui Simon, închizând la loc portiţa după ea.
— M-ai adus la venire. Nu trebuie să mă şi iei la plecare, zise ea, căţărându-se în cabină, lângă el.
Negreşit că Luke îşi înlocuise camioneta veche, făcută praf, cu una nouă care arăta exact la fel.
— Scuză-mi panica paternă, zise Luke, întinzându-i un pahar de plastic în care era cafea.
Ea luă o înghiţitură – fără lapte şi cu mult zahăr, exact aşa cum îi plăcea ei.
— Tind să devin un pic nervos când nu eşti în câmpul meu vizual, zilele astea.
— O, zău? Clary ţinu paharul strâns, ca să nu se verse cafeaua dinăuntru, când săltară printr-o groapă din asfalt. Cât timp crezi c-o să dureze asta?
Luke păru să socotească în minte.
— Nu prea mult. Cinci, poate şase ani.
— Luke!
— Plănuiesc să te las să începi să te duci la întâlniri cu băieţii când o să împlineşti treizeci de ani, dacă te ajută.
— De fapt, nu sună atât de rău. S-ar putea să nu fiu pregătită până n-o să fac treizeci de ani.
Luke se uită pieziş la ea.
— Tu şi Simon…?
Ea flutură din mâna în care nu avea cafeaua.
— Nu întreba.

— Înţeleg.
Şi probabil că înţelegea.
— Vrei să te duc acasă?
— Tu te duci la spital, nu-i aşa?
Asta putea ghici după tensiunea nervoasă existentă dincolo de glumele lui.
— Merg cu tine.
Erau acum pe pod, iar Clary se uită peste râu, ocupându-se de cafeaua ei, dusă pe gânduri. Nu se săturase niciodată de priveliştea asta, de cursul îngust al râului prin canionul dintre Manhattan şi Brooklyn. Sclipea în soare ca folia de aluminiu. Se întrebă de ce nu încercase niciodată să-l deseneze. Îşi aminti că o întrebase, într-un rând, pe mama ei de ce nu o folosise niciodată pe ea ca model, de ce nu îşi desena niciodată propria fiică. „Să desenezi ceva e ca şi cum ai încerca să-l capturezi pentru totdeauna", răspunsese Jocelyn, stând pe podea, cu o pensulă din care picura cadmiu albastru pe jeanşii ei. „Dacă iubeşti cu adevărat ceva, nu încerci niciodată să-l păstrezi pentru totdeauna în forma în care este. Trebuie să-i laşi libertatea de a se schimba."
Dar eu urăsc schimbarea. Trase adânc aer în piept.
— Luke, zise ea, Valentine a spus ceva, când eram pe vas, ceva despre…
— Nimic bun nu începe vreodată cu aceste cuvinte „Valentine a spus", bombăni Luke.
— Poate că nu. Dar era despre tine şi mama. El a spus că tu erai îndrăgostit de ea.
Tăcere. Erau opriţi în trafic, pe pod. Ea auzi zdroncănitul trenului trecând pe deasupra.

— Tu crezi că asta e adevărat? întrebă Luke, în cele din urmă.

— Păi… Clary simţi tensiunea din aer şi încercă să-şi aleagă vorbele cu grijă. Nu ştiu. Vreau să spun, el a mai spus-o şi înainte, iar eu am catalogat-o drept dovadă a paranoiei şi a urii lui. Dar de data asta, am început să mă gândesc şi, ei bine… e cumva ciudat că ai fost întotdeauna prin preajmă, ai fost ca un tată pentru mine, practic am trăit împreună la fermă, vara, şi cu toate astea nici tu, nici mama nu v-aţi întâlnit vreodată cu altcineva. Aşa că m-am gândit că poate…

— Te-ai gândit că poate ce?

— Că poate voi aţi fost împreună tot timpul ăsta şi doar n-aţi vrut să-mi spuneţi mie. Poate v-aţi gândit că sunt prea mică să înţeleg. Poate că v-aţi temut că o să mă apuc să pun întrebări despre tata. Dar de acum nu mai sunt prea mică să înţeleg. Puteţi să-mi spuneţi. Bănuiesc că asta vreau să zic. Puteţi să-mi spuneţi orice.

— Poate că nu orice.

Urmă din nou tăcere, în timp ce camioneta înainta, centimetru cu centimetru în traficul lent. Luke se uită cu ochii mijiţi spre soare, bătând darabana pe volan. În cele din urmă, spuse:

— Ai dreptate. Sunt îndrăgostit de mama ta.

— Asta-i grozav, zise Clary, încercând să sune aprobator, oricât de scârboasă se întâmpla să fie în ochii lumii ideea că mama ei şi Luke, la vârsta lor, ar putea fi îndrăgostiţi.

— Dar, zise el, sfârşindu-şi vorba, ea nu ştie.

— Ea nu ştie?

Clary făcu un gest larg cu mâna. Din fericire, paharul de

cafea era gol.

— Cum se poate să nu ştie? Nu i-ai spus?

— De fapt, zise Luke, apăsând pedala de acceleraţie pentru ca maşina să ţâşnească înainte, nu.

— De ce nu?

Luke oftă şi îşi frecă obosit bărbia nerasă.

— Pentru că, zise el, nu mi s-a părut niciodată c-ar fi momentul potrivit.

— Asta e o scuză trasă de păr şi o ştii bine.

Luke izbuti să scoată un sunet pe jumătate chicotit, pe jumătate mârâit de agasare.

— Poate, dar ăsta e adevărul. Când mi-am dat seama prima oară ce simţeam pentru Jocelyn, aveam aceeaşi vârstă pe care o ai tu acum. Şaisprezece ani. Şi tocmai îl cunoscuserăm pe Valentine. Eu nu reprezentam un rival pentru el. Am fost chiar un pic bucuros că dacă nu eram eu cel pe care îl voia ea, măcar avea să fie cineva care o merita într-adevăr.

Vocea i se înăspri.

— Când mi-am dat seama cât de mult mă înşelasem în privinţa asta, era prea târziu. Când am fugit împreună din Idris, iar ea era însărcinată cu tine, am cerut-o de nevastă, oferindu-mă să am grijă de ea. I-am spus că nu conta cine era tatăl copilului, fiindcă aveam să-l cresc ca şi când ar fi fost al meu. Ea a crezut că o făceam doar din caritate. N-am putut s-o conving că eram cât se poate de egoist. Mi-a spus că nu voia să fie o povară pentru mine, că ar fi fost prea mult să-i ceară asta cuiva. După ce m-a părăsit în Paris, m-am întors în Idris, dar nu mi-am găsit nici o clipă liniştea, n-am fost niciodată fericit. Întotdeauna, o parte din mine lipsea, iar

partea aceea era Jocelyn. Visam că dacă ea s-ar fi aflat undeva şi-ar fi avut nevoie de ajutorul meu, n-avea decât să strige, iar eu aş fi putut s-o aud. În cele din urmă, am plecat s-o caut.

Îmi amintesc că a fost fericită când ai găsit-o, zise Clary, cu voce pierită.

— A fost şi n-a fost. S-a bucurat să mă vadă, dar în acelaşi timp eu simbolizam pentru ea toată lumea aceea de care ea fugise şi în care nu voia nici un rol. A fost de acord să mă lase să rămân pe lângă ea, după ce i-am făgăduit că o să renunţ la toate legăturile cu haita mea, cu Conclavul, cu Idris, cu toate. M-am oferit să mă mut împreună cu voi, dar Jocelyn a considerat că transformările mele ar fi fost greu de ascuns de ochii tăi şi eu a trebuit să accept. Am cumpărat librăria, mi-am luat un nume nou şi am pretins că Lucian Graymark era mort. Iar pentru toate intenţiile şi scopurile, chiar a fost mort.

— Ai făcut într-adevăr multe pentru mama. Ai renunţat la toată viaţa ta.

— Aş fi făcut şi mai multe de-atât, zise Luke, fără emfază. Dar ea era de neclintit în hotărârea ei de-a nu avea nimic de-a face cu Conclavul sau cu repudiaţii, şi oricât m-aş putea preface eu, sunt totuşi un licantrop. Sunt o amintire vie a tuturor acestora. Iar ea era atât de sigură că voia ca tu să nu afli niciodată nimic despre aşa ceva. Ştii, n-am fost niciodată de acord cu vizitele la Magnus, ca să-ţi altereze memoria sau Vederea, dar asta a fost ceea ce a vrut ea şi eu am lăsat-o s-o facă pentru că, dacă aş fi încercat s-o opresc, m-ar fi alungat. Şi în niciun caz – în niciun caz – nu ar fi acceptat să mă căsătoresc cu ea, să fiu tatăl tău şi să nu-ţi spun adevărul despre mine. Iar asta ar fi dărâmat totul, toţi acei pereţi fragili

pe care ea se străduise atât de mult să-i ridice între ea şi Lumea Nevăzută. Nu-i puteam face una ca asta. Aşa că am tăcut.

— Vrei să spui că nu i-ai mărturisit niciodată ce simţeai?

— Mama ta nu e proastă, Clary, zise Luke. Vorbea calm, dar exista o certă încordare în vocea lui. Trebuie să-şi fi dat seama. Eu m-am oferit să mă căsătoresc cu ea. Oricât de blânde ar fi fost refuzurile ei, sunt convins de un singur lucru: ştie ce simt şi ea nu simte acelaşi lucru pentru mine.

Clary tăcu.

— E-n regulă, zise Luke, încercând să pară degajat. Am acceptat asta de mult.

Nervii lui Clary zbâmâiau de o subită tensiune şi nu credea că i se trăgea de la cafeină. Alungă toate gândurile referitoare la propria ei viaţă.

— Tu te-ai oferit să te căsătoreşti cu ea, dar i-ai spus că voiai s-o faci pentru că o iubeai? Mi se pare că nu.

Luke tăcu.

— Eu cred că ar fi trebuit să-i spui adevărul. Cred că te înşeli în privinţa sentimentelor ei.

— Nu mă înşel, Clary.

Vocea lui Luke îi spunea ferm: Şi gata cu asta.

— Îmi amintesc că, odată, am întrebat-o de ce nu se ducea la întâlnire cu nimeni, zise Clary, ignorându-i tonul de avertisment. Ea mi-a răspuns că întrucât îşi dăruise deja inima. Am crezut că se referea la tatăl meu, dar acum… acum nu mai sunt atât de sigură.

Luke păru sincer uluit.

— A spus ea asta? îşi luă seama şi adăugă: Probabil că se

referea la Valentine, ştii.

— Nu cred. Îi aruncă o privire cu coada ochiului. De altfel, nu te enervează? Că nu i-ai spus niciodată ce simţi cu adevărat?

De data asta, tăcerea dură până când ieşiră de pe pod şi străbătură Orchard Street, mărginită de magazine şi restaurante ale căror firme erau scrise cu frumoase caractere chinezeşti, cu auriu şi roşu.

— Ba da, mă enervează, zise Luke. La vremea aceea, am considerat că relaţia pe care o aveam cu tine şi cu mama ta era mai bine decât nimic. Dar dacă nu le poţi spune adevărul persoanelor la care ţii cel mai mult, în cele din urmă n-o să-ţi mai poţi spune adevărul nici ţie însuţi.

În urechile lui Clary era un vuiet ca de ape năvalnice. Uitându-se în jos, văzu că mototolise paharul de plastic gol pe care-l avusese în mână, făcându-l ghem.

— Du-mă la Institut, zise ea. Te rog.

Luke se uită la ea, surprins.

— Parcă voiai să vii la spital?

— Vin acolo, după tine, când termin, zise ea. Am de făcut ceva mai întâi.

Catul de jos al Institutului era inundat de lumina soarelui şi de particule palide de praf. Clary alergă pe culoarul îngust dintre strane, se năpusti în ascensor şi împunse butoanele cu furie.

— Haide, haide, murmură ea. Hai…

Uşile aurii de deschiseră. Jace se afla în ascensor. Făcu ochii mau când o văzu.

— … de, sfârşi Clary şi lăsă mâna în jos. Oh! Bună.

El continua să se uite la ea.

— Clary?

— Te-ai tuns, zise ea fără să se gândească.

Era adevărat – şuviţele lungi metalice nu îi mai cădeau pe faţă, ci fuseseră frumos şi ordonat tăiate. Îl făcea să arate mai civilizat, ba chiar puţin mai în vârstă. Era şi îmbrăcat sobru, într-un pulover albastru-închis şi jeanşi. Ceva argintiu sclipi la gâtul lui, chiar sub gulerul puloverului.

El ridică o mana.

— Oh! Aşa e. Maryse m-a tuns. Uşa ascensorului începu să se închidă; el o ţinu deschisă. Aveai vreo urgenţă să vii la Institut?

Ea clătină din cap.

— Voiam doar să stau de vorbă cu tine.

— Oh!

Păru un pic surprins să audă asta, dar ieşi din lift, lăsând uşa să se închidă cu zgomot în urma lui.

— Eu tocmai dădeam o fugă la Taki's ca să iau ceva de mâncare. Nimeni nu prea are chef de gătit…

— Înţeleg, zise Clary, apoi îşi dori să n-o fi spus. Dorinţa familiei Lightwood de a găti sau a nu găti nu avea absolut nici o legătură cu ca.

— Putem vorbi acolo, zise Jace.

Se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi se uită înapoi la ea. Stând între două candelabre aprinse, cu luminile lor de un auriu palid căzând pe părul şi pielea lui, Jace arăta ca portretul unui înger. Inima ei se strânse dureros.

— Vii sau nu? Se burzului el, fără să sune câtuşi de puţin

angelic.
— Oh! Da. Vin.
Şi se grăbi să-l ajungă din urmă.
În timp ce mergeau spre Taki's, Clary încercă să evite conversaţia despre subiectele referitoare la ea, la Jace sau la ea şi la Jace. În schimb, se interesă ce mai fac Isabelle, Max şi Alec.
Jace ezită. Traversau First Avenue; o briză rece mătura bulevardul. Cerul era albastru, curat ca lacrima, o perfectă zi de toamnă în New York.
— Îmi pare rău. Clary tresări la propria prostie. Trebuie să se simtă destul de rău. Cu toţi cunoscuţii aceia care au murit.
— Pentru vânătorii de umbre e altfel, zise Jace. Noi suntem războinici. Ne aşteptăm moartea într-un fel în care voi…
Clary nu-şi putu opri un oftat:
— … voi „mundanii" nu o faceţi. Asta te pregăteai să spui, nu?
— Da, recunoscu el. Uneori e greu şi pentru mine să-mi dau seama ce eşti tu de-adevăratelea.
Se opriseră în faţă la Taki's, restaurantul cu acoperişul lăsat şi faţada fără ferestre. Ifritul care făcea de pază la uşa din faţă se uită în jos la ei, bănuitor.
— Eu sunt Clary, zise ea.
Jace se întoarse să se uite la ea. Vântul îi sufla părul peste faţă. El întinse mâna şi i-l dădu înapoi, aproape absent.
— Ştiu.
Înăuntru, găsiră un separeu într-un colţ şi se strecurară în el. Restaurantul era aproape gol: Kaelie, chelneriţa pixie, se tolănise pe tejghea, fluturându-şi leneş aripile ei alb-albastre.

Ea şi Jace îşi dăduseră întâlniri într-o vreme. O pereche de vârcolaci ocupa un alt separeu. Mâncau pulpă de miel crudă şi se certau pe cine ar câştiga într-o luptă: Dumbledore din cărţile cu Harry Potter sau Magnus Bane?

— Dumbledore ar câştiga precis, zise primul. Are Blestemul Ucigaş pe care nu-l parează nimeni.

Al doilea licantrop marcă tranşant:

— Dar Dumbledore nu e real.

— Nici Magnus Bane nu cred că e real, zise batjocoritor cel dintâi. Tu l-ai întâlnit vreodată?

— Asta e aşa de ciudat! zise Clary, lăsându-se mai jos pe banca ei. Asculţi ce zic?

— Nu. E nepoliticos să tragi cu urechea.

Jace studia meniul, ceea ce îi dădea lui Clary ocazia să-l studieze pe furiş pe el. Nu m-am uitat niciodată la tine, îi spuse ea în gând. Şi era foarte adevărat sau, cel puţin, nu se uitase niciodată la el aşa cum ar fi vrut, cu un ochi de artist. Deviase întotdeauna, distrasă de vreun detaliu: pomeţii lui, unghiul genelor lui, forma gurii lui.

— Te holbezi la mine, zise el, fără să-şi ridice ochii din meniu. De ce te holbezi la mine? S-a întâmplat ceva?

Sosirea lui Kaelie la masa lor o scuti pe Clary să-i mai răspundă. Creionul ei, observă Clary, era o nuieluşă de mesteacăn alb. Ea o privi curioasă pe Clary, cu ochii ei de un albastru intens.

— Te-ai hotărât?

Nepregătită, Clary comandă la întâmplare câteva lucruri din meniu. Jace ceru o farfurie de cartofi prăjiţi dulci şi mai multe mâncăruri pentru a fi puse la cutie şi duse acasă la familia

Lightwood. Kaelie plecă, lăsând în urmă un parfum suav de flori.

— Spune-le lui Alec şi lui Isabelle că îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, zise Clary, de îndată ce Kaelie nu o mai putea auzi. Şi spune-i lui Max că o să-l duc la Forbidden Planet oricând vrea el.

— Numai mundanii spun că le pare rău când de fapt vor să spună „îţi împărtăşesc durerea”, observă Jace. Nimic nu s-a întâmplat din vina ta, Clary. Ochii lui se aprinseră deodată de ură. Ci din vina lui Valentine.

— Înţeleg că nu există nici un…

— Nici un semn de la el? Nu, bănuiesc că s-a retras în vreun bârlog pe undeva, până poate termina ceea ce a început cu Sabia. După accea…

Jace ridică din umeri.

— După aceea, ce?

— Nu ştiu. E smintit. Greu de spus care o să fie mutarea următoare a unui smintit.

Dar îi ocoli privirea, iar Clary ştia că se gândea la război. Asta era ceea ce voia Valentine. Război cu vânătorii de umbre. Şi avea să-l işte. Necunoscuta era doar unde avea să lovească mai întâi.

— Oricum, mă îndoiesc că despre asta ai venit să vorbeşti cu mine, aşa-i?

— Nu.

Acum, că sosise momentul, Clary nu-şi găsea deloc cuvintele. Surprinse o clipă propria reflecţie în latura argintie a suportului de şerveţele. Pulover alb, faţă albă, roşeaţă bolnăvicioasă în obraji. Arăta de parcă ar fi avut febră. Chiar

şi simţea un pic de febră.

— Am tot vrut să stau de vorbă cu tine în ultimele câteva zile…

— M-ai fi putut păcăli. Vocea lui era nefiresc de tăioasă. De fiecare dată când te-am sunat, Luke mi-a spus că erai bolnavă. Mi-am închipuit că mă evitai. Din nou.

— Nu te evitam.

I se părea că existau nenumărate spaţii goale între ei, deşi separeul nu era atât de mare şi nu stăteau prea departe unul de altul.

— Chiar am vrut să stau de vorbă cu tine. M-am gândit la tine tot timpul.

El pufni a surprindere şi îşi întinse o mână peste masă. Ea i-o luă şi o străbătu un val de uşurare.

— Şi eu m-am gândit la tine.

Strângerea lui de mână era călduroasă, liniştitoare, iar ea îşi aminti cum, la Renwick, ea îi luase din palmă ciobul însângerat de portal – singurul lucru care îi mai rămăsese din vechea lui viaţă – şi cum el o cuprinse apoi în braţe.

— Chiar am fost bolnavă, zise ea. Jur. A fost cât pe ce să mor acolo, pe vas, ştii.

El îi dădu drumul la mână, dar continuă să se uite la ea, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească în minte faţa ei.

— Ştiu, zise el. De fiecare dată când eşti cât pe ce să mori, şi eu sunt cât pe ce să mor.

Cuvintele acestea îi făcură inima s-o ia la goană de parcă ar fi înghiţit o gură de cafea tare.

— Jace. Am venit să-ţi spun…

— Stai. Lasă-mă pe mine să vorbesc primul. Îşi ridicase

mâinile, ca pentru a se apăra de următoarele ei cuvinte. Mai înainte să spui orice, vreau să-ţi cer iertare.

— Iertare? Pentru ce?

— Pentru că nu te-am ascultat.

Îşi dădu părul pe spate cu ambele mâini, iar ea observă o cicatrice mică, o linie subţire argintie, pe gâtul lui. Nu fusese acolo înainte.

— Tu mi-ai tot spus că nu puteam avea ce doream de la tine, iar eu te tot băteam la cap şi tot stăruiam şi nu te ascultam deloc. Eu doar te voiam pe tine şi nu-mi păsa ce avea altcineva de zis despre asta. Nici măcar tu.

Gura ei se uscă dintr-odată, dar, înainte să poată spună ceva, Kaelie se întoarse, cu farfuria de cartofi prăjiţi a lui Jace şi mai multe farfurii pentru Clary. Clary se uită lung la ceea ce comandase. Un milkshake verde, ceva care arăta ca o bucată de hamburger crud şi o farfurie de greieri înmuiaţi în ciocolată. Nu că ar fi contat; stomacul îi era prea contractat de emoţii ca să se gândească la mâncare.

— Jace, zise ea de îndată ce chelneriţa se îndepărtă. N-ai făcut nimic rău. Tu…

— Nu. Lasă-mă să termin. Se uita în jos, la cartofii lui prăjiţi de parcă ei ar fi deţinut secretele universului. Clary, trebuie s-o spun acum sau… sau n-o mai spun deloc.

Cuvintele se rostogoliră apoi năvalnic:

— Am crezut că îmi pierdusem familia. Şi nu mă refer la Valentine. Mă refer la familia Lightwood. Am crezut că terminaseră cu mine. Am crezut că nu îmi mai rămăsese nimeni pe lume decât tu. Am… am fost înnebunit de pierdere şi m-am dezlănţuit asupra ta şi-mi pare rău. Ai avut dreptate.

— Nu. Eu am fost proastă. Am fost crudă faţă de tine…

— Aveai tot dreptul să fii aşa.

Îşi ridică ochii la ea, iar ea îşi aminti deodată şi în mod foarte ciudat de ziua când avea patru ani şi plânsese pe plajă fiindcă venise vântul şi îi risipise castelul de nisip pe care îl construise. Mama ei îi spusese că putea face altul, dacă voia, dar asta n-o oprise din plâns; întrucât ceea ce crezuse ea că era permanent nu era aşa, la urma urmelor, ci doar făcut din nisip, şi dispărea la atingerea vântului sau a apei.

— Ceea ce ai spus tu era adevărat. Noi nu trăim sau luptăm într-un vid. Există oameni în jurul nostru cărora le pasă de noi, care ar suferi, poate chiar ar fi distruşi, dacă ne-am lăsa pradă sentimentelor pe care ne dorim să le simţim. Să fiu atât de egoist ar fi însemnat… ar fi însemnat să fiu ca Valentine.

Rosti numele tatălui său cu atâta hotărâre, încât Clary îl resimţi r. I pe o uşă trântită în faţă.

— Voi fi doar fratele tău de-acum încolo, zise el, uitându-se la ea cu nădejdea că va fi mulţumită, ceea ce o făcu să vrea să ţipe că îi zdrobea inima şi că trebuia să înceteze. Asta îţi doreai, nu-i aşa?

Ei îi luă un răstimp lung până răspunse, iar când o făcu, vocea ei sună ca un ecou, venind de foarte departe.

— Da, zise ea şi auzi vâjâitul valurilor în urechi, iar ochii o usturară de parcă i-ar fi intrat nisip sau apă de mare. Asta îmi doream.

Clary urcă amorţită treptele care duceau până la marile uşi de sticlă ale spitalului Beth Israel's. Într-un fel, era bucuroasă că se afla aici şi nu în altă parte. Voia mai mult ca orice să se

arunce în braţele mamei sale şi să plângă, chiar dacă nu i-ar fi putut explica niciodată de ce plângea. De vreme ce nu putea face asta, să stea doar lângă patul mamei sale şi să plângă i se părea cea mai bună opţiune.

Se ţinuse destul de tare la Taki's, ba chiar îl îmbrăţişase pe Jace la plecare. Nu începuse să bocească decât atunci când se văzuse în metrou, şi atunci se trezise că plânge pentru tot ce nu plânsese până atunci – Jace şi Simon, Luke şi mama ei, ba chiar şi Valentine. Hohotise destul de tare pentru ca bărbatul care stătea vizavi de ea să-i ofere o batistă, iar ea ţipase la el „La ce-ţi închipui că te holbezi, nemernicule?”, doar pentru că aşa se făcea de regulă în New York. După aceea, se simţise puţin mai bine.

Pe când se apropia de capătul scărilor, îşi dădu seama că acolo aştepta o femeie. Purta o haină lungă peste rochie, nu genul de veşminte pe care le vezi de obicei pe o stradă din Manhattan. Haina era dintr-un material închis la culoare şi catifelat şi avea o glugă largă, pe care şi-o trăsese pe cap şi-i acoperea faţa. Aruncând o privire în jurul ei, Clary văzu că nimeni dintre cei de pe treptele spitalului sau cei care stăteau la uşile lui nu părea să observe apariţia femeii. O iluzie magică, atunci.

Ajunse pe ultima treaptă şi se opri, uitându-se la acea femeie. Tot nu-i putea vedea faţa. Clary zise:

— Uite, dacă ai venit aici să mă vezi pe mine, spune-mi direct ce doreşti. Nu sunt în dispoziţia potrivită pentru toată iluzia asta magică şi chestii secrete în clipa de faţă.

Observă că oamenii din jurul ei se opriseră să se holbeze la fata ţicnită care vorbea singură. Se abţinu cu greu să nu scoată

limba la ei.
— Bine.
Vocea era blândă, ciudat de cunoscută. Femeia ridică mâna şi-şi dădu gluga pe spate. Părul argintiu i se revărsă pe umeri. Era femeia pe care Clary o văzuse uitându-se fix la ea în curtea Cimitirului de Marmură, aceeaşi care-i salvase de cuţitul lui Malik, la Institut. De aproape, Clary putu vedea că avea genul de faţă colţuroasă, prea ascuţită ca să fie frumoasă; totuşi, ochii ei erau de culoarea alunei, intensă şi plăcută.
— Numele meu e Madeleine. Madeleine Bellefleur.
— Şi…? întrebă Clary. Ce vrei de la mine?
Femeia – Madeleine – şovăi.
— Am cunoscut-o pe mama ta, Jocelyn, zise ea. Am fost prietene în Idris.
— Nu o poţi vedea, spuse Clary. Nu este vizitată decât de membrii familiei până când o să se simtă mai bine.
— Dar n-o să se simtă mai bine.
Clary parcă primise o palmă peste obraz.
— Ce?
— Îmi pare rău, zise Madeleine. N-am vrut să te supăr. Numai că eu ştiu ce nu e în regulă cu Jocelyn şi nici un spital mundan n-o poate ajuta acum. Ceea ce s-a întâmplat cu ea… şi-a făcut-o cu mâna ei, Clarissa.
— Nu. Nu înţelegi. Valentine…
— A făcut-o înainte ca Valentine să ajungă la ea. Ca el să nu poată obţine nici o informaţie de la ea. Aşa a plănuit ea să se întâmple. A fost un secret, un secret împărtăşit cu o singură altă persoană, cea căreia i-a şi spus cum putea fi desfăcută vraja. Persoana aceea sunt eu.

— Vrei să spui…
— Da, zise Madeleine. Vreau să spun că pot să-ţi arăt cum s-o trezeşti pe mama ta.